

ULUSLARARASI ÇOKSATAN

YALANLAR

CEMİYETİ

Lauren Ling Brown

YABANCI

Bir yere alt hissetmek için ne kadar ileri giderdiniz?

Maya, üniversite mezunlar buluşması için Princeton'a geri dönmüştü. Mezuniyetinin üzerinden on sene geçmişti ve bu ziyaretin onun için farklı bir anlamı daha vardı; aynı zamanda kız kardeşi Naomi'nin mezuniyetine de katılacaktı.

Rüya gibi geçmesi gereken bu hafta sonu, kardeşi Naomi'nin ölüm haberiyle Maya'nın en büyük kâbusuna dönüşecekti. Polis yaşananların bir kaza olduğunu öne sürüyordu fakat Maya, bir şeylerin ona eksik anlatıldığından şüpheleniyordu.

Maya, kız kardeşinin ölümüne giden aylarda neler yaşandığını parça parça bir araya getirdikçe Naomi'nin ondan ne kadar çok şey sakladığını fark edecekti. Naomi, Maya'nın tüm uyarılarına rağmen, kampüsteki en seçkin sosyal kulüp olan Sterling Kulübü'ne katılmıştı. Bir zamanlar Maya'nın da üyesi olduğu o kulübe. Üstelik Maya'nın tahminlerine göre Naomi, kulübün içindeki gizli cemiyete de alınmıştı.

Maya, kız kardeşinin bu cemiyete girip de ölü bulunan ilk kişi olduğunu biliyordu. Artık her ipucu Maya'yı geçmişe dönüp bakmaya zorluyordu... Ve yıllardır sakladığı o sırta.

“Meraktan yerinizde duramayacağınız,
su gibi akıp giden bir gerilim romanı arıyorsanız
bu kitabı mutlaka okumalısınız!”

—REESE WITHERSPOON

Yalanlar Cemiyeti
Özgün Adı | *Society of Lies*
Lauren Ling Brown

Yabancı Yayınları | 554

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Gülden Gültekin
Düzelti | Zeynep Işıklar
Kapak Tasarım | Defne Özay
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Ocak 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-71-7

© LLB Books, Inc., 2024
© Yabancı Yayınları, *2026
Türkçe Çeviri © E. Didem Ulucan, 2026

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Creative Artists Agency ile yapılan anlaşma
sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 - 38 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com * info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

Lauren Ling Brown

YALANLAR CEMİYETİ

Düzenleme
Ny.özlem

Çeviren
E. Didem Ulucan

Ninova

Aileme...

*Edebi zevkler, yüce dostluklar, yüksek sosyal
kültür ve erdemli bir onur anlayışı (için tasarlanmış)
olan bir kuruluşa ait olmanın güçlü bir cazibesi vardır;
üstelik bu aidiyet ileriki yıllarda karşılıklı yardımlaşma
ve iyi dostluklarla devam eder.*

**Princeton Üniversitesi'nin cemiyetleri
yasaklamasına isimsiz bir mezunun tepkisi.
New-York Tribune, 22 Ocak 1876**

*İnsan doğası gereği, gizli cemiyetlerin
kötü amaçlar için kullanılması kaçınılmazdır.*

**Mütevelli Heyeti Üyesi Rahip Charles Hodge,
1819 Sınıfı,
New-York Tribune, 6 Ocak 1876**

Princeton'ın ilk yemek kulübü 1879'da kuruldu.

GİRİŞ

Etrafım çılgın bakışlar ve titreyen bedenlerle çevrili bir hâlde dans ediyorum. Her şey eğlenceli, etkileyici, sanki hiçbirimiz bu gecenin bitmesini istemiyoruz. Hava, dumanla örtülmüş gibi yoğun. Kafalar geriye yatıp kollar yukarı kalktığı için zemin şampanyadan yapış yapış. Sağımda, camları buğulanmış 19. yüzyıl kapılarının önünde flaş ışıkları yanıp sönüyor. Bir adam sevgilisini duvara yaslamış, kız bacaklarını adamın beline dolamış öpüşürlerken camdaki bir el izi aşağı doğru süzülüyor. Ortam sanki elektrikle, heyecanla, hatta belki de korkuyla dolu gibi. Tabii eğer dikkat ediyorsa.

Bu gece, hayatım boyunca beklediğim o gece: Princeton'ın en prestijli yemek kulübü olan Sterling Kulübü'ne kabul törenimizin gecesidir. Sadece eğlenmek için bir yer değil, aynı zamanda geleceğimize giden altın bir yürüyen merdiven. Kulübe girdiğimizde, sırlarımızla birbirimize kenetleniriz ve bu derin bir bağ yaratır. Tehlikeli, tarikat gibi bir şey ama eğlenmek her zaman biraz pervasız değil midir zaten?

Sutyen askımı omzuma geri çekerek verandaya ve serin gece havasına çıkıyorum. Bu gece hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. Sanki bu andan başka hiçbir şeyin önemi yokmuş, kendimden daha büyük bir şeye aitmişim gibi bir his. Tüm bu olanlardan sonra şu an tam da ihtiyacım olan şey bu.

Kıpırdamadan durup sarmaşıkla kaplı tuğlalarıyla ve sıra sıra parlak pencereleriyle gözlerini bana dikmiş gibi görünen

malikâneye bakıyorum. Ürperiyorum. Burası canlı gibi. Bağrısların ve kahkahaların arasında, gölgelerde kalan karanlık bir şey var ama bunu düşünmek istemiyorum. Huzursuz hissederek tekrar içeri girmek için döndüğümde karanlığın içinden bir el uzanıyor.

“Hadi dannsssa!” Arkadaşım bir içki uzatıp beni partiye geri sürüklüyor. Kızın yüzü ıslıl ıslıl, kalem çektiği gözleri parlak, gövdesi benimkiyle aynı Sterling Kulübü ipek eşarbına sarılı. Gözlerimi kapatarak, şampanyamdan uzun bir yudum alıp hoparlörün önünde sallanıyorum. Müzik o kadar yüksek sesle çalıyor ki nefesim kesiliyor. Geceyi geçirebileceğim birini bulmak, kaçmak ve her şeyi unutmak istiyorum.

İçkimi bitirdikten sonra daha önce tanıştığım bir adama yaklaşp parmak uçlarımla hafifçe koluna dokunuyorum.

“Hey.”

Gülümseyerek bana uzanıyor.

Bir şarkı sonra bedenlerimiz ateşli, parmak uçlarımla altındaki geniş sırtı sıcacık. Birkaç şarkıdan sonra başım dönüyor, terden sırlıslıklamım ama her zamankinden daha enerjiliyim. Etrafımdaki bedenler şekilsiz, titreşen bir yığına dönüşüyor. Birlikte eridiğimizi hayal ederek gözlerimi kapatıyorum. Bir şeyin, soğuk bir parmak gibi boynumun kıvrımını okşadığını hissettiğimde kendimden geçmiş hâldeyim.

Gözlerim aniden açılıyor.

Yakışıklı bir adam beni izliyor, bakışları o kadar etkileyici ki sanki beni içine çekiyor. Bir elini uzun sarı saçlarında gezdiliyor. Bir öğrenci, belli belirsiz tanıdığım bir Sterling üyesi daha. Ama... Onda farklı bir şey var, sinir bozucu bir şey.

Başımı yabancıya doğru sallayarak dans ettiğim adama, “Onu tanıyor musun?” diye fısıldıyorum.

“Kimi?” Bir çift yanımdan geçerken başını kaldırıyor ama bir anda yabancı kayboluyor.

Tedirginlikle gözlerimi kırıştırıyorum. *Adamı hayal mi ettim?* Kaşlarımı çatarak adamın az önce durduğu, şimdi ise boş olan yere bakıp başımı sallıyorum. “Ah, yok bir şey. Boş ver!”

Şarkı bittikten sonra arkadaşımı bulup koluna giriyorum.
"Bir içkiye daha ihtiyacım var."

* * *

Birkaç saat sonra arka bahçeye bakan üst kattaki terasta soluklanıyorum. Şubatın sonlarındaki hava serin ve durgun, haftalardır kar yağmadı. Belki de en kötüsü geride kaldı.

Bir nefes bulutu çıkararak tırabzanın üzerinden eğiliyorum. Buradan insanları izlemeyi seviyorum: Karanlık köşelere sığışan yeni sevgililer, bir şişe viskiyi paylaşan delikanlılar, sevgilisi olmadığı kesin olan bir kızı öpen bir adam.

Arka basamaklardan sendeleyerek inen bir kızı izlerken arkamdan bir gölge üzerime doğru düşüyor. Bir el, kürekkemiklerimin arasındaki çıplak tene dokununca olduğum yerde kalıyorum.

Arkamı döndüğümde beni izlerken gördüğüm adam karşımda duruyor, uzun boylu ve özgüvenli. Çekici. Dudakları küstahça yarım bir sırıtışla kıvrılıyor.

Daha yakma eğiliyor. Eli belime dokunduğunda bir elektrik akımı hissediyorum, sanki dokunuşu beni yakıp geçebilirmiş gibi parmak uçlarının altındaki tenim ısınıyor.

Kulağıma fısıldamak için eğiliyor ve söyledikleri beni donduruyor:

"Greystone Cemiyeti'ne seçildin."

Ona bakıyorum, tüylerim diken diken oluyor. Greystone Cemiyeti o kadar gizli ki Princeton'daki çoğu insan onların varlığından haberdar bile değil. Ama ben yıllardır onlara hayranım.

Saatine bakıyor. "Kabul edip etmeyeceğine karar vermek için otuz saniyen var. Ben gittiğim anda teklif biter. Ee, ne düşünüyorsun? Kabul ediyor musun?"

Teklifinin gerçekliği içime işledikçe titreyen nefesimin, kulaklarıma hücum eden kanın, mutluluğun ve korkunun farkına varıyorum. Önümde başka evrene açılan bir kapı var. Başka bir hayata. Annemin şu an bulunduğu yerden, dünyayı deneyimle-

mek için hayatın sunduğu her garip maceraya atılmamı, ondan kaçmamamı söylediğini hayal ediyorum.

Ama seçilmiş olmaktan duyduğum gurura rağmen içimde kaçmamı söyleyen başka bir his var. Bu hissi bastırıp kendimi hazırlıyorum ve adamın elini tutuyorum.

“Kabul ediyorum.”

Gülümsüyor.

“O zaman benimle gel.”

Birinci Kısım

1. BÖLÜM

Maya

Mayıs 2023

Akşamın serinliğinde beş yaşındaki kızımı etrafımda döndürürken ışıkların ve misafirlerin belli belirsiz görüntüleri hızla geçiyor. Dani kıkırdıyor, altın sarısına çalan kumral bukleleri kızarmış yanaklarında sekerken saf çocuksu bir neşeyle gülümsüyor. Umarım bu mutluluğunu hiç kaybetmez. Dünyadaki kötü şeyleri, kötü insanları bilmesini istemiyorum.

Grup, Rihanna'nın *Umbrella* şarkısına geçince etrafımızdaki mezunlar ritimle daha hızlı dans ediyor. Yıllardır görmediğim eski dostlarımın ve sınıf arkadaşlarımın yüzleri artık hayal meyal tanıdık geliyor. Her mayıs ayında, mezuniyet töreninden önceki günlerde, mezunlar Princeton Buluşması için geri döner ve kampüsün her yerinde, bir düzineden fazla çadırdaki partiler düzenler. Biz de hayatlarımızda böylesine iz bırakan bu yeri göstermek için eşlerimizi ve çocuklarımızı getiririz. Bu aynı zamanda onları birbirimize göstermek için de bir bahane.

Üniversitedeyken düzleştirerek gizlediğim saçlarımdan çok farklı olan gösterişli buklelerimle eski sınıf arkadaşlarımın şimdi beni tanıyıp tanımadıklarını merak ediyorum. Kendime has özelliklerimi benimsemem çok uzun zaman aldı ve artık bir anne olduğum için kızıma iyi örnek olmak istiyorum.

"Tamam, Dani, annenin kollarının bir molaya ihtiyacı var." Omuzlarım yanarken onu yere bırakıyorum, koşarak kalabalığın içinde kayboluyor. Onu gözden kaybedince kalbim yerinden

çıkacakmış gibi atıyor ancak birkaç dakika sonra Daisy'nin kızı Susie'nin yanında yeniden belirince tekrar nefesimi buluyorum.

İtiraf etmeliyim ki bu gece pek formumda değilim. Kız kardeşimle tartıştığımızda kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Naomi, kocam ve kızım dışında sahip olduğum tek ailem ve aramızda bir sorun olduğunda bu genellikle benim yüzümden oluyor.

Ama buraya geri dönmek beni hep geriyor. Burası pek çok anıyı beraberinde getiriyor ve çoğu da iyi anılar değil.

Yine de Naomi birkaç gün içinde mezun olacak, bu yüzden kendimi toparlamalı ve onun hatırına iyi vakit geçirmeye çalışmalıyım.

Bu arada, kız kardeşim *nerede*? Saatler önce burada olması gerekiyordu.

Naomi'nin arayıp aramadığını görmek için telefonumu kontrol ederken ekrana kampüs güvenliğinden bir uyarı geliyor: *Washington Yolu Köprüsü ve Carnegie Gölü yan yolu polis tarafından kapatıldı. Lütfen alternatif yolları kullanın.* Ve sonra telefonum kapanıyor. Harika! Şimdi ona ulaşmak tamamen imkânsız. Neden daha önce şarj etmedim ki? Naomi neden bir kez olsun zamanında gelemedi?

Daisy ilerleyerek, "Eğleniyor musun?" diye soruyor.

Daisy, imzası olan incileri ve turuncu keten elbisesiyle, kızarmış yanaklarına mükemmel bir şekilde düşen bakır-kahve dalgalarıyla, saatlerce dans ettikten sonra bile hiç çaba harcamadan güzel görünüyor. O benim en iyi arkadaşım, tanıdığım en nazik insanlardan biri ve yaşadıklarımızdan sonra ailemden biri.

İç çekiyorum. "Naomi cevap vermiyor, şimdi telefonum da kapandı."

Daisy sempatik bir şekilde bana kaşlarını çatıyor. "Hâlâ üzgün mü?"

Omuz silkiyorum. Kız kardeşim, muhtemelen dün sabah konuştuğumuzda telefonu yüzüne kapadığım için bütün gün ne aramalarıma ne de mesajlarıma cevap verdi.

Pek iyi bir ânımda değildim ama cuma günü birlikte vakit geçirmeyi planlamıştık. Onu görmeyi dört gözle bekliyordum.

Nate ve ben, sırf onunla vakit geçirebilmek için otel odasını fazladan bir gece daha tutmuştuk ve hiç ucuz değildi. Naomi son dakikada bir işinin çıktığını ve bizimle cumartesi günü görüşeceğini söylediğinde öfkem kabardı ve kendimi durduramadım.

Tamam, o zaman ben senin işine engel olmayayım.

Bir şeyler söylemeye başladı ama ben aramayı çoktan sonlandırmıştım.

İç çekip gözlerimi kapatıyorum. Tek istediğim onun mutlu olması ama bazen onunla bağ kurmaya çalıştıkça beni daha çok uzaklaştırdığını hissediyorum.

“Büyük ihtimalle Sterling arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştır ya da yeni erkek arkadaşıyla kafayı çekiyordur,” diyor Daisy. Ben bu düşünceyle irkilince, “Hadi ama rahatla!” diye ekliyor. “Emimin birazdan burada olacaktır.”

Tüm şüphelerimi bir kenara itip, derin bir nefes alarak gülümsemesine karşılık veriyorum. *Bir gün daha.* Bir gün sonra bu yerle işi bitecek. Sadece bir gün daha dayanmamız gerek.

Kocamı ararken kalabalığın diğer tarafındaki bir şey beni durduruyor. Birinin profili, on yıl öncesiyle aynı görünen bir yüz. Porselen gibi bir ten, çıkık elmacıkkemikleri, uzun kıvılcık saçlar...

Ama bu o olamaz.

Ve yine de siyah kot pantolonu ve *Dr. Martens* botuyla kalçasını yana atarak kalabalığı gözlemleme şekli tıpkı...

Kız o anda dönünce geri çekiliyorum. O değil, sadece başka bir öğrenci. Muhtemelen Naomi'yle birlikte mezun olan biri. Kalbim tekliyor ve vücudum rahatlayarak gevşiyor.

Nefes veriyorum. *Nefes alıyorum.* Belki de kendimi bırakmanın zamanı gelmiştir.

Kızımı aramak için döndüğümde, büyük bir *patlama* sesi havayı delip geçiyor ve yüreğim ağzıma geliyor.

Dani koşarak yanımdan geçerken, “Havai fişekler!” diye bağırıyor. Susie'nin elini tutuyor ve daha iyi görebilmek için kaplan kulaklarını başının üzerinde tutarak dışarı fırlıyor. Etrafımdaki insanlar tezahürat ederken ben bir elimi göğsüme bastırıyorum, kalbim

kaburgalarına çarpıyor. *Rahatla. Her şey yolunda. Dani güvende. Sen güvendesin. Herkes güvende. Naomi birazdan burada olacak.*

Çadırın dışında, canlı ışık ve renk patlamaları gece göğünü dolduruyor. Daisy'nin bana seslendiğini duyduğumda, havai fişeklere bakıp sonunda tüm bunların ihtişamını takdir edebiliyorum.

"Maya?" Sesi tuhaf, döndüğümde telefonunu yavaşça kulağından indiriyor. Yüzüne baktığım anda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

"Ne var? Neler oluyor?" diye soruyorum ona doğru yürürken. Havai fişeklerin gümbürtüsü ve cızırtısı aniden kulaklarımı sağır ediyor.

Daisy elindeki telefona bakarken eliyle ağzını kapatıyor. Yüzü solgun. "Margaret aradı." Daisy kolay kolay korkan biri değildir, bu yüzden bana bakan gözlerindeki korku tüylerimi diken diken ediyor.

Daha ısrarlı bir şekilde, "Ne oldu?" diye tekrar soruyorum. Margaret, Naomi'nin vasisi, yıllar içinde yakınlaştığım ağırbaşlı, İngiliz bir kadın. Onunla bu sabah konuştum. Burada olduğumuzu biliyor. Neden bu kadar geç saatte arasın ki? Bana ulaşmadığında Daisy'yi arayacak kadar önemli ne olabilir?

Daisy kolumu tutup beni kalabalıktan uzaklaştırıyor. Nefesi düzensiz, ağlamanın eşiğinde.

Göğsümde panik yükselirken kızlarımıza göz kulak olmak için arkaya bakıyorum. Kesinlikle bir terslik var.

"Naomi," diyor Daisy, boğuk bir fısıltıyla. "O..." Gerisini getirecek gibi görünmüyor.

"Naomi'ye ne olmuş?" *Hasta mı? Yaralı mı?*

"Ah, Maya, çok üzgünüm." Kollarını bana dolamaya başlıyor ama ben başımı sallayarak geri çekiliyorum, midemde korkunç bir his büyüyor.

"O iyi mi? Ne oldu?"

Daisy başım iki yana sallıyor, tereddüt ediyor ve bir şekilde kelimeler ağzından çıkmadan onun ne söyleyeceğini biliyorum.

"Çok üzgünüm, Maya. Naomi öldü. O öldü, çok üzgünüm."

2. BÖLÜM

Maya

Mayıs 2023

Karakola vardığımızda, kapıdan dışarı eğilip kaldırıma doğru öğürüyorum. Nate'i otopark ve binanın merdivenleri boyunca takip ederken vücudum kurşundan yapılmış gibi. Bu nasıl olabilir? Onu korumam gerekiyordu. Ona, onu koruyacağıma dair söz vermiştim.

"Maya!" Bekleme odasında Margaret bir mendile hıçkırarak ağlıyor. Naomi'yi büyüten, onu seven, her doğum gününde ona ahududulu pasta yapan kadın. Bir keresinde Naomi'nin serçeparmağından arı iğnesini çıkardığını gördüğüm, bir başka seferinde bisikletinden düşüp dişini kırdığında onu hastaneye yetiştiren kadın. Kız kardeşime bakarken yalnız olmadığımı her zaman hissettiren kadın.

Beni görünce, sandalyeden fırlayıp yanıma koşuyor. Kısa siyah saçları, solgun ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüyle tam bir tezat oluşturuyor. "Tanrı'ya şükür buradasın." Beni kollarının arasına alıyor. "Anlamıyorum. Bu nasıl olabilir? Neden?" Gözyaşları boğazımda düğümlenince sözcükleri de boğuluyor.

"Sana başka bir şey söylediler mi?" diye soruyorum. Hâlâ gerçek gibi gelmiyor. Daisy'nin bana anlattıklarından sonra bile nedense Naomi'yi de burada görmeyi bekliyordum.

Margaret boğulmakla ilgili bir şeyler söylüyor. Carnegie Gölü. Birden telefonumdaki uyarı mesajını hatırlıyor ve polislin Naomi'nin cesedini bulabilmek için yolu kapadığını fark ediyor-

rum. Aniden, her şey çok gerçek gelince üzerime bir mide bulan-
tısı dalgası çullanıyor.

Sadece anlamaya çalışarak, "Ama göl kenarında ne yapıyor-
du ki?" diye soruyorum, ondan çok kendime.

Gözleri yaşlarla dolu olan Margaret bana bakıyor. "Dedektif-
le konuştum ama bana pek bir şey söylemedi. Otopsi yapmayı
planlıyorlar."

O anda gözyaşlarım akın ediyor. Gözlerimi sımsıkı kapatıyo-
rum ve yaşlar süzülürken Margaret'ın beni tutmasına izin veri-
yorum.

Naomi'nin doğduğu zamanı, hastaneden eve gelen annemizin
kollarında onu ilk kez gördüğüm ânı hatırlıyorum. Ve onu kuca-
ğıma alma sırası bana geldiğinde, onun beklenmedik hafifliğini...
Cildinin pürüzsüzlüğü, hissettiğim her şeyden daha yumuşak-
tı. Sütü bebek kokusu, ilk kez serçeparmağını kavrayan minicik
parmakları, yeni şekillenmiş pirinç kâğıdı gibi tırnakları...

Bazı anneler çocuklarına duydukları sevginin her şeyden
daha yoğun olduğunu söyler; artık ben de bir anne olduğum için
ne demek istediklerini anlıyorum. Ama küçük kız kardeşimi ku-
cağıma aldığım anda içimde aynı içsel duygunun yükseldiğini
hissetmişim. Onu dünyadaki herkesten daha çok seviyor ve onu
güvende tutmak istiyordum.

Şimdi içimde genişleyen bir yara var. Sanki bir bıçak beni par-
çalıyor, kalbimden parçalar koparıyormuş gibi. Onu korumak
benim görevimdi. Ve ben başarısız oldum.

"Maya Banks?" Başımı kaldırdığımda yapılı, saçlarını ense-
sinde atkuyruğu yapmış, sert görünümlü bir kadın dedektif gö-
rüyorum.

Gözlerim endişeyle ceketinden belindeki silaha kayıyor ama
onun benim tarafımda olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

"Evet."

"Dedektif Simmons. Sizin davanıza atandım." Sıkmam için
elini uzatıyor. Bu garip resmiyet beni etkiliyor. "Kaybınız için
üzgünüm."

Cevap veremiyorum, gözlerimi dikerek ona bakıyorum. Sadece küçük bir baş sallama hareketi yapabiliyorum.

“Sakıncası yoksa size kız kardeşiniz hakkında birkaç soru sormak istiyorum.”

Geniş omuzları çökmüş, elleri ceplerinde, etrafı beyaz memurlarla çevrili lobide bekleyen tek siyahi adam olmaktan rahatsızlık duyduğu belli olan kocam Nate’e bakıyorum, başını sallayarak onaylıyor.

* * *

Simmons beni bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu küçük bir odaya götürüp oturmam için işaret ediyor. Karşıma oturduktan sonra masaya bir klasör koyuyor.

Dosyaya bakıyorum, içinde hangi görüntülerin olabileceğini hayal ederken boğazımdan safra yükseliyor. Naomi’nin vücudu morarmış, yaralı. Kapalı gözleri ve çatlamış dudakları şişmiş. Oda sallanıyor.

Simmons nazik ama kararlı bir sesle, “Margaret St. Clair cesedi çoktan teşhis etti,” diyor. *Ceset.* Ürperiyorum.

“Anladığımız kadarıyla on sekiz yaşına kadar Naomi’nin yasal vasisiymiş, doğru mu?”

Başımı sallıyorum.

“Sizinle üzerinden geçmek istediğim birkaç şey daha var. Kız kardeşinizle en son ne zaman görüştünüz?”

“Şey, ben... Onunla dün konuştum. Sabah saat on civarında.” Telefondaki tartışmamızı hatırlayınca, ellerimi kucağımda kavuşturup titremelerini engellemeye çalışıyorum. “Bu öğleden sonra geldik. Naomi...” Kelimeler boğazımda düğümleniyor. “Bizimle Buluşma çadırlarında buluşacaktı ama hiç gelmedi. Ne oldu?”

Ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor. “Bu akşam saat altı civarında kürek takımının bir üyesinden bir telefon aldık ve kısa bir süre sonra kız kardeşinizin cesedini gölden çıkardık. Bu koşullar altında hemen otopsi yapılmasını talep ettik.”

Margaret’in havuzunda sırtüstü yüzerken gördüğüm kız kar-

deşimin aynı şekilde gölde yüzdüğü görüntü zihnimde canlanırken dedektife boş boş bakıyorum. Sanki kalbim patlamış gibi göğsüm acıyor, acı kollarıma ve bacaklarıma yayılıyor. Sonra su çekiliyor ve yerini Naomi'nin otopsi masasında yattığı bir görüntüye bırakıyor. Şuurumu korumak için mücadele ettiğimi hissediyorum.

Dedektif tekrar adımı söyleyince yüzümü avuçlarımla arasına alıyorum. Alnım terden kaygan. Bunu yapamam. "Size biraz su getireyim mi?" diye soruyor.

Derin bir nefes almaya odaklanıp başımı *hayır* anlamında sallıyorum. Bir süre sonra Simmons devam ediyor. İnsanların zaman zaman annemle konuştuğu gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde konuşuyor. "Nihai otopsi sonuçlarını almak haftalar sürebilir ancak ön toksikoloji sonuçları vücudunda uyuşturucu ve alkol bulunduğunu, boğulma izleri olduğunu gösteriyor."

Kalbimin atışıyla oda titriyor. *Uyuşturucu mu? Naomi bana uyuşturucu kullandığından hiç bahsetmemişti.*

"Boğulma vakasını araştırdığımızda, buna katkıda bulunan faktörler olabilir. Muhakeme bozukluğu, koordinasyonu..." Simmons klasörü açıp masanın üzerinden kaydırıyor.

Gördüklerimi algılamam biraz zaman alıyor ancak bir süre sonra gözlerim ilk kelimeye odaklanıyor: *Benzodiazepin*.* Demek, Naomi ilaç alıyordu. Uyumakta zorluk çekiyordu. Belki de dedektif vücudunda reçeteli ilaçlar bulduklarını kastetmişti.

Ancak bir sonraki satıra geldiğimde duruyorum.

Ketamin."

"Soruşturmayla ilgili olabilecek son olaylardan haberiniz var mı?" Tereddüt ediyor. "Bayan Banks, kız kardeşinizin hayatı hakkında ne kadar bilginiz vardı?"

* İnsomnia, nöbet ve anksiyete bozukluklarının tedavisinde kullanılan depresan (beyin aktivitesini azaltan maddeler) etkiye sahip ilaç. -çn

** Esas olarak anesteziyi başlatmak ve sürdürmek için kullanılan bir ilaçtır. Ağrı kesimi, sedasyon ve hafıza kaybı sağlayarak kişiyi trans benzeri bir duruma sokar. -çn

3. BÖLÜM

Naomi

Ekim 2022, ölümünden yedi ay önce

Zonklayan bir baş ağrısı, davul sesi gibi yankılanarak beni uykumdan uyandırıyor. Sabahın parlak ışığı jaluzilerin arasından süzülürken, gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Neyse ki telefonum komodinin üzerinde, ekranı simlerle kaplı. 08.07! Kahretsin! Saat sekizi geçmiş mi?

Liam yanımda, hâlâ uyuyor. Kolunu bu şekilde başının üstüne koymuşken nasıl bu kadar seksi görünüyor? *Kim böyle uyur ki?*

Sarı saçları darmadağınık, üstü çıplak eski sevgilime bakarken dün gece ellerinin sırtımdan aşağı doğru kaydığını, dudaklarının dudaklarıma yapıştığını ve tüm bedenimin alev alev yandığımı hatırlıyorum.

Sanki yine kendisi gibiydi ama hayır. Sadece sarhoştı. Neredeyse hiç konuşmamıştık. Bunun kesinlikle olmaması gerekiyordu.

Sessiz olmaya çalışarak, kot pantolonumu giyip odasına dağılmış eşyalarımı topluyorum. *Gömleğim nerede?*

Liam'ın telefonu masasında titriyor. Telefonunda Mollie Field Hockey olarak kayıtlı birinden bir mesaj geliyor.

Telefonu alıp ona fırlatma isteğimle savaşılmaya çalışarak başımı çeviriyorum. Birlikte değiliz. Bunu unutmamalıyım. Artık istediği kişiyle mesajlaşabilir; dün gece olanlar bunu değiştirmez. Geçtiğimiz bahar, erkek kardeşi o yılın başlarında beklenmedik bir şekilde vefat ettikten sonra ayrıldık. Korkunçtu. Bizzat tanık olana kadar insanın sevdiği birini böyle kaybetmesini hayal

bile edemezdim. Ve onu böyle acı çekerken görünce kendimi çok kötü hissetmiş, kusacak gibi olmuşum. Yanında olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Yatağından çıkmayı reddettiğinde ona yiyecek ve su getirdim, ödevlerini yazdım, gecenin bir yarısı uyayıp tekrar nefes alana kadar onu kollarımın arasında tuttum ama yeterli değildi.

Cenazeden sonraki birkaç hafta boyunca daha iyi olduğunu düşündüm. Tenis antrenmanına, derse gidiyordu. İçkiyi bırakmıştı ve yeni bir terapistle başlamıştı. Olması gerektiği gibi yas tutuyor olsa da üzüntüsünün azaldığı anlar oluyordu ve ben de er ya da geç iyileşeceğini düşünüyordum.

Ama sonra bir nisan gecesi eve gelmedi. Buluşmayı planlamıştık, bu yüzden odasında onu bekliyordum. Bunun yerine onu yurdunun dışındaki merdivenlerin dibinde, bitkin bir hâlde buldum. Yüzü kavga etmiş gibi morarmıştı ve kanlar içindeydi. Bana ne olduğunu söylemedi ve onu muayene için öğrenci sağlık merkezine götürmeme izin vermedi.

O hafta sonu bu konuda tartıştık. *Kendine bunu yapmanı izleyemem.* Yardım alması için onu ikna etmeye çalışıyordum ki ağzımdan *seni seviyorum* kelimeleri döküldü ve hemen pişman oldum. Gözlerini kırıştırtarak bana baktı, afallamıştı ve ben onun içine kapandığımı görebiliyordum.

Bunu yapamam, dedi kapıdan çıkarken.

O gün hissettiğim acı gittikçe büyürken, olduğum yerde donup kaldım.

Ayrıldığımızdan beri dansa, arkadaşlarıma, dışarı çıktığımız gecelere odaklanmıştım. Başkalarıyla görüşmeyi denemiştım ama hiçbirini onun bıraktığı boşluğu dolduramadı.

Sanki yanı başımdaymış gibi kız kardeşimin sesini duyabiliyorum: *O sana iyi gelmiyor, sen daha iyisini hak ediyorsun.* Onun haklı olduğunu biliyorum. Ama aşk böyle bir şey değil mi? Sizi kimsenin görmediği şekilde gören, anlayan, size onsuz bir bütün olamayacağınızı hissettiren birini bulduğunuzda bu sizi kısıktırarak sarar ve onsuz hayatı nasıl yaşayacağınızı unutturur.

Gözlerimi kırıştırarak yaşları uzaklaştırıyorum. Gömleğimi bulamayınca, Liam'inkini alıp üstüme geçiriyorum. Onun gibi kokuyor, kahretsin!

"Hey." Dirseğinin üzerinde doğrulmuş beni izliyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Dansım var."

"Naomi. Dün gece..."

"Yapma. Sorun değil." Bunun, onun için hiçbir şey ifade etmediğini açıklamasına ihtiyacım yok. Benim, onun için hiçbir şey ifade etmediğimi söylemesine de. "Gitmeliyim." Çıkarken gözyaşlarımı görmesin diye yüzümü saklıyorum.

* * *

Kampüsü koşarak geçiyorum ve BAC'nin, Black Arts Company'nin prova yaptığı Dillon Spor Salonu'na varana kadar durmuyorum. Ter içinde ve nefes nefese, fark edilmeden içeri girmeye çalışıyorum.

"Ne oluyor, Naomi?" diyor oda arkadaşım Zalikah. Birinci sıfıftayken bodrum katındaki gece kulübü BlackBox'taki bedava *Red Bull* kuyruğunda tanışmıştık ve o zamandan beri çok iyi arkadaşız. Zee bugünkü parçanın koreografisini yaptı ve geç kaldığım için çok kızgın çünkü sadece benim için tekrar öğretmek zorunda kalacak.

Omuzlarımı dikleştirip ekipteki yerimi alıyorum. "Geç kaldığım için özür dilerim! Devam et, ben hallederim."

Gözlerini devirip sekiz sayımlı hareketi öğretmeyi bitiriyor. Beni izleyerek, yavaşça tekrar ederken ben de onun hareketlerine eşlik ediyorum.

"Tamam, tempolu, en baştan. Hadi başlayalım!" diye bağıırıyor Zee.

Müziği başlatıyor, oda bas sesleri ve dansçıların ritmik adımlarıyla sallanıyor. Ortada dans ediyorum, hareketler akarken damarlarıma hücum eden kan akışını hissedebiliyorum.

Dans stüdyoları kendimi en çok evimde hissettiğim yerler. Annem, ben sekiz yaşındayken öldü ve babamı hiç tanıma-

dım. Bu yüzden sürekli gelen arkadaşlarım, beni bağrına basan mekânlar evim oldu.

On bir yaşındayken teyzem Ella'yla San Jose'de yaşadıktan ve çocuk koruma hizmetlerinden kıl payı kurtulduktan sonra Maya beni Princeton'daki arkadaşları aracılığıyla tanıştığı bir aile olan St. Clairların yanına gönderdi. San Jose'den Greenwich, Connecticut'a taşındım, bir şilteden prenseslere layık bir yatağa geçiş yaptım.

Margaret ve John'un evi muazzamdı. Mermer zeminli, yüksek tavanlı ev, yaldızlı çerçeveli manzaralar ve seyahatlerinden kalma antikalarla doluydu. Müze veya eski bir kütüphane gibi kendine özgü bir kokusu vardı. Her yerde insanlar -aşçılar, temizlikçiler ve şoförler- ve bir kişinin hayatı boyunca okuyabileceğinden daha fazla kitap vardı.

Arkadaşları akşam yemeklerine gelir, yeni bir evcil hayvanmışım gibi bana bakar, yüksek sesle ve dikkatli bir tonda konuşur ya da *güzel* cildim ve *asi* saçlarım hakkında yorum yaparlardı. Ama Margaret hiç tereddüt etmeden onları azarlardı. Tuhaf, ilginç bir kadındı ve on bir yaşındaki biri olarak daha önce hiç Margaret gibi biriyle tanışmamıştım. Tenise, bahçeciliğe ve Bronte Kardeşler'e takıntılıydı. Güney Londra'da büyümüş, o da çocukken annesiyle babasını kaybetmişti. Zamanla bana ne kadar değer verdiğini fark ettim ve karşılığında onu sevmeye başladım. Pek fazla arkadaşım olmamasına veya yeni özel okulda kendimi rahat hissetmememe rağmen o ve John bana her şeyi verdi. Ama on beş yaşına geldiğimde sonunda ait olduğum bir yer buldum.

Bu, dans stüdyosuydu. Patlamış hoparlörleri ve aynalı duvarları olan o nemli, terli, aşırı kalabalık odalarda nefes alacak alan buldum. Benim gibi başka çocuklarla tanıştım, benim gibi büyüdüğü yerlerden kaçmak isteyen bir grup uyumsuz çocukla. On altı yaşına geldiğimde, bale öğretmenimi dehşete düşürecek şekilde, birkaç *piercing* taktırıp saçımı Afro şeklinde yapmaya başladım. Bana dersine böyle gelmememi söyledi ama umursamadım. Cennetteydim. Stüdyoda arkadaşlarımla çalışıyor, dans

pistinde *şpagat** yaparak Tayland yemeği yiyor, hip-hop, çağdaş, Batı Afrika ve *caz funk* dersleri alıyordum. Ve dans edemeyecek kadar yorgun olduğumda okuyordum. O kadar çok okudum ki kendimi kız kardeşim gibi Princeton'da buldum.

"Hadi, başlıyoruz. Bu sefer sonuna kadar!" Zee müziği yeniden ayarlayıp geri sayıyor. Sola doğru eğiliyor, başını eğip kalçalarını ritme göre sallarken uzun ombreli bukleleri bir omzunun üzerinden uçuşuyor. "Daha canlı, hanımlar. Hadi!" O kadar hızlı hareket ediyor ki tek gördüğüm bir bulanıklık. Sonra solumdaki bir kızı işaret ediyor. "Hey, seni görüyorum, Chichi!"

Bir kez daha sekize kadar saydıktan sonra Zee müziği kesiyor. "Naomi, bundan daha fazlasını yapabileceğini biliyorum."

Eğilerek nefesimi toparlamaya çalışıyorum. Haklı. Akşamdan kalmayım ama aynı zamanda dikkatim dağınık, aklım Liam'a takılı.

"Üzerinde çalışıyorum."

* * *

Provan'dan sonra spor çantamı alıp kapıya yöneliyorum, derse gitmek için can atıyorum.

Dans stüdyosundan çıkarken, Zee arkamdan el sallayıp, "Hey, bekle," diyerek yetişmek için koşuyor. "Orada sana bağırıp küçük düşürmek gibi bir niyetim yoktu."

Omuz silkiyorum. "Sorun değil. Sadece yorgunum."

"Eminim öylesindir," diye takılıyor. "Dün gece ne yaptın? Ortadan kayboldun."

Dışarıda hava serin. Önlerindeki sert kış aylarından önceki son sıcak günlerin tadını çıkarmaya çalışan öğrenciler, sonbahar yaprakları ve gotik kulelerle çevrili çimlerin üzerinde ders çalışıyorlar.

Kendime hâkim olamayıp eski sevgilimle yattığımı itiraf etmek istemiyorum, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Bu gece için karıştırıcı aldın mı?" Oda arkadaşımız Amy için sürpriz bir doğum günü partisi düzenliyoruz ve Zee hazırlıklarla ilgilenmek için gönüllü oldu.

* İki bacağın 180 derece açılarak yere oturulduğu bale hareketi. —çn

"Elbette, ihtiyacımız olan her şeyi aldım. Hey, bu gece ne giyeceksin? Bu arada, misafir geçişleri için yeni bir bağlantı buldum. İçkileri içtikten sonra nereye gitmek istiyoruz?" diye soruyor Zee. "DJ Tongo, BlackBox'ta çalışıyor ve sadece Sterling üyelerine özel." Zee birkaç farklı çevrede olduğu için bizi herhangi bir kulübe sokacak bir bağlantıyı her zaman buluyor. Ama son zamanlarda, arkadaşlarımızın çoğunun takıldığı, öğrencilerin işlettiği bir gece kulübü olan BlackBox'a sık sık giden bir adamı gözüne kestirdi. Zee, Sterling Kulübü'nü sevse de BlackBox'ın daha sakin ortamını ve Trey'le daha fazla zaman geçirme fırsatını da seviyor.

Odamdaki giysi yığınına düşünerek, "Kahretsin, henüz bilmiyorum," diyorum ona. Bir aydır çamaşır yıkamadım.

Zee kolumu yakaladığında kafamdaki seçenekleri gözden geçiriyordum. "Hey, bu yakışıklı adam da kim?"

Avlunun karşısında, yakışıklı -uzun boylu, bronz tenli, üstü çıplak- Asyalı bir adam koşarak yammızdan geçiyor. Onu tanıdığımı fark etmem biraz zaman alıyor. "O... Ben. Ben Wong," diyorum ona. "Sterling'in mali işlerinden sorumlu. Daha önce akşam yemeğinde yanına oturmuştuk."

"Ahh, erkek futbol takımında değil mi? Vay canına. Çok iyi görünüyor." Zee değer biçercesine ona bakarken dudaklarında bir gülümseme oluşuyor.

Psikoloji birinci sınıfta Ben'in yanında oturduğumu hatırlıyorum. Sevimli gözlükleri vardı ve ders sırasında her zaman mühendislik ödevlerini yapar, defterinin kenarlarına sayılar karalardı. Ama onun bu kadar formda görüldüğünü hatırlamıyorum. *Adam bütün yazı karın kaslarını geliştirmekle mi geçirmiş?*

Ben, ona baktığımızı fark edince bana gülümsüyor. Midemde kelebekler uçuşuyor.

"Kızım, neyi beklediğini bilmiyorum," diyor Zee. "Onu bu gece davet et!"

Gülüyorum. "Onu neredeyse hiç tanımıyorum." Ama Zee'nin sözleri beni düşündürüyor. Belki de yeni biri, aklımı Liam'dan uzaklaştırmak için mükemmel bir fırsat olabilir.

O akşam dersten sonra binamızın bodrum katında çamaşır yıkar-ken, odanın köşesinde bir hareketlilik gözüme çarpıyor. Ben, uzak-taki makinenin başında, gürültü önleyici kulaklıklarını takmış, ço-raplarını çıkarıp teker teker çamaşır makinesine atıyor. Varlığımdan habersiz, gömleğini de çıkarıp makineye atıyor. Sonra bana doğru bakıp, omuz silkerek çamaşır makinesini işaret ediyor.

Utanarak bakışlarımı yere indiriyorum ve sanki ona bakmı-yormuşum gibi çamaşırlarımı kurutucudan çıkarmaya devam ediyorum. Arkamı dönüp çoraplarımı çiftlere ayırırken, göz ucuyla Ben'in spor şortunu aşağı indirip onu da makineye attığı-nı görüyorum ve gülmemi bastırıyorum.

"Komik bir şey mi var?" Ben'in muz desenli *boxeri* dışında çıplak bir hâlde tam arkamda durduğunu görünce şaşıyorum.

"Şey, kusura bakma, sadece soyunmanı beklemiyordum," di-yorum telaşla. Onun mükemmel vücuduna bakmamaya çalışıyo-rum. Yanaklarıma hücum eden kan, kulaklarıma kadar yayılıyor.

Dikkatsizce eşyalarımı toplarken bir yığın giysiyi yere düşür-meyi başarıyorum, dantelli tangalar ve çoraplar her yere dağılı-yor. *Aman Tanrım!*

Onları toplamak için eğiliyorum. O da diz çökünce kafala-rımız neredeyse çarpışıyor. "Özür dilerim," diyoruz aynı anda.

Ayağından birkaç santim uzaktaki parlak renkli tangadan us-talıkla kaçınarak, yere düşmüş bir spor sutyeni bana uzatırken, "Sadece sana takılıyordum," diyor Ben. "Ne diyebilirim ki? Ça-maşır yıkamak için biraz fazla beklemişim." Gülümsemesi göz-lerini aydınlatıyor.

"Teşekkürler." Gülerek sutyeni ondan alıyorum. Geri kalan giysilerimi yerden toplayıp ayağa kalkıyorum. "Bu binada oldu-ğunu bilmiyordum."

"Aslında Foulke'tayım ama tüm makineler dolu ve bir gün daha beklemeyi göze alamadım."

Makinenin üzerinde bıraktığım telefonum yüksek sesle tit-

riyor. Kız kardeşimin beni geri aradığını düşünerek bakıyorum ama onun yerine ekranda PİSLİK-AÇMA yazısı beliriyor. *Liam*. Telefonu kapatıyorum.

Ben'e baktığımda, dudaklarındaki hafif gülümsemeden ekranı gördüğünü anlıyorum. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra vazgeçiyor.

Onun yerine, "Bu gece dışarı çıkacak mısın?" diye soruyor.

"Evet. Aslında... Eğer uğramak istersen oda arkadaşım için sürpriz bir parti düzenliyoruz. Kimi istersen getir."

"Harika. Tamam. Neler yapıyorsunuz?"

Telefonum tekrar titreyince aceleyle onu susturuyorum.

"Açacak mısın?" diye soruyor, sesinde belli belirsiz bir alaycılıkla.

Halka küpelerimden birini çekiştirerek bakışlarımı kaçırıyorum. "Hayır, o... Önemsiz biri."

Telefonum bir mesajla titreyince ikimiz birden bakıyoruz.

"Görünüşe göre şu önemsiz kişi gerçekten dikkatini çekmeye çalışıyor," diyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Şey..." Bir nefes veriyorum. "Eski sevgililer genelde böyle yapar," diye itiraf ediyorum. "Ama şu anda onunla konuşmayı *hiç* istemiyorum."

"Ah," diyor Ben, bilmiş bir şekilde başını sallayarak. "Ben de o yollardan geçtim."

"Evet."

"Şey..." Boş sepetini alıyor ve çıkışa doğru ilerlerken bana selam veriyor. "Bu akşam görüşürüz. Oda numaran kaç?"

"Tamam. Bu hayati bir bilgi." Gülümsüyorum. "211'deyiz."

"Harika. O zaman sonra görüşürüz. Ve hey, umarım önemsiz kişi çamaşırlarını huzur içinde katlamana izin verir." Ben kocaman bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra koridorda kayboluyor. Sepetimi alıp yukarı kata çıkarken heyecandan başımın dönmesi beni şaşırtıyor. Aptal gibi kendi kendime sırtıttığımı fark edince dudağımı ısınıyorum.

4. BÖLÜM

Maya

Mayıs 2023

Ketamin.

Titreyen parmağımı sayfaya koyup Dedektif Simmons'a bakıyorum. "Buradaki ketamin mi? Bu anestezi bir madde değil mi? Kardeşim diğerlerini doktora yazdırmış olabilir ama bu olamaz."

Simmons'ın dudakları ince bir çizgi hâline geliyor. "Belki de kız kardeşiniz kullandığı uyuşturucuları sizinle paylaşmamıştır. Ketamin son zamanlarda gençler arasında epey popüler." Ses tonu küçümseyici. Duyduklarına inanmayan kız kardeş, gerçeği kabul etmek istemiyor.

"Affedersiniz?" Kız kardeşimin bana ne söyleyeceğini veya söylemeyeceğini nereden bilebilir ki?

"Kız kardeşinizde hiç eğlence amaçlı uyuşturucu kullanımı belirtileri oldu mu? Mesela aşırı içki?"

"Hayır." Yüzüm ısınıyor. Mantıksızca savunmaya mı geçiyorum? Kız kardeşim elbette dışarı çıkmayı severdi ama *ketamin*? Hayır. Asla. Bu onun tarzı değildi.

"Açıklanabili-"

"Üniversitedeydi, eğlenmeyi severdi ama aptal değildi. Böyle bir uyuşturucuyu denemezdi."

"Hanımefendi." Bir nefes alıyor, belli ki bu tür tepkilere alışkın. "Tüm olasılıkları elemeye çalışıyoruz. Son zamanlarda uyuşturucuya bağlı ölümlerde artış saptadık. Özellikle de kız

kardeşinizin profiline uyan genç kadınlar arasında. İzole davranış belirtileri var mıydı?”

Profil kelimesini kullandığında kaskatı kesildiğimi hissediyorum. “Hayır.”

“Bana karşı dürüst olmanız gerek. Kız kardeşiniz...”

“Durun. Lütfen durun.” Çenemi sıkıyorum. “Kız kardeşim... Uyuşturucu bağımlısı değildi. *Yüksek riskli* bir yaşam tarzı yoktu.” Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Hayat dolu, arkadaşlarıyla sürekli dans edip gülen Naomi’yi düşünüyorum. Dünyayı görmek, insanlara yardım etmek, hayatında önemli bir şeyler yapmak istiyordu. Yapacağı çok fazla şey vardı. İçimden sızan öfkenin yerini derin, boş, acı veren keder alıyor. Eve gitmek istiyorum.

Simmons bana bir mendil uzatana kadar ağladığımı fark etmiyorum.

“Üzgünüm.” Simmons sempatik bir şekilde kaşlarını çatarak bana bakıyor. “Bunun son derece zor olduğunu biliyorum. Sanırım bu gece için gereken cevapları aldım. Başka bir zaman, bazı şeyleri sindirme fırsatı bulduğunuzda tekrar konuşabiliriz.” Klavyesini kapatıp kendine doğru çekiyor.

“Hayır, bekle. Olanlar hakkında başka teorilerin var mı?”

Simmons hareketsiz kalıyor. Söylemediği bir şey var. Keskin bir nefes alıyor ve tekrar konuştuğunda yavaşça, dikkatlice devam ediyor. “Aşırı doz söz konusu olduğunda... Bunun kasti yapılabileceği ihtimalini de göz önünde bulundurmalıyız.”

* * *

Nate bizi otele geri götürürken çıt çıkmıyor. Farklı olarak yapabileceğim her şeyi düşünerek ağlamaktan şişmiş gözlerle camdan dışarı bakıyorum. Keşke ona karşı daha yumuşak olsaydım. Keşke son birkaç ay onu daha sık arasaydım, neler olduğunu bana anlatması için ısrar etseydim. Keşke yanında olsaydım.

“Neredeyse geldik,” diyor Nate, düşünceli bir şekilde elini uzatıp benimkini sıkıyor. Elinin altında, tırnaklarımı koltuğa ge-

çirerek parmak eklemimin dibindeki küçük yara izine odaklanıyorum. Nate, "İyi misin?" diye sorunca bakışlarımı ona çeviriyorum.

İyi görünüyor muyum sence? diye sormak istiyorum. *Naomi gitti. Bir daha asla iyi olmayacağım.*

Ama cevap veremeyecek kadar bitkinim, bu yüzden başımı cama yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. *Nefes al,* diye talimat veriyorum kendime. *Nefes al.*

Gözlerimi tekrar açtığımda, kampüsün kenarındaki bir sokağa saptığımızı görüyorum. Burası partiden sonra kol kola girip, sendeleyerek yürüdüğümüz gecelerden hatırladığım bir sokak. Yolun gerisinde, uzakta üniversitenin yemek kulüpleri, Princeton hayatının çoğunun etrafında döndüğü üst sınıf karma sosyal kulüplere ev sahipliği yapan muhteşem konaklar var. Naomi'yi onlardan, özellikle de beni içine çeken Sterling Kulübü'nden uzak durması konusunda defalarca uyardığımı hatırlıyorum. Ama o beni duymazdan gelmiş, tabii ki her zaman olduğu gibi söylediklerimin tam tersini yapmaya karar vermişti.

Kulüpler birer birer önümden geçerken garip bir dejavu hissi kaplıyorum. Çelişkili kanıtlar, cesedinin bulunma şekli, suçluluk duygusu, bana on yıl önce başka bir genç kadının öldüğü ve bunun bir kaza olarak geçirildiği günü hatırlatıyor.

O genç kadın bizim yemek kulübümüzün bir üyesiydi. Bir arkadaştı. Onun da önünde umut vadeden bir gelecek vardı.

Sanki bir rüyanın içinde koşuyormuşuz gibi daha önceki hayat bulanıktı. Ve sonraki her şey ise... Şey, sanki son on yıldır yaptıklarımızın ağırlığını sırtımda taşıyor gibiyim. Çok fazla hata yaptık ve ben, Naomi'ye gerçeği söylemek yerine, neye bulaştığı konusunda onu uyarmak yerine, bunu derinlere gömdüm. Ona Sterling'e katılmamasını söylemiştim ama *nedenini* söylememiştim. Ona Lila'dan bahsetmemiştim.

Yıllar boyunca, geceleri Lila'nın ölümünü düşünerek uyanık kaldım. Princeton'daki yıllarımı tekrar tekrar gözden geçirdim, öyle ki kendi anılarımdan şüphe eder hâle geldim.

Ama Şimdi anılar hücüm ediyor ve düşüncelerimi doldurdukça suçluluk da artıyor.

“Biraz hava almak ister misin?” diye soruyor Nate, camı indirirken. Onun sesiyle irkilerek doğruluyorum.

Ona bakarak titremeye başlıyorum, konuşamıyorum. Utancım arttıkça tırnaklarım koltuğa daha çok gömölüyor. Tenimden geçerek içimde dolaşan Şu soru zihnimde yankılanıyor: *Kız kardeşime de mi aynı Şey oldu?*

5. BÖLÜM

Maya

Ekim 2010, ikinci sınıf

İki vagonlu Dinky treni üniversiteye doğru ilerlerken ateşli sonbahar manzarasının üzerine bir sis çöktü. Yanımdaki adamın aramıza sıkıştırdığı büyük spor çanta yüzünden pencereye yapışık oturuyordum.

Yaklaşan okul yılı için endişeliydim: Dünyanın en dışadönük insanı değildim ve düşüncelerim kolayca sohbete dönüşmüyordu. Hayatımın çoğunda sessiz ve anlaşılması zor biriydim, arkadaş edinmeye çalışmaktansa kütüphanede okumayı tercih ediyordum.

Ama yazı garsonluk yaparak geçirmiştım. Yeniden bir şeyler öğreneceğim ve ana dalımı belirlediğim için heyecanlıydım: Ekonomi. Kulağa hoş, önemli ve sofistike geliyordu. Yani benim olmadığım şeyler.

Nefesim pencereyi buğulandırırken yansımanı gördüm: Daha köşeli bir yüze uygun gözlüklerim, hafifçe kavisli koyu renk gözlerim ve düzleştirilmiş saçlarım. Yıllar geçtikçe Çinli an-neme daha çok benzemeye başlamıştım. Ancak dolgun dudaklarım ve geniş alnım, çocukken vefat eden Afro-Amerikan babamı hatırlatıyordu.

O zamanlar dokuz buçuk yaşındaydım ve onunla ilgili en çok hatırladığım şey sabahları tıraş olurken radyoda R&B dinlemesi ve yatmadan önce kendi saçında kullandığı aynı güçlü kokulu mavi *Ultra Sheen*'le saçımı örmesiydi.

Ailem kasabamızdaki tek ırklararası çiftti. Babam, tek siyahi adamdı. Bir keresinde, koşudan döndükten sonra anneme yanında yavaşça giden bir arabadan bahsettiğini duydum. Başka bir seferinde de ön bahçelerinde konuşmayı bırakan komşulardan bahsetti. Ama taşınmayacak kadar inatçıydı ve ailem o küçük mavi evleriyle çok gurur duyuyordu. Ailemin ısrarlı tekliflerinden birkaçı reddedildikten sonra evi satın almışlardı. Önceki sahibi vefat etmişti ve görünüşe göre başka kimse evi istemiyordu. Ama annemle babam, engebeli zeminleri ve esintili pencereleriyle o küçük mavi evin mükemmel olduğunu düşünüyordu.

* * *

Kaza ani ve yıkıcıydı. Araba kazası. Beyin hasarı yüzünden bir hafta komada kaldı. İşten eve dönüyordu ve yollar kaygandı. Bu kadar hızlı gitmemesi gerektiğini söylediler. Bir virajdan savrulup ağaca çarpmıştı.

Annem o sırada Naomi'ye yedi aylık hamileydi. İlk birkaç hafta boyunca gözleri ağlamaktan şişmiş bir hâlde boşluğa bakarak hareketsiz oturdu. Yemek yapmayı bıraktı, sadece kaba pamuk dokusuna sahip kurutulmuş domuz etli *yuk sung*'la* kızarmış susam ekmeği veya iyi günündeyse *yuk sung* ve fıstık ezmesiyle bir kâse bayat pirinç buğulaması yiyordu.

O bahar bir gün eve geldiğimde babamın tüm kıyafetlerinin kutulara konmuş olduğunu gördüm. Kafam karıştı çünkü annem hiçbir şeyden ayrılmaz, sahip olduğu her şeye duygusal bir anlam yüklerdi. Ama birkaç gün sonra kutular gitti. Sadece babamın kitaplarının, plaklarının ve eski fotoğraf albümlerinin olduğu bir sandık kaldı.

Geceleri bir el feneriyle gizlice aşağı iner, onlara bakar, parmaklarımı üçümüzün fotoğraflarının üzerinde gezdirir, babamın gülümsemesinin çizgilerini takip ederdim. Birini kaybettiğinizde onun parça parça silinmeye başlaması ve geriye sadece

* Et ürünlerinin baharatlar ve sebzelerle pişirilerek marul içinde servis edildiği geleneksel bir Çin yemeğidir. -yhn

parmaklarınızın arasından su gibi akıp giden anılar kalması ne garip.

Kız kardeşim prematüre doğdu. Bir zamanlar gördüğüm yeni doğmuş bir kediye hatırlatan minik, pembe bir şeydi. Annem bana kız kardeşimin kalp atışlarını görebileceğim bingıldağını gösterek başını desteklemeyi ve narin tenini nasıl yıkayacağımı öğretti. Naomi'ye turuncu saçakları olan bisiklete binmeyi öğrettim, saçını ördüm ve paylaştığımız odada Judy Blume'un kitaplarını okudum. Fazla bir şeyimiz yoktu ama idare ediyorduk.

Sonra on sekizinci doğum günümde, annem de vefat etti.

Pencereden dışarı bakarken, uzun bir iç çekerek gözyaşlarımı bastırdım. Birinci sınıfın tamamını yas tutarak geçirmiştım. Ama ikinci sınıf farklı olacaktı. Olmalıydı.

"Şimdi Princeton İstasyonu'na varıyoruz," dedi kondüktörün sesi interkomdan. Tren son virajı dönüp de üniversite görünür olunca tüm uzuvlarım heyecanla karıncalandı.

* * *

Ben yurt binasına doğru yürürken parlak yazlık elbiseler ve topuklu ayakkabılar giymiş bir grup kız kol kola girmiş, gülerek partiye gidiyordu. Onları izledim. Tanıdığım bir kız olan Taylor da pötikare elbisesi ve sırtından aşağı inen Fransız örgüsü saçlarıyla onların arasındaydı.

Utangaç bir şekilde ona el salladım.

"Hey, selam, Maya," dedi. "Yazın nasıl geçti?"

Restoranda çalışarak nasıl bir yaz geçirdiğimi düşündüm. "Eğlenceliydi. Ya seninki?"

"Geçen yıl çok geride kalmıştım, bu yüzden Sorbonne'da bir dönem okumak zorunda kaldım. Fransız oğlanlar çok yakışıklıydı. Kesinlikle tavsiye ederim. Neyse. Bahçe partisine gidiyor musun?"

"Ah, evet, tabii ki," dedim ancak sonbahar döneminin başlangıcını kutlayan açık hava içki partisine gitmeyi planlamamıştım. Gidecek kimsem yoktu.

Taylor başım salladı. "Cottage'ta buluşacağız, grupla oraya

yürüyerek gidiyoruz. Alex Bain bizi listeye ekledi.” *Liste*, üye değilseniz yemek kulüplerine girmenin tek yoluydu. Üst sınıflardan bu iyiliği isteyecek kadar iyi tanıdığım kimse olmadığından bu, benim erişemeyeceğim bir şeydi. Ancak Taylor bir kız öğrenci birliğinde olduğu için kendisinin ve arkadaşlarının her yere girebilmesini sağlayabilecek daha büyük kızları tanıyordu.

Hevesli görünmüş olmalıyım ki arkadaşlarma hızlıca bir göz attıktan sonra biraz isteksizce, “Gelmek ister misin?” diye ekledi.

Kalbim sıkıştı. Cottage’a hiç adımımı atmamıştım ama hikâyelerini duymuştum. F. Scott Fitzgerald’ın öğrenciyken sarhoş olup bayıldığı yerd, yani elbette gitmek istiyordum.

* * *

Prospect Bulvarı’nın takma adı olan Cadde’ye doğru yola çıktığımda güneş ufukta kaybolmuştu. Ağaçlarla dolu yolun kenarlarında, beş yüz metre boyunca yemek kulüpleri sıralanıyordu. Princeton’da kardeşlik evleri yoktu ama yemek kulüpleri vardı. Buralar, üst sınıf öğrencilerin üniversite fantezilerini yaşayabilecekleri, kristal avizeler ve gösterişli dekorlarla donatılmış mimari şaheserlerdi. Aslında bunlara içki kulüpleri denmeliydi ancak üniversitenin gözünde *yemek* daha saygın bir terimdi. Ve üyeler teknik olarak gündüzleri orada *yemek yedikten* sonra masalar gece boyu sürecektir partiler için temizleniyordu. Garsonlar, mum ışığında akşam yemekleri ve çılgın partiler hakkında söylentileri duymuştum.

İkinci sınıf, çoğu öğrencinin kaderinin kesinleştiği yıld; bir yemek kulübüne ya girerdiniz ya da girmezsiniz. Ve öğrencilerin yaklaşık yüzde sekseni giriyordu. *Bağımsız* olmayı seçen birkaç kişi vardı ancak bu seçimi yapmak için kendinize ve kampüs yemek planınıza güvenmeniz gerekiyordu. Ben asla bağımsız olamazdım; bağımsız olmak için yeterince cesur değildim. Bunun nerede olacağını henüz bilmesem de bir şeye ait olmayı, bu dünyada bir yer bulmayı her şeyden çok istiyordum.

* * *

Giyindikten sonra B.o.B'nin,* Jeff Bezos'un da dahil olduğu coşkulu bir kalabalığa konser verdiği yemek kulübü Quadangle Kulüp'ün yani *Quad*'ın önünden geçtim. Uzun boylu, üstü çıplak su topu oyuncularının beyrut** masaları hazırladığı Tiger Inn'in yemyeşil çimenliğini ve gözlüklü zayıf bir adamın *zipline*'la inerek şişme havuza atlamaya çalıştığı Colonial'ı geçtim. Sanki bu öğrencilerin her biri kendileri için en mükemmel kulübü bulmuştu.

* * *

Cottage, demir bir kapının ötesinde, caddeden biraz gerideydi. Diğerlerinden daha yüksek olması, kırmızı tuğlaları, beyaz süslemeleri ve simetrisiyle Gürcü mimarisinin tüm özelliklerini yansıtıyordu. Uzun bir öğrenci kuyruğu ön kapıdan dışarı taşmıştı.

Telefonumu çıkarıp Taylor'ı aramaya çalıştım. Cevap yoktu.

Bir saat sonra, en sonunda sıranın başına ulaştığımda, Taylor ve arkadaşlarının uzakta dans ettiğini, kırmızı bardakların başlarının üstünde sallandığını gördüm.

"İsim ve kimlik." Elinde klipsli kâğıt altlığı tutan sert bir kormura tepemde dikiliyordu.

"Ah, evet, işte burada." Cebimden Princeton kimliğimi çıkarıp ona uzattım. "Maya Mason." İçeri girdiğimde ne yapacağımı düşünüyordum. Taylor'ın yanına gidip sanki iyi arkadaşmışız gibi ona sarılayım mı? Yoksa iki bira alıp birini ona mı vereyim?

"Listede değilsiniz." Görevli önündeki kâğıttan gözlerini kaldırıp başını iki yana salladı.

"Ah, arkadaşım Taylor beni listeye ekleyeceğini söyledi. Hemen orada. Bırak da..." Taylor'ın dikkatini çekmek için etrafından dolaşmaya çalıştım ama iri gövdesi yolumu kapadı.

* Bobby Ray Simmons, Jr. bilinen adı Bobby Ray veya B.o.B olan Amerikalı rapçi, söz yazarı ve prodüktör. -çn

** Oyuncuların bir masa üzerinde fırlattıkları pinpon topunu karşı takımdaki bir bira bardağına düşürmeyi amaçladıkları içki oyunudur. *Beer pong* olarak da bilinir. -çn

"Hanımefendi. Listede değilsiniz," dedi ve arkamdaki kız grubuna işaret etti. "Sıradaki."

Taylor'ı aramak için ön bahçeye çıktım. *Merhaba, Taylor Little'a ulaştınız, lütfen mesaj bırakın.*

Bir grup gürültücü futbolcu üst kattaki pencereden sarkıyordu. İçlerinden birini tanıdım.

"Alex! Merhaba," diye seslendim, el sallayarak. Arkadaşma dönmeden önce sırtarak bana baktı. "Beni hatırlayıp hatırlamadığından emin değilim," dedim. "Ama Sacred Heart'a birlikte gitmiştik. Ben Taylor Little'ın arkadaşayım." *Lütfen beni görmezden gelme.*

Alex, "Ah, evet, ne haber?" diye bağırınca, arkadaşları gülerek sırtına vurdu.

"Merhaba! Yani şey, Taylor beni listeye eklediğini söyledi. Ama bana biraz sorun çıkarıyorlar. Aşağı inip onu çağırabilir misin? Sanırım bir karışıklık falan olmuş."

"İçeri girmek ister misin?" diye bağırды, pencereden başka bir adam.

"Ah, evet! Bu harika olur."

"Buraya gel," dedi Alex'in arkadaşı. "Bunu ağzınla tutarsan içeri girmene izin veririz."

Alex'in arkadaşı pencereden bir şişe şampanya uzattı. Pencerenin tam altına yürüyüp durdum.

"Hazır mısınız?" diye bağırды.

Bir nefes alıp başımı arkaya eğdim ve ağzımı açtım. Şampanya dilime döküldü. Penceredeki adamlar sevinç çılgınlıkları attı. "Hey! Başardı."

Ağzımı elimin tersiyle silerek sırttım. Şampanyadan yapış yapış olmuşum ama kendimi çok havalı hissediyordum.

"Tamam, bu çok kolaydı," dedi Alex. "Bırak da ben yapayım."

Başımı arkaya eğip tekrar gözlerimi kapadım ama bu sefer hiçbir şey olmadı. Yukarıdan bastırılmış kahkahaları duyup gözlerimi açtığımda üzerime bira seli boca edildi.

Çocuklar sürahinin geri kalanını boşaltırken, “Ne oluyor?” diye bağırarak kenara çekildim.

“Ay, özür dilerim, elimden kaydı,” dedi Alex. Arkadaşları sırtına vurup bağrıştı.

Saçlarım ve elbisem sırlıslıkla olmuştı. Arkamda, bir grup kız öğrenci beni gösterip fısıldaşıyor, sıradaki herkes bana bakıyordu.

Utançla kaçma isteğine direnerek, arkamı dönüp kulüpten uzaklaştım. Geriye baktığımda Taylor üst kattaki pencerede duruyordu. Gözlerimiz buluştu ama o hızla bakışlarını kaçırdı, Alex’in kolunun altında durduğu yerden kıpırdamadı. *Gerçekten mi Taylor?*

Kalabalığın arasından geçerken gözlerim yaşardı. Dönüp hepsine bağırmak istedim ama göğsümdeki acı çok şiddetliydi.

Temizlendiğimde Cottage’tan kaçıp sokağa çıktım. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarım acıyana, küçük taşlar tabanlarıma batıp kanatana kadar çıplak ayakla koştum.

6. BÖLÜM

Naomi

Ekim 2022, ölümünden yedi ay önce

“Bu nasıl?” Zee mini buzdolabının üstünde durarak **MUTLU YILLAR** yazan pankartın bir ucunu tutuyor. Pankartı duvara yapıştırıp aşağı atlıyor.

“Kendini gerçekten aştın,” diyorum ona, doğum günü süslemelerini inceleyerek.

“Parti Dünyası’nı boşalttığımı söylerken şaka yapmıyordum.” Zee uzun ombreli buklelerinin iki tutamını serbest bırakarak yüksek bir atkuyruğu yapmış ve üzerine büstiyer, geniş paça kargo pantolon ve platform botlar giymişti.

Oda arkadaşımız Amy’nin gerçek boyutlardaki karton make-tine kolumu atıp, cevap verip vermediğini görmek için telefonumu kontrol ediyorum. Dersten sonra Amy’ye küçük bir doğum günü hediyesi almıştım: Gabrielle Zevin’in bir kitapçı sahibi hakkında yazdığı romanı, dizüstü bilgisayarını çıkartmaları koleksiyonuna eklemek için bir Totoro çıkartması ve en sevdiği *Kasugai liçi* şekeri.

Birden tüm gün Amy’den haber alamadığımı fark ediyorum. “Hey!” Zee’ye dönüyorum. “Sence ona bir şey mi oldu?”

Gözkapağına dikkatlice sürdüğü mor göz kalemiyle dikkati dağılmış olan Zee, “Amy’ye mi?” diye soruyor.

“Evet, son zamanlarda biraz mesafeli görünmüyor mu?” Me-

* Genellikle Çin’in güneyinde yetişen, geçmişte *kral meyvesi* olarak anılan tropik bir meyve. -çn

zuniyetten sonra *The New York Times*'daki stajını tam zamanlı bir işe dönüştürmeye takıntılı olduğundan çoğu gece dışarıda çalışmasından zaten endişeleniyorum ancak son zamanlarda her zamankinden daha fazla ortalıkta görünmüyor ve eve geldiğinde de kapısını sımsıkı kapalı tutuyor.

Zee omzunu silkiyor. "Ben bir şey fark etmedim."

* * *

Odamda, kısa kollu bir gömlek ve kot pantolon giyip büyük halka küpeler takıyorum. Buklelerimi düzeltip, ortak olarak kullandığımız odaya döndüğümde Zee kanepede oturmuş, telefonuyla oynuyor.

Buzdolabında yeterli biramız olup olmadığını kontrol ediyorum. Biralara arkasında farklı alkol derecelerinde birkaç kutu içki ve bulanık, beyaz sıvıyla dolu, şüpheli görünümlü bir turşu kavanozu var. Üzerinde kalıcı kalemle ZEE'NİN-DOKUNMA yazıyor.

"Bu ne?" diye soruyorum, kavanozu çıkararak.

Zee gülüyor. "Ev yapımı votka yaptım!" Ayağa fırlayıp kavanozu elimden alıyor.

Kilidin içinde dönen anahtarın sesiyle kapıya bakıyoruz. Bir yığın kitap ve dizüstü bilgisayarını tutarak içeri dalan Amy, sanki kütüphanede uyumuş gibi görünüyor.

"Sürpriz!" O parti süslemelerimizi incelerken Zee'yle birlikte bağırıyoruz. "Doğum günün kutlu olsun!"

Zee müziği açarken kitaplarla birlikte Amy'ye sarılıyorum.

Amy odaya bakarken ifadesi şaşkınlıktan gözyaşlarıyla dolu bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bir dakika... Burada neler oluyor?"

"Yirmi iki yaşına sadece bir kez giriyorsun," diyor Zee, her birimize tek atımlık birer *shot* bardağı uzatırken.

İçki bardağını havaya kaldırıyorum. "Tanıdığım en zeki, en nazik, en çalışkan insanlardan birine mutlu yıllar. Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun."

Amy gülümsüyor, isteksizce Zee'den bardağını alarak benimkine doğru kaldırıyor.

"Tamam, bu gece sizinleyim ama yarın erken kalkmam gerek."

"Ne üzerinde çalışıyorsun? Seni neredeyse hiç görmüyordum gibi hissediyorum."

Amy tereddüt ediyor. "Birlikte çalıştığım muhabir için bir araştırma. Bulduklarımı beğendi, araştırmaya devam etmemi istiyor. Hatta editörün onayım alabilirsek yazdıklarımı yayımlayabilirler bile."

"İlk makalen!" diyor Zee.

"*The New York Times* hem de," diye ekliyorum. "Çok büyük bir şey, Amy. Tebrikler!"

"Konusu ne?" diye soruyor Zee.

Amy, "Ah, konusu..." diye başlayınca gerisi geliyor. "Düşük gelirli mahallelerdeki su kalitesiyle ilgili küçük bir şey." Utanmış gibi gözlerini yere indiriyor.

"Ah, bilirsin işte, gerçek etkisi çok olan küçük bir şey," diye takılınca o da sırıtıyor.

Amy ve Zee hayatlarını planlama konusunda benden çok öndeler. Zee, Harvard Hukuk Fakültesi'ni çok istiyor ve büyük ihtimalle yüksek şeref derecesiyle mezun olacak. Pekinli olan Amy ise bu yaz *Times*'da staj yapan tek uluslararası öğrenci. Kısa bir süre önce ona kalıcı bir pozisyon teklif edip vizesini finanse etmeyi konuşmuşlardı.

Ve bir de ben varım: Hayatımla ne yapacağımı bilmeyen, Nassau Caddesi'ndeki Labyrinth Kitabevi'nde çalışan ve bir gün kendi kitapçımı açmayı hayal eden bir İngiliz Dili öğrencisi. Kız kardeşim sürekli, burada olmam için ne kadar çok çalıştığını ve geleceğim hakkında daha fazla düşünmem gerektiğini bana hatırlatıp duruyor. Ancak o, başarıyı sadece para ve kariyer olarak görüyor. İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü kazandığımda hiç mutlu olmamıştı. Diplomalarını kullanmak isteyen İngiliz Dili mezunlarının altı haneli maaşlı bir iş bulmasının neredeyse imkânsız olduğunu söylemişti.

Maya, üçüncü sınıfından sonraki yaz bir Wall Street bankasında staj yapmış, ertesi yıl da tam zamanlı bir pozisyonu kabul etmişti ancak kısa sürede buraya uyum sağlayamadığını anlamıştı. Yatırım bankacılığında başarılı olmak, zengin insanları ağırlayıp eğlendirmekte başarılı olmak anlamına geliyordu. Bu yüzden arkadaşı ona Chelsea'deki Hunt Galeri'de eşit derecede kazançlı bir iş teklif ettiğinde kabul etti ve asla geriye bakmadı.

Verdiği her karar *ona* fayda sağlamışken neden benim için bu kadar çok fedakârlık yapmış gibi hissettiğini anlamıyorum. Ya da kendisi nefret ederken neden benim finans sektöründe çalışmamı istediğini. Sırf onu mutlu etmek için geçen yaz bir yatırım fonunda staj yaptım ancak iş tekliflerini hâlâ kabul etmedim. Doğru gelmiyor.

“Şerefe, bayanlar!” diyor Zee. Kadehlerimizi tokuşturup içkilerimizi içiyoruz.

Yüzlerimiz aynı anda kırışıyor. “Bu da *neydi*?” diye soruyor Amy.

Zee sırtarak kavanozu kaldırıyor. “Ev yapımı votka, birinci parti.”

“Kaçak içki mi demek istiyorsun?” diye soruyor Amy dehşet içinde.

Shot bardağımı inceliyorum. “Gerçekten fena değil, biliyor musun?”

* * *

Bir saat sonra Zee müziği açıyor ve oda içki içip, gülen insanlarla dolup taşmaya başlıyor. Kapıdan on kişiyle birlikte giren arkadaşımıza, “Hey, Trey!” diye sesleniyor. “Nasılsın?”

Buzdolabından bir bira daha alırken bir el omzuma dokunuyor. “Hey, Naomi.”

Döndüğümde yeni duş almış, kot gömlek ve siyah kot pantolon giymiş Ben'in duvara yaslandığını görüyorum. Bana dokunduğu noktada omzumun karıncalandığını hissediyorum.

Polaroid fotoğraflarla kaplı duvarı, disko topunu ve kız kar-

deşimin Brooklyn'deki bitpazarından bana aldığı eski aynayı inceleyerek, "Harika bir yer," diyor.

"Demek Benjamin Wong gömlek *giyiyor*," diye takılarak ikinci biramı almak için eğiliyorum. "İster misin?"

Kutuyu ona atarken Ben gülüyor, ağzının köşelerinde iki gamze beliriyor. Kutuyu açıyor. "Daha önce tanık olduğun şey, yalnızca en becerikli çamaşırcıların kullandığı bir hayat hilesiydi."

"Ah, gerçekten mi?" Şimdi gülümseme sırası bende. Birdenbire onu gömleksiz -bana spor sutyenimi uzatırken bronzlaşmış, mükemmel vücudunu- hayal etmekten kendimi alamıyorum ve kızanıyorum.

"Evet," diyor. "Özel yurt partilerine davet edilmekte çok işe yarıyor." Ona baktığımda Ben gülümseyerek gözlerimin içine bakıyor.

İlk kez dudaklarının dolgunluğunu, bir tutam saçının yerinde kalmayı reddettiğini ve siyah sandığım ama aslında koyu, sıcak kahverengi olan gözlerini fark ediyorum.

Normalde böyle biri değilim ama Ben'in özgüveni dengemi bozuyor. Aniden ne kadar yakın durduğumuzu, deodorantının temiz kokusunu, gözlerinin benimkilerden ayrıldığını fark ediyorum. Dudağımı ısırarak bakışlarımı kaçırıyorum.

"Neyse," diyor Ben dönerek ve aramızdaki gerginlik biraz azalıyor. "Bu senin dizüstü bilgisayarın mı? Studio Ghibli'yi seviyorum." Çenesini ortak odanın köşesindeki masada duran Amy'nin dizüstü bilgisayarına ve ona verdiğim Totoro çıkartmasına doğru uzatıyor.

"Aslında oda arkadaşımın ama ben de Studio Ghibli'yi seviyorum."

Ben, "*Prences Mononoke*'yi izledin mi?" diye sorunca başımı iki yana sallıyorum. "Ah, bir ara izlemeliyiz. Miyazaki en sevdiğim yönetmen. Kafası tuhaf ve parlak." Onun *biz* dediğini fark ediyorum. Gereğinden uzun süre duraksamış olmalıyım ki ho-parlörü işaret ederek, "Bu arada, bu çalma listesini kim yaptı?" diyor. "Sanırım henüz tanıdığım bir şarkı çalmadı."

“Vay canına! Tems’i tanımıyor musun?” Ona sahte bir kırgınlık bakışı atıyorum. Omuz silkiyor. “Bu kadın tek başına R&B müziğini değiştiriyor.” Ellerimi havaya kaldırıp bir dakika boyunca dans ediyorum.

Gülüyor. “Sen öyle diyorsan...”

* * *

Konuşmamıza o kadar dalmışım ki oda neredeyse boşalana kadar saatin ne kadar geç olduğunu fark etmiyorum.

Zee, doğum günü şapkasıyla kapıdan çıkan ve epey sarhoş görünen Amy’yi işaret ederek, “Biz Cadde’ye gidiyoruz!” diye bağırıyor.

Zee’nin arkadaşı Trey, elinde muhtemelen Zee’nin zulasında bulunan iki sarı Cap&Gown kartıyla yanımıza geliyor. “Cap’e gideceklerini söylediler.”

Trey’i başıyla selamladıktan sonra Ben bana dönüyor. “Buradan çıkmak ister misin?”

7. BÖLÜM

Maya

Mayıs 2023

Bütün gece uyuyamadım. Tekrar tekrar, dedektifin sözlerini düşündüm: *Uyuşturucu kullanımı. Aşırı alkol tüketimi. Aşırı doz.*

Ama içimden bir ses bir şeylerin doğru olmadığını, bu hikâyenin daha fazlası olduğunu söylüyor. Naomi ve ben cuma sabahı telefonda konuştuk. Onuncu Buluşma çadırında buluşmayı kararlaştırmıştık. Bunun yerine göle tek başına gitmesi hiç mantıklı değil.

Dedektif onu gören son kişinin, oda arkadaşlarından biri olan Zalikah olduğunu söyledi ama o perşembe gecesi idi. Peki, o zamandan cumartesiye kadar neler oldu?

Naomi tek başına içmezdi. Hatta bir keresinde eski sevgilisinin çok sık içmesinden endişelendiğini itiraf etmişti. Ella Teyze'ye olanları gördükten sonra ilaçlarını kötüye kullanmıyordu. *Mantıklı değil. Hiç mantıklı değil.*

"Hey!" Nate yatağa oturup beni yarı baygın hâlimden nazikçe uyandırıyor. "Bir şeyler yemelisin."

Odayı simit ve kahve kokusu sarıyor ama yemek yeme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Suçluluk duygusu, onun ölümünü engelleyebileceğim hissi, yumruk büyüklüğünde bir taş gibi midemde duruyor.

Yan dönüp, parlak ışıktaki gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Normalde canlı olan ela gözleri endişeli görünüyor, omuzları düşmüş, uzun ve kalın saç örgüleri dağılmış. "Yapamam," diyorum ona.

Başımın üzerine bir yastık çekiyorum. Pencereye sırtımı dö-

nüp kaybolmak istiyorum. Kendi yatağında, evde olmak istiyorum ama haftanın geri kalanında Princeton'da kalmaya karar verdik. Kız kardeşimin cesedi hâlâ morgda. Onu öylece bırakmazdım. Gitmek, vazgeçmek gibi gelecekti.

Uykuya dalmayı başarıyorum. Birkaç saat sonra Dani, hasta olduğunda ona yaptığım gibi alnuma soğuk, nemli bir havlu konuyor. Minik elinin benimkine uzandığını hissettiğimde yıkılıyorum. Devam etmeliyim. Kızımın bana ihtiyacı var.

* * *

Salı günü duş alıp ihtiyacım olursa diye bekleyen Daisy'yle buluşmak için Small World Coffee'ye yürüyorum.

Daisy sırada beklerken, ben masada kız kardeşimle ilgili herhangi bir şey arayarak dalgın dalgın *Twitter*'da gezindiğim sırada bir makaleye denk geliyorum: **PRINCETON ÖĞRENCİSİ MEZUNİYETTEN BİRKAÇ GÜN ÖNCE BOĞULDU. TRAJİK BİR KAZA.**

Yorumları tararken yazı bulanıklaşıyor, elim titriyor.

Lütfen bunun gerçek olmadığını söyleyin. Huzur içinde uyu, tatlı dostum. Bunu duyduğuma çok üzüldüm.

Ve gözüme çarpan başka bir yorum: *Bizden biri olduğunda bu bir kazadır.* @FWPhD adlı özel bir hesaptan. Tekrar okurken tüm vücudum uyuşuyor.

"Maya?" Başımı kaldırdığımda Daisy'nin elinde iki fincan kahve tuttuğunu görüyorum ve tuttuğum nefesi bırakıyorum. İri kahverengi gözlerinin etrafında derin çizgiler var ama beyaz kot pantolon, ipek bluz ve çilleri belli olacak şekilde geriye topladığı saçlarıyla her zamanki gibi gözalıcı görünüyor. "Nasılsın?"

Bitkin bir şekilde ona bakıyorum. "Bugün mezun olacaktı. Bugün hayatının geri kalanına başlayacaktı."

"Biliyorum." Daisy elini omzuma koyuyor. "Senin için buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

Gözlerim dolarken dudağımı ısıriyorum. Şu anda ağlayamam. Burada, tüm bu insanların önünde olmaz.

"Buraya gel." Daisy beni kollarının arasına alıyor.

"Öldüğüne inanamıyorum," diyorum omzuna yaslanarak.

Kız kardeşimle son konuşmamızın, sesini duyduğum son an olduğunu kabul etmek benim için çok zor. Kendisi gibi konuşmuyordu: Sesindeki donukluk, kısa cevaplar... Görmem gereken çok fazla işaret.

"Çok üzgünüm, Maya." Daisy beni serbest bırakıyor. "Ben buradayım, tamam mı? Konuşmak, ağlamak veya başka ne yapmak istersen." Güven verici bir şekilde elimi sıkıyor.

* * *

Dışarıda hava boğucu ve nemli. Çok fazla insan çok hızlı yürüyor ve çok yüksek sesle gülüyor. Kampüsün kuzey ucundaki kapılardan içeri giriyoruz ve hemen tez projelerini, mezuniyet keplerini ve cüppelerini tutan öğrencilerin oluşturduğu bir kalabalık tarafından yutuluyoruz.

Bu, mideye yumruk yemek gibi bir his. Naomi o sahnede olmalıydı. Gülümseyerek onlarla birlikte diplomasını alıyor olmalıydı. Onur derecesiyle mezun olacaktı. Neredeyse başarmıştı.

Birden başım dönünce Daisy'nin kolunu tutuyorum.

"Ne oldu?"

"Dün gece pek uyuyamadım. Geri dönmeliyim ama bunun için teşekkürler." Kahveyi kaldırıyorum. "Ve burada olduğun için de teşekkürler."

"Geri dönebileceğinden emin misin? Nate'i aramamı ister misin?" diye soruyor Daisy. Telefonu çalınca ekrana bakıyor. "Ah, hay aksi, dadı arıyor."

"Ben iyiyim, merak etme. Hadi git." Ona en ikna edici gülümsememi gönderiyorum. "Sana mesaj atarım."

"Tamam." Daisy bana *üzgünüm*, der gibi bir bakış atıyor. "Ve... Bir şeyler ye, tamam mı?" Bana sarılıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

* * *

Daisy gittikten sonra keder bir gelgit gibi içime sızıyor. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Nefes almak için kendimi zorluyorum. Geri dönmenden önce biraz zamana ihtiyacım var.

Gözlerimi tekrar açtığımda, kalabalığın etrafa dağıldığını görüyorum. O anda tanıdık bir yüz fark ediyorum: Yıllar öncesinden hatırladığım aynı çarpıcı mavi gözler, aynı kendinden emin çene... Eski profesörüm ve Sterling Kulübü akıl hocam, Matthew DuPont.

Matthew, yirmi metre ötedeki patina yeşili bir kaplan heykeline yaslanmış, Nassau Hall'un basamaklarında güzel, sarışın bir kadınla sohbet edip gülüşüyor. Onu görünce bir duygu karmaşası yaşıyorum: Nostalji, üzüntü ve güvensizlik. Onun bu dünyada var olma biçiminden nefret ediyorum. Tasasız, her zamanki gibi yakışıklı, sanki on yıl önce olanlar onu hiç etkilememiş gibi.

Bir an bakışlarımı kaçırıp onu hiç görmemiş gibi davranmayı düşünüyorum ama düşünmeye vakit bulamadan, kadının yanından ayrılıp...

Ah, Aman Tanrım, buraya geliyor.

Zayıf yapısı, ince çerçeveli gözlükleri, lacivert kaşmir kazağı, kendinden emin yürüyüşüyle ben öğrenciyken nasıl görünüyorsa hâlâ aynı görünüyor. Benzer çevrelerde dolaşsak da yıllardır konuşmadığımız için şimdi ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

"Maya." Aramızda birkaç adımlık mesafe bırakarak aniden duruyor. Belki de endişemi okudu. "Kaybın için çok üzüldüm. Kız kardeşine olanları duydum."

Ne duydun? O, gözleriyle yüzümü tararken ben bunu merak ediyorum. Gözleri hatırladığım kadar parlak, sadece köşelerinde birkaç kırışıklık var. Dalgalı saçları aynı şekilde gür ama şimdi aralarında gri teller belirmiş. Bakışlarımı indiriyorum. Naomi'nin ölümü sosyal medyada her yerde ancak okul henüz resmi bir duyuru yapmadı.

"Teşekkür ederim." Ona baktığımda, bana bakışında garip bir şey olduğunu fark ediyorum, sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi. Ama söylemiyor. "Onu iyi tanıyor muydun?"

“Diğer öğrencilerim kadar.”

“Bana iş bulmasına yardım ettiğini söylemişti.” Naomi hayatı hakkında pek bir şey paylaşmazdı ancak muhtemelen bundan hoşlanmayacağını bildiği için bunu ayrıntısıyla anlatmıştı. Yıllar geçtikçe bağımsızlığını ilan etmişti ve ben, ilişkimiz uğruna yapılacak en iyi şeyin dilimi tutmak olduğunu öğrenmiştim.

Ama belki de bu bir hataydı.

Başını sallayıp bakışlarını aşağıya indiriyor, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor. Neden bu kadar gergin görünüyor? Söylemediği başka bir şey olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Naomi iyi bir öğrenciydi, güzeldi ve Matthew’un her zaman favorileri vardı.

“Peki, herhangi bir şekilde... Farklı davranıyor muydu? Endişeli miydi? İş aramaktan dolayı stresli miydi yoksa?”

Tereddüt ediyor.

“Evet?” Çenesindeki kaslar gerilirken nefesimi tutuyorum. *Hadi. Bana bildiklerini anlat. Lütfen.*

“Biliyorsun, sana çok benziyordu. Ama...” Saatine bakıyor. “Beni mazur gör, geç kaldım. Tekrar en içten taziyelerimi sunarım.” Bunu söyledikten sonra dönüp uzaklaşıyor. Uzun ve hızlı adımlarla ilerlerken aramızdaki kaldırım uzuyor. Onun gittiği yöne bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

8. BÖLÜM

Maya

Ekim 2011, üçüncü sınıf

Profesör DuPont'un Davranışsal Ekonomi 301 dersi üniversite-deki en popüler dersti. Öyle ki derse girebilmek için ders kayıt günü sabah 06.59'da TigerHub'da* sıraya girer, solgun ve terli ellerimizle, parmaklarımızı geri tuşunun üzerinde tutarak saniye ibresinin saate ulaşmasını beklerdik. Bekleme listesinin bile ilk on dakika içinde dolduğu söyleniyordu.

Belki de ikinci sınıfta yeterince şanssızlık yaşadığım için üçüncü sınıfta, evren bu derse kabul edilmeme yardım etmeye karar verdi. Ve o cuma günü, Profesör DuPont dört yüzden fazla öğrencinin önünde sahnede dolaşırken ben, Daisy Miller'ın yanındaki ikinci sırada oturuyordum. Bahçe partisi olayından sonra ikinci sınıfın geri kalanı tek başıma çalıştığım, tek başıma yediğim, tek başıma yaşadığım için olaysız geçmişti ama bunun tek iyi yanı Daisy'yle tanışmak olmuştu. Bahar döneminin başında, mikroekonomi dersinde yanımda oturmuştu ve neşeli kişiliği sayesinde o anda arkadaş olmuştuk.

Yazın Daisy'yle iletişimimizin kopacağından endişelenmiş-tim ama bir şekilde yakınlığımızı koruduk. Bana Hamptons'daki oğlanlar hakkında haberler gönderirdi, ben de San Jose'de birlikte yaşadığım kız kardeşim ve Ella Teyze'mle ilgili hikâyeler anlatarak onu eğlendirirdim ancak endişe verici ayrıntıları atlamak

* Princeton Üniversitesi'nde lisans ve lisansüstü öğrencilerinin akademik ve kayıt işlemlerini tamamladıkları internet sitesidir. -çn

için biraz çaba göstermem gerekirdi. Daisy'nin tarzına, doğallığına ve herkesle arkadaş olma yeteneğine hayrandım. Ona göre hayattaki her şey bir oyundu.

McCosh Hall'un yüksek kubbeli bir tavanı, elmas camlı pencereleri ve sahnenin etrafında antika tarzı yüzlerce masanın sıralandığı eğimli bir ahşap zemini vardı. Opera binasındaki oturma düzeni gibi alt sıraların üzerine doğru çıkıntı yapan üst kat da dahil olmak üzere her koltuk doluydu. Herkesin gözleri Profesör DuPont'a kilitlenmişti. Kalem, defterlerin üzerinde gezinirken ve parmaklar klavyelerin üzerinde uçarken başını sallıyordu. Sanki cemaatine vaaz veren bir papaz gibiydi.

"Dünyanın mantıklı olduğuna dair rahatlatıcı inancımız, sağlam bir temele dayanır: Cehaletimizi görmezden gelme konusundaki neredeyse sınırsız yeteneğimize. Bunu kimin söylediğini bilen var mı?"

Kalın gözlüklü bir kız elini kaldırdı. "Ekonomist Daniel Kahneman," dedi.

Profesör DuPont başını salladı. "Doğru. Çalışmalarıyla 2002 Nobel Ödülü'nü kazanan İsrail asıllı Amerikalı psikolog ve ekonomist, davranışsal ekonominin babası ve benim saygıdeğer meslektaşım."

Profesör DuPont nadiren başkalarından arkadaşımı gibi bahsederdi. Elbette kampüste belli bir ünü olduğunu biliyordu. Hepimiz *Time* dergisinde başkanla el sıkışırken çekilmiş fotoğraflarını, internette TED konuşmalarını ve katıldığı liderlik konferanslarındaki görüntülerini görmüştük. Princeton'dan mezun olduktan sonra Wall Street'te çalışmış ve on yıldan kısa bir süre içinde *Forbes*'un 40 yaş altı en başarılı 40 zengin listesinde en başarılı varlık yöneticisi olmuştu.

Ancak başarısına rağmen tüm bunları alçakgönüllülükle karşılayan bir adamın rahatlığına sahipti. Övünmüyordu, gösterişli giyinmiyordu ve ofisini geç saatlere kadar açık tutuyordu.

Profesör DuPont ders verirken onu çizmeye başladım. Sadece zeki değildi, aynı zamanda yakışıklıydı. Sanki Michelangelo'nun Davut heykeli, üzerine özel dikim bir takım elbise giymiş gibiydi.

Daisy iç çekti. Tüvit mini etek ve kaşmir kazak giymişti, bacaklarını dizlerinden zarifçe çapraz yapmıştı. Not almayı bırakmış, hülyalı gözlerle ona bakıyordu.

“Dünya mantıklı değildir. İnsanlar rasyonel karar vericiler değildir. Biz isteklerimiz, ihtiyaçlarımız ve korkularımız tarafından yönlendiriliriz.” Bir an için doğrudan bana baktığını sandım, kalbim daha hızlı atmaya başladı. “Umarım dersimde her şeyi sorgularsınız. Bu ders kitaplarında yazılanları gerçek olarak kabul etmeyin. Benim söylediklerimi gerçek olarak kabul etmeyin. Kendi araştırmanızı yapın. Kendi sonuçlarınızı çıkarın ve sonra ben de büyük bir keyifle bunları sınıfta sorgulayayım.” Sırıttı. “Pekâlâ. Buradan çıkın. Hafta sonu bunu düşünmenizi ve gelecek hafta derse, karar vermek için kullandığımız zihinsel kısayollar olan sezgisel yöntemlerin bazı somut örnekleriyle gelmenizi istiyorum.”

* * *

Yurt odama geri dönmek için uzun yolu seçerek serin sonbahar havasının, ağaçlardan savrulan parlak turuncu ve kırmızı yaprakların tadını çıkardım. Üçüncü sınıfta olmama rağmen bir Sarmaşık Birliği okulunda olmanın heyecanı hâlâ geçmemişti. Gotik binalar, labirent gibi kampüs, sarmaşıkla kaplı tuğla ve taşlar. Sonra tasarımcı kıyafetleri, avcı ceketleri ve omuzlarına attıkları çantalar vardı. Hızlı sohbet temposu. East Hampton’da yazlık evler, İsviçre Alpleri’nde kışlık kulübeler ve hepsinden önemlisi, görünmez bir statü göstergesine göre gruplaşan öğrenciler: Spor takımı, yatılı okul veya yemek kulübü.

Annem buna bayılırdı. Odadaki tek Asyalı olduğunu unutabiliyor, okuldaki diğer annelerle sohbet edebiliyor, mahalle partisinde dolaşabiliyor ve onu dadı sanan insanları görmezden gelebiliyordu.

Ancak annem, toplum içindeki imajının aksine evde çok katıydı. Arkadaşlarımı kışkırtıyordum; anneleri onlara sarılıp erkekler hakkında dedikodu yapıyor, onlarla *Friends* izliyor, onları *Victoria’s Secret*’ta alışverişe götürüyor ve onlara bacaklarını nasıl tıraş edeceklerini öğretiyordu.

Annem, gereksiz bulduğu sevgi gösterilerini reddediyor ve hayata karşı daha doğrudan bir yaklaşımı tercih ediyordu. Fermuarlı poşetler tekrar kullanılıyordu. Ayakkabılar tabanları soyulana kadar giyiliyordu. Çay, pirinç ve Tiger Balm* asla eksik olmazdı.

Her iki ebeveynim de ailelerinde üniversiteye giden ilk kişilerdi ve benim eğitimim onlar için her şeyden daha önemliydi. Bazen annemin beni kendisinin bir yansıması olarak görüp görmediğini merak ediyordum. Tek amacı onun hayallerini gerçekleştirmek, onun yapabildiklerinden daha fazlasını başarmak olan daha genç, daha Amerikalı bir versiyonu.

Lisedeyken başkaldırdım. Atletlerimi, tembelliğimi, saygısız tavrımı eleştirdiğinde tartıştık. On altı yaşında, erkek arkadaşımın evinden geç geldiğim bir gece, annemle o âna kadarki en kötü tartışmamızı yaptık. Bağırıyordu. Bana *ahlaksız, cehennem ve pişmanlık* gibi kelimelerle saldırıyordu. Ben de ikimizi de şaşırtan bir öfke patlamasıyla karşılık verdim. *Senin gibi olmak istemiyorum*. Yanağıma bir tokat atınca, küçük bir şok geçirerek sustum.

Nankör kız, diye mırıldandı uzaklaşırken. Bildiğim tek Kantanca kelimelerdi bunlar. Yanağıma tutma dürtüsüyle savaşıyor ve kelimeleri doğrudan içime işlese de canımı acıtmamış gibi davranarak döndüm.

Ve düşündüğünün aksine onu *dinledim*.

Annemin de bir insan olduğunu ancak o gittikten sonra fark ettim. Ailesinden, kültüründen, arkadaşlarından çok uzaktaydı ve bize sunabileceği en iyi şansını vermek için her şeyi feda etmişti.

Princeton'a gittiğimde, bize aşılama istediği en sevdiği öğretiyi hatırladım: *Eğitim, seçim demektir ve seçim de özgürlük demektir*. Onu gururlandırmak istiyordum.

O akşam, restorandaki vardiyamdan bir saat erken çıkmıştım. Yüzüstü yatmış, annemin *Interpreter of Maladies*** adlı kitabının solmuş kopyasını okurken kapı çaldı.

* Kas ve kemik ağrıları için kullanılan, güzel kokulu, Çin menşeli ağrı kesici krem. -çn

** Jhumpa Lahiri, *Dert Yorumcusu*. -çn

Kapıyı açınca saçlarını başının üstünde iki topuz yapmış Daisy, saçaklı elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla yanımdan geçti. Muhteşem bir sunumla ikinci bir saçaklı elbise çıkardı. "Bu senin için! Giyin!"

Kızarmış yanaklarını ve gülümseyen ama biraz donuk ifadesini inceledim. "Bensiz mi başladın?"

Sırıtarak bir şişe kremşanti aromalı *Pinnacle* marka votka çıkardı. "Biraz önce başlamış olabilirim." Bana tüylü bir saç bandı uzattı. "Hadi ama! Bu Gatsby Gecesi, yılın en güzel gecesi!"

Parmaklarımı payetlerin üzerinde gezdirdim. Geçen yıl Cottage'daki utanç verici geceden beri pek dışarı çıkmamıştım. Arkadaşım Ayana beni birkaç kez yurt ve kulüp partilerine davet etmişti ama gitmemek için bahaneler uydurmakta ustaydım ve o da sonunda sormayı bırakmıştı.

Bu gece, Daisy'nin umutlu sırtışı ve benim için fazladan bir kostüm almayı düşünmesi içimi sıcak, hoş, umutlu bir hisle doldurdu. *Odamda saklanarak ne yapıyorum,* diye düşündüm. *Bu yeni bir yıl. Bu farklı olabilir.*

Daisy masamdaki bir yığın ekonomi ders kitabını itip iki *shot* bardağı koydu ve votkayla doldurdu.

"Biri sana." Daisy bana bardağın birini uzatıp ikincisini havaya kaldırdı. "Yeni bir yıla!"

İçtim ve yüzümü buruşturdum. Pamuk şekerden çok oje gibi bir tadı vardı ama alkolün mideme inerken verdiği sıcak his hoşuma gitmişti. "Tamam, geleceğim."

"Yaşasın!" Sırıttı. "Pişman olmayacağına söz veriyorum." Bir an beni inceledikten sonra masama bir makyaj çantası ve saç düzleştiricisi koydu. "Şimdi, saçlarını biraz düzeltelim."

* * *

Otuz dakika sonra bizi yağmurdan koruyan kırık bir şemsiyeyle kampüsten geçiyorduk. Daisy koluma girip bana doğru eğildi.

"Pekâlâ, sakın paniğe kapılma," dedi. "Ama Gatsby Gecesi Sterling Kulübü'nde, sadece üyeler ve konuklar katılabilir."

Heyecanlanmama rağmen göğsümde yeni bir endişe belirdi. Sterling Kulübü seçkin bir kulüp olarak biliniyordu. Sadece en seçkin öğrencilerin parti yaptığı, flört ettiği ve sırlarını paylaştığı bir yemek kulübüydü. Üyelerin toplam net serveti muhtemelen çoğu ülkenin gayrisafi yurtiçi hasılasıyla yarıştırdı. Ve *listeleri* o kadar katıydı ki çoğu Princeton öğrencisi demir kapının ötesini asla göremezdi. Kalbim kanat çırpıyordu.

“Daisy... Teşekkürler ama...”

Daisy bana baktı. “Hadi ama Maya! Cottage olayını atlatmanın zamanı gelmedi mi sence? Geçen yıl onlarla neden çekişmediğini anlıyorum ama şimdi farklı olacak. Ben varım.”

Çekişme, çoğunlukla ikinci sınıflardan yeni üyeler seçme süreciydi. Daisy geçen yıl beni, onunla birlikte çekişmeye katılmaya ikna etmeye çalışmıştı. Reddetmiş olsam da Daisy ve arkadaşlarının yurtlardan çıkıp Cadde’ye ve hayatları boyunca bağlı kalacakları kulüplere doğru gitmelerini pencereden gözlemlemiştim.

Sterling’e kabul edildikten sonra yaşadığı tüm çekişme deneyimini bana anlatmıştı. Daisy, bunun *çoğunlukla üyeleri etkilemekle ilgili olduğunu ancak bazen hızlıca sorular sorarak daha sonra aleyhine kullanabilecekleri sırları öğrenmeye çalıştıklarını* açıkladı. Ses tonu bana garip bir ürperti verdi.

Daisy, bir merdiven çıkıp, büyük bir taş kemerin altından geçerken, “Katılman için henüz çok geç değil,” dedi. “Çekişen birkaç üçüncü sınıf öğrencisi daha var.”

İçimi çektim. “Bilmiyorum.”

“Konu eğer paraysa endişelenme, kulübün mali yardımı bunu karşılıyor.”

“Daisy...”

“Hadi ama Maya!” Elimi avuçlarının arasına aldı. “Sterling’le çekişmek zorundasın. Ben bir üyeyim. Seni herkesle tanıştıracam. Bu, hayatını tamamen değiştirebilir.” Elimi sıktı. Cevap vermeyince Daisy iç geçirdi. “Her zaman kız kardeşine yardım etmenin bir yolunu bulman, onu daha iyi bir duruma getirmen

gerektiğinden bahsediyorsun. Bu, bunu yapmanın yolu olabilir.”

Yağmur şiddetini daha da artırmıştı ve şemsiyeye rağmen ıslanıyorduk. Başımı iki yana salladım. “Her hafta sonu sarhoş olmanın kız kardeşime nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum.”

“Bak, dünyadaki en güçlü mezun ağlarından birine sahibiz. Mülakatlar ayarlıyorlar, şehirde kalacak yer buluyorlar. Sana sadece altı haneli bir iş bulmakla kalmıyor, aynı zamanda piyasa değerinin çok altında kalacak bir yer de bulabiliyorlar. Dünya böyle işliyor. Sterling’e katılırsan bu bağlantıları kurar ve Naomi’ye farklı bir hayat sunabilirsin.”

Daisy’nin sözleri kafamda dönüp duruyordu. Kız kardeşimin tüm ihtiyaçlarını karşılamayı her şeyden çok istiyordum. Teyzemiz Ella’yla yaşıyordu. Ella nazik biriydi ama çok şey atlatmıştı ve kendi ailesine bile zar zor bakabiliyordu. Annemiz öldükten sonra hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Ve sonra bir şekilde dünyanın en iyi okullarından birine girmiştim. Başarılı olmak benim sorumluluğumdu. Naomi için. Ayrıca şimdiye kadar kaçırdığım gerçek bir üniversite deneyimi yaşama şansımdı.

Derin bir nefes alarak Daisy’ye döndüm. “Hadi, gidelim şu Gatsby’ye.”

Sırıttı. “Duymak istediğim buydu.”

* * *

Cadde’den Sterling’e doğru yürürken heyecanım gittikçe arttı. Uluslararası öğrencilerin mirasyedilerle tanıştığı ve Eton hazırlık öğrencilerinin kış tatilinde Courchevel’da helikopterle kayak yapmaya gittiği Ivy’yi geçtik. Onlar yüzde birin yüzde biriydi: Rockefellerlar, Kennedylar ve Forbeslar gibi.

Cottage’a yaklaşırken, herkesin biraya bulanmış hâlime güldüğünü hatırlayıp ürperdim. Burada av gezilerini seven Güneyli erkekler, atletler ve inci küpeli, fit görünümlü kızlar vardı. Üyelerinin Wall Street’le doğrudan bağlantısı varmış gibi görünüyordu.

Karşıda, çılgın gençlik partilerinin yapıldığı rahat bir yer olan Tiger Inn vardı. Daisy bana, bir keresinde biraya çok fazla para

harcadıkları için 'dönemin sonuna kadar sosisli sandviçle idare etmek zorunda kaldıklarını söyledi.

Sonra Cap&Gown geliyordu: Daha farklı, iyi müzik, harika yemekler. Tower: Entelektüeller ve siyaset bilimi öğrencileri için. Terrace: Sanatçılar ve aktivistler. Charter: İyi çocuklar. Ve Cloister, Daisy'ye göre serseriler, göçmenler ve tek gecelik ilişkiler için olan yer.

* * *

Bir sonraki blok karanlık ve boştu. Yemek kulüplerinin müziği ve kahkahaları uzaklaştıkça daha fazla gerginleşiyordum. Soğuk bir esinti köprücük kemiğimi okşayarak, sırtımdan aşağıya bir ürperti gönderince ceketimi göğsüme daha sıkı çektim.

Sonunda işte oradaydı: Sterling Kulübü.

Gri tuğla ve sarmaşıklarla kaplı karanlık malikâne önümde yükseliyordu. Büyüleyici ve zarıftı. Parlayan pencerelerinden müzik ve parti gürültüsü geliyordu. Daisy bana baktı. "Hazır mısın?"

Başımı salladım. Bunu yaptığımı inanamıyordum.

Daisy sıranın başma yürüyerek kapıdaki gardiyana kimliğini gösterdi. Ağır kapı yavaşça açılırken kalbim daha da hızlandı. Sanki görünmeyen bir güç beni içeri çekiyormuş gibi hissettim.

Daisy hınzırca bir gülümsemeyle bana döndü. "Hadi, seni Sterling Kulübü'ne sokalım."

9. BÖLÜM

Naomi

Ekim 2022, ölümünden yedi ay önce

Ben, gölgeli kampüsten geçip Cadde'ye doğru ilerlerken, "Tamam," diyor. "Yani sen maça geleceksin, ben de senin gösterine gideceğim, öyle mi?"

Ona dönüp sırtıyorum. "Anlaştık."

İçtiğim birkaç biraya rağmen burada üşüyorum. Ve sonbahar yapraklarının hışırtısının altında garip bir durgunluk var, sanki kampüs uykudaymış gibi. Sanki bir şey bekliyormuş gibi.

Bir dakika boyunca sessizce yürüyoruz, East Pyne'in sarmaşıkla kaplı kahverengi tuğla duvarlarının yanından geçerken elmas desenli camlardan sulu yansımalarımız kayıyor. Taş kemerlerin altından geçip avlunun etrafındaki kemerli yoldan ilerliyor ve taş basamaklardan iniyoruz. Büyük bir ağacın altında yürürken, dallarından aniden kargalar uçuşunca irkiliyorum.

Cumartesi gecesine olmasına rağmen kampüs garip bir şekilde boş ve bu yolu birçok kez yürümüş olsam da karanlıkta beni terdirgin eden bir şeyler var.

Dikkatimi başka yere yöneltme umuduyla Ben'e dönüyorum. "Sana ciddi bir soru sorabilir miyim?"

"Sor."

"Her zaman merak etmişimdir... Erkek futbolcular neden bacaklarını tıraş ediyor?"

Ben bir kahkaha atıyor. "Bilmem, bazı adamlar tekmeliklerin veya bandajların altında daha iyi hissettiklerini söylüyor. Neden?"

“Bence bu, cinsiyet normlarını ilginç bir şekilde altüst ediyor ama tüm erkeklerin bunu yapmasma karşı değilim.”

Ben yine bir kahkaha atıyor. “Nedense bunun takım arkadaşlarımdan bazılarına hak ettiklerinden daha fazla değer verdiğini düşünüyorum.”

Bana dans hakkında sorular soruyor. Ona bu yıl beş parçada yer aldığımı ve ikisinin koreografisini yaptığımı söylüyorum. “Bunu başaramayacağımdan endişeleniyorum.”

“Vay canına. Yani başarabileceğinden hiç şüphem yok ama evet, vay canına, bu çok fazla.” Gülüyorum, o da gülümsüyor. “Daha sonra dans etmeye devam edecek misin?” diye soruyor. “Yani profesyonel olarak?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Yeterince iyi değilim. Ve... Bilmiyorum. Seyahat etmek, dünyayı görmek, kariyerimle ilgili kararları daha sonra vermek istiyorum.”

Ben başını sallıyor. “Herhangi bir yere gidebilseydin eğer nereye giderdin?”

“Çok fazla yer var: Fas, Brezilya, Mısır. İsviçre’yi sırt çantasıyla gezmeyi, daha sonra Endonezya’da küçük bir adaya gidip bir teknede çalışmayı, her gün tırmanış ve tüplü dalış yapmayı çok isterim.”

“Tüplü dalış yapmayı biliyor musun?”

“Öğrenebilirim.” Duraksıyorum. “Burada sıkışıp kaldığımı hissediyorum. Sanki hayat çok daha büyükmüş gibi hissediyorum.”

Bana bakıyor. “Gerçekten buradan gitmek istiyorsun, değil mi?”

Omuz silkiyorum. “Beni burada tutan hiçbir şey yok.”

“Peki, ya ailen?”

Tereddüt ediyorum. Biri ailem hakkında soru sorduğunda ne diyeceğimi asla bilemiyorum. Hikâyenin ne kadarını bilmek istediklerini bilmiyorum. “Annem ve babam ben çocukken öldü. Sadece kız kardeşim var ve... Pek yakın değiliz.”

“O senden büyük mü?”

Başımı sallayarak onaylıyorum. "On yaş büyük. Aslında o da buraya gelmişti."

Ben şaşırmış görünüyor. "Bu harika. Kendi küçük mirasınızı devam ettiriyorsun."

"Sanırım öyle, evet." İlişkimizin ne kadar karmaşık olduğunu Ben'e söylemiyorum. Çoğu kardeş gibi değiliz. Yaş farkımız ve anne babamızın biz çok küçükken vefat etmesi yüzünden Maya çoğu zaman bir kız kardeşten çok bir ebeveyn gibi davranıyor. Verdiği tüm tavsiyelerle bana yardımcı olduğunu sanıyor ama gerçek şu: Annem öldükten sonra Maya da gitti. Princeton'a gitti ve beni, bana bakamayan Ella Teyze'ye ve sonra St. Clairlara bıraktı. O zamanlar sadece yirmi bir yaşında olduğunu biliyorum ama beni istememesi her zaman canımı acıttı. Şimdi bunu düşününce göğsümün ortasında ufak bir acı hissediyorum.

Yine de ona hayrandım. Lise üçüncü sınıftayken Princeton'a erken başvuru yapmaktan ne kadar heyecanlı olduğumu ona söylediğimi hatırlıyorum. Onun izinden gitmek istiyordum.

Ama görmeyi beklediğim heyecan yerine, yüzü asılmıştı. Beni ürperten sahte bir ses tonuyla *peki, ya Brown*, diye sormuştu. *Geleneksel ana dalları yok. İstedğin dersi seçebiliyorsun!*

O buraya gelmişti, tüm arkadaşları buraya gelmişti ve tüm hayatı buraya gitmek üzerine kurulmuştu ama yine de beni başka bir yere gitmeye zorluyordu. Sanırım Princeton'ı kendine saklamak istiyordu.

İşte o zaman, kendi çıkarlarımı gözetmem gerektiğini fark ettim.

"Yani tabii ki ablamı seviyorum. Ve beni evine alan Margaret harika bir kadın ama burası..." Etrafı işaret ediyorum. "Bazen çok tecrit edilmişim gibi hissettiriyor. Sen dışarıda başka neler olduğunu görmek istemiyor musun?"

"Evet." Başını sallıyor. "Evet, istiyorum."

Ben, bana Singapur'daki annesiyle babasından bahsediyor. Annesi zengin bir kadının bakıcısı. Babası yetmişli yaşlarında, emekli olmadan önce muhasebeciymiş. Ben sessizleşince onun acı çektiğini anlayabiliyorum.

“Babam pek iyi durumda değil,” diyor başını kaldırmadan. Ben’e bakıyorum. “Bunu duyduğuma çok zldm.”

“Evet. Geçen yıl felç geçirdi. Annem ona özel bir diyet uyuluyor ama...” Ellerini ceplerine sokuyor ve sessizleşiyor. “Anne-min gerçekten benim yardımuma ihtiyaı varken burada olduğum için bazen suçluluk duyuyorum,.” Derin bir nefes veriyor. “Neyse. Bu konuya nereden geldik, bilmiyorum. Canını sıktığım için zgnm.”

“Hayır. Hiç de değil.” Bu kadar kişisel bir şeyi paylaşmasma hem şaşırıyorum hem de onur duyuyorum. Sessizce yürüyoruz. Ben, Liam’dan çok farklı: Hassas ve nazık. Liam asla böyle açılmazdı. Ama belki de bu, sorunlarımızın en kğyd.

10. BÖLÜM

Maya

Ekim 2011

Sterling Kulübü'nün eşiğinden adımımı attığımda, sıcak hava akımı rüzgârın üşüttüğü yanaklarımı ısıttı. Elbisemin püskülleri her adımda uyluklarıma değiyordu.

"Burası çılgın bir yer." Etrafıma baktım, sanki başka bir dünyaya girmişiz gibi hayretler içindeydim. Gerçekliğin ötesinde bir şeydi bu, bir film ya da rüya gibi bir şey. Yanımdan geçen güzel bir kızın tüylü otrişi kolumu gıdıkladı, pahalı parfümü havada asılı kaldı.

"Paltonu alayım, canım." Arkamdan aksanlı bir İngiliz sesi geldi. Döndüğümde koyu, tel tel saçları, gür kaşları ve anlaşılmaz bir ifadesi olan bir hizmetçi gördüm. Sağlam bir yapısı vardı ve elli yaşlarında görünüyordu.

"Ah, şey..."

Daisy, Ukraynaca olabilecek birkaç kelimeyle birlikte, "Merhaba, Marta," dedi. Daisy diller konusunda çok iyiydi ve herkesle arkadaş olmayı seviyordu. "Bu benim arkadaşım, Maya."

Marta hafifçe başını sallayarak paltolarımızı aldı. Daisy, "Marta çok uzun zamandır burada çalışıyor," diye açıkladı. "Bütün cesetlerin nereye gömüldüğünü biliyor."

"Dur bir dakika. Ne cesedi?"

Daisy kıkırdadı. "Aman Tanrım, yüzün! Bu sadece lafın gelişi. Gel, sana etrafı gezdireyim."

Daisy partide ilerlerken ona yetişmeye çalıştım. Uzun boy-

lu bir adamı yanağından öperek selamladı. Yanından geçerken adam bana göz kırptı. Kalabalığın dans pistinde DJ etrafına toplandığı balo salonundan geçip koridorda yürümeye devam ettik. Bir tarafta yüksek tavanlara kadar uzanan cam kapılar vardı, diğer tarafta ise önemli görünümlü beyaz adamların on dokuzuncu yüzyıl portreleri asılıydı, yanlarından geçerken gözleri bizi takip ediyordu.

Daisy beni büyük merdivenlerden yukarı çıkarırken rüzgâr çanının sesi başımı kaldırmama neden oldu. Parlayan bir avize başının üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanıyor, kristalleri titriyordu.

“Bu gece çekeceklerini umduğumuz herkesi davet ettik.” Merdiven sahanlığına çıktığımızda havadan gelmiş gibi görünen bir kadeh şampanya uzattı bana.

“Teşekkürler.” Uzun bir yudum alırken sinirlerimi yatıştırmak için kaç kadeh gerekeceğini merak ettim.

Daisy beni karanlık bir koridora yönlendirdi. Her adımda şingırdayan camların, müziğin ve kahkahaların sesi yükseldi. Ama orada başka bir şey daha vardı: Altında, müziğin düşük ritminin gizlediği sessiz bir uğultu... İlk başta, bunun dışarıdaki rüzgâr olduğunu düşündüm ama hayır, bu daha karanlık bir şeydi. Anlamadığım bir dilde bir fısıltı gibiydi.

Daisy hâlâ konuşuyordu. “Bu mantıklı mı?” Sanki söylediklerini kaçırmışım gibi bana bakıyordu.

“Şey... Özür dilerim, ben... Ne diyordun?”

Bıkkınlıkla iç çekti. “İçeri girebilmek için en az bir üyenin altın kartına ihtiyacın var, bu kartı ben sana vereceğim ancak tüm kulüp oylama yapacak. Kimseyi tanımadığın için iyi bir izlenim bırakman gerçekten çok önemli. Bu yüzden onlara, büyükbabanızın zengin, Çinli bir yatırımcı olduğunu söyledim.”

Neredeyse boğuluyordum. “Bekle, ne?”

Daisy elini havada salladı. “Bak, özgeçmişini biraz abarttım. Büyükannen ve büyükbaban *bir şeye* yatırım yapıyor olmalı.”

Ne bekliyordum ki? Benim gibi birini kabul edeceklerini mi sanıyordum cidden? Daisy haklıydı. Rol yapabilirdim. Rol yap-

mak zorundaydım. Onlara ihtiyacım olmadığını, onların ihtiyaç duyduğu bir bağlantı olduğumu düşünmelerini sağlamalıydım.

Daisy, koridorun sonundaki kapıları iterek insanlarla dolu muhteşem bir kütüphaneyi ortaya çıkardığında yeni bir endişe dalgası hissettim. Daha önce birkaç yemek kulübüne gitmiştim ama böyle bir partiye ilk kez katılıyordum.

Daisy içeri dalarak uzun, ince bir adama sarıldı. Adam onu kucaklayarak kaldırdı ve havada döndürdü. Daisy, müziğin sesini bastırarak, "Hadi gel, Maya!" diye bağırdı.

Partide ilerlerken Daisy çenesiyle papyon takan, temiz giyimli bir adamı göstererek, "Jackson sekiz dil konuşuyor," diye fısıldadı. "CIA'in yeni üyelerinin başında." Duvarın önünde öpüşen bir çifti işaret etti. "Bu ikisi futbol sahasının ortasında tam bir belgesel yaptı. Hem de kar fırtınası sırasında!" Saçları taranmış sarışın bir adam gösterdi. "Söylentiye göre ailesi Gardner Müzesi'nden çalınan Rembrandt tablolarının sahibi."

Bardan şampanya aldıktan sonra Daisy'yi takip ederek terasa çıktım. Takım elbiseli, papyonlu, viski ve puro içen çekici genç erkeklerin oluşturduğu labirentten geçtim.

Kulübün diğer tarafında, tek kişilik bir tuvalete girdik. Kapıyı arkamızdan kilitledikten sonra Daisy çantasından bir hap çıkardı.

"İster misin?" Kapsül şeklindeki hapi tırnaklarıyla dikkatlice ikiye böldü.

"Nedir bu?" Minik mavi boncukları olan kapsüle bakarken aniden tedirgin oldum.

"Yavaş salınlı *Adderall*." Daisy hapın minik boncuklarının yarısını diline döktükten sonra diğer yarısını bana uzattı, ben de beceriksizce tuttum.

Biri kapıyı çaldı. "Bir saniye!" diye bağırdı Daisy ve çabuk olmam için işaret etti. Düşünmeden, onun yaptığı gibi minik boncukları dilime döktüm ve bir yudum şampanya aldım.

* Dikkat eksikliği, hiperaktivite bozukluğu ve uyku hastalığının tedavisinde kullanılan bir amfetamindir. -çn

Aşağıda elimi tutup beni kalabalık dans pistine çekti. Işıklar kısıktı ve titreşiyordu, sanki odaya büyü yapılmış gibi çılgın bir enerji ve yoğunluk vardı.

Müziğin basları göğsümden geçip vücudumun derinliklerinde nabız gibi atıyordu ve hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez kendimi serbest bırakabiliyordum. Kendimi çok canlı hissediyordum. Çok özgür.

Çok geçmeden terli bedenler birbirine yapıştı. Bir tarafta, sütyenin kopçasını açmaya çalışan, gömleğinin önü açık bir adamla çılgınca öpüşen, fazlasıyla özgür görünümlü bir kız. Diğer tarafta, sarhoş olup yerde sızmış, papyonlu, kıvılcı saçlı bir adam.

"Dans etmek ister misin?" Uzun boylu, koyu saçlı bir adam önümde duruyordu. Gözlerinde, kendinden emin tavrında heyecan verici bir şey vardı. Sterling'de herkesin böyle bir tavrı vardı zaten. Bu tür bir özgüvenin sonsuz zenginlikle birlikte miras kalıp kalmadığını merak ettim. Belki de bu duruş, genlerle birlikte geliyordu.

Cevap verme fırsatı bulamadan beni kendine çekti ve otuz saniyeden kısa bir sürede iki eliyle yüzüme uzandı. Dudakları dudaklarımla öyle yoğun bir şekilde buluştu ki şaşkınlıkla geri çekildim. Ama kendime geldikten sonra ben de onu öptüm. Üniversiteyi her zaman böyle hayal etmiştim. Dans pistinde öpüşme: *Tamamdır.*

Daha sonra Daisy'yi şampanya kulesinin yakınında buldum. "Öptüğün adam Kevin Francis," dedi. "Adderall'ı ondan aldım."

Arkasında, sarhoş bir adam şampanya kulesinin ortasından bir kadeh çekmeye çalışınca hassas bir şekilde dengelenmiş piramidi yıktı.

Cam parçaları yere düşerken Daisy'yi kenara çektim. "Hop!" Daisy kıkırdadıktan sonra sallanmaya başladı. "Sanırım biraz hava almam lazım," dedi.

Arka verandada konuşurken başımın üstündeki hareketlilik dikkatimi çekti. Uzun boylu, sarışın bir kız, birbirine benzeyen iri gözlü bir grup kızla üst kattaki terasın korkuluğuna yaslanmıştı.

Hareketlerinde bir zarafet vardı. Uzun parmaklarını köprücük-kemiğine dayamış, omuzlarını geriye atmış, boynu bir kuğu gibi uzanmıştı. Sanki ondan bir ışık yayılıyor ve etrafındaki herkes bu ışığı içine çekiyordu.

“Bekle, bu şey değil mi?”

“Sterling Kulübü’nün seçilmiş başkanı Cecily St. Clair. Gelecek dönem kulübün yönetimini devralacak,” dedi Daisy, biraz kıskançlıkla. “Çok zeki. On iki yaşında bir bale dehasıydı, on altı yaşında Juilliard’a girdi ancak bunun yerine Princeton’a gitmeye karar verdi. Lisede profesyonel dansçıları ürün serileriyle bir araya getiren bir sponsorluk şirketi kurdu. Birinci sınıfta sattı. Ve evet, o Manhattan’ın yarısına sahip olan *St. Clair* ailesinden.”

Bir anlığına bunu gördüm. Hayalini kurduğum hayatı. Tasarımcı elbiselerini denerken birbirimizin odalarında şampanya içtiğimiz, gece geç saatlere kadar dans edip ertesi sabah çılgın gecelerimizle ilgili hikâyeler paylaştığımız bir hayat. Bu benim şansımdı. Derin bir nefes alıp Daisy’ye döndüm. “Beni tanıştıra bilir misin?”

“Elbette, neden olmasın?” dedi Daisy. Sonra bana uyarıcı bir bakış attı. “Sadece mahvetme.”

* * *

“Hey, Cecily!” diye seslendi Daisy, yanlarına gittiğimizde.

Vücudumda dolaşan alkole rağmen ellerimin terlediğini, kalbimin güm güm attığını fark ettim.

Cecily bize doğru döndü. “Daisy, merhaba! Geldiğine çok sevindim. Bu kıyafet sana çok yakışmış.” Elini Daisy’nin püsküllü elbisesinin üzerinde gezdirdi.

Daisy, “Bu, arkadaşım Maya,” deyince Cecily gözlerini bana dikti.

Ah, hayır. Çok mu gülümsüyordum? Yüzümdeki kasları gevşetmeye çalıştım.

“Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum,” dedim. *Tanıştığımıza memnun oldum mu? Çok resmi. Düşün.* “Hakkınızda çok

şey..." *Hayır, bu da değil.* Ama önemi yoktu çünkü başını çevirmiş, Daisy'yi dinliyordu.

Daisy ne söylediyse Cecily kahkahayla başını geriye attı. Sonra bana döndü. "Peki, neden Sterling Kulübü'ne uygun olduğunu düşünüyorsun? Yani sanırım bu yüzden buradasın."

"Ben... Şey..."

Neyse ki Daisy araya girdi. "Maya, Alex Bain'le Sacred Heart'a gitti."

Cecily'nin gözleri büyüdü. "Onu tanıyor musun?" Cecily'nin ifadesinde bir şey değişmişti, sanki beni ilk kez net bir şekilde görüyordu.

Alex Bain'in koridorda sanki hiç yokmuşum gibi yanımdan geçip gidişini ve Cottage'm dışında beni birayla ıslattıktan sonra attığı acımasız kahkahasını hatırlayınca içimi utanç duygusu kapladı.

"Şey, pek yakın değildik," dedim Cecily'ye. "Futbol takımının kaptanıydı."

Neyse ki bir kız, kolunu Cecily'nin beline dolayarak araya girdi. Sırtına dökülen uzun, simsiyah saçları ve gözlerine mükemmel bir şekilde çektiği kalemikle kendinden emin havası diğerlerinden çok daha fazlaydı. Belli ki Cecily ve Daisy'nin dünyasındandı. Gatsby temalı olmasa da pahalı siyah elbisesi bir sanat eseri olabilirdi.

Beni şöyle bir süzdü. "Bu kız kim?"

"Bu, Daisy'nin yeni arkadaşı," dedi Cecily. "Alex Bain'le Sacred Heart'a gitmiş."

Neden şimdi bana farklı bakıyordu?

Arkadaşının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Eski sevgilin mi?"

Ah!

"Ondan nefret ediyoruz," diye açıkladı Cecily.

Gerçeği söylediğim için minnettar bir şekilde başımı salladım. "Tam bir pislik," diye ekledim.

Arkadaşı bana elini uzattı. "Kai Ling."

Ling, annemin kızlık soyadıydı, hemen bir akrabalık hissettim. "Maya. Tanıştığımıza memnun oldum."

“Daisy, büyükbabası Hong Kong’da yatırımcı olan arkadaşın mı bu?” diye sordu Kai, bana dönerek. “Benim ailem de öyle. Emlak sektöründe mi?”

Aman Tanrım!

Daisy’ye baktım, o da bana yan gözle baktı. “Evet. Yani şey... Öyleydi. Ölene kadar binalara, yani ticari gayrimenkullere yatırım yaptı.” Yalan boğazımı yaktı ama sonra bitti.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Kai.

Kızlar yaklaşan üye seçme sürecini tartışırken onlarda beni çeken bir şey vardı. Konuşmalarındaki rahat, şiirsel üslup, özgüvenleri ve esprili şakalaşmaları. Kendilerini nasıl kontrol ettiklerini inceleyerek taklit etmeye çalıştım. Tüm dünya onlara açıktı ve onlar bunu biliyordu.

Bir ara, Kai kulağına bir şeyler fısıldarken Cecily’nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Daha önce bir şeyleri mahvetmemiş olmayı dileyerek nefesimi tuttum.

“Evet, çekişme yakında başlayacak. Sen de gelmelisin.” Cecily’nin gözleri parlayınca kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Bu, beklediğim fırsattı.

Heyecanımı bastırmaya çalışarak başımı salladım. “Evet, belki, yani evet. Çok isterim.”

“Harika. Orada görüşürüz.” Cecily, peşinde Kai’la birlikte uzaklaştı.

Daisy beni bir köşeye çekip kolumu sıktı. “Harika iş çıkardın!”

Sırtarak karşılık verdim ama gece boyunca rahatsız edici bir düşünce aklımdan hiç çıkmadı: *Neden benim gibi birini istesinler ki?*

11. BÖLÜM

Maya

Mayıs 2023

Cecily, Daisy ve Kai'dan, Palmer Meydanı'nda geç bir öğle yemeği için benimle buluşmalarını istiyorum. Hemen işten çıkıp Manhattan'dan *Uber*'a biniyorlar. Gelmeleri benim için çok anlamlı çünkü Nate ve Dani'den sonra şu anda ailem diyebileceğim tek yakınım onlar.

"Buraya geri döndüğümde..." diyorum yavaşça, ihtiyatla. "Olanları düşünmeden edemiyorum."

Matthew'la karşılaştığımdan beri zihnimde bir soru dönüp duruyor. Keder hâlâ orada ama aynı zamanda içimde yeni bir enerji de var. Naomi'nin ölümünün benim hatam olup olmadığını bilmem gerekiyor. Sterling Kulübü hakkında, üyeliğin gerçekte ne anlama geldiği hakkında onu uyarmadığım için mi oldu?

"Hangi olanları?" diye soruyor Daisy.

"Lila'ya olanları."

Daisy kaskatı kesiliyor. Cecily ve Kai gergin bir şekilde bakıyor, Kai boğazını temizleyene kadar aramızda yoğun bir sessizlik hâkim oluyor. "Bu... Çok uzun zaman önceydi."

"Ve..." diye ekliyor Daisy. "Bu konuda konuşmamaya karar vermiştik, öyle değil mi?"

"Sorun değil." Cecily, bana dönmeden önce elini Daisy'nin koluna koyuyor. "Eğer istersen konuşabiliriz."

Ama isteksizlikleri geri çekilmeme neden oluyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Söylenecek *ne* var ki?

“Boş verin, sanırım yaşananlardan sonra biraz sarsıldım.”

Anlayışla başlarını salladıktan sonra konuyu değiştirip Cecily ve kocasının sahibi olduğu ve benim de son sekiz yıldır çalıştığım Hunt Galerisi hakkında bir şeyler söylüyorlar. Arkadaşlarım yeni kadın girişimini tartışırken ben de onları inceliyorum.

Şimdi çok güçlü bir avukat olan Kai, üniversitedeki hâlinin daha derli toplu bir versiyonu, sanki olabilirmiş gibi. Deri pantolonu ve yeni şık gömleğiyle evindeymiş gibi rahat görünüyor, parmağında nişan yüzüğü var. Bu yazın son günlerinde yapacağı düğün planlarının son aşamalarına dalmış durumda ve üzüntümün bunu gölgeleyeceğinden endişeleniyorum.

Aynı gri-mavi gözlere ve aynı platin saçlara sahip Cecily’nin saçları artık çenesinin hizasında kısa kesilmiş. Yakından bakınca ne kadar bitkin olduğunu görebiliyorum. Kocasını Theodore son zamanlarda işinde bazı sorunlar yaşadı. Yatırım fonu inceleniyor, durmadan çalışıyor ve bu durum Cecily’yi çok yıpratıyor. Şimdi düşününce, onları aylardır birlikte görmediğimi fark ediyorum. Gerçi hiçbir zaman her dakikayı birlikte geçiren bir çift olmadılar, bazen evliliklerinin sadece hanedanların birleşmesinden ibaret olup olmadığını merak ediyorum.

Şu anda NYU’da sözleşmeli profesör olarak iş etiği dersi veren Daisy, iş ve anneliği dengelemenin çok zor olduğunu itiraf etmesine rağmen her zaman neşeli ve enerjik. Son zamanlarda ne kadar stresli olduğunu bildiğim için yanımdaki varlığını daha çok takdir ediyorum.

“Bu ne?” diye soruyor Daisy, açık bıraktığım telefonuma bakarak.

İlk gördüğümünden beri sürekli baktığım *Twitter* yorumunu görmek için ekrana bakıyorum: *Bizden biri olduğunda bu bir kazadır.*

Titreyerek imaları düşünüyorum. O sulardan başka biri çıkarılmış olsaydı soruşturma daha *ciddiye* alınır mıydı? Hâlâ oraya nasıl geldiğini belirleyememişlerdi. Dedektif Simmons’ın bana söylemediği bir şey mi vardı?

Aşağıya, ilk yorumun altına doğru kaydırduğında, kalbimi
durduran bir yorum daha görüyorum:
Belki de biri, kızın erkek arkadaşıyla konuşmalı.

12. BÖLÜM

Naomi

Ekim 2022, ölümünden yedi ay önce

Ben’le birlikte Sterling’e doğru giderken yemek kulüplerinin önünden geçiyorduk ki kalbim endişeyle sıkışıyor. Önümüzde, gürültücü bir grup adam kaldırımı kapatmış, bağırıp gülüyorlar ve körkütük sarhoşlar. Blazer giymiş sıska bir adam havaya boş bir şişe fırlatıyor. Arkadaşı pantolonunun kemerini açıp çalılardan arasına işiyor. Bunlar, hayatım boyunca kaçınmaya çalıştığım türden çocuklar.

“Affedersiniz,” diyor Ben, aralarından geçerken. Neredeyse geçtik, sadece bağırış çağırış içinde olan son ikisi kaldı. Şimdi daha yakın olduğumuzdan bu adamların Sterling’deki üçüncü sınıf öğrencileri olduğunu fark ediyorum, bu da Ben’in onları da tanıdığı anlamına geldiği için içimi rahatlatıyor. Ben, yanlarından geçtiğimizi belli etmek için birinin omzuna dokunuyor ve adam arkasını dönünce Ben’in eli yanlışlıkla çenesine değiyor.

“Benim hatam, Pete,” diyor Ben.

Lakros takımında üçüncü sınıf öğrencisi olan Pete Whitney dönüyor, gözleri bize odaklanınca gülümsemesi kayboluyor. Yolumuzdan çekilmiyor. Bunun yerine, kan çanağına dönmüş gözleri Ben’den bana kayıyor. Kızıl saçları, birbirine yakın gözleri ve sanki kırılmış da kötü iyileşmiş gibi görünen bir burnu var.

Omuzlarım geriliyor. Aniden sekizinci sınıfa geri dönüyor, bir kez daha öğle yemeği kutuma prezervatif takılmış muz bırakan çocuğa bakan ve dürtülüp alay edilen o garip kız oluyorum.

“Bu hiç hoş değil, dostum,” diyor Pete.

“Bütün kaldırımı kaplıyorsun,” diyorum ona, göğsüme tanıdık bir öfke yayılırken.

Kaşlarını kaldırıyor, yüzü neredeyse saçları kadar kırmızı. Yaklaştığında, nefesindeki alkol burun deliklerime doluyor. Ellerim yumruk oluyor ve aniden karşılık verme isteği duyuyorum. Ben elini kaldırarak Pete’in yaklaşmasını engelliyor.

“Sakin bana dokunma,” diyor Pete, ağzından nefretle fışkıran kelimelerle. Tüm vücudum gergin, öfke ve adrenalinle kıpkırmızı.

“O zaman çekil, pislik,” diye mırıldanıyorum.

Bunun olacağını görmeliydim ama daha sonra olanlar çok hızlı geliyor. Pete elini kaldırıp bana vurmak için hamle yapıyor. Yanağıma gelecek sert darbeyi, acıyı bekliyorum. Ama bunun yerine Ben onu yere ittiği için aniden geriye doğru sendeliyor. Pete öfkeyle ayağa kalkıp bize iğrenme dolu bir bakış atıyor.

“Vay canına!” Biraz daha uzun ve zayıf olan bir arkadaşı kolunu tutuyor. “Hadi ama Pete, biraz sakın ol.”

Pete kolunun arkasıyla ağzını siliyor. Yüzü buruşuyor, dudakları tiksintiyle kıvrılıyor ve bir an için tekrar bize doğru saldıracağını düşünüyorum ama arkadaşı omuzlarından sıkıca tutuyor.

Ben beni çekerek oradan uzaklaştırıyor. Yeterince uzaklaşana kadar nefesimi tutuyorum. Geriye baktığımda Pete öfkeli görünüyor ve hâlâ omuzlarını tutan arkadaşına bir şeyler mırıldanıyor. Karanlık olmasına rağmen sapkın ifadesini, boynundaki damarları seçebiliyor, nefretinin tenimde gezindiğini hissedebiliyorum. Daha sonra söyledikleri kollarımı uyuşturuyor.

“Siktiğimin Çinlileri. Geldiğiniz yere geri dönün.”

* * *

“Ne pislik herif,” diyorum, Pete ve arkadaşlarının duyamayacağı mesafeye ulaştığımızda. Yumruklarımı sıkmaktan ellerim ağrıyor, yüzüme kan hücum etmiş hâlde.

Ben sessiz kalıyor, onlarla aramızdaki mesafeyi açarken gözlerini yere indiriyor. Sonunda konuştuğunda sesindeki öfke-

yi duyabiliyorum. "Pete Whitney, Manhattan'daki lisemde benim bir yıl altımdaydı," diye açıklıyor. "İğrenç biri. Odasında Konfederasyon bayraklı *shot* bardakları, uyluğunda da bir tane dövmesi var. Lisede, onunla çıkmayı reddeden bir kıza ırkçı bir e-posta yazdığı için uzaklaştırma aldı."

"Okuldan mı atıldı?"

Ben başını iki yana sallıyor. "Hayır. Babası milyarder. Annesi kongre üyesi ve büyük bir bağışçı. Ailesi bunun ifade özgürlüğü olduğunu iddia eden bir avukat tuttu. Okuldan uzaklaştırılmadı bile."

"Bu korkunç."

"Evet," diye iç çekiyor Ben. "Zamanını komplo teorileriyle ilgili alt başlıklara yorum yaparak ve *Twitter*'da insanları taciz ederek geçirdiğinden eminim." Sesindeki acıyı duyabiliyorum ve Ben'le ne kadar farklı görünsek de ortak acımızı anlıyorum.

Bana zorbalık yapan çocuğu düşünüyorum. Arkadaşlarıyla aksan kullanan, sınıfta saçma sakız kâğıdı parçaları atan ve hak-kımda korkunç söylentiler yayan çocuğu.

"Princeton'ın onu kabul ettiğine inanamıyorum."

"Evet," diyor Ben. "Söylediği ırkçı saçmalıklar çok iğrenç. Sterling'deki diğer çocuklar hep sakın olmamı, durumun o kadar da kötü olmadığını söylüyorlar ama bilmiyorlar. Görmüyorlar."

Ne demek istediğini anlıyorum. Bazı arkadaşlarım veya eski partnerlerim için bu görünmez, benim içinse sürekliliği olan bir şeydi. Ve işin aslı şu ki Covid'den beri daha da kötüleşmişti.

"Onu Sterling'den uzak tutmaya çalıştım," diyor Ben. "Ama onun tarafını tutanlar vardı."

Ben'in sözleri üzerine başımı kaldırıp bakıyorum. Benim bildiğim ama onun bilmediği şeyi söylemiyorum: Pete sadece Sterling'de değil, aynı zamanda Greystone'da.

* * *

Sonunda Sterling'e varıyoruz ve birkaç biradan sonra Pete Whitney'yi tamamen unutuyorum. Arka verandada, sınıfımdaki

bir çocuk İspanyolca şarkılar çalıyor ve herkes bağırarak onun şarkılarına eşlik ediyor. Ablam hep buradakilerin tamamen beyaz ve havalı tiplerden oluştuğunu söylerdi ancak Pete gibi adamlar hâlâ var olsa da durum artık öyle değil. Etrafımda kahverengi, siyah, buğday tenli ve bunların arasındaki her tonda öğrenciler var.

Biramdan bir yudum alırken kalabalığın diğer tarafından birinin bana baktığını hissediyorum. Başımı kaldırdığımda Liam'ı görüyorum, tanımadığım bir kızın omzuna kolunu atmış. Hemen bakışlarımı kaçırıyorum. Onu gördüğümde şaşırmamalıyım; o da kulübün bir üyesi. Son zamanlarda birbirimizden uzak durmayı başardık ancak birlikte geçirdiğimiz geceden kısa bir süre sonra onu başka biriyle görmek hâlâ acı veriyor.

Ben bakışlarımı fark edip kulağıma, "O, Önemsiz kişi mi?" diye fısıldıyor. Gülümsemeden edemiyorum. Başını komplo kurar gibi bana doğru eğiyor. "Onu kıskandırmak ister misin?"

Adrenalin bedenimi sararken kaşlarımı kaldırıyorum.

Dans pistinde, Ben beni sıkıca vücuduna doğru çekiyor ve ben Liam'ı unutmaya çalışıyorum. Ama birkaç şarkı sonra gözlerimi açtığımda onu odanın diğer tarafında, az önceki kızla dans ederken görüyorum. Şimdi birbirlerine daha yakınlar, sanırım kız çim hokey takımında, ikinci sınıf öğrencisi. Muhtemelen *Mollie Çim Hokeyi*.

Liam bana, gözlerimin içine bakıyor ve sonra beni hayretler içinde bırakarak kızı çenesinden tutup öpüyor. *Ne halt ediyor bu?*

Öfkeden kızarak gözlerimi zorla kapatıyorum ve bedenimi Ben'e bastırıyorum. Önce şaşırmış gibi görünen Ben, daha sonra kollarını bana daha sıkı doluyor. Birkaç şarkı boyunca, nefes nefese kalıp terden sıırılsıklam olana kadar bu şekilde dans ediyoruz.

Yarım saat sonra dans pistinin en uzak köşesine geçince Liam'ı aramak için kalabalığı taradığımda, onun ve kızın gittiğini fark ediyorum.

Ben bana bakıyor. "Buradan çıkmak ister misin? Evime gelersen sana fotoğraflarımı gösterebilirim."

Gülüyorum. "Bunu daha önce duymamıştım."

"Baskı yok," diyor Ben, kızararak.

Liam'la ayrıldığımızdan beri birkaç kişiyle birlikte olmuştum. Ağzından soluyan Abe, rol yapmaya çok meraklı Gio, Shakespeare'den alıntı yapmadan duramayan Thea vardı. Ama bu seferki farklı. Ayrıca tekrar böyle hissetmeye hazır olduğumdan emin değilim. Liam'la olan her şey hâlâ çok taze.

Ben'in omzunun üzerinden, Liam'ın koridorda elinde bir birayla durmuş, beni izlediğini görüyorum. Bir adrenalın patlamasıyla Ben'e dönüp parmaklarımı kemer halkalarından geçiriyor ve onu öpüyorum. Bir anlık şaşkınlıktan sonra Ben sırtarak beni geri öpüyor. Dudaklarının dudaklarımda bıraktığı his hoşuma gidiyor ve tereddüt etmemesi çekici geliyor. Gözlerimi açmadan, Liam'ın bizi izlediğini hissediyorum ve bu, intikamcı bir şekilde iyi hissettiriyor.

Oda tıklım tıklım, ter kokuyor ve ikimiz de normalden daha ağır nefes alıyoruz. Bir şarkı daha çaldıktan sonra Ben'den uzaklaşıyorum. Saçları alnından geriye doğru itilmiş, gömleği biraz açık ve biraz vahşi görünüyor.

"Tamam, fotoğraflarına bakalım."

* * *

Ben'in odası hiç de beklediğim gibi değil. Sıcak ve hayat dolu: Bitkiler, müzik ve soyut sanat. "Etrafa bakabilir miyim?" diye soruyorum.

Bana bir bira uzatıyor. "Keyfine bak."

Odada dolaşırken, Çin Mahallesi'ndeki insanların çerçevelenmiş siyah beyaz fotoğraflarını, antika -dedesine ait- bir abaküsü inceliyorum, parmaklarımı kitaplarının üzerinde gezdiriyorum: *Gödel, Escher, Bach: An Eternal Golden Braid*,* *A Brief History of Time*** ve *The End of Everything (Astrophysically Speaking)**** Plak

* Douglas R. Hofstadter, *Gödel, Escher, Bach: Bir Ebedi Gökçe Belik*. -çn

** Stephen Hawking, *Zamanın Kısa Tarihi*. -çn

*** Katie Mack, *Her Şeyin Sonu (Astrofiziksel Manada)*. -çn

koleksiyonunu karıştırıyorum: *A Tribe Called Quest, Flowdan, Japanese Breakfast*.

"Peki, neden fotoğrafçılıkla uğraşmıyorsun? Yani mezun olduktan sonra," diyorum başımı kaldırmadan. Ellerim bir *Childish Gambino* albümünde duruyor ve onu kutusundan çıkarıyorum.

"Ah!" Bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Bu benim kaderimde yok."

Plağı bırakıp ona doğru yürüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Ben bana, ebeveynleri olduğunu tahmin ettiğim yaşlı Asyalı bir çiftle birlikte çekilmiş fotoğrafını gösteriyor.

"Benim gibi birinin başarılı olmasının tek yolu doktor veya avukat gibi bir meslek edinmek."

"Bu doğru değil," diyorum ona. "Şu fotoğraflara bak. Çok yeteneklisin. Bununla bir kariyer yapabilirsin."

"Belki St. Clairlar tarafından yetiştirilen biri yapabilir." Ben bakışlarını kaçırıyor. "Ama ben yapamam."

Şimdi anlıyorum. Ben zengin bir aileden gelmiyor. Sanatçı olmak bir risk, onun düşünmeyeceği bir ayrıcalık ve ona göre, St. Clair'larla olan bağım sayesinde çok daha fazla fırsata sahip, kolay bir hayatım var.

Bir an için her şeyi mahvettiğimden endişeleniyorum ama sonra Ben tekrar bana doğru döndüğünde aramızdaki enerjinin uğultusunu hissedebiliyorum. Başka bir şey söyleyemedim, eğilip beni öpüyor.

* * *

Gece boyunca, Ben'in sadece yetenekli bir fotoğrafçı olmadığını, başka alanlarda da yetenekli olduğunu öğreniyorum.

Güneş doğana kadar uyanık kalıyoruz. Bazen konuşuyoruz, bazen yağmuru dinliyoruz ve içimde, derinlerde bir düğüm çözülüyor. Bana New York sokaklarında çektiği portreleri gösteriyor: Gözlerinde derin bir hüznün olan, siyah elbiseli ve şapkalı yaşlı bir Çinli kadın. "Kültür Devrimi sırasında Çin'den kaçmış. Oğlu Pekin'de tarih öğretmeniymiş, biri tahtasına anti-komünist

bir slogan yazmış. Oğlu bir domuz çiftliğine gönderildikten sonra onu bir daha hiç görmemiş,” diye açıklıyor. “Princeton’a gittiğimi öğrendiğinde gözyaşlarına boğuldu. Oğlu için isteyeceği hayat buydu. Bir gün bu fotoğrafları ve onların hikâyelerini bir kitapta toplamak istiyorum.”

Ona Singapur’da büyümesi hakkında sorular soruyorum, o da bana Kaliforniya’dan Greenwich’e taşınmam hakkında sorular soruyor. Ona, annemizin ölümünden bir yıl sonra Maya üniversiteye gitmek için ayrıldığında ve ben, üç çocuğu olan Ella Teyze’nin yanına taşındığımda ablam hakkında yazdığım kısa hikâyeyi okuyorum. Hikâye, Maya’ya, benimle alay eden çocuklardan, eve koşarak gitmek zorunda kaldığım günlerden veya akşam yemeği yemediğim gecelerden hiç bahsetmememle ilgili. Maya’ya hiç anlatmadığım şeyleri Ben’in bilmesi garip geliyor ama onunla çarşaflarının altında çıplak yatarken, odadaki tek ışık telefonumun ışığıyken kalbimin içindeki bir düğümün hafifçe gevşediğini hissediyorum.

* * *

Birkaç saat sonra Ben yataktan kayarak beni uyandırıyor.

“İyi uyudun mu?”

Yağmur durmuş ve pencerenin aralığından içeri serin bir esinti giriyor. Duvara yansıyan kare şeklindeki ışık huzmesi mavi-griden altına dönmüş, kuşlar dışarıda cıvıltıyor.

“Evet.” Dirseğimin üzerine yaslanıp kamerayı kaldıran Ben’e bakıyorum.

“Yüzünü biraz ışığa doğru çevir.”

Gözlerimi deviriyorum. “Yattığın herkesin fotoğrafını çekiyor musun?”

“Sadece sevdiklerimin.” Ben sırtınca şaka yaptığını anlıyorum. Birinci sınıf çalışma grubumdaydı, bu yüzden en azından birkaç yıldır Harvard’a ya da Yale’a giden bir kız arkadaşı olduğunu biliyordum. Etrafındaki her kadınla yatan biri olarak tanınmıyordu.

Gülerek, bir elimle kamerasını itip diğer elimle yüzümü kapatıyorum.

Bir adamla yatmak başka bir şey, sabahın ilk saatlerinde ağzının kenarında kurumuş salyalar varken fotoğrafını çekmesine izin vermek başka.

Doğrulurken yüzüne bakıyorum. Bir tarafa doğru kalkmış parlak siyah saçları, koyu kahverengi gözleri. *Tık*. Deklanşör kapanıyor.

“Bu nasıl?” Oturup çarşafı göğsümden düşürüyorum ve pencereye dönüyorum, sırtımı açarak omzumun üzerinden ona yarı şakacı, yarı şehvetli bir bakış atıyorum.

“Böyle kal.” Deklanşöre basıyor. *Tık*. “Mükemmel.” Birkaç tane daha çektikten sonra kamerayı bırakıp beni öpüyor.

* * *

Geri dönerken beni kimin gördüğü umurumda değil. Ben’in kollarının bedenime dolandığı ânın hatırasıyla parlıyorum, ışıldıyorum, keyifleniyorum. Yatağının sıcaklığının hatırasıyla...

Amy’ye mesaj atmak üzereyken, **PİSLİK-AÇMA** yazısı ekranda beliriyor. İç çekerek telefonu açıyorum.

“Ne?”

“Naomi.” Sesinin tınısını bu kadar sevdiğim için kendime sinirleniyorum.

“Ne var?”

Liam iç çekiyor. “Sana ulaşmaya çalışıyordum.”

“Tamam.”

“Dün gece seninle konuşmak istedim.”

Kızla öpüşmesinin görüntüsü bir anlığına gözümün önünde belirince içim öfkeyle doluyor ve telefonu daha sıkı tutuyorum.

“Neden?”

“Dinle.” Liam bir an sessizleşiyor, tekrar konuştuğunda sesi kısık. “Theodore Hunt’ın şirketiyle ilgili. Geçen yaz onun fonunda staj yaptığın için bilmek isteyeceğini düşündüm.”

Yürümeyi bırakıp kimsenin dinlemediğinden emin olmak

için omzumun üzerinden arkama bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Liam, bu dün gece yüzünden mi?"

"Hayır, ciddiym. Sterling'de buluşalım. Sana göstereceğim bir şey var."

* * *

Liam'ı Sterling Kulübü'nün kütüphanesindeki uzak masada gördüğümde hazırlıksız yakalanıyorum. Onu görünce başım dönüyor ve ne kadar istesem de onu hâlâ unutmadığımı fark ediyorum.

Bunu belli etmemeye kararlı bir şekilde karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp *Mason* yazan plastik bir kahve bardağını bana doğru itiyor. Hâlâ beni önemseddiğini gösteren küçük bir jest.

Elimi kucığıma çekip dokunmayı reddediyorum.

"Dün gece hakkında..." diye başlıyor Liam ama onu durduruyorum.

"Sorun değil." Gözlerine bakmakta zorlanıyorum. Gözleri, bir gölün dibinin rengi gibi bulanık yeşilimsi mavi ve sanki içimi görebiliyorlar. "İkimiz de başka insanlarla birlikteydik."

Liam tek kaşını kaldırıyor. *Güzel. Bunun canını acıtmasını istemiştin.*

Konuyu değiştirmeyi umarak başımla tenis raketini göstere ne kadar huzursuz bir sessizlik içinde oturuyoruz. "Sezon nasıl gidiyor?"

"Daha iyi olabilirdi. Vuruş partnerimin geri gelmesi güzel olurdu." Ağzının yarısı kıvrılıyor. Margaret St. Clair bana golf kulübünde tenis oynamayı öğretmişti ve ben de oldukça iyiydim.

İkimizin de antrenmanının olmadığı nadir boş öğleden sonralarında tenis kortlarına gider, güneş batana kadar oynar, daha sonra da onun odasına dönüp birbirimizin kıyafetlerini çıkarırdık. Yoğun, her şeyi tüketen bir aşktı. Anısı, omurgamın tabanından boynuma kadar bir ürperti gönderiyor.

Yumuşuyorum. "Bu gerçek bir cevap değil."

“Sarmaşık Birliği’nde üç galibiyet ve üç mağlubiyet, toplamda 17-8!” Liam sandalyesine yaslanıp, elini sarı saçlarında gezdirirken gözlerini benden hiç ayırmıyor. “Beni öldürüyorsun, bunu biliyor musun?”

Gözlerimi deviriyorum. Bu onun flört etme şekli. “Neden ki?”

Gülüyor. “Bir dakika önce yatağımdasın, bir sonraki dakika ise benimle konuşmayı reddediyorsun.”

Yanaklarımın kızardığını hissederek başka yere bakıyorum. Liam normalde ilgileneceğim tipte bir adam değil. Zee, ona dans etmeyi öğretmem gerekeceğiyle ilgili bana takılırdı ve ben de onun mirasyedi ailesine şüpheyle yaklaşıyordum. Ailesiyle ilişkileri gergindi. Oysa ben hep büyük, sevgi dolu ailesi olan biriyle birlikte olmayı ummuştum.

Daha dik oturarak kendimi anda kalmaya zorluyorum. “Ee, bu kadar önemli olan ne?”

Liam omzumun üzerinden baktıktan sonra başını öne eğiyor. “Profesör DuPont bana Hunt’ta bir şeyler olduğunu söyledi. Kötü bir şeyler ve bunun bazı şeyleri etkileyeceğinden endişeleniyor.”

İlgilenerek öne eğiliyorum.

Liam bir kez daha elini saçlarının arasından geçirince ön koltundaki dövme ortaya çıkıyor, Greystone amblemi. Anlamını sadece üyelerinin bildiği bir dövme.

Dizüstü bilgisayarını çeviriyor. Bana bir makale gösteriyor.

HUNT GRUBU, İÇERİDEN BİLGİ TİCARETİ, MENKUL KIYMET DOLANDIRICILIĞI NEDENİYLE SORUŞTURMA ALTINDA.

Ne düşüneceğimi bilemeden arkama yaslanıyorum. Orada olduğum süre boyunca gözden kaçırdığım işaretler var mıydı? Perde arkasında yasadışı bir şeyler mi dönüyordu? Üst yönetimde mi?

“Açıkçası bu Greystone için mali açıdan kötü olurdu.”

Theodore Hunt’ın şirketi, dünyanın en zengin müşterilerinden bazılarına sahip olmakla övünüyordu. Greystone Cemiyeti

mezunlarının çoğu portföylerini onlara emanet ediyordu. Greystone da öyle.

Bir skandal patlak verirse ve müşterileri panikleyip paralarını çekmeye başlarsa fon milyarlarca dolar kaybetme riskiyle karşı karşıya kalabilirdi. Son faiz oranı artışını öngöremeyerek riskli bahisler yapmışlardı ve şirket zaten aşırı borçlanmıştı. Eğer biri yasadışı bir şey yapmışsa Theodore veya Hunt'taki diğer mezunlar hapse girebilirdi. Greystone için tam bir rezalet olurdu. Elbette Sterling için de.

"Bir muhbir *Times*'a binlerce e-posta sızdırdı. Basma kimin gittiğini bulmak için iç soruşturma başlatıyorlar ama zamanları tükeniyor. SEC* cuma günü ofise geldi. Hunt'ın hukuk ekibinin yaz boyunca orada çalışan herkesle görüşeceğini duydum. Seni uyarmak istedim."

Nefesim kesiliyor. "Neden benimle konuşmak istesinler ki?"

"Bir asistanın yapmış olabileceğini düşünüyorlar. Belki de yakın zamanda işten çıkarılan biri. Her neyse... Senin hazırlıksız yakalanmanı istemedim."

* ABD Sermaye Piyasası Kurulu. -çn

13. BÖLÜM

Maya

Mayıs 2023

O gece, gece yarısından sonra korkunç bir rüyadan uyanıyorum. Gölde sırtüstü yüzen Lila'nın tatsız görüntüsü; teni soluk ve şiş, dudakları sararmış mor renkte. Görüntü karanlığa doğru kaybolurken soluk soluğa oturuyorum.

Su... Suya ihtiyacım var. Bardağa uzanıyor ve kalbim normale dönene kadar suyu yudumluyorum. Yine de baş ağrım devam ediyor, şakaklarım alev alev, düşünceler kafamda yüksek sesle vızıldıyor. *Naomi'ye ne olduğunu bulmaya çalışmam gerekirken neden Lila'yı rüyamda görüyorum?*

Uyanık bir şekilde, Naomi'nin sosyal medyasındaki yorumlara göz gezdirirken onu düşünüyorum. Lila'yı düşünüyorum, kız kardeşimin kiminle çıktığını, çıktığı kişinin bir şeyler bilip bilmediğini merak ediyorum. Herhangi bir şey. Tanıdığım tek adam tenisçi Liam'dı ve Naomi aylar önce onunla ilişkisini bitirdiğini söylemişti.

Bu öğleden sonra Naomi'nin oda arkadaşı Zalikah'a ulaştım, benimle konuşmaktan mutlu olacağını söyledi ama diğer oda arkadaşı, sessiz olan, mesajlarıma cevap vermiyor.

Karanlık otel odasında otururken Matthew'u düşünüyorum. Tıpkı yıllar önceki gibi görünüyordu, sanki hafızamdan çıkıp gelmiş gibiydi. Gergin bir hâli vardı, değil mi? Yoksa hepsi zihnimin bir uydurması mı? Naomi'nin ölümü, olabilecekler hakkında çılgın hikâyeler uyduracak kadar çok mu yıkmıştı beni?

Google'da *Naomi Mason* adını aradığımda, dün akşam yayınlanmış, ölümüyle ilgili yeni bir makale buluyorum. Üzerine tıklıyorum. Kız kardeşimin bir fotoğrafı bana bakıyor. Bir masada oturmuş ders çalışıyor, arkasında bir kitaplığın kenarı görünüyor ve fotoğrafı çeken kişiye bakıp gülümsüyor. Onu böyle görmek garip. Kız kardeşim, yerel bir manşet. Kız kardeşim öldü. Gözlerimi kapatıp kendimi hazırlıyorum ve okuyorum:

Princeton Üniversitesi son sınıf öğrencisi Naomi Mason'ın cesedi cumartesi akşamı Carnegie Gölü'nde bulundu. Mercer County Adli Tıp Kurumu'nun yaptığı açıklama şöyle: "Ölüm nedenini belirlemek için henüz çok erken ancak şu anda herhangi bir cinayetten şüphelenilmiyor."

Sterling Kulübü üyesi Liam Alexander III, onun ölümü hakkında şu yorumu yaptı: "Naomi kulübümüzün sevilen bir üyesiydi. Zeki, nazik ve yardımsever bir sınıf arkadaşısıydı. Kaybından dolayı çok üzgünüz."

Yüzümü ekrandan uzaklaştırıyorum. Eski sevgilisi neden onun ölümü hakkında yorum yapsın ki? Sonuçta Sterling Kulübü'nün başkanı o değil.

İşe yarayabilecek bir şey arayarak, makaleyi tekrar okurken gözlerim yeniden resme kayıyor: Antika ciltli kitaplarla dolu, duvarları koyu ahşap kaplamalı, karışık el oymalarının olduğu maun bir kitaplık.

Sterling Kulübü. Bu, Sterling Kulübü'nün kütüphanesi.

Fotoğrafın bir tarafında, bir adamın kolu onun omuzlarına dayanmış ama adamın geri kalanı kesilmiş. Ve gözlerim bir şeye takılıyor. Sıyırdığı kolunun hemen altında bir peniden büyük olmayan küçük bir dövme var: Greystone Cemiyeti'nin amblemi.

* * *

Zalikhah kampüsteki bir kafede benimle buluşmayı kabul ediyor. Tırnakları parça parça yenmiş, sanki biri arkasından gelecekmiş gibi omzunun üzerinden bakıp duruyor.

"Bunun bir kaza olduğunu söylediklerine inanamıyorum," diye fısıldıyor Zalikah.

Ona bakıyorum. "Sen öyle olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıp veriyor. "Aman Tanrım! Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum." Kollarını bedenine dolayıp ileri geri sallanıyor. İleri geri. Bu hareket midemi bulandırıyor.

"Zalikah," diyorum, bana bakmasını sağlamaya çalışarak. "Aklına ona zarar vermek isteyebilecek biri geliyor mu? Tartışmış olabileceği biri?"

"Lütfen Zee, de." Başını iki yana sallarken beni düzeltiyor. Gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırıyor.

"Ya çıktığı biri?"

Zee bakışlarını kaldırıyor. "Kaybolmasından önceki gece biriyle tartışmıştı. Perşembe günü yedi veya sekiz civarı. Onu telefonda duydum." Yutkunuyor. Bakışlarını kaçırıyor.

"Kimdi?"

Tereddüt ediyor. "Söylemedi."

"Eski sevgilisi miydi? Liam mıydı?" Geçen nisan ayında, akşam yemeği yediğimiz gece bileğinde gördüğüm morluğu hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor. Bir bahaneyle gülüp geçmişti ama bunun onu tutan bir el tarafından yapıldığı açıktı. Ondan sonra Liam'ı hiç sevmedim. Ona hiç güvenmedim. "Onu hatırlıyorum," diyorum, Zee'ye.

Zee nefes verip, "Ya da şu diğer adam..." diyor. "Ben. Ben Wong. Bu yılın başlarında onunla çıkıyordum ama bir süredir onu görmedim."

Ben mi? Naomi'nin Ben adında birinden bahsettiğini hatırlamıyorum. Ama onu ne kadar dikkatli dinlemiştim ki? Çok meşguldüm. Kendi günlük sorunlarımla boğuşuyordum, Dani'ye odaklanmıştım. Acaba bu çocuklardan biri kıskanmış mıydı? Öfkesini Naomi'den mi çıkarmıştı?

Ürpererek otele döndüğümde Liam ve Ben'in sosyal medya

hesaplarına bakmayı aklımın bir köşesine yazıyorum. “Yani sen-
ce onlardan biri olabilir mi?”

Zee omzunu silkip örgüsünü parmağının etrafına dolu-
yor. Omzunun üzerinden bakıyor. “Yani bilmiyorum, sadece...
Naomi’nin böyle bir kazaya kurban gidebileceği duruma düşe-
bileceğine inanamıyorum. Şu gerçek suç programlarında her za-
man önce erkek arkadaşına bakılmıyor mu?”

İlk kez, Zee’nin ne kadar genç görüldüğünü fark ediyorum.
Ve ne kadar korktuğunu. “Sorun yok,” diyorum nazikçe. “Hepi-
miz sadece mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyoruz.”

Zee tereddüt ediyor. “Liam’la konuş.” Telefonuna, daha son-
ra bana bakıyor. “Muhtemelen tenis antrenmanındadır. Acele
edersen onu yakalayabilirsin.”

* * *

Dışarıda hava sıcak, bunaltıcı. Kampüsün aşağısındaki tenis
kortlarına doğru yokuş aşağı hızla yürürken beton, ayakkabıla-
rımın tabanlarını yakıyor.

Liam’ı tam da Zee’nin söylediği yerde, kortlarda antrenman
yaparken buluyorum. Rakibi ağın diğer tarafında bekliyor. Liam
topu havaya atıyor, raketini kaldırıyor ve sertçe vurarak topu
ağın diğer tarafına gönderiyor.

Rakibi yüksek bir homurtuyla topu geri, uzak bir köşeye gön-
deriyor.

Liam topa doğru atılıyor ama ıskalıyor ve beni şaşırtan bir
hamleyle raketini yere vurarak ikiye ayırıyor. Derin bir nefes alı-
yorum. Birdenbire Naomi’nin kolundaki o morluğun nasıl ola-
bildiğini tahmin etmek kolay oluyor.

Antrenör ve diğer oyuncu Liam’ı yalnız bırakarak korttan
kayboluyor. Derin bir nefes alarak dikkatlice yaklaşıyorum. Çitin
arkasından Liam’ın bir bankta oturup dizliklerini çıkarmasını,
altındaki bandajları koparmasını izliyorum. Son bandajı öfkey-
le yırtıp yere fırlatıyor. Başka bir öfkeli küfürle banka yumruk
attıktan sonra kırık raketini alıp acı çekiyormuş gibi bağılıyor.

Raketi sımsıkı kavlıyor, onu tekrar yere vuracağını düşünüyorum ama bunun yerine raket elinden kayıyor ve kortta yankılanan yüksek bir takırtıyla yere düşüyor. Vücudu gevşemeden önce bir anlığına ellerini gözlerine bastırıyor. Başı öne eğik, kolları dizlerine dayanmış. Nefesimi tutup onu izliyorum, bir süre sonra beni hissedip başını kaldırıyor. Şaşırtıcı bir şekilde gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görüyorum.

Ama sonra gözlerini kırpıştırarak kısıyor, yüzü şaşkın. "Burada ne işin var?"

"Liam, merhaba," diyorum, kendimi kötü bir şeylere hazırlayarak.

Yanıma doğru gelirken duruyor ve çitin arkasından bana bakıyor. Hatırladığımdan daha uzun. Ayrıca daha güçlü. Kırık rakete bakarak birkaç saniye önce onu ne kadar kolay kırdığını hatırlıyorum. İstese beni de nasıl kırabileceğini düşünüyorum.

Zee ve Naomi'yle aynı yaşta olmasına rağmen Liam bana tam anlamıyla yetişkin bir adam gibi görünüyor. Benden birkaç santim uzun, zayıf ve atletik. Gözlerinde ve tavırlarında beni tedirgin eden bir şey var, sanki her an parlayabilirmiş gibi.

"Maya," diyor. "Burada ne yapıyorsun?" İfadesinde okunamayan bir ifade titreşiyor ama görüldüğü kadar çabuk kayboluyor.

"Son zamanlarda Naomi'yle konuşup konuşmadığını sormak istedim."

"Neden? Bunun bir şekilde benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun? Bu yüzden mi buraya, antrenmana geldin?" Gülmeye benzer bir ses çıkarıyor, ondan sonra yaptığı şey o kadar garip ki geri çekilmeme neden oluyor. Gülümsüyor, gerçekten gülümsüyor.

Bu o kadar ürkütücü ki tekrar konuşmam bir dakika sürüyor. "Ben..."

"Onunla tanışmamdan çok önce hayatı mahvolmuştu," diyor. "Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunu kendisi yaptıysa bu benim suçum değil." Liam kaşlarını

çatarak, benden uzaklaşıp eşyalarını toplamaya başlıyor. “Kaybın için üzgünüm,” diye mırıldanıyor.

Çantasına uzandığında kolunda bir şey görüyorum. Küçük ve kolayca gözden kaçırılabilir bir şey ama ona odaklanıyorum. Greystone Cemiyeti amblemi. Naomi’nin fotoğrafında gördüğüm dövme. Birden her şey yerine oturuyor.

“O da seninle Greystone’da mıydı?”

Duruyor. Sessizliğini onay olarak alıyorum.

Çitteki açıklığı bulup ona doğru ilerlerken kalbim hızla atıyor, aramızda üç metrelik mesafe bırakıyorum. “Lütfen,” diyorum, zar zor nefes alarak. “Sadece konuşmak istiyorum, sadece ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Sen de bilmek istemiyor musun? Yoksa başından beri zaten hiç umurunda değil miydi?”

Çantasını toplamaya devam ederken anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

“Anlayamadım, ne?”

“Ona onu sevdiğimi söyledim.” Başını kaldırdığında yüzündeki kıvranan duyguyu görüyorum. Acı veya kızgınlık değil, derin bir acı. Kırık raketini tıktırdığı çantayı omzuna atıyor. Bana doğru son bir kez bakıp, “İyi günler, Maya,” diyor.

Liam kortun yarısına geldiğinde bacaklarım harekete geçiyor. “Bekle.”

Durduğunda neredeyse ona çarpıyorum. Sonra olanlar hızla gelişiyor: Aniden dönüp elini yüzüme doğru kaldırıyor. Bana vuracağını sanıyorum ama onun yerine bileğimi kavırıyor. Sonraki kelimeleri bir tehdit gibi çıkıyor. “Bir tür aziz gibi davranıyorsun ama senin de bir şeyler sakladığını biliyorum.” Bileğimi bırakıyor. “Burada durup bu saçmalığa daha fazla katlanmaya-
cağım. Beni rahat bırak.”

Liam korttan çıkıp kulüp binasına giriyor ve kapı arkasından çarparak kapanıyor.

14. BÖLÜM

Naomi

Ekim 2022, ölümünden yedi ay önce

Sonraki birkaç hafta içinde, Hunt skandalıyla ilgili haberler yavaş yavaş azalıyor. Greystone'un en iyi hukuk ekibine sahip mezunlar ve New York'un en iyi avukatlarından bazıları geniş çaplı bir halkla ilişkiler temizlik kampanyası başlatarak hikâyenin kontrolünü ele geçirdiler bile.

Şaşırtıcı bir şekilde, Liam'a olan hislerim de bununla birlikte zayıflıyor. Geçen bahar ayrıldığımızda iyi olmadığını biliyordum. Alkol şişelerini saklamak veya banyo lavabosuna dökmek benim için normal değildi. Acısıyla yüzleşmekten kaçınmak için içtiğini biliyordum ve bana davranış biçiminin bir kısmı da bununla ilgiliydi. Liam hâlâ yas tutuyor. İyileşmek için zamana ihtiyacı var.

* * *

İlerleyen haftalarda Ben beni kampüsteki en sevdiği yerlere götürüyor: Alacalı ışıkların olduğu okuma köşesi, asma köprü, yeraltı tünelleri. Bana ailesinden bahsediyor. Ailesi, Amerika'da liseye gitmesi ve Manhattan'daki amcasıyla yaşaması için birikimlerini kullanmış. *Singapurlu herkes zengin değil*, diye açıklıyor.

Dün gece, Singapur'daki evinin kurşun kalemle daire içine alındığı ve Güneydoğu Asya'da gezdiği yerlerin işaretlendiği eski bir harita çıkardı. Onun ailesinden bahsettik, ben de ona ailemi nasıl kaybettiğimi anlattım. Maya'nın annemin yerini alma-

sından ama hiç ortada olmayan bir ebeveyn gibi beni gerçekte tanımadığından bahsettim. Greenwich'te büyüüp özel okula gittiğim için hayatımın kolay olduğunu varsaydığını, o gittikten sonra San Jose'de yalnız geçirdiğim yıllardan aslında hiç konuşmadığımızı söyledim.

Liam dışında birine karşı ilk kez bu kadar açık ve savunmasız davranıyorum ve kendimi açıkta kalmış gibi hissediyorum. Ama Ben sessizce dinliyor, yargılamıyor ve çok geçmeden ona âşık olduğumu fark ediyorum.

"Görelilik deniyor buna," diyor Ben. Firestone Kütüphanesi'nde ders çalışırken, bilgisayarından başını kaldırıp bana sonsuz bir merdivenin resmini gösteriyor.

"Bu, odandaki poster değil mi?"

Başını sallıyor. "M. C. Escher. Sonsuza kadar bakabilirim. Sanki telefonlarımıza bakan, kat kat merdiven çıkan, hiçbir yere varamayan ve etrafımızdaki muhteşem dünyanın farkında olmayan, yüzü olmayan insanlarmışız gibi düşündürüyor bana."

Zihninin çalışma şeklini seviyorum. Zeki ama hassas ve hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmiyor. Soyut muhakemeye, sayılara ve tasarıma olan takıntısını, yaratıcılığını seviyorum. Okumaya geri döndüğümde, bunun -bu her neyse- flört olarak sayılıp sayılmayacağını merak ediyorum. Ben'le olmak çok doğal geliyor, çok -bilemiyorum- güzel ve bu beni korkutuyor.

* * *

Cuma gecesi idi ve dans provasından sonra Ben'in maçına gideceğime söz vermiştim. Hazırlanabilmem için odama uğruyoruz. Odamın kapısına vardığımızda duvara yaslanıp, "İşin ne zaman biter?" diye soruyor. Anahtarlarımı ararken elini gömleğimin altından belime doğru kaydırıyor.

Ona bir bakış atıp, "Neden? Maçtan önce moral konuşmasına mı ihtiyacın var?" diye takılıyorum.

Sırıttıyor. "Eğer buna böyle demek istiyorsan."

İçeri girdiğimizde ortak alan karanlık. Oda arkadaşlarımdan

hiçbiri evde değil. Ben, beni kendine doğru çekerek elini gömleğimin arkasına doğru kaydırıyor ve sutyenimin kopçasını açıyor.

Boynumu öpüyor, ben de karanlık koridorda odama doğru ilerlerken onun gömleğini çıkarıyorum. Ben'in bedeninin benimkine değmesinden, ellerinin nazik ama güçlü dokunuşundan keyif alsam da Liam'ın görüntüsü gözümün önünden gitmiyor. Birlikte olduğumuz son zamanı hatırlıyorum; beni duvara itip sertçe öpüşünü. Ben'le yatağımdayken, bir ses duyunca aniden duruyorum.

"Neydi o?" Başımı kaldırıp sessizliği dinliyorum. Kapının hemen dışından bir ses geldiğine yemin edebilirim.

"Ne?" Ben konuşurken dudaklarını boynumda gezdiriyor.

Ama ben geri çekiliyorum. "Duydun mu?"

Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

Birkaç dakika sonra, ses yine duyuluyor. Bir karyolanın gıcirtısı, birinin fısıltısı. Ev arkadaşlarımla, birimizin *misafiri* olduğunda diğerlerine haber verme konusunda oldukça iyiyiz ama bugün onlara bir şey söylememiştim. Zee, parçası üzerinde çalışmak için erken provaya gideceğini söylemişti ve Amy zaten neredeyse kütüphanede yaşıyordu.

"Bekle." Parmağımı dudaklarıma götürüp koridora çıkıyorum. Duvarlar incecik, ses belki de komşulardandır. Ama Amy'nin odasına doğru yaklaştıkça sesler daha da yükseliyor. Daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum ama Amy'nin kapağı aralık, karanlık koridora ışık sızıyor.

Omuzlarım gevşiyor. Kiminle çıktığı konusunda çok ketum, belki de gizlice birini getirmiştir. Tam bakışlarımı kaçırmak üzereyken görüş alanıma giriyor. Şaşkınlıkla, dantelli iç çamaşırı giydiğini fark ediyorum. Sanki biriyle görüntülü görüşme yapıyormuş gibi dizüstü bilgisayarını yatağın üzerinde duruyor. Rahatsız hissederek, bakışlarımı kaçırıp parmak uçlarımda odama geri dönüyorum.

Kapıyı sessizce kapadığımda Ben, "Kimdi?" diye soruyor.

"Amy... Biriyle telefonda konuşuyor." Omzumu silkiyorum.

“Beni ilgilendirmez. Sadece biraz şaşırdım.” Amy’nin biriyle çıktığını bilmiyordum.

Ben sırtıyor. “Sanırım bu, sessiz olmamız gerektiği anlamına geliyor.” Ve beni tekrar öpmek için eğiliyor.

15. BÖLÜM

Maya

Haziran 2023

Sabah altıda nefes nefese ter içinde uyanıyorum. Amy. Oda arkadaşı. Onunla konuşmalıyım.

Telefonuma uzanıp, kız kardeşimin *Instagram* hesabına girerek ikisinin birlikte olduğu bir fotoğraf bulana kadar kaydırıyorum.

Amy'nin profilinde neredeyse hiç fotoğrafı yok ama hesabı siyasi paylaşımlar ve doğa fotoğraflarıyla dolu. Son hikâyelerine göz attığımda tanıdığım yerin yeni bir fotoğrafını görüyorum: Carnegie Gölü'nün kenarındaki patika yol.

* * *

Carnegie Gölü'ne yaklaşırken, taş köprüünün manzarası beni duygulandırıyor. Takımımız üniversite içinde yapılan voleybol turnuvasını kazandıktan sonra Cecily ve Kai'ın köprüyü koşarak geçtiğini hatırlıyorum. Nate'le gölde çıplak yüzüşümüzü. Sabahın erken saatlerinde kürek takımının kürekleri suyun üzerinde kayarken Lila'nın bir teknenin kış tarafında duruşunu... Gerçi kıyı boyunca çiçek açan Japon akçaağaçları ve mor itüzümlerini daha önce hiç bu kadar yeşil görmemiştim.

Ama altında daha karanlık bir vızıltı var: Ağustosböcekleri, dalları sallayan soğuk bir esinti. Kız kardeşimin cesedi burada bulundu.

Birden onun sudan kıyıya çıkarılışı gözümün önünde canla-

nıyor, içimden bir ürperti geçince köprünün kenarındaki taş duvarı kavıyorum.

Köprünün diğer tarafında Naomi'nin tek başına koşmayı sevdiği patika yol var. Ya koştuğu sırada biri ona saldırdıysa?

Olasılıkları düşünürken koluma çarpan bir şeyle irkiliyorum. Uzun, siyah saçlı bir baş hızla yanımdan geçiyor. Genç bir kadın. Düşüncelere o kadar dalmışım ki yaklaştığını duymadığımı fark ediyorum.

Omzunun üzerinden dönüp bana bakıyor. "Özür dilerim," derken yüzünde bir korku belirliyor. Bir an için yavaşlıyor, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıp tekrar kapatıyor. Amy. Ama dönüp bu sefer daha hızlı bir şekilde patikada ilerlemeye devam ediyor.

"Hey, bekle." Arkasından koşuyorum. Beni tanıdığının farkındayım. Neden kaçıyor?

Amy beni duymazdan gelip, adımlarını hızlandırarak aramızdaki mesafeyi açıyor.

"Amy!" Yetişmek için çabalıyorum.

Sıcak havaya göre fazla kalm görünen kıyafetler giymiş, koyu saçları omuzlarına dökülüyor.

Ona yaklaştıkça göğsüm sıkışıyor. Mesajlarıma cevap vermemesi, ona seslendiğimi duymamış gibi davranması elbette tuhaf ama başka bir şey daha var. Birinci sınıfta Naomi'nin taşınmasına yardım ederken, Amy'nin odasındaki yatakta oturup kitap okuduğunu ve kapının aralığından bizi izlediğini hatırlıyorum. Sessiz ve gözlemci biriydi. Naomi'nin davranışlarında farklı bir şey fark edecek biri varsa o da Amy olurdu.

"Amy! Hey!" diye bağıriyorum, sonunda yavaşlayıp yürümeye başlıyor. "Hey, ben Naomi'nin ablası Maya."

Yaklaşırken, bana tedirginlikle bakıp kulağındaki kulaklığı yavaşça indiriyor. Gözleri yere kayarken, "Seni hatırlıyorum," diyor sessizce. Yeniden bana baktığında titrediğini fark ediyorum. "Olanlar için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Eminim senin için de zordur, sen onun en

iyi arkadaşlarından biriydin. Bak, onu gördün mü? Yani öldüğü gün onu gördün mü?”

Başını iki yana sallayarak yere bakıyor, siyah saçları perde gibi yüzüne düşüyor.

“Son birkaç aydır Naomi’nin neler yaşadığını biliyor musun?”

Dudağını ısırmasından gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlabiliyorum.

“Liam’la konuştum, üzgün görünüyordu. Araları mı açılmıştı?” Liam’ın bileğimi nasıl tuttuğunu hatırlıyorum. Kırık raketi...

“Naomi...” Amy hıçkırmaya başlıyor. “Üzgünüm.”

Ne yapacağımı bilemeden öylece duruyorum.

“Ah, hayır, yapma. Sorun değil.” Amy’nin koluna dokunuyorum. Gözyaşlarını siliyor ama yaşlar akmaya devam ediyor. Bir çocuk gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlarken tüm bedeni inlemelerle titriyor.

Uzanıp ona sarılmak istiyorum ama bu kızı neredeyse hiç tanımıyorum. Korkmuş görünüyor ama benden mi yoksa kız kardeşimin başına gelenlerden mi korktuğunu anlayamıyorum.

Amy sonunda sakinleşince, ona doğru eğilip sesimi alçaltıyorum. “Bunun zor olduğunu biliyorum. İnan bana, biliyorum. Ama bir şey biliyorsan... Aramızda kalacağına söz veriyorum. Sadece onun başına ne geldiğini öğrenmek istiyorum. Naomi benim geriye kalan tek ailemdi ve onu çok seviyordum.”

Yere bakıyor ve cevap vermiyor.

“Cuma gecesi bir şey çıktığı için planlarımızı iptal etti ve sanırım biriyle buluşmak için buraya geldi. Kim olabileceğini biliyor musun? Liam mıydı? Yoksa Sterling’deki başka biri mi? Ya da Greystone’dan biri mi?” Amy’nin Greystone’un ne olduğunu bildiğinden bile emin değildim; sonuçta o Sterling Kulübü’nün bir üyesi bile değildi ve bu toplulukların gizli kalması gerekiyordu.

Ama *Greystone* dediğimde Amy irkiliyor. İrileşmiş gözlerle bana bakınca bildiğini anlıyorum. Ona ya Naomi söylemişti ya da Amy kendi öğrenmişti. Sonra duymakta zorlandığım kadar

kısıık bir sesle, "Ölümünden önceki gece çok garip davranıyordu," diyor. "Sanki sinir krizi geçirecekmiş gibi. Birinin onu takip ettiğini sandığını söyleyip duruyordu. Ama o gece nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok." Sesi kontrolsüz çıkıyor. "Sanırım şu Ben denen adamla birlikte olabilir. Ama... Emin değilim. Ben'in ona zarar verecek bir şey yapacağını sanmıyorum."

Kollarını bedenine dolayıp ayaklarına bakıyor. Bana söylemediği bir şey var. "Beni Naomi'nin odasına sokabilir misin?"

Amy gözlerini bana çeviriyor. "Şey... Tabii, olur. Beni takip et."

* * *

Amy odasının kapısını açıp ışığı yakıyor. Odalarını görmeyeli uzun zaman oldu. Naomi'nin taşınmasına yardım ettiğim günden beri görmedim. Kendimi suçlu hissediyorum; Princeton şehirden hiç uzak değil ama onu görmek için buraya neredeyse hiç gelmezdim ve geldiğimde de hızlıca bir akşam yemeği yiyip kampüsten uzak dururdum.

Ortak yaşam alanı beklediğim gibi karşılıyor beni. Naomi için aldığım turkuaz *IKEA* kanepeler, Margaret'a ait eski lambalar. Kitaplar, kıyafetler, makyaj malzemeleri. Brooklyn'deki bir bit-pazarında bulduğumuz antika bir ayna. Duvar, üçünün *Polaroid* fotoğraflarıyla kaplı ama en son gördüğümde daha az, bazıları kıvrılmış ve yıpranmış. Gözlerim yaşarınca bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum.

Tam o sırada duvarda garip bir yer fark ediyorum. Sanki yeni boyanmış gibi. Aslında tüm duvar yeni boyanmış gibi ama rengi biraz farklı. Garip. Ama Amy'ye sormak için döndüğümde onun gittiğini fark ediyorum.

Naomi'nin yatak odasına doğru ilerliyorum. Kapı kapalı ve olay yeri bandıyla kapatılmış. Polis bize odasını aramayı bitirdiklerini ve istediğimiz zaman eşyalarını alabileceğimizi söylemişti ama yine de bu şekilde görmek şok edici. Olay yeri bandını dikkatlice çıkarıp, Naomi'nin yatak odasına girerken nabzım

hızlanıyor. Odayı incelerken gözüm masasının üzerinde duran fotoğraf çerçevesine kayıyor, ikimizin aynı mavi mayolarla çekilmiş fotoğrafına. Bu görüntü boğazımm düğümlemesine neden oluyor.

Odanın geri kalanı polis soruşturması nedeniyle darmadağın. Çekmecelerinin hepsi açılıp karıştırılmış. Masasının, kupaların ve şarap kadehlerinin üzeri parmak izi tozuyla kaplı. Havada hâlâ Naomi'nin parfümünün belli belirsiz kokusu var: Hafif ve genç, vanilya notalı.

Bir an gözlerimi kapatıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. *Kendimi toplamalıyım. Odaklanmalıyım. Bir ipucu bulmalıyım. Polisin gözden kaçırmış olabileceği herhangi bir şey.*

Masasının en üst çekmecesini rasgele eşyalarla dolu: Sakız, kredi kartları, dudak kremi.

"Polis dizüstü bilgisayarını aldı." Amy'nin sesini duyunca irkiliyorum. Arkamı döndüğümde masanın altını işaret ettiğini görüyorum. "Ama defterini de alıp almadıklarına bir bakmalısın. Defteri orada, en alt çekmecedeki tutuyordu. Belki içinde işe yarar bir şeyler vardır."

Ama en alt çekmecedeki sadece çizimler ve ders notları buluyorum. Defter yok.

"Bu garip," diyor Amy, yüzünü şaşkınlıkla buruşturarak. "Oysa yemin edebilirdim. Almış olmalılar."

Şimdi daha hızlı arıyorum, şifoniyerini karıştırıyorum. Gözyaşlarının baskısını hissediyorum ama devam etmeliyim.

Yarım saat sonra bunun işe yaramayacağına karar veriyorum. Polis önemli olan her şeyi almış ve geriye hiçbir şey kalmamış.

İç çekerek, şifoniyerin altına düşmüş bir kâğıt parçasını almak için eğildiğim anda onu fark ediyorum. Şifoniyerin altına uzanıp onu çıkarıyorum. Kurumuş bir çiçek yaprağı. Elimde çevirip inceliyorum, şifoniyerin altına tekrar baktığımda daha fazlası olduğunu görüyorum. En arkada, ulaşılması zor bir yerde katlanmış küçük bir karton parçası.

Solmuş, zar zor okunuyor. Kenarlarına altın varaklı bir desen

basılmış ve üzerinde el yazısıyla yazılmış bir not var: *Naomi, dün gece için özür dilerim. Telafi etmeme izin ver. -M.*

“Bunların orada ne işi var, bilmiyorum,” diyor Amy arkamda durarak. Omzumun üzerinden kartı okuyor, ona baktığımda yüzündeki tüm kanın çekildiğini görüyorum.

16. BÖLÜM

Naomi

Ekim 2022, ölümünden yedi ay önce

Futbol sahasına vardığımda sıcaklık on derece düşüyor. Hızlanan rüzgâr, stadyum ışıklarının sert parıltısıyla kafa karıştırıcı bir tezat oluşturan karabulutları hızlandırıyor.

Maç yeni başlamış ve oyuncular sahada ama Ben'i göremiyorum. Kalabalıkta Zee ve Trey'i ararken adımları duyuyorum.

"Naomi!" diye sesleniyor Zee bana. Yanlarına gittiğimde, Zee sahanın karşısını işaret ediyor. "Hey, on yedi numaraya bak sana! Ne kadar da yakışıklı!"

Ben'in oyuna giren başka bir oyuncuyla beşlik çaktığını görünce rahatlıyorum. Elim ağzımın kenarlarına koyup, "Hey! Hadi bakalım!" diye bağıyorum. Başını kaldırıp kalabalığın içinde beni bulunca içim aydınlanıyor.

Bir süre sonra Ben'in kale önünde boşa duran bir adama uzun bir pas atmasını izlerken göz ucuyla uzun pembe paltolu, siyah saçlı, minyon yapılı bir kızmı izlediğini fark ediyorum. İlk başta tanıdığım biri olduğunu düşünüyorum ama dönüp onunla göz göze geldiğimde hemen bakışlarını kaçırıyor. Devre arası zilini duyduğumda hâlâ onu hatırlamaya çalışıyorum.

* * *

Mola sırasında, Zee ve Trey yiyecek bulmak için ayrılıyorlar. Birkaç dakika sonra Ben'in saha kenarına koşmasını izlerken ağır bir kol omuzlarıma dolanıyor.

“İşte buradasın.”

Liam, sanki burada buluşmayı planlamışız gibi her zamanki çekici gülümsemesiyle bana bakıyor. Bu çekime karşı koymaya çalışırken kaburgalarım kasılıyor.

“Liam. Nasılsın?”

Yaklaşıyor, ben uzaklaşmıyorum. Benimkine temas eden bedeninin, beni kendine doğru çekme şeklinin fazlasıyla farkındayım. *Neden bana bunu yapıyor?* Liam’ın burada olmasının iyi olmadığını biliyorum. Ben’in görmesini umduğunu biliyorum çünkü Liam artık beni istemiyor olabilir ama başkasının da bana sahip olmasını istemiyor. Bana bu kadar yakın olmasının sıcaklığı vücudumdaki her hücreyi harekete geçirince ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Karnımdaki hareketliliği görmezden gelip, çenemi sahaya doğru çevirerek, “Maç başladı,” diyorum.

“Maç umurumda değil. Sen nasılsın?”

Bakışlarımı ondan uzaklaştırıyorum, gözlerinin içine bakmıyorum. Ona bakarsam işim biter. “İyi, ya sen?”

“Şey...” Liam’ın beni izlediğinin farkındayım. “Bak, sadece şunu söylemek istedim...”

“Bunu yapmak zorunda değiliz.”

“Biliyorsun, Mollie’yle ayrıldık,” diye ekliyor, tepki vermek için kendimi zor tutuyorum. Tekrar bir araya gelmeyi düşünmemeliyim ama göğsümdeki o sızıya engel olamıyorum.

Kalabalık tekrar tezahürat ederek beni kurtarıyor.

Ben, son savunma oyuncusunun yanından geçerek kenar çizgisinden kaleye doğru koşuyor, kaleci onun için çıkıyor. Tam çarpışmak üzereyken, son anda topu sol ayağına alıp kalecinin uzattığı elinin üzerinden hafifçe vuruyor.

Kalabalık coşunca Liam’dan uzaklaşmak adına bir bahane bulduğum için gereğinden fazla tezahürat ediyorum.

“Şanslıymış,” diye mırıldanıyor Liam.

Ben bizi görüp yanlış bir fikre kapılmadan önce buradan uzaklaşmalıyım.

“Hey!” diyor Liam. “Sana söylemeyi unuttuğum bir şey var.”

Cevap vermek için dönüyorum ama ne olduğunu anlamadan, Liam eğilip beni öpüyor.

Bir an için var olan tek şey bu. O çok, dudaklarının baskısı ve sıcaklığı beni altüst ediyor. Bir saniye süren öpüşme çok uzunmuş gibi geliyor. Geri çekiliyorum, tüm vücudum kızanıyor. "Ne yapıyorsun?"

Liam omuz silkip gülümsüyor.

Öfkeyle arkamı dönüp sahaya baktığımda Ben'in kenarda durmuş bize baktığını görüyorum.

* * *

Maçtan sonra Liam'la olanları anlatmak için Ben'i arka kapıda arıyorum. Takım arkadaşıyla konuştuğunu görüp, koşarak yanına gitmek üzereyken daha önce tribünde gördüğüm pembe montlu kız kollarını onun beline doluyor.

Ben kıza doğru döndüğünde olduğum yerde kalıyorum. Kız ona bir şeyler söylüyor. Ben gülümsüyor. Vücut dillerinde bir aşinalık var. Ben'in kızın üzerine eğilmesinde, kızın onun dirseğine nazikçe dokunmasında bir samimiyet var. Ben'in kızın söylediklerine gülmesini ve kulaklıklarının bir tarafını çekiştirmesini izliyorum. Neler oluyor?

"Ben?" Onlara doğru temkinle yaklaşırken bacaklarım titriyor. Şaşkınlıkla kızla birbirlerinden uzaklaşıyorlar. Başları bana dönüyor. Gökyüzü yarıyor ve yağmur çiselemeye başlıyor. Soğuk, ellerimi uyuşturuyor.

Ben, kızın başının üzerinden bana bakıyor. Kız, paltosunun altına Yale'ın eşofman üstünü giymiş, beni görünce gülümsemesi soluyor.

"Hey," diyor Ben, ifadesiz bir sesle. Bakışları mesafeli. "Bu..."

"Jamie," diyor kız, gergin bir gülümsemeyle. "Ben'in kız arkadaşı." Bunu hafif sinirli bir tonla, sanki *peki sen kimsin*, diye sorar gibi söylüyor.

"Ah, tamam. Bildiğim iyi oldu." Boğazım düğümlenirken, başımı sallayarak bir adım geriliyorum. Ben'e bakıyorum, yüzünde anlamadığım duyguların karışımı var.

Başka bir şey söylemeden, aniden dönüp ters yöne doğru yürüyorum ve yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz koşmaya başlıyorum.

* * *

Karanlık kampüste koşarken ağlama isteğimi bastırmaya çalışıyorum. Şiddetlenen rüzgârla yağmur yüzüme vuruyor ve saçlarımı alnımdan geriye savuruyor.

Yurttaki odama döndüğümde, mini buzdolabından bir şişe tekila çıkarıp bir yudum alıyorum. Boğazımı yakıyor ama acıyı biraz uyuşturuyor.

Yarım saat sonra Washington Yolu'nda yürürken, Carnegie Gölü üzerindeki köprüye ulaşıyorum ve kenarındaki taş duvarın üstüne çıkıyorum. Dışarısı buz gibi. Rüzgâr etrafımda acımasızca eserek beni ileriye doğru itiyor. Çıkıntı bir taşa takılıyorum. Yeniden dengemi sağlayıp, aşağıda akan suya bakınca başım dönüyor.

Karanlığın içinden biri bana sesleniyor.

Yolun aşağısında bir ışık yaklaşıyor. Çok parlak. Kafa karıştırıcı. Bunun Liam'ın motosikleti olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Birkaç ay önce cipini hurdaya çevirdikten sonra yaz boyunca motosikletini kullanmıştı ve ben de hep onu sürmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmiştim.

Rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye bağıyorum. Motosikletini park ederken karanlıkta silueti beliriyor.

Yavaşça, temkinli adımlarla, dengemi kaybetme ihtimalime karşı beni ürkütmemeye özen göstererek yaklaşıyor. "Aynı soruyu ben de sana sormak istiyorum."

"Ne önemi var?" Maçta beni öptüğünde hissettiğim öfke hâlâ orada ama aramızdaki heyecan geri döndü; karnümda hayal kırıklığıyla yoğun çekim arasında gidip gelen bir kasılma hissediyorum.

Taş duvardan indikten sonra bir yudum daha tekila alıp Liam'a bakıyorum. Yere çöküp sırtımı taşa yaslıyor ve kollarımı titreyen vücuduma doluyorum.

"Seni geri götüreyim," diyor.

"İyiym."

"İyi olmadığını söylemedim." Liam ıslak kaldırıma, yanıma oturuyor ve ceketini çıkarıp omuzlarıma koyuyor. Bu hareketi beni şaşırtıyor ama onu durdurmuyorum. Sonra Liam tekilayı elimden alıp büyük bir yudum alıyor.

Onu izliyorum. "İçmediğini sanıyordum."

Omuz silkip içkiyi bitiriyor ve kolunun tersiyle ağzını siliyor.

Zee, Liam'ı hiç sevmezdi. Çoğu insan sevmezdi. Küstahlığını kabalık olarak görürlerdi. Ama bunun paylaşmadığı, anladığım daha derin bir acıdan kaynaklandığını biliyordum.

İkinci sınıftayken bir gece bana, tenis koçuyla kendi ailesinden daha fazla zaman geçirdiğini söylemişti. Başarısız sırt ameliyatından sonra annesi *Xanax** ve *Oksikodon*'u** vitamin gibi alıyordu. Babası sürekli geç saatlere kadar çalışıyordu -ya da en azından o öyle diyordu- işte bu yüzden Liam yalnızdı. Sanırım kendini korumak için duvarlar örmüştü.

"Çok soğuk." Liam bana dönüyor, o kadar yaklaşıyor ki nefesi yanağımı yalıyor. "Hadi, seni eve bırakayım."

* * *

Yağmur kaldırıma şiddetle vururken Liam'ın yurdunun saçağının altında duruyoruz. Onun ceketini giyiyorum ve ikimiz de yağmurdan sıırıslıklamız. Kapıyı açmadan önce tereddüt ederek bana dönüyor. "Seni eve götürmemi ister misin?"

Söylenmemiş soru aramızda asılı kalıyor: *Yoksa yukarı mı gelmek istersin?* Gözlerim gözleriyle buluşuyor, onu içime çekiyorum. Gözbebeklerinin büyümesini, yağmur damlasının yanağının hatlarını belirginleştirmesini, gömleğinin ince kumaşının göğsüne yapışmasını... Aniden hava farklılaşıyor, elektrikle do-

* Sakinleştirici etkisi bulunan, psikolojik rahatsızlıkların tedavisinde kullanılmakta olan psikiyatrik bir ilaç. -yhn

** Genellikle ameliyat sonrası için verilen, kırmızı reçeteyle satılan, bağımlılık yapabilen çok güçlü bir ağrı kesici. -yhn

luyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki kulaklarımda atıyormuş gibi hissediyorum.

“Hayır,” diyorum ona. Başka bir şey söyleyemeden eğilip beni öpüyor. Aniden sanki ikinci sınıfta, ilişkimizin başlangıcındaymışız ve yemek kulüplerinde geçirdiğimiz bir geceden dönmüşüz gibi hissediyorum.

Odasına girip ıslak kıyafetlerimizi çıkarıyoruz. Bu çok tanıdık ama bir o kadar da farklı hissettiriyor ancak yatağına vardığımızda aniden duruyor. Yüzü kızarmış, ellerimin arasında gezindiği saçları darmadağın.

“Sarhoşsun ve bu garip geliyor,” diyor, bir adım geri çekilerek.

Kendimi onun yatağına atarak, “İyiyim,” diyorum. Ama onu öpmeye devam etmeyi ne kadar çok istesem de beni önemsemenin çok tatlı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Gülümseyerek bana doğru bir adım atıyor, eğiliyor ama kollarını bana dolamak yerine yorganı göğsüme çekip yanıma oturuyor. “Biraz uyu.”

* * *

Uykuya dalmış olmalıyım çünkü gözlerimi açtığımda yatağımda yalnızım. İlk başta biraz kafam karışıyor, buraya nasıl geldiğimi hatırlamam biraz zaman alıyor. Liam, giymem için yatağın ucuna bir tişört ve eşofman altı bırakmış. Onları giydikten sonra Liam’ı oturma odasındaki kanepede uyurken buluyorum. Yanına kıvrılma isteğime karşı koyuyorum.

Beni görünce uykulu uykulu gülümseyerek dirseğinin üzerinde doğruluyor. “Tişörtüm sana yakışmış.”

Gülümsememeye çalışıyorum. Kollarımı bedenime dolayıp etrafa bakıyorum. “Bir bardak su alabilir miyim? Çok susadım.”

Kanepeden kalkıyor. “Sevdiğin nane çayı var.”

Kanepede onun yerine gömülüp su ısıtıcısına doğru yürümelerini izliyorum. Sarı saçları yağmurdan dolayı hâlâ nemli, daha zayıf, çene ve elmacık kemikleri daha belirgin. Uzun zamandır

bu kadar çok zaman geçirmediğimizi fark ediyorum. En son birlikte olduğumuzda alkolün etkisiyle fırtınalı bir gece geçirmiştik ve birkaç kelime etmekten öteye geçmemiştik.

Bana bir fincan uzatıyor ve kanepenin diğer ucuna oturarak ayaklarımı kucağına çekiyor. Sanki tekrar birlikteymişiz gibi davranması beni mahvediyor. Hiçbir şey değişmemiş gibi. Ona kızmak istiyorum ama o yoğun çekime, yakın olduğumuz her an hissettiğim o yoğun hisse karşı koyamıyorum.

“Ee,” diyor. “Bana ne olduğunu anlatacak mısın artık?”

Bakışlarımı indirip çaydan bir yudum alıyorum ancak dilim yandığı için yüzümü buruşturuyorum. Ben hakkında konuşmak istemiyorum.

“Şu yeni çocuk, değil mi?” Liam’ın yüzü kararıyor. Derin bir nefes veriyor. “O adamdan nefret ediyorum. Ahmağın teki.”

Gözlerim onun gözleriyle buluşuyor. “Senin sorunun ne?” Patlayarak ayağa kalkıyor ve telefonuma uzanıyorum. Ama çok hızlı ayağa kalktığım için kan beynime hücum ediyor.

“Hey, nereye gidiyorsun?” diye soruyor Liam, dirseğimi yakalayarak. Kapıyla aramda duruyor.

Etrafından dolaşmaya çalışıyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. “Sanırım gitmeliyim.”

“Kal.”

“Yarın kitapçıda sabah vardiyasında çalışıyorum.” Kapıya doğru hareket ettiğimde bileğimi yakalıyor ama hemen bırakarak ellerini ceplerine sokuyor.

“Naomi.”

“Liam.”

Ayrılmadan hemen önce pervaza yaslanarak, beni dikkatle izleyen Liam’a son bir kez bakıp aramızdaki mesafeyi kapatmak için can atıyorum.

“Neden hep bunu yapıyorsun?” diye soruyor Liam nefes nefese. Kızgın değil ama sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum.

“Neyi?”

“Böylece gitmeyi.”

Duyduğuma inanamıyormuş gibi bir kahkaha atıp ona dik dik bakıyorum. Sesimi kontrol etmeye çalışarak, "Geçen bahar ortadan kaybolduğunda seni her gün aradım," diyorum. "Bana mesaj bile atmadın. *Bir kez bile.*" Bu konuyu hiç açmamıştım. Onun için endişelenerek geçirdiğim geceler, ailesinin telefonuna bıraktığım ve asla geri dönülmeyen sesli mesajlar... "Nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Sandım ki... Ah, ne sandığımı bilmiyorum." Gözlerim yaşlarla dolarken sesim titriyor.

Liam derin bir nefes alıyor. Çenesi hareketleniyor, zorlandığını anlayabiliyorum. "Anlamazsın."

"Öyle mi?" Sesim yükseliyor. Her iki ebeveynimi de kaybettikten sonra mı? Ona anlattığım onca şeyden sonra mı?

"Çetrefilli bir durumdu."

"Bana söyleyebilirdin." Gözlerimin arkasındaki baskı acı verici ve ağlamamak için dudağımın içini ısıyorum. "Seni kaybetmek istemedim." Artık gözyaşlarım akıyor. Onları silerek, onu itip yanından geçiyorum.

"Hey." Liam kolumu nazikçe tutuyor. Yüzünün yumuşadığını fark ediyorum. "Ben de seni kaybetmek istemedim."

Aramızdaki hava gergin ve yüzüm kıpkırmızı. Hem her şeyden pişmanım hem de onu daha çok istiyorum. Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş bir şekilde orada duruyoruz. Artık dayanamayacağımı anlayınca, dönüp uzaklaşıyorum.

"Buradaydım," diyor Liam, koridorun sonundaki kapıyı hızla açarken. Gözlerinde derin bir hüznün var. "Sadece bil. Ben hiç gitmedim. Hep buradaydım."

17. BÖLÜM

Maya

Ekim 2011

Sonraki hafta Daisy, hızla yaklaşan Sterling Kulübü'ndeki çekişmeyle ilgili her şeyi bana anlattı. Ben onun yatağında otururken o, Sterling Kulübü'ndeki herkesin fotoğraflarını ve onlar hakkında bilmem gerekenleri içeren bir tabloyla ayakta duruyordu. *Jill ve River açık bir ilişki yaşıyor; Amelie'nin babası menkul kıymet dolandırıcılığından tutuklandı; Everett bir dâhi ama aynı zamanda kokain bağımlısı.* Alışverişe gittik ve fiyat etiketini görüp, nefesim kesilince Daisy, *"Etiketi çıkartmazsan daha sonra iade edebilirsin,"* diye fısıldadı.

İşte o zaman Daisy'nin onlar gibi olmadığını fark ettim. Görüntüde öyleydi ama orijinal poşetinde özenle sakladığı *Chloe* çantası, bitene kadar kullandığı *Byredo* parfümü, eczaneden aldığı malzemelerle yaptığı özenli makyajı... Hayır. Daisy de benim gibi bu dünyaya ait değildi, sadece rol yapmakta daha iyiydi.

"Sterling bu gece sadece üyelere açık. Ivy'de liste var, TI geçiş kartı kullanılabilir, her renkten iki kişi," dedi Daisy.

Bana *listeli* değil, *biletli* kulüplere girmek için kullandığımız, rengârenk kâğıt biletlerle dolu sandığı gösterdi. Dans ettik, bira içtik ve geceyi mikrodalgada ısıtılmış kocaman bir kâse *ramen*le sonlandırdık. Bu gecelerde bambaşka biri oluyordum. Arkasma saklandığım koruyucu tabakayı atıyordum. Kendimi bırakmayı, dans etmeyi, flört etmeyi, yabancılarla öpüşmeyi öğrendim. Kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissediyordum. Bu şekilde

hissetmeye, bu hayatı yaşamaya devam etmek için her şeyi yapardım ve bu, ne olursa olsun Sterling'e girmek anlamına geliyordu.

* * *

Ekim ortasında serin bir cumartesi sabahı, çekişmeden önceki hafta sonu Cecily'nin odasında, en az üç beden büyük bir Princeton futbol formasıyla duruyordum. Cecily kaskını düzeltirken Kai ve Daisy yumruklarını çenelerine dayamış, başlarını yana eğmiş bir şekilde arkasmda duruyorlardı. Kaskın kafesinden onları zar zor görebiliyordum.

Çene kayışıyla oynadıktan sonra Cecily geri çekildi ve aynı şaşkın ifadeyle duran Daisy ve Kai'ın yanına gitti. "Bunda bana *erkek futbolu* gibi gelmeyen bir şey var."

Kai bir deste ped alıp üniformanın altından göğsüme sıkıştırırken, "Belki daha fazla ped denemelisin," dedi. Kıpırdandıkça soğuk pedler tenime sürtünüyordu. Ağzımdan nefes almaya çalışsam da kirli üniformanın vücut kokusunun burnuma dolmasını engelleyemiyordum.

"Bu kimin üniforması?" diye sordum, krom vizörü düzeltirken. Daisy, bu görevi yaparsam üçünün beni Sterling'e sokmak için ellerinden geleni yapacaklarını açıklamıştı. Ve mülakat sürecinin ne kadar öngörülemez olabileceğini duyunca riske atmak istemedim. Kulübün seçilmiş başkanı Cecily'nin senin tarafında olmasından daha iyi bir garanti olamazdı.

"Üçüncü sınıf golcüsünden çaldım," diye açıkladı Daisy. "Dün gece Ivy'nin arkasındaki otoparkta, arabasının motor kaputunun üstünde seviştik." Ona bakınca omuz silkti. "Ne? Bütün yaz boyunca tam anlamıyla bir rahibe gibiydim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

"Anladım," dedi Cecily ve dolabının içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde bir ağızlıkla ortaya çıktı. "Bunu dene."

Ağızlığı ağzıma takınca kızlar bağırdı. "İşte bu!" dedi Daisy, beni aynaya doğru çevirip.

Kaskından uzun, kahverengi bir örgü sarkan, sıska görünüm-
lü ikinci yedek bir golcü bana bakıyordu. Saçlarımı arkaya kaskın
içine topladım, ağızlığı çıkardım ve gülümsedim. "Mükemmel."

Kai elime bir hap şişesi tutuşturdu. "Ne yapacağını biliyor-
sun," dedi.

Eğilip etiketi okudum: *Uyarıcı Müshil*.

Bugün erken saatlerde Cecily, ikinci sınıfın sonunda Alex
Bain'in ona neler yaptığını anlattı. Alex Bain, aslında tek istedi-
ği onunla yatmakken, ilişkileri ciddiymiş gibi davranarak onu
kandırmıştı. Sonunda seks yaptıklarında ise her şeyi odasında-
ki giysi yığınının altına sakladığı bir video kameraya kaydetmiş
ve ardından tüm futbol takımına göstermişti. Cecily, yıldız fut-
bolcularını asla okuldan atmayacaklarını bildiği için bunu okula
bile bildirememişti.

Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Her zaman soğukkan-
lı, kendinden emin, düzgün konuşan, güçlü Cecily. O, hikâyeyi
anlatırken, giderek daha fazla öfkelendiğimi hissettim. Bunu
nasıl yanına bırakabilirdik? Cecily'ye yaptıkları çok daha kötü
olsa da orada birayla sıırıslık olmuşturken, herkesin işa-
ret edip güldüğü o gün hissettiklerimi hatırlamadan edemedim.
Utanç ve derin öfke...

İntikamım acı olacak, Alex. Ve bu kez gülen ben olacağım.

* * *

Stadyum öğrenciler ve mezunlarla doluydu. Taraftarlar ellerin-
de biralarıyla gürültü çıkarırken tribünlerde bir heyecan dalga-
sı yayılıyordu. Princeton futbol takımı bu sezon 5-0'lık seri yap-
mıştı ve bu şimdiye kadarki en önemli maçı. Ezeli rakibimiz
Harvard'la oynuyorduk ve kazanırsak Sarmaşık Birliği şampi-
yonluğunu kazanacaktık. Orkestra okulun tezahürat şarkısını
çalarken kalabalık tezahüratlarla coştı.

Kıyafetlerimi giyerek tünelden sahaya çıkan takımın arasına
gizlice girmeyi başardım. Oyun kurucu Alex Bain moral konuş-
ması yaparken kalbim hızla çarpıyordu. Daisy, Kai'ın bu amaç

için satın aldığı Patriots maçına ön sıradan bilet karşılığında ikinci yedek golcüsünü evde kalmaya ikna etmişti. Ve işte ben onun yerine buradaydım.

“Hadi, dışarı çıkıp her şeyi mahvedelim. Her oyunda acı çek-tirelim, sert vuralım, her şeyimizi sahada bırakalım.”

Çocuklar sevinç çılgınlıkları atıp zıpladılar. Ben de beceriksizce onlara katıldım. Biri sırtıma sertçe vurunca nefesim kesildi. Her-kes bağırıyor, yumruklarını göğüslerine vuruyordu. Biri kıcıma vurunca şaşkınlıktan ağızımdan bir çılgılık kaçtı.

Sahaya koşarken müzik gürledi, hoparlörlerden spikerin sesi çınladı: “Princeton Tigers’a hoş geldiniz!” Kalabalık tezahürat-larla coşunca tüm vücudum gururla karıncalandı. *Demek böyle bir hismiş.* Oyuncular topu ileri geri atarak baş döndürücü hare-ketlerle koşuyordu.

Endişeyle kalabalığı taradım. Cecily, Daisy ve Kai dev pan-kartlar ve Tigers formalarıyla ön sırada oturuyordu. Bana bağı-rıyorlardı ama gürültüden duymak imkânsızdı. Daisy, üzerinde oyuncuların numaralarının yazılı olduğu, sporcu içeceklerinin durduğu bir masayı işaret etti. 2 ve 12 numara yan yanaydı. *Nu-mara neydi?* Nabzım hızla atarken Alex’i bulmak için sahaya dön-düm ama tek görebildiğim turuncu ve siyah tayt giymiş adamlar-ın bulanık bir görüntüsüydü.

“Palmer, işte buradasın.” Biri sırtıma vurdu. Dönerken mi-dem düğümlendi. Kesinlikle yakalanmak üzereydim.

Ama şaşırtıcı bir şekilde antrenör konuşmaya devam etti, Pal-mer olmadığımı fark etmemiş gibi görünüyordu. Genizden ve hızlı konuşan, dikdörtgen gözlük takan bir adamdı. “Sana bu maça katılmamanı söylediğimi sanıyordum. Onlara yük bindi-rirsen kavalkemiği ağrıların geçmeyecek.”

Diğerlerinin yaptığı gibi başımı sallayıp hızlıca homurdan-dım.

Gözlerini kısarak bana baktı. “Her şeyin yolunda olduğun-dan emin misin?” Coşkuyla başımı sallarken avuçlarım terden kayganlaşmıştı.

“Hey, Carl, bandaj yapabilir misin? Ayak bileğimdeki bandaj yine gevşiyor.” Bu Alex’in sesiydi.

Ona bu kadar yakın olduğuma inanamıyordum. Cottage’daki o geceden beri ona -dağınık sarı saçlarına, çilli tenine, o küstah sırtısına- pek bakmamıştım ve içimde yine bir öfke titremesi dalgalandı.

Formasındaki numaranın 2 olduğunu gördükten sonra hızla içecek şişelerine dönerek masadan 2’yi aldım. Bir sıra amigo kızın yanından koşarak sahanın uzak köşesine gittim ve ayakkabımı bağılıyormuş gibi eğildim. Kapağını açıp, ezerek peçeteye koyduğumuz müshilleri Gatorade’e dökerken adrenalinden midem bulandı. Kapağını kapatıp, içeceği çalkalarken ellerim terden sınılsıklandı.

“Hey, Palmer, ne halt ediyorsun?” Bu sefer öfkeli bir ses duydum. Bu başka bir golcüydü.

Bu sefer kaçamadığım için sesimi alçaltıp boğuklaştırdım ve boğazımı işaret ettim. “Çok fenayım,” dedim başımı sallayarak. Karnımı tutup kusuyormuş gibi yaptım.

“Ah, lanet olsun,” dedi adam bir adım geri çekilerek. “Boş ver, dostum. Sen sakın ol. İyiyiz.” Sahadaki oyuncu kalabalığının arasmda kayboldu.

Sonunda şişeyi ona uzattığımda Alex yedek kulübesinde bandajlanıyordu, başını kaldırmadan şişeyi aldı. “Teşekkürler, dostum.” Oradan hızla uzaklaşırken içimde bir adrenal dalgası yükseldi.

* * *

Normal kıyafetlerimi giyip tribünde onların yanına gittikten sonra, “Yaptın mı?” diye sordu Daisy.

“Evet,” dedim nefesimi tutarak. “Hepsini döktüm.”

Alex’in gol bölgesine mükemmel bir pasını izledim. Etrafımızdaki kalabalık tezahürat etti.

“Belki de etkisini göstermesi biraz zaman alır,” dedi Kai. Ellerimi gergin bir şekilde ovuşturdum. İyice salladığımdan eminim. Ama ya Alex yeterince içmemişse?

Spikerin sesi hoparlörden cızırtılı bir şekilde duyuldu. "Princeton ve Harvard, dördüncü çeyreğe 14-14 berabere giriyor."

Kalbim bir türlü yavaşlamıyordu. Hayatımda hiçbir futbol maçını bu kadar heyecanla izlememiştim. Spiker, "Tigers, on yard çizgisinde top kaptı!" diye bağırınca kalabalık coştı. Alex bir sonraki oyun için sahaya çıktı. Pastan sonraki topu kavradı ve sanki fırlatacakmış gibi geri çekildi. Bir top tutucu, sayı çizgisinde ellerini havaya kaldırmış, açık bir pozisyonda duruyordu.

Cecily kolumu kavradı, ben de nefesimi tuttum. Alex topu fırlatmak yerine tökezledi ve dizleri, çış yapması gereken küçük bir çocuk gibi birbirine dolandı. Kalabalıktan şaşkın çığlıklar yükseldi. Spiker, "Bain'in şu anda ne yaptığını bilmiyorum," dedi.

Kalbim hızla atıyordu. Alex yanlış yöne koşarken korkuluğa tutundum. Bir an herkes şaşkına döndü ama sonra Princeton'ın bir koşucusu topu alıp, sayı çizgisine doğru atınca kalabalık tezahürat etti.

Alex sahanın uzak tarafındaydı, kışını tutarak geri kalan yolu yürüyordu. Daisy'yle birbirimize bakıp kahkahalara boğulduk.

Kai bana bir bira uzatıp bardağını benimkine vurdu. "İyi iş çıkardın, bebeğim."

"Başardın," dedi Cecily.

"Alex Bain'i siktir et," dedi Kai, birasını havaya kaldırarak.

"Evet, Alex Bain'i siktir et," dedim gururla şişerek.

Daisy öyle çok gülüyordu ki gözleri yaşlarla dolmuştu. Alex'in tünelde kayboluşunu izlerken, sırtımdan edemedim. *İntikam çok tatlı.*

Daha sonra Sterling Kulübü'ndeki çekişme sadece bir formaliteydi. Artık içinde olduğumu biliyordum.

18. BÖLÜM

Maya

Haziran 2023

Polis karakoluna döndüğümde, notu aramızdaki metal masaya bırakıp, derin nefesler alarak ayakta duruyorum. *Naomi, dün gece için özür dilerim. Telifi etmeme izin ver. -M.*

Simmons kaşlarını çatarak notu inceliyor. “Bunu nereden buldunuz?”

“Kız kardeşimin yurt odasında buldum. Şifoniyerin altında. Belki ekibiniz daha dikkatli baksaydı...”

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Notu inceliyor. M.

“Oda arkadaşlarıyla konuştunuz mu? Ya da çıktığı çocuklarla? Perşembe gecesi biriyle kavga etmiş, biliyor muydunuz? Belki görüştüğü adam Benjamin Wong ya da eski sevgilisi Liam...”

“Onlarla iletişim hâlindeyiz.” Simmons notlarını gözden geçiriyor. “Benjamin Wong ülke dışındaydı.”

“Ya, Liam?”

Simmons gözlerini kısıyor. “Avukatıyla konuştuk.”

Kalbim küt küt atıyor, alnum ter içinde. “Bilmeniz gereken bir şey daha var: Kız kardeşim gizli bir cemiyetteydi. Greystone Cemiyeti.”

“Gizli bir cemiyet...” Ağzı bükülüyor, sesinde inanmadığını gösteren bir tını var.

“Evet.” Derin bir nefes alıyorum. “Ülkedeki en güçlü gruplardan biri.” Bir anlığına tanıdığına dair bir belirti bekliyorum ama bulamıyorum. Gözlerim masanın üzerindeki nota kayıyor.

M imzalı. "Öğrenciyken Greystone'da bir profesör vardı: Matthew DuPont. Hâlâ onlarla bağlantıları var ve hep öğrencilerle yattığına dair söylentiler vardı. Ya bir şeyleri biliyorsa?"

Simmons, kapıyı koruyan genç bir polis memuruyla bakışıyor. Kadın boğazını temizleyip bana dönüyor. "Gayretinizi takdir ediyorum, Bayan Banks ama kanıtlar ortada."

"Bunu uydurmuyorum."

"Tekrarlamam gerek: Kız kardeşinizin ölümünün suç niteliğinde olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

"Ciddi misiniz? Oysa ölümüyle ilgili her şey aksini gösteriyor." Masanın kenarını tutarken ellerim titriyor.

Simmons ayağa kalkıyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Gelişmelerden sizi mutlaka haberdar edeceğiz."

"Durun bir dakika." Greystone'un ne kadar tehlikeli olabileceğini anlaması için ona Lila'dan bahsetmeyi düşünüyorum ama boğazımda bir yumru var. Ona Lila'dan bahsetmek beni de töhmet altında bırakacak. O zaman ne düşünecek? Benim suçum olduğunu mu düşünecek? *Benim suçum muydu?*

Derin bir nefes alıyorum. *Gençtik. Korkmuştuk.* Gerçek buydu, değil mi?

Ya da...

Suçluydun, diyor kafamın içindeki bir ses. *Suçlu.* Ürpererek yeniden sandalyeme yığılıyorum. İçimde dolaşan adrenalin buharlaşıyor ve şimdi bu boğucu odada üşüyorum, çok üşüyorum.

"Lütfen," derken sesim tuhaf.

Simmons bana boş boş bakıyor. Acı verici derecede uzun bir sessizliğin ardından iç çekiyor. "Bay DuPont'un sağlam bir mazzereti var."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Ölümünden önceki haftalarda etkileşimde bulunmuş olabileceği herkesle konuştuk. Ölüm saatini cuma gecesi saat sekizle sabah beş arasında daralttık. Bay DuPont kampüste yüzlerce kişinin önünde konuşma yapıyordu. Gecenin geri kalanında da nişanlısıyla evdeydi."

“Boğulma durumunda kesin ölüm saatini belirlemenin zor olduğunu mu düşünüyordun?”

“Bu bir tahmin. Ama daha da önemlisi, Bay DuPont’un ev güvenlik sistemi, kız kardeşinizin telefonunun Manhattan’daki bir baz istasyonunda sinyal verdiği saatlerle aynı saatlerde eve geldiğini gösteriyor. Akşam yedi buçuk civarı. Dediğim gibi akşamın geri kalanında nişanlısıyla evdeydi.”

“Naomi o gece Manhattan’daysa göle nasıl gitti?”

“Bunu henüz cevaplayamam ama size, Bay DuPont’un kız kardeşinizin yakınında bile olmadığım söyleyebilirim.”

İkinci Kısım

*Bir yemin edelim ve tutalım itidalle,
Yaşamak ve boylu boyunca uzanmak için Lotos ülkesinin vadisinde,
İnsanlığı umursamadan birlikte, Tanrılar gibi tepelerde.
Alfred, Lord Tennyson, Lotos Yiyenler*

19. BÖLÜM

Maya

Kasım 2011

Geçtiğimiz ay, sonbaharın son kalıntıları nihayet yerini kışa bıraktı. Sıcaklıklar düştü, Carnegie Gölü dondu ve kış tüm şiddetiyle geldi. Kampüsün üzerine kar yağdı, ağaçları örttü, çatıları ağırlaştırdı ve taşların arasındaki çatlaklara yerleşti. Kaldırım ise siyaha dönüşmüş buzla öyle kayganlaştı ki tek bir yanlış adımla kendinizi yerde bulabilirdiniz.

Fırtınadan kaçmak için Firestone Kütüphanesi'ne sığınmaya karar verdim.

Yüksek cam tavandan süzülen ışık huzmelerinin havadaki tozu aydınlattığı Skylight Avlusu'ndan C katına çıktım. Yerleştikten sonra dizüstü bilgisayarımı açıp boş sayfaya baktım. Kâğıdımın başlığı ekranı kaplıyordu: "19. Yüzyıl'da Kadın Histerisi-Sinir Bozukluğu mu? Bozuk Toplum mu?" Daha önce hiç odaklanma sorunu yaşamamıştım. Tek bir makale yazmak neden birdenbire bu kadar zor olmuştu? İmleç bana doğru göz kırptı. İç çekerek arkama yaslandım ve odanın karşısına baktım.

Burayı seçmemin sebebi A, sırtımı duvara yaslayabileceğim nadir yerlerden biri olması ve B, Lila Jones'un mükemmel görüntüsüne sahip olmasıydı. Lila, kısa bir süre çekişmede tanıştığım ve hayran kaldığım Sterling Kulübü üyesiydi. Kendine has bir özgüveni vardı. Kulağmda bir dizi küçük, altın halka küpe, yırtık kot pantolon ve Dr Martens ayakkabılar. Parlak kıvılc saçları köz rengindeydi ve önündeki ders kitabını incelerken yüzüne

dökülüyordu. Sanırım ikimiz de dışlandığımız için ona karşı bir tür yakınlık hissediyordum. Çok fazla arkadaşı yoktu ve zamanının çoğunu kütüphanede geçiriyordu.

Profesör DuPont'un ofis saatine gittiğimde benden önce geldiğini görmüştüm. Başını geriye atmış, boynunu açığa çıkarmış ve en şehvetli ama yapmacıksız şekilde gülmüştü. Dışarıda durup, panjurların arasından içeri bakarken profesörün gözlerinin Lila'nın yüzüne kilitlendiğini ve hayranlıkla ona baktığını görmüştüm.

Lila'nın kulaklığını ayarlamasını izlerken ne tür müzik dinlediğini merak ettim. Belki Smiths, belki de Nick Cave gibi daha karanlık bir şey. Artık ılımış olan kahvemden bir yudum alırken telefonum titredi.

Daisy'den bir mesajdı: *Pazar günkü kabul töreni için heyecanlı mısın?* Ve içim gururla kabardı. Sterling'e kabul edildiğime inanmıyordum.

Tabii ki, diye cevabımı yazdıktan sonra omzumun üzerinden Lila'nın olduğu yere baktım. Gitmişti.

"Selam, Maya." Lila karşımdaki koltuğa yaslanarak bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, kulaklığı boynunda sallanıyordu.

"Selam," dedim, düşünmeden. Birden kalp atışlarımın farkına vardım. "Şey, ne okuyorsun?" *Ne okuyorsun mu?* Tam bir inek gibi konuşmuştum.

"T. S. Eliot okuyorum. Tezim *Four Quartets*'te zaman ve deneyim üzerine," dedi. Kedi gibi gözleri canlı zümrüt yeşiliydi ve burnunun üzerinde hafif çiller vardı.

"Harika," dedim kendimi toparlayarak. "*Four Quartets*'i okudum, çok güzel. 'Ayak sesleri hafızamda yankılanıyor.'"

"Girmedığımız koridordan aşağı, hiç açmadığımız kapıya, gül bahçesine doğru." Lila gülümsedi. Sandalyemin koluna oturup bana doğru eğildi ve kulağıma, "Dikkat et," diye fısıldadı.

Geri çekildim ve şaşkınlıkla ona baktım. *Dikkat et mi? Neye?*

"Bir şey mi söyledin?"

Ama Lila cevap vermedi. Hafifçe gülümsedi ve koluma dokunduğu yerdeki tüylerimi diken diken bırakarak uzaklaştı.

Bir süre işimle ilgilendikten sonra yığından bir sonraki kitabı alıp açtım. Ön kapağın içine yırtılmış bir kâğıt parçası sıkıştırılmıştı. Bir el yazısıyla şöyle karalanmıştı: *Onlara güvenme. Hâlâ yapabiliyorken, çekip git.*

Bir yanım bu gizemli mesaja gülmek istedi. Bu notu defterime Lila mı koymuştu? Gölgelelerin arasından fırlayacağını umarak etrafa bakındım. Bu, bir tür şaka mıydı?

Lila'nın olduğu yöne baktım ama gitmişti. Birkaç öğrenci kitaplarını okumaya dalmıştı; tanıdığım biri yoktu. Nefesim sıkıştı. Beni Sterling Kulübü'nden uzaklaştırmaya mı çalışıyordu? Yoksa Princeton'dan mı?

Odanın köşelerini tararken soğuk bir ürperti geçti, bilinçaltımın derinliklerinde bir yerlerde huzursuzluk hissettim.

20. BÖLÜM

Naomi

Kasım 2022, ölümünden altı ay önce

Ertesi gün hava soğuk ve gri, ağaçların dalları dünkü fırtınadan bitkin düşmüş gibi solmuş. Kahveye çok ihtiyacım var, Olive'in Yeri'nden kahvaltı almak için Nassau Caddesi'ne yürürken az kalsın Ben'e çarpıyorum. Elinde yiyecek dolu bir poşet var, acelesi varmış gibi başı öne eğik. Acaba içinde bir tane mi sandviç var yoksa kız arkadaşı için de bir tane almış mı?

"Merhaba," diyorum.

Ellerini ceplerine sokup başını ağaçlar gibi eğiyor. "Merhaba."

Ben, konuşana kadar bir süre sessizce orada dikiliyoruz. "Bak, maçta olanlar hakkında... O benim kız arkadaşım değil, tamam mı? Aylar önce ayrıldık. Sadece, bu utanç verici ama seni Liam'la gördüm, bu yüzden böyle söylediğinde... Onu düzeltmedim. Aptalcaydı ve evet, özür dilerim."

"Bunu açıkladığın için teşekkürler." Dün geceki yağmurdan hâlâ nemli kaldırıma bakıyorum. Ona inanıyorum. Kız sanki onu geri kazanmak için oradaymış gibi görünüyordu.

"Neyse, sanırım artık pek bir önemi yok, değil mi?" Ona baktığımda bakışları benden ötede bir yerde. Elleri hâlâ ceplerinde ve sanki dün gece maçtan sonra Liam'la birlikte olduğumu biliyormuş gibi gardını almış. Belki de Liam'ın beni öptüğünü görmesinin iyi olduğunu düşünüyorum.

"Evet, şey..." diyorum, bunu nasıl ifade edeceğimi düşü-

nerek. "Ben, seninle takılmayı gerçekten çok seviyorum ama Liam'la hâlâ çözmemiz gereken bazı şeyler var."

"Gördüm." Ben aniden bunu söyleyip ilk kez bana bakıyor. Gözlerinde öfkeli olmasa da mesafeli bir ifade görmeyi bekliyorum ama bunun yerine bir üzüntü görünce şaşırıyorum. Ağırlığını diğer ayağına veriyor. "Şey, gitmem gerek. Görüşürüz." Yanımdan geçip birkaç adım attıktan sonra duruyor ve arkasını dönüyor. "Ben sadece... Hata yaptığını düşünüyorum. Bence daha iyisini hak ediyorsun."

Savunma içgüdüsüyle ona cevap vermek, belki de gerçeği... *Hâlâ Liam'a âşık olduğumu* söylemek için ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi düşünemedim, başını eğip uzaklaşıyor.

* * *

Pazartesi günü Amy derse gelmeyince endişeleniyorum. Bir şeyler yaşıyor gibi görünüyor ama benim gibi o da her zaman kendi başına üstesinden gelmeye çalışıyor. Cumartesi sabahından beri onu görmediğimden dersten sonra iyi olduğundan emin olmak için ona *neredesin*, diye mesaj atıyorum. Ama aynı zamanda konuşmak, ona Liam ve Ben'den bahsetmek istiyorum.

Bütün gün ondan haber alamayınca endişem artıyor. Tez danışmanımla akşam görüştükten sonra karanlıkta yurt odama dönerken midemde açıklanamayan bir batma hissi beni ele geçiriyor.

Binamıza girip, merdivenleri çıkarken bu his daha da artıyor. Tam sahanlığa vardığımda, binanın derinliklerinden gelen bir çığlık sessizliği yırtıyor. Donup kalıyorum, nefesimi tutarak karanlığı dinliyorum, ta ki çığlığı tekrar duyana kadar. Ardından bir kahkaha tufanı kopuyor.

Odamıza giden koridorda gölgeler uzuyor, ön kapımız aralık. Yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor.

Bir terslik var.

Zihnimde düşüncelerim dönüp duruyor: Amy mi? Hasta mı? Yaralı mı? Yağmur yağıyordu; kaza mı olmuştu? Tam o sırada

kapının üzerindeki boyayı görüyorum. Bir X. Kan gibi damlayan iki öfkeli çizgi.

Neler oluyor?

Bu bir şaka mı? Aptal bir üniversiteli şakası mı? Enfeksiyonlu bir evi işaretleyen bir X mi?

Temkinli bir şekilde ilerliyorum, her adımda endişem artıyor. Kapıyı açarken kendimi hazırlıyorum.

Beklediğimden çok daha kötü.

Oda yerle bir olmuş. Lambalar devrilip kırılmış, şişeler, kitaplar ve kıyafetler sanki biri çılgınca bir şeyler aramış gibi yerlere dağılmış. Çamurlu ayak izleri. Lekelenmiş makale sayfaları odanın her yerine dağılmış. Ve garip bir koku... Ot gibi. Bozulan, çürüyen çöp gibi bir şey.

Ellerim titremeye başlıyor. Kendimi saldırıya uğramış gibi hissediyorum.

İşte o zaman onu görüyorum. Odanın tüm kaosunun içinde gizlenmiş olan Amy, incecik bedeniyle kanepeye yığılmış, başını ellerinin arasına almış, ağlıyor.

Yanına koşuyorum. "İyi misin?"

Cevap vermiyor.

"Ne oldu?" Yarası olup olmadığına bakıyorum. Elini tuttuğunu, tuttuğu yerden kan sızdığını fark edince yeni bir panik dalgası hissediyorum. Etrafında kırık cam parçaları, kan damlaları var. "Kanamam var." Yaklaşıp eline uzanıyorum. "Bir bakayım."

İrkilerek geri çekiliyor. "Acımıyor."

Elini göstermesi için onu ikna ediyorum ve kesiğin ne kadar derin olduğunu görünce irkiliyorum. "Seni sağlık merkezine götürmeliyiz." İlk yardım çantası bulup bir mendili oksijenli suyla ıslatıyorum. "Buraya gel."

Kanamayı durdurduktan sonra odayı inceliyorum. Devrilmiş mobilyalara bakarken içim burkuluyor. Kırık camlara, kitaplardan koparılmış sayfalara...

"Bunu gördün mü?" Amy uzaktaki duvarı işaret ediyor, ben de görünce ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Eskiden fotoğraflarımız ve posterlerimizle kaplı olan duvar artık grafitiyle dolu. Tüm anılarımızın üzerine koyu kırmızı spreyle boyayla yazılmış kelimeler var: *Nos Semper Vigilantes*. Altında, *siki-mi yala* ve nefret dolu küfürler var: Sürtük. Çinli. Orospu.

"Araştırdım. *Her Zaman İzliyoruz*, anlamına geliyor," diyor Amy sessizce.

Sanki odadaki sıcaklık on derece düşmüş gibi. Midem düğümleniyor ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Pete'le olan olayı, Ben'e ve bana bağırduğunda gözlerindeki nefreti düşünüyorum.

Şimdiye kadar, safça da olsa Princeton'ın normal varoluşun dışında bir düzlemde var olduğuna inanıyordum. Geceleri arkamıza bakmadan, sırtımıza yapıştırılmış hedefleri düşünmeden yalnız başına yürüyebileceğimiz bir yer.

Pandemiden beri bazı çevrelerde, bazı odalarda gerginlik hissediyordum. Benim gibi öğrencilerle onlar gibi öğrenciler arasında giderek büyüyen bir uçurum vardı. Böyle bir zamanda, inançlarımızı nasıl savunmazdık? Ama sanki inançlarımız bizi, aradaki incelikleri ve farklılıkları görmezden geldiğimiz dar kalıplara sıkıştırmış. Pandemide uzaktan eğitime zorlanmamızdan önceki kampüsle geri döndüğümüz kampüs aynı değildi.

"Benim suçum," diyor Amy kucağına bakarak.

"Ne? Neden böyle söylüyorsun? Dünyada nefret dolu insanların olması senin suçun değil. Bak, ekim ayında, senin sürpriz partinden sonra Ben'le birkaç adama rastladık. Çok sarhoşlardı ve içlerinden biri, Pete Whitney, ırkçı bir şeyler söyledi. Eminim bunu o ve arkadaşları yapmıştır."

"Ama bu bir ay önceydi." Onu kollarıma alıp soğuk, titreyen bedenini sanki bir çocukmuş gibi tutarken hâlâ aşağı bakıyor. Amy başım sallayıp burnunu çekiyor. "Bu senin için değil. Benim için."

Ondan uzaklaşıyorum. "Bu hepimiz için olabilir. Güvenliği arayacağım." Kampüs polisini aramak için telefonumu alıyorum ama o elimi tutup beni durduruyor.

“Yapamayız,” diyor başını sallayarak. Gözleri kocaman. Dehşete kapılmış.

“Neden?”

“Sana söylüyorum. Lütfen.” Bakışlarını aşağı indirip, başını sallayınca uzun saçları yüzüne düşüyor. “Üzgünüm ama... Senin için değildi, tamam mı? Bu bir uyarı. Benim için. Üzerinde çalıştığım makaleyle ilgili. Güvenliği ararsak soruştururlar ve yazdıklarımın yanlış kişiler haberdar olur. Söyleyebileceğim tek şey bu. Bırak, kazandıklarını sansınlar. Lütfen. Bildirme.”

* * *

O gece Amy bir arkadaşıyla, Zee ise Trey’le kalıyor. Tek başıma evde kalmak istemediğim için Liam’ın odasına gidiyorum. Kapıyı çalıyorum.

Liam uykulu ve üstü çıplak bir şekilde, şaşkınlıkla açıyor kapıyı. Kaslı karın hatlarına veya kalçasından eşofman altına doğru uzanan V şeklindeki kıvrımına bakmamaya çalışıyorum. “Merhaba,” diyorum.

Yüzü gevşiyor, ağzının bir kenarı gözlerine ulaşmayan bir sırırtıyla yukarı kalkıyor. “Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin.”

21. BÖLÜM

Maya

Kasım 2011

Sterling kulübüne kabul edileceğim gündü ve penceremizin dışında, yıldızsız gökyüzünden incecik kar taneleri savruluyordu. Lila'nın uyarısından beri içimdeki endişe giderek artmıştı. Beni neden uzak kalmam için uyarıyordu? Ve Daisy bundan bahsetmemi neden istemiyordu?

Hazırlanırken Daisy'ye notu göstermiştim.

"Bunu kim yazdı?" Daisy, notu ikinci kez okurken gözlerini kısmıştı.

Omuz silkip, "Kitabıma sıkıştırılmıştı," dedim.

"Etrafta başka kimse olmadığından emin misin?"

Başımı iki yana salladım. Nedense ona Lila olduğunu söylemek istememiştim. Daisy gözlerinde tuhaf bir bakışla bana bakmıştı ve ben de gülmekle huzursuz hissetmek arasında kararsız kalmıştım. Ama başka bir şey sormama fırsat kalmadan, kâğıdı yırtıp bir daha bu konuyu açmamamı söylemişti.

* * *

Şimdi, ay ışığının karla kaplı araziye aydınlattığı yolda Sterling Kulübü'ne giderken Daisy'nin tuhaf tepkisi yine aklıma geldi. "Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

Daisy hızlı yürüyordu. Bu gece üyeliğe kabul edilecek olan ben olmama rağmen bütün gün gergin olan oydu. "Elbette!"

"Hepiniz Sterling'den sanki mükemmelmış gibi bahsediyor-

sunuz ama öyle olamaz, değil mi? Yani hiçbir şey gerçekten mükemmel değildir.”

Yürüyüşünü yavaşlattı ve gerçeği söyleyip söylememeye karar veriyormuş gibi bana baktı. Sonunda, “Her şey gibi artıları ve eksileri var,” dedi. “Bir kere içine girdin mi ömür boyu oradasm ve bu, nasıl baktığına bağlı olarak iyi ya da kötü bir şey olabilir. Hiçbir şey bedava değil ve Sterling’in mezunlarına sunduğu hayatın da bir bedeli var. Bağlantılar, işler... Tüm bunları elde ediyoruz. Bunu hayatının geri kalanında ödeyeceğin erken bir iyilik olarak düşün. Her şeyi bu kadar başarılı kılan da bu.” İfadesinde karanlık bir şey vardı ama bir anda kayboldu.

Yemek kulüpleri görüş alanıma girince endişem arttı. Birilerinin beni izlediğine dair tuhaf bir hisse kapıldım, yukarı baktığımda bir maymuna benzeyen bir hilkat garibesinin bizi izlediğini gördüm. “O notu kim yazdıysa sanki beni katılmamam için uyarıyormuş gibiydi.”

“Muhtemelen aptalca bir şakaydı. Kendisi kabul edilmeyen ve senin Sterling’e kabul edilmeni kıskanan bir aptalın işidir,” diye cevapladı ama sesinde bir şeyler sakladığını düşündüren bir ton vardı. Son trafik ışığında durduğumuzda Daisy bana döndü. Etrafta kimse olmadığını kontrol ettikten sonra yaklaştı. “Tamam, içeri girmeden önce bilmen gereken bir şey var. Greystone Cemiyeti, Sterling Kulübü’nün içinden faaliyet gösteriyor.”

Ona bakarken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kampüse geldiğimden beri Greystone Cemiyeti hakkında fısıltılar duymuştum. Yale’daki Kafatası ve Kemik Örgütü’nün sahip olduğu prestije sahip olduğu söyleniyordu. Ama bunun bir şehir efsanesi olduğunu düşünmüştüm. Princeton’da gizli cemiyetlerin olmadığını sanıyordum.

“Üniversite yasakladığında dağıldıklarını sanıyordum.”

Başını salladı. “Maya, sence yemek kulüpleri, gizli cemiyetlerin yeniden adlandırılmış hâli değil de nedir? Yüz elli yıl önce, içlerinden biri Nassau Hall’u ateşe verdiğinde yasaklanmışlardı ama her zaman olduğu gibi birinin babası ve onun güçlü mezun

arkadaşları devreye girdi ve okulun, üyelikleri bilinen bir *yemek kulübü* kurmak isteyen bir grup öğrenciyi onaylamasını sağladı. İlk kulüp Ivy'ydi." Işık değişince Daisy sokağın karşısına geçti. "O zamandan beri, yemek kulüpleri üniversite tarafından onaylandı ve desteklendi. Ancak birkaç *gizli* topluluk asla dağılmadı. Hâlâ kulüplerin içinde barınarak faaliyetlerini sürdürüyorlar."

Sterling kabul törenine doğru hızla ilerlerken geri kalanını anlattı, sözleri karla birlikte aramızda uçuşuyordu.

* * *

Nihayet vardığımızda Daisy, "Heyecanlı mısın?" diye sordu. Sterling'in eşiğinden içeri girerken karla kaplı eldivenlerini çıkardı. Sanki paltolarımızdaki karları eriten sıcak bir kucaklaşmaya adım atmak gibiydi.

Heyecanlı mıydım? Daisy'nin az önce söylediklerini aklımdan çıkarıp kendimi toparladım. Heyecanlı olmalıydım. Bunu çok istemiştim ve şimdi buradaydım. Ön salonda, deri koltuklarda, merdivenlerde toplanmış üyeleri görünce merak etmeye başladım. Acaba bunlardan hangileri cemiyetteydi? Zaten ayrıcalıklı olan bu mekânın en iç çemberinde yer almalarını sağlayan neydi?

Dışarısı donma noktasının altındaydı ancak kulübün ön salonu bir fırın gibiydi. Titrek mumlar duvarlara gölgeler düşürürken mekânda en az yüz kişi sıkışmış hâldeydik. Odadaki gerginlik tutulmuş bir nefes gibiydi. Anında tedirgin oldum. Belki de bunun nedeni üyelerin parlayan yüzleri, lekesiz ciltleri ve doğal olmayan simetrileriydi.

Lila'nın uyarısı yine aklıma geldi. Bir fısıltıydı ancak bu kez daha yüksekti: *Hâlâ yapabiliyorken, çekip git. GİT!* Sterling'le neye bulaştığımı gerçekten anlıyor muydum? Etrafımdaki neredeyse herkesin anne ya da babası da bu okula gitmişti. Yani neyle karşılaşacaklarını biliyorlardı, peki ya ben?

Kapıdan içeri buz gibi bir hava esintisi sızınca mumlar titredi.

Birkaç saniye sonra ağır ahşap kapı çarparak kapandı ve içeri yeni bir üye girince irkildim. Yanakları soğuktan kızarmıştı ve

saçları elbisesiyle uyumlu ekose bir taçla arkaya toplanmıştı. Bakışlarını kıyafetimin üzerinde gezdirerek, yanımdan geçerken dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

Romantizm dersini birlikte alıyorduk ve düne kadar benimle hiç konuşmamıştı. Dün bana şöyle bir bakıp, "Nerelisin?" diye sormuştu.

Gülümseyerek, "Körfez Bölgesi'nden," demiştim ama bana bakışından ırkımı sorduğunu anlamıştım. Bu soruyla sürekli karşılaşmıştım ve aldırımıyordum; insanlar meraklıydı, bu bir sohbetin başlangıcı olabiliyordu. Hepimizin hayatlarımızda bir tür önyargıya maruz kaldığımızı düşünüyordum. İnsan olmak, kategorize etmek demekti, değil mi? Önyargı, insan olmanın doğasında mıydı?

"Hımm." Kısarak baktığı gözlerinde merakla güvensizliğin karışımı bir ifadenin belirdiğini hemen fark etmiştim. "Yani sen *nesin*?" Tereddüt etmiştim. Gerçekten merak mı ediyordu yoksa ben başka bir şey mi hissediyordum? *Yoksa* bu konuşma benim kendi yaralarımın mı etkileniyordu. *Oreo, melez ve temsili siyahi kız*, diye çağrılmak, bunların hiçbirisi için yeterli olmamak, bir parçası olmak ama asla bütün olamamak.

"Siyahi ve Çinliyim," demiştim, rahat, temkinli bir şekilde.

Bana hayretle bakmıştı. "Seni hiç tam olarak bir *siyahi* olarak düşünmemiştim ama şimdi fark ediyorum. Saçın, burnun..." Tamam, biraz sorunluydu ama neyse.

"Evet, şey..." Gülmeye çalışmıştım ama kahkaham boğazıma takılmıştı. İşin aslı, ben de *ne olduğumu* anlamaya çalışmaktan yorulmuştum. Bira olayından bir ay kadar sonra ikinci sınıfta Ayana adında bir kızla tanışmıştım. Beni kanatları altına almış, arkadaşlarıyla tanıştırmıştı.

Ama onlarla dışarı çıktığımda onlara ayak uyduramıyordum. Onlar ezbere bildikleri şarkılarla dans ederken ben bir kenara çekiliyordum.

Sonra ailesi Hong Konglu olan Kai vardı ama Manhattan'da büyüdüğü için lisesi, kıyafetleri ve adresi onun için Çinli olmaktan daha önemli görünüyordu.

Yine de Kantonca konuşuyor, her yaz Şanghay'daki teyzesini ziyaret ediyordu ve AAPI* öğrenci birliğine üyeydi. Yani ben ne biliyordum ki?

Kız omuz silkmişti. "Sadece, artık bunların hepsini geride bıraktık, değil mi? Benim geldiğim yerde Porto Rikoluları ve Doğu Asyalıları temelde beyaz olarak görüyoruz."

Tamam, vay canına, bu *daha* sorunluydu. Temelde beyaz mı? *Temelde beyaz* olmak ne anlama geliyordu ki? Kimliğimi, ailemin mücadelelerini ve kişisel deneyimlerimi tek nefeste yok mu saymıştı?

Başını eğip beni incelemişti. "Siyahi olan baban, değil mi? Hâlâ hayatta mı?"

"Yeni üyeler öne çıksın." Cecily'nin sesi beni yeniden ön salona geri getirdi. Diğer yeni üyelerle birlikte kalabalıktan öne çıktım. Daisy, Cecily'nin sadece Sterling Kulübü'nün yeni başkanı değil, aynı zamanda Greystone Cemiyeti'nin de başkanı olduğunu açıklamıştı. Doğrusu bunu hiç bilmiyordum.

Salonun ortasında dururken onların yüzlerini inceledim. Daisy, mevcut on dört üyeye katılması için her yıl komite tarafından oylanmış yedi yeni Greystone üyesi seçtiklerini söylemişti. Ve bu gece, yeni kabul edilenler arasından yeni üyeler seçilecekti.

Aniden, Lila'nın uyarısı tekrar kulağımda çınlayınca *-git, git, git!*- midem bulandı. Bize bakışlarında bir tuhafılık vardı, gözleri tenimi delip geçiyordu ya da belki de buraya ait olmadığımı fark eden on dokuzuncu yüzyıl portrelerindeki adamların gözleriydi bunlar.

Çok geçmeden, blazer ceket ve hâkî pantolon giymiş bir adam odaya girdi. Onun Profesör DuPont olduğunu görünce şaşırdım.

"Hoş geldiniz, yeni Sterling üyeleri. Aramıza katılmanızdan onur duyuyoruz." Bazı üyelerle tokalaşarak selamlaştı. Kampüste olduğu gibi Sterling'de de saygı duyulan ve sevilen biri olduğunu görebiliyordum. "Sterling Kulübü mütevelli heyeti üyesi olarak ben sizin dış dünyayla bağlantınızım. Tahmin edebileceğiniz gibi kapsamlı bir

* Amerika Birleşik Devletleri'nde Asyalı Amerikalılar ve Pasifik Adalılar için kullanılan kısaltma. -çn

incelemeden geçtiniz. Bu kulübe anlamlı bir katkıda bulunabileceğinizi düşündüğümüz için akranlarınız arasından seçildiniz.”

Önümde durunca avuçlarım terlemeye başladı.

“En başarılıların, en eski arkadaşlarıyla çalışmayı tercih etmelerinin bir nedeni var,” dedi. “Bu güven meselesi ve özgüven.” Sterling Kulübü 1879’da bir grup arkadaş tarafından kuruldu ve o zamandan beri geniş kapsamlı bir ağ oluşturduk. Etrafınıza bakın. Bu odadaki insanlar sizin müttefikleriniz olacak. Seçtiğiniz aileniz. Ne düşünüyorsunuz? Ne kadar kalacağız?” diye seslendi.

Kalabalık karşılık verdi: “*Usque ad finem.*”

Profesör DuPont iki avucunu da hoş geldiniz anlamında açtı. “*Sonuna kadar.*”

Uzun boylu, atletik görünümlü bir adam ona bir kadeh viski uzattı, o da viskiyi içti. Ardından üyeler tezahürat yapmaya başladı. Önce alçak sesle başlayan tezahüratlar giderek yükseldi ve daha coşkulu bir hâle geldi. Odayı saran tansiyon şimdi yay gibi gerilmişti.

Adamlar yumruklarını masalara, duvarlara vururken nefesim daraldı. Ne dediklerini anlayamıyordum. Belki Latince bir şeydi. Önemli değildi; her şey garip ve gerçeküstü geliyordu.

* * *

Daha sonra Daisy beni kenara çekip yukarı, kütüphaneye giden uzun koridora götürdü.

Ona baktım. “Latince ne anlama geliyor?”

“*Ubi amici ibidem sunt opes.* Arkadaşların olduğu yerde zenginlik vardır,” diye açıkladı Daisy, mermer şömineye kazınmış yazıyı göstererek.

İçeri girdiğimizde, sınıftan tanıdığım bir çocuk esrar içiyordu. Uzun bir nefes çektikten sonra omzundaki kıza uzattı. Daisy bacağıma çindikleyerek heyecanla dans etmeye başladı. Kısa sürede hava, etrafımızda yükselen duman bulutlarıyla yoğunlaştı. Daisy esrarı içine çekip, başını geriye atarak dumanı beyaz bir perde gibi dışarı verdi.

“Bu gece...” diye fısıldadı Daisy. “Sadece başlangıç.” Kütüphanede garip, gergin, elektrikli bir hava vardı, sanki hepimizin içinden bir akım geçiyordu. İşte o zaman onun söyledikleri kafama dank etti: *Bir kere girdin mi ömür boyu oradasın.*

Profesör DuPont, eski bir İran halısının köşesini gürültülü bir sesle kaldırdı ve asırlık gri taşlarla kaplı, antik kalıntılarda bulabileceğiniz türden gizli bir kapı ortaya çıkardı. Etrafıma bakınıp da burada yeni üyelere sadece yedisinin olduğunu fark edince sinirlerim gerildi. *Yedi.*

Bizi, Lila’nın -o da Greystone’da olmalıydı- peşinden spiral bir merdivenden aşağı, en alttaki siyah kapıya kadar indirdi. Lila kilidin şifresini girdikten sonra kapıyı itince arkasında karanlık bir alan ortaya çıktı. Aniden, Greystone’a seçildiğimi bildiğini fark ettim. Beni Sterling’den değil, Cemiyet’ten uzak durmam konusunda uyarıyordu. Sanki vücudum bunun bir tuzak olduğunu biliyormuş gibi göğsüme bir korku dalgası yayıldı.

İçeri girerken Daisy avucundaki küçük, kuru mantarı gösterdi. “Güven bana, bunu isteyeceksin,” diye fısıldadı.

Tereddüt ettim. “Nedir bu?”

“Psikedelik” mantar ama endişelenme, sadece mikro bir doz.” Her zamanki gibi gülümsedi. Gülümsemesi, *bunlar insanların hapse girdiği türden, insanların öldüğü türden gerçek uyuşturucular değil*, diyordu.

Benzer bir mantar yiyerek kaşlarını kaldırdı. Derin bir nefes alarak elindeki acı mantarı dilimin üzerine koydum.

Belki de o an, olmadığım biri oldum. O zamanlar biliyordum ama itiraf etmeye hazır değildim. İçgüdülerim ters yöne koşmamı söylese de Daisy’nin peşinden içeri girdim.

* * *

Yedi kişi, yaklaşık bir düzine üyeyi takip ederek mahzene ve bara doğru ilerledik. Oda penceresizdi, tavanları alçaktı ve orta-

* Algıyı, bilinci ve düşünce biçimini derinden etkileyen deneyimler ya da bu deneyimleri çağrıştıran şeyler için kullanılan bir terimdir. -yhn

ma doğal olmayan bir ışıltı veren loş zemin lambaları vardı. Biri müziği açtı ve kısa süre sonra karanlık bir enerji odaya yayıldı, üyelerin gözlerinde hayvani bir açlık vardı. Bağırıp çan çaldılar ve başım dönene kadar bize şampanya içirdiler.

Bir ara Daisy beni öne çekti. "Buraya gel." Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve beni dar bir koridora çıkardı. "Muhtemelen anladığın gibi Greystone Cemiyeti'ne seçildin."

Seçildim.

Bana sarıldığında ensemdeki tüyler diken diken oldu.

* * *

Beni küçük bir ofise götürerek bir eşofman üstü uzattı. Hava soğuktu ve beton duvarlar partinin gürültüsünü bastırıyordu.

"Burada bekle," dedi ve itiraz etmeme fırsat bırakmadan gitti. Etrafıma baktım. Hava bana penceresiz bodrumdaki havayı hatırlattı. Serin ve nemliydi. Burası kesinlikle yerin altındaydı. O gizli merdiven boşluğu, kütüphanenin uzak tarafından aşağı inmek için duvara inşa edilmiş olmalıydı.

Daisy'nin eşofman üstünü giydim ve kıpırdamadan oturdum.

On beş dakika sonra Profesör DuPont odaya girerek önümdeki masaya oturdu. Bana gizlilik sözleşmesi gibi görünen bir belge uzattı.

Belgeye ve daha sonra tekrar ona baktığımda başım döndü. İmzalamanın isteğe bağlı olmadığı izlenimine kapıldım.

İmzaladıktan sonra ellerini masaya koyup gözlerimin içine baktı. "Tebrikler. Greystone Cemiyeti'ne resmen davet edildiniz. Kabul ediyor musunuz?"

Hareketli bir hedef gibi sallanan yüzüne odaklanmaya çalışırken arkasındaki oda uzadı. Her şey birdenbire çok gerçek geldi. *Greystone Cemiyeti mi? Ben mi?* Daisy bunu nasıl başarmıştı?

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

"Güzel." Profesör DuPont arkasına yaslandı ve yüzümde hissettiğim serin havayla rahatladım.

Masanın arkasından eğleniyormuş gibi bir ifadeyle bana baktı. "Ee, Maya... Kaliforniyalı mısınız?"

O zamana kadar Profesör DuPont benim için McCosh sahnesinde veya bir e-postanın arkasında, gerçek olamayacak kadar uzak, efsanevi bir figürdü.

Yakından, kolonyasının odunsu kokusunu alabiliyordum. Çenesinde gözden kaçırdığı hafif sakalını, hafifçe dağınık saçlarını, sağ gözünün üzerine düşen dalgalı, açık kahverengi bir tutamı ve ona ciddi, entelektüel ve kararlı bir izlenim veren kaşlarının arasındaki çizgiyi görebiliyordum.

Aynı zamanda, hareketlerinde otuzlu yaşlarının ortasında olduğuna inanmayı zorlaştıran genç bir hava vardı. Benimle konuştuğunda, sanki eski arkadaşlarımız gibi tanıdık geliyordu. Yine de o kadar çekiciydi ki başka bir şeye odaklanmak zordu. Beynim yavaşladı, kalbim göğsümün içinde gümbürdüyordu ve sözlerime güvenmiyordum ama belki de bu daha önce içtiğim şampanyanın ve yediğim mantarın etkisiydi.

"Körfez Bölgesi," diyebildim, sanki bir saat gibi gelen bir duraksamanın ardından.

Başını salladı. "Lisede başarılı olduğumu görüyorum." Gözleri sayfanın yarısında durdu ve kaşlarını kaldırdı. "Sacred Heart... Oğlu oraya giden bir arkadaşım var. Katolik misin?"

Başımı salladım. "İyi bir mali yardım paketi sundular ve babamın San Jose State Üniversitesi'nde profesör olmasını beğendiler."

"Orasının sosyal açıdan zor olabileceğini duydum."

Tek başıma öğle yemeği yediğim zamanları hatırlayarak içten içe ürperdim. "Fena değildi."

"Burada nasılsın? Umarım arkadaş edinmenin zor olduğunu düşünmüyorsundur?"

Ellerime baktım. Açıksözlülüğü beni rahatsız ediyordu. "Pek sayılmaz."

"Bu yüzden mi var olmayan zengin bir büyükbaba hikâyesi uydurdun?"

Yüzüme ateş basarken ona baktım. Ağzının bir köşesi, gülmemek için elinden geleni yapıyormuş gibi seğirdi.

“Ben...”

“Endişelenme.” Profesör DuPont sıcak bir şekilde gülümseyince mavi gözleri parladı. “Sırrın bende güvende.” Göz kırptı.

Yanaklarımda başlayan kızarıklık kulaklarıma kadar yayıldı, boynumdan aşağı indi ve göğsümün derisini karıncalandırdı. Olgunlaşmış bir domates gibi görünüyormuş olmalıydım.

Profesör DuPont arkasına yaslanarak bir kahkaha attı. “Azmine hayranım. Başvurunu okudum. Kabul Bürosu’ndaki bir meslektaşım benimle paylaştı ve...” İfadesi ciddileşti. “Yaşadıklarının kolay olmadığını biliyorum. Annen hakkında yazdığın yazı çok dokunaklıydı.”

Başvuru yazımı mı okumuştum? O yazının ne kadar özel olduğunu düşünerek yutkundum. Annemin öldüğü gün hakkında yazmıştım. Vücudu makinelere ve tüplere bağlıydı, çok zayıf, çok solgundu. Onu gördüğümde ne kadar ironik olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Bana zarar verebilecek şeyler -plastik, filtrelenmemiş su, ıslak saçlar- konusunda o kadar endişelenmişti ki kendisi hakkında endişelenmeyi unutmuştu.

Profesör DuPont’un gülümsemesi soldu, geçmişini hatırlıyormuş gibi dalgınlaştı. “Ben de annemi genç yaşta kaybettim.”

“Üzgünüm,” diyebilirdim ellerime bakarak. Annemin narin elini bakımevinde nasıl tuttuğumu hatırladım. Küçüklüğümde beri elini tuttuğumu hatırladığım ilk andı ve gözyaşlarımı zor tutuyordum.

Vücudunun her yerindeki siyah noktalara bakmamak çok zordu, çarşafı çektiğimiz için görünüyordlardı. Morluk değillerdi, yayılmış kan kanseri idi ve o anda bunun benim suçum olup olmadığını merak etmiştim. Ona bu kadar stres yaşattığım için ve onu kendimden uzaklaştırdığım için...

Annem ölmeden önceki anlarda, sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi bana bakmış ve bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı. Ama sonra yüzünü buruşturup gözlerini yummuştu. Anladığımı belli etmek için elini sıkmıştı.

Bugüne kadar ne söylemek istediğini merak etmiştim. Belki *sorun değil ya da ağlama* veya en çok duymak istediğim *seninle gurur duyuyorum* gibi şeylerdi ama bunu asla bilemeyecektim.

Eve vardığımda kız kardeşime söylediğim ilk şey üzgün olduğumdu. Sevilen biri öldüğünde söylenmesi beklenen bir şeydi ama benim için bundan daha fazlasıydı. Onunla ilgilenecek tek kişi olduğum için üzgündüm. Bu kadar bencil davrandığım için üzgünüm. Yakında kaybedeceğimizi bildiğim evin zemini ne çökerken kollarım ve bacaklarım ağırlaşmıştı. Annemin tüm hayatını geçirdiği ev. Gitmişti. Annemin ateşli varlığı. Gitmişti. Geleceğimiz için endişeleniyordum. Daha on sekiz yaşındayken sekiz yaşındaki bir çocuğu nasıl büyüteceğimi bilmiyordum.

Naomi diz çöktüğüm yere gelerek sevgiyle kolunu omzuma attı, dağılırken beni tuttu. Kendimi toparladıktan sonra küçük elini avucuma alıp *artık ikimiz kaldık ve ne olursa olsun yanında olacağım*, dedim.

Ben hızla gözyaşımı silerken Profesör DuPont sabırla bekliyordu. “Bunu yaşadığın için üzgünüm. Ama bu tür şeyler bizi güçlü kılıyor. Daisy bana kız kardeşine destek olmaya çalıştığını söyledi ve bilmeni isterim ki sana, elimden gelen her şekilde yardım etmeye hazırım.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Samimi görünüyordu ama neden bana yardım etmek istesin ki?

Yüzümden okumuş olmalı ki, “Bak, ben de o ölmeden önce bekâr bir anne tarafından büyütüldüm,” diye ekledi. “Babam ben çocukken bizi terk etti. Onunla ilgili hatırladıklarım çok gürültücü olması. Bazen günlerce ortadan kaybolduktan sonra geç saatlerde eve geç gelmesi ve annemi dövmesi.” Sanki anılarını kovmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes verdi. “Neyse, taşındık. Birkaç yıl annemin ailesiyle Fransa’nın güneyinde, daha sonra da annemin o zamanki erkek arkadaşıyla New York’un kuzeyinde yaşadık.” Kısılan sesinden bunun unutmak istediği bir dönem olduğunu anladım.

Belki de birbirimize görüldüğünden daha çok benziyoruz, diye düşündüm.

Bu adam, benim gibi birinin hayal bile edemeyeceği bir hayata sahipti. Ama o da sıfırdan başlamıştı. Belki de Naomi için daha iyi bir hayata giden yol Profesör DuPont'a yakın olmaktan geçiyordu.

"Annen St. John's'ta hemşireydi. Öyle mi?" Sayfadan başını kaldırınca kalbim pır pır etti. *Bu benim yazımda yoktu.* Ama sakinleşmek için derin bir nefes almaya çalıştım. Bugünlerde her şey interneteydi.

"Doğru. Babam da Afro-Amerikan dersleri veriyordu."

O anda biri kapıyı çalınca Profesör DuPont not defterini bıraktı. "Girin."

Lila içeri girdi. Solgun görünüyordu, saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu. Normalde sakin, kendinden emin olan hareketleri şimdi tedirgin ve sinirliydi.

Eğilip Profesör DuPont'un kulağına bir şeyler fısıldadı ve Profesör DuPont ona manila rengi bir zarf uzattı. Bu bana Lila'yı onun ofisinde gördüğüm zamanı hatırlattı. Lila'nın gülüşünü ve profesörün ona bakışını. Aralarındaki o rahat samimiyeti.

Lila gitmeden önce profesör onun koluna dokunup anlayamadığım bir şeyler söyledi. Lila onaylayarak başını salladıktan sonra gözlerinde endişeyle bana baktı.

Lila gitmek için döndüğünde, zarfın üzerindeki ismi okumayı başardım: *Marsden*. Mantarlar kafamı bir tuhaf yapmıştı. *Marsden da kimdi?*

Lila gittikten sonra Profesör DuPont bana döndü ve daha sonra içinde mühür yüzüğü olduğunu anlayacağım küçük bir kadife kutu uzattı. "Artık gitsen iyi olur çünkü seni bekliyorlar. Sterling'e ve Greystone'a hoş geldin."

* * *

Tekrar Sterling kabul törenine katılmak için yukarı çıktığımda görüşüm netleşmişti. Gerginliğimi unuttum, ondan sonraki her şey bir rüya gibiydi.

Herkes neşeliydi, mumların titrek ışıkları duvarlara yansı-

yordu ve havada tatlı bir koku vardı. Şampanyaya bulandıktan sonra etrafımızda konfetiler uçuşurken diğer yeni üyelerle birlikte üzerimizde sadece iç çamaşırlarımızla merdivenlerin başında sıraya girdim. Saçlarımdan omuzlarıma şampanya damlarıken heyecanla titreyerek kendime sarıldım.

İşte, Daisy'nin ima ettiği an buydu. Beklediğim gelenek.

Utanarak bir anlığına şort külotuma ve sade sutyenime baktım, ta ki biri heyecanla, "Sıra sende!" diye bağırana kadar.

Üyeler, sanki sarayımızda gezinen kraliçeler ve krallarmışız gibi bizi teker teker başlarının üzerinden birbirlerine ileterek içride dolaştırıyordu. Biz havada süzülürken tüm oda bizim için tezahürat yapıyordu.

İçime sıcak bir his yayıldı, bedenimi başka bir dünyadan gelmiş bir yaratığın elleri gibi taşırlarken tenime değen her dokunuş tüylerimi diken diken etti. Büyük merdivenlerden yavaşça aşağı inerken kristal avizeye baktım. Görüş alanımın kenarları yumuşamıştı, tepemdeki ışıklar parlak, beyaz ve gerçeküstü bir şekilde parlıyordu.

Ne olduğunu anlamadan bir rüzgâr ve hareket dalgası nefesimi kesti. En güçlü adamlar tarafından havaya fırlatılıyordum. Beni tavana doğru fırlattılar. Zaman yavaşlamış gibiydi ve ben yükselirken ışıltılı kristal avize de bana doğru geliyordu, ta ki ben havada asılı kalana kadar. Avize o kadar yakındı ki uzanıp dokunabilirdim. Ve dokundum da. Yağmur sesi gibi yumuşak bir kristal tınısı. Beni çağıran bir fısıltı gibi.

Aşağıdan tezahürat sesleri duydum ve saniyeler sonra yere doğru düşüyordum. Güçlü kollarla yakalandım ve ayaklarımın üzerine indirildim. Beni alkışlayarak beşlik çaktılar, biri bana dolu bir şampanya kadehi uzattı ancak onu içemeyecek kadar heyecanlı ve adrenalin doluydum. Hayatımda, kendimi bu kadar canlı, bu kadar sevilen, hoş karşılanan ve bir şeyin parçası gibi hissettiğim bir an daha hatırlamıyordum.

* * *

Daha sonra arka bahçede Daisy'yi buldum. Üyeler parti yaparken biz ısıtılmalı havuzda ayaklarımızı uzatarak oturduk. Yeni mühür yüzüğümü çevirerek üzerine kazınmış Greystone Cemiyeti'nin armasını hayranlıkla inceledim, daha sonra Daisy'nin parmağındaki aynı yüzüğe baktım. Daha önce onunkini hiç fark etmemiştim.

Daisy kadehini kaldırdı. "Tebrikler. Başardın."

Onun arkasında, gölgelerdeki bir hareket dikkatimi çekti. Verandadaki ikili koltukta birbirine sokulmuş iki karanlık silüet. Lila'nın kızıl saçlarını zar zor seçebiliyordum ama diğerinin Profesör DuPont olduğundan emindim. İlk başta, bu görüntü zihnimde bir alarm zili çalmasına neden oldu: *Profesörün bir karısı var.*

Daisy de onları görünce şakayla karışık, "Sakın bana bunu hiç düşünmediğini söyleme çünkü Matthew inanılmaz yakışıklı bir adam," dedi.

Bunun üzerine bir kez daha pürüzsüz sesini, dolgun dudaklarını, gözleri gözlerimle buluştuğunda hissettiğim çekimi düşündüm. Cecily'nin Londra'da geçirdiği bir yazı ve otuzlu yaşlarındaki erkeklerin yatakta daha iyi olduğunu söylediğini hatırladım ve işte o zaman karnımdaki hissin, alarm zilleri sandığım şeyin kıskançlığa daha yakın olduğunu fark ettim. Eğer fırsatım olsaydı ben de onunla yatmak isterdim.

* * *

O hafta derslerde, Profesör DuPont'un ders sırasında bana bakıp gülümsediğini fark ettim. Ertesi hafta sınav kâğıtlarımızı geri verdiğinde kalbim neredeyse duracaktı. A almıştım ve sınavla birlikte bir zarf vardı. *İçinde beş bin dolar nakit para olan bir zarf.*

*Düzenleme
Ny.ozlem*

22. BÖLÜM

Naomi

Kasım 2022, ölümünden altı ay önce

Şükran Günü tatili haftasında, kampüs genelindeki sıcaklık on derece daha düşük ve soğuk, taşların çatlaklarından odamıza sızıyor. Bu binalar 1920'lerde inşa edilmiş ve dandik metal duvar ısıtıcıları soğuk havaya karşı pek etkili değil.

Bu gece Amy ve ben yalnız kalıyoruz. Zee, Trey'de kalıyor. Biz de yemek sipariş edip pijamalarımızı giyiyor ve *Kapan*'ı izliyoruz. Yine de son zamanlardaki davranışlarını, asabiliğini, tüm sosyal aktivitelerden çekilmesini, benimle konuşmayı reddetmesini düşünmeden edemiyorum.

Açılış jeneriği bitmeden ona dönüyorum. "Hey, her şey yolunda mı?"

Sanırım yüzünü çevirmeden önce gözlerinde bir korku parıltısı görüyorum. "Evet, neden?"

Omuz silkiyorum. Bu hafta başında odamıza zorla girilmesini bildirmesi için ona bir kez daha baskı yapmamdan sonra özellikle tuhaf davranmaya başladı, benden tamamen kaçıyor. Gözlerinin altındaki koyu renk torbaları fark etmediğimi mi sanıyor? Ya da bir şey yemediğini? Endişe ve hayal kırıklığı arasında gidip geliyordum ve şu anda hayal kırıklığı galip geliyor.

"Odaya girildiğinden beri çok fazla dışarıda kalıyorsun. Anlıyorum, bildirmek istemediğini biliyorum." İrkildiğini görünce sesimi yumuşatıyorum. "Sadece yanında olduğumu bilmeni istiyorum. Konuşmak istersen ben buradayım. Yazdıkların seni bu

kadar korkutuyorsa bununla tek başına başa çıkmaya çalışman beni endişelendiriyor.”

Amy cevap vermiyor. Saçları solgun yanaklarına dökülüyor, kucağında ovuşturduğu ellerine bakıyorum. “İyiyim,” diyor.

Bir nefes verip filme dönüyorum. Bana söylemediği takdirde yapabileceğim hiçbir şey yok. O ânın geçtiğini düşündüğüm sırada, filmin ortasında, bir kaşığın çay fincanının kenarına sürünmesinin sinir bozucu sesi duyulduğunda Amy zar zor duyulabilen bir şey söylüyor: “Profesör DuPont hakkında ne düşünüyorsun?”

Ona bakıyorum. “Ne?”

“Profesör DuPont,” diye tekrarlayınca ona dönüyorum. Projektörün ışığı gözbebeklerinde parlıyor. “Onun hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum,” diyor ince bir sesle.

“Bilmiyorum, sanırım iyi biri gibi görünüyor. Ama eğer sorduğun buysa onunla sadece ara sıra görüştüm, bu yüzden karakteri hakkında net bir yargıya varabileceğimden emin değilim.” Ona bakıyorum. Konu neden bu kadar ani değişti? Onun makalesiyle bir ilgisi mi var?

“Bir süre önce çıkan Hunt makalesini biliyor musun?” diye soruyor. “*Times* içerideki bilgi ticaretine ve dolandırıcılığa odaklanmıştı. Ama... Profesör DuPont’un Theodore Hunt’a gönderdiği bazı tuhaf e-postalar da vardı. Kimse bunlarla ilgilenmedi çünkü mali suçlarla alakalı görünmüyorlardı ama ben araştırmaya devam etmek istedim, bu yüzden *Times* stajımdan sonra beni tutmayı sürdürdü. E-postalarda Greystone Cemiyeti hakkında bazı ayrıntılar vardı. Birlikte çalıştığım muhabir, bunun bir Princeton öğrencisi, elit topluluklar ve benzeri gruplar için iyi bir haber olacağını düşünüyordu. Ama başka şeyler de buldum. Üye olduğun için bu konuyu seninle konuşup konuşamayacağımı bilemedim.”

Kollarım karıncalanıyor. Üye olduğumu ona hiç söylememiştim.

Filmi durduruyorum. “Bir dakika, bunu nereden biliyorsun?”

“Aylardır bunun üzerinde çalışıyorum, Naomi. Açıkçası, ne-reye bakacağını bildiğinde bilgi bulmak o kadar da zor değil.”

“Ama sen su kalitesiyle ilgili bir şey üzerinde çalıştığını söylemiştin.” Amy bakışlarını aşağıya indiriyor. İhanete uğramışlık hissiyle mücadele ederken yüzüm kızarıyor. “Neden bu konuda yalan söyledin ki?” Geçtiğimiz aylarda sorduğu masum görünen soruları hatırlıyorum: *Nereye gidiyorsun? Kiminle görüşüyorsun?*

“Yani sorduğun tüm sorular...”

“Hayır, öyle değildi, yemin ederim.”

Sesimi sakın tutmaya çalışarak öfkeyle ona bakıyorum. “Öyleyse şimdi söyle bana. Neler oluyor?”

Amy tereddüt edip derin bir nefes alıyor. “Tamam... Yaklaşık on yıl önce bir şey oldu. Greystone üyelerinden biri, Lila Jones adında bir kız, cemiyetin kayak gezisi sırasında kayboldu.” Yutkunuyor. “Resmi hikâyeye göre bir kar fırtınasında kaybolmuş ve ertesi gün cesedi bir vadide bulunmuş.”

Hava aniden azalıyor. *Lila*. Bu ismi biliyorum. Bağlantıyı kurarken ürperiyorum. Ablamın daha önce ondan bahsettiğini duymuştum. Sanırım onunla arkadaştı. Ama neden üniversitedeyken bir arkadaşının öldüğünü bana söylememiştii?

“Ancak...” diye devam ediyor. “Zamanlama biraz şüpheli. Lila, Cemiyet üyelerinden birine dava açmış ama ölmeden birkaç gün önce dava aniden düşürülmüş.”

“Ne için dava açmış?”

“Görünüşe göre saldırı.” Amy devam ederken susuyorum. “Başka kimse konuşmaya yanaşmadı ve bu konuda kime başvuracağımı bilmek zordu ama onun erkek kardeşine ulaştım.”

“Ne dedi?”

Amy, bana söyleyip söylememekte kararsızmış gibi tereddüt ediyor.

“Kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin. Senin için birinin hayatının, Greystone’un içindeki çıkar topluluğunun saçmalıklarından daha önemli olduğunu biliyorum, tamam mı?”

Eğiliyorum. “Söz veriyorum.”

Başını sallayarak sesini alçaltıyor. "Ölümünün kaza olduğuna inanmadığını söyledi."

Sanki fiziksel darbe almış gibi arkama yaslanıyorum. Doğru mu anladım? Lila'nın erkek kardeşi, birinin Lila'yı öldürdüğünü mü düşünüyordu? Ve eğer bu, cemiyetin kayak gezisindeyken olmuşsa Lila'yı Greystone'dan birinin öldürdüğünü düşünüyor demektir.

Bunun duyulması hâlinde Amy'nin başının ne tür bir belaya girebileceğini düşününce başım dönüyor. Lila'ya zarar veren kişiler hâlâ ortalıktaysa tehlikeli olabilirler ve Amy'nin peşine düşebilirler.

Endişeyle göğsüm sıkışıyor. "Amy, bunu neden yapıyorsun?"

"Ne olduğunu bulmam gerek," diyor.

"Ama potansiyel bir cinayeti kurcalamak tehlikeli olabilir, özellikle de bunu yapanın kaybedecek çok şeyi varsa."

Amy hızla gözlerini kırptırıp başını sallıyor, daha sonra gözlerini kapatıp sanki vücudundan aynı korku hissini atmaya çalışıyormuş gibi nefes veriyor. Neredeyse karanlık olan odamızda gözleri kocaman. Korkmuş görünüyor, evet ama sanırım başka bir duygu daha görüyorum, bir kararlılık kıvılcımı. "Greystone'un etrafında dolaşmak benim için tehlikeliyse o grupta olman senin için daha tehlikeli değil mi?" diyor imalı bir şekilde. Sonra devam ediyor. "Bak, Lila'ya saldıran kişinin onun ölümüyle ilgisi olduğunu düşünüyorum. Ama davanın ayrıntılarını içeren eksiksiz bir kamu kaydı bulamıyorum. *Times*'in mahkemeye talepte bulunmama izin verip vermeyeceğini göreceğim."

Yüzümden ve ellerimden çekilen bütün kan karnımda toplanıyor. Onu durdurmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden ona bildiklerimi anlatıyorum. "Ablam on yıl önce Lila adında biriyle Greystone'daydı. Sanırım aralarında bir yaş vardı."

* * *

Lila'nın adını duyduğumda on bir yaşlarında olduğumu hatırlıyorum. Maya, dördüncü sınıfa geçtiği yaz, beni Cecily'nin erkek

kardeşi ve eşi, John ve Margaret'la tanışmam için Greenwich'e getirmişti.

O gece havuzda yüzmüştük ve Maya ve arkadaşlarıyla takılırken onun yeni hayatına hayran kaldığımı, kendimi çok havalı ve büyümüş hissettiğimi hatırlıyorum.

Kurulanıp akşam yemeğimizi yedikten sonra Maya ve arkadaşları Cecily'nin odasına girdiler. Çocuktum, bu yüzden beni davet etmelerini beklemiyordum ama aşağıda, şömine-nin yanında dururken kendimi dışlanmış hissettim. Bu yüzden Margaret'in anlamlı göz kırpmasıyla cesaretlelenerek her küçük kardeşin yapacağını yaptım ve yukarı çıkıp kapının aralığından içeri baktım.

Greystone Cemiyeti'ni ilk o zaman öğrendim.

Kısık sesle konuşuyorlardı. Onların fısıltılarında heyecan olduğunu sandığım bir şey duymuştum, odayı saran çılgın enerjiyi hissedebiliyordum ama yüzlerini gördüğümde seslerindeki titremenin korkudan kaynaklandığını anladım.

Kapıya yaslandım. Duyduklarım sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı: *Lila'nın tek başına gittiğini unutmamalıyız. Bu bir kazaydı.* Sonra birbirlerine bir daha bu konuda asla konuşmayacaklarına yemin ettiler.

* * *

Bağlantı kurmaya çalışırken aklım karışıyor ama ne kadar uğraşsam da bunu hangisinin söylediğini hatırlayamıyorum. "Ablam bir keresinde ondan bahsetmişti," diyorum Amy'ye. "Sanırım Lila'nın ölümünden sonraki yazdı."

Amy başını sallıyor. "Teorim, Lila ve Profesör DuPont'un bir ilişkisi olabileceği yönünde. Geçen hafta kütüphanede birkaç kızın, profesörün iki kez boşandığını söylediğini duydum. İlişkilerini öğrendikten sonra eşleri onu terk etmiş. Lila'nın kimi dava ettiğini bulmak için 2012'de Greystone'da olan herkesi araştırıyordum. Meğer Matthew'un karısı kayak gezisinden sadece birkaç ay sonra boşanma davası açmış. İşte o zaman Lila'nın ölü-

müyle ilgili doğru düzgün bir haberin olmaması daha mantıklı gelmeye başladı. Lila eğer bir öğrenciyi değil de Greystone'un idari kadrosundan birini dava etmişse bunu kapatmak onlar için daha kolay olurdu. Hatta ölümüne ilişkin polis raporunu bile buldum. Raporda hipotermiden öldüğü yazıyor ancak onu kaldığı kulübeden kilometrelerce uzakta bulmuşlar. Bu yüzden benim sorum şu: Öncelikle, neden orada tek başınaydı?"

İçimdeki ürpertiği görmezden gelerek derin bir nefes alıyor ve kendimi düşünebilecek kadar sakinleştirmeye çalışıyorum. "Peki, şimdi ne olacak? Makalen yayınlanacak ve Profesör DuPont'u şüpheli olarak göstereceksin, peki ya sonra ne olacak? Bir çeşit zamanaşımı süresi yok mu?"

Amy, "Cinayet için yok," derken gözleri gözlerime kilitleniyor.

23. BÖLÜM

Maya

Kasım 2011

O andan itibaren kendimi farklı hissettim. Farklıydım. Tavrım, yürüyüşüm, duruşum, insanların gözlerinin içine bakışım değişti. Daisy'yle bir odaya girdiğimizde başlar bize dönüyordu, bizi kıskançlıkla izlediklerini biliyordum.

Kabul töreninden sonraki haftalarda, ruhsuz günlerimizi derslere gidip gelerek, gecelerimizi birinin yurt odasının zemininde bağdaş kurup mum ışığında sırlarımızı dökerek, dudaklarımız şaraptan morarana kadar içerek geçirdik. Histerik bir şekilde güldük, gün doğumuna kadar dans ettik, Sterling'de yiyip içip ders çalıştık, onunla bütünleştik.

Her pazar, yeri ve saati değişen Greystone Cemiyeti toplantılarımız vardı. Yirmi birimiz, kampüsün korunaklı bir köşesinde, mum ışığında akşam yemeği yiyip şiir, sanat, siyaset ve cemiyete nasıl fayda sağlayabileceğimiz hakkında tartışırdık. O zamanlar her şeyde bir uğultu vardı. Sanki bir evrenin, bir âlemin içindeki sadece bizim erişebildiğimiz bir dünya içinde yaşıyormuşuz gibi bir his.

En önemlisi, Naomi'ye para gönderebilmişim. Planım, hem onun hem de bizim için bunu başarmak uğruna ne gerekiyorsa yapmaktı. Ve Greystone Cemiyeti bunun başlangıcıydı.

Yine de geceleri uykuya dalarken şu soru aklımdan çıkmıyordu: *Beni neden seçtiler?* Ve cevap veremediğim için bu yeni hayat geçici geliyordu. Bir gün kaybolacağından ve uyandığı-

da bunun sadece bir rüya olduğunu anlayacağımdan şüpheleniyordum.

* * *

Bir akşam yemeğinden sonra Daisy'yle birlikte onun yurduna geri dönerken arkamızdaki çakıl taşlarından lastik sesi geldi. Dönüp baktığımızda, süslü bir golf arabasında Cecily ve Kai'ı gördük.

Cecily gözlerinde bir parıltıyla, "Atlayın, inekler, dışarı çıkıyoruz," dedi. Arka koltuğa atladığımızda içimi bir heyecan dalgası kapladı.

O, köşeyi dönerken, "Golf arabasını nereden buldun?" diye sordum. Arabanın tavanına bağlı flamalar rüzgârda savruluyordu.

Cecily çenesiyle ön koltukta, yanında istiflenmiş koltuk değneklerini göstererek, "Geçen gece TI'da aptalca bir fıçı duruşu yaparken neredeyse bacağımı kırıyordum," dedi. Cecily'nin fıçı duruşu yaptığını hayal edince içimden güldüm.

Daisy çığlık attı. "Cecily St. Clair fıçı duruşu mu yapıyor? Bunu görmek için para verirdim."

"Bir erkeği etkilemeye çalışıyordu," dedi Kai.

"Aman Tanrım, onunla yattın mı? Adı ne? Nate mi?" diye sordu Daisy, alaycı bir şekilde. Tabii ki o zamanlar Nate'i tanımıyordum, bu yüzden bunun önemi çok geç olana kadar kafama dank etmedi.

Cecily aniden savunmaya geçerek, "Bir erkeği etkilemeye çalışmıyordum," dedi. "Sadece yapabileceğimi kanıtlamak istedim." Sinirlenerek omuz silkti. "Neyse, konuyu kapatabilir miyiz?"

Daisy bana alaycı bir bakış attı. Kai taşınabilir hoparlördeki müziği açınca gülmemi bastırdım.

Cecily kampüsün güney ucundaki bir tarlaya doğru hızla ilerlerken sıkıca tutunduk. Cecily ıslak çimenlerde spin atarken engebeli zemin bizi defalarca yerlerimizden fırlattı.

Yavaşlayınca Kai çantasından bir tüp çıkarıp bana uzattı. "Bu şerefe nail olur musun?"

Ellerimdeki garip nesneye şaşkınlıkla baktım. Bana bir çakmak uzatana kadar ne olduğunu anlayamadım. Bir havai fişek.

Cecily tarlada hızla ilerlerken golf arabasının arkasından fişekleri yaktık. On beş metre havaya fırlayıp patlayan havai fişekler, siyah gökyüzünde parlak, ışıltılı, rengârenk görüntüler oluşturdu.

Sert bir dönüşle vücutlarımız savrulurken Daisy çığlık attı.

Cecily, arabayı dik bir yokuştan aşağı doğru sürerken, "Sıkı tutunun, hanımlar!" diye bağırdı.

Tepeden aşağı hızla inerken yüzüme soğuk hava dalgası esti. Tenimin her bir santimi karmcalanıyordu. İşte bu kadardı, başarmıştım. Onların yakın çevresinin bir parçasıydım. Kampüsün en güzel, en başarılı ve en kıskanılan kızlarıyla arkadaşım.

Karanlığın içinden sirenleri ve kampüs polisinin hoparlörünü duyduk. "*Güvenlik. Ne yapıyorsanız hemen bırakın.*"

"Hadi, git, devam et!" dedi Daisy, Cecily'nin koltuğunun arkasına vurarak.

Araziden geçerken damarlarımdaki adrenalin tavan yaptı. Cecily, golf arabasını üniversite içinde bir NASCAR* sürücüsü gibi savurarak sürüyordu. Kampüs polislerini atlatır atlatmaz hep birlikte derin bir nefes aldık.

"Sana araba kullanmayı kim öğretti?" diye sordum başım dönerken.

Cecily sırıttı. "Araba kullanmayı Manhattan'da öğrendim."

"Bizi kovalamaya çalıştıklarını gördün mü?" diye sordu Kai. Daisy ise kahkaha krizine girmiş, karnını tutuyordu.

Ana kampüste ilerlerken Kai müziğin sesini açtı. Daisy ve ben arabaya tutunup, ayağa kalkarak ciğerlerimizin izin verdiği kadar yüksek sesle şarkı söyledik. İkinci ve üçüncü kat pence-relerinden dışarı çıkan öğrenciler bizi tezahüratlarla destekledi.

* Ulusal yarış arabaları birliği olan *national association for stock car auto racing* teriminin kısaltması. -çn

Bir kız pencereden, "Hepiniz delirmişsiniz!" diye bağırdı. Başka bir pencereden ise bir grup erkek Sterling Kulübü bayrağını kaldırarak bizi alkışladı.

Artık kampüsün en kıskanılan kulübünün bir üyesi olmakla kalmamış, kız kardeşimle tekrar birlikte olmaya bir adım daha yaklaşmıştım. Sonunda her şey yoluna girmeye başlıyordu.

24. BÖLÜM

Maya

Haziran 2023, Greenwich, Connecticut

Naomi'nin cenazesinin olduğu gün, tepede karabulutlar dolaşıyor ve hava macun gibi yoğun. Sanki içimdeki duygu o kadar güçlü ki gözeneklerimden sızıp etrafımızdaki havaya karışmış.

Ölümünün üzerinden iki hafta geçti. İnanması zor, sanki daha dün telefonda konuşmuştuk, aslında tartışmıştık ve bu düşünce içimi yine suçluluk duygusuyla dolduruyor.

Keşke o konuşmayı tekrar yapabilseydim. O âna geri dönüp bir nefes alabilseydim.

Margaret'a bundan bahsettiğimde, *sanırım ben de ona çok sert davrandım*, demişti.

O, *ben de*, diyene kadar ikimizin de sürekli onun için endişelenmesinin Naomi için ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim.

Naomi geceleri metroya bindiğinde, çok fazla erkekle öpüştüğünde, sanki dünya yok oluyormuş gibi para harcadığında geriliyordum. Keşke onun adına kararlar verebilseydim de hatalarının sonuçlarına katlanmasını izlemek zorunda kalmasaydım.

Ama şimdi hata yapmanın büyümenin gerekli bir parçası olduğunu anlıyorum. Şikâyet etmek yerine, bu kadar doğal davranmasına, başkalarının ne düşündüğünü zerre umursamasına hayran olduğumu ona söylemeliydim. Bir odayı nasıl aydınlattığını, Dani'nin ona ne kadar hayran olduğunu, ona ne kadar saygı duyduğumu söylemeliydim.

“Margaret Teyze’yi görebilecek miyiz?” diye soruyor Dani tatlı bir şekilde. Tüm arkadaşlarıma *teyze*, diyor.

“Onu görebileceğiz ama bugün üzgün olabilir, tamam mı?” diye açıklıyorum. Cenazeye gideceğimizi biliyor gibi görünüyor ama teyzesi Naomi’nin öldüğünü ve bir daha asla geri dönme-yeceğini tam olarak anladığını sanmıyorum. Üstelik bunu ona açıklayacak cesaretim de yok.

Bir sıra selvi ağacının arasından geçen yol taş bir çeşmenin etrafından dolanıyor. Margaret’ın, *Architectural Digest** sayfala-rından fırlamış gibi görünen Fransız şatosu tarzı evi, acımı yeni-den kabartıyor ve kendimi tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Sakın ağlama, diyorum baskı arttıkça. Naomi beni ağlarken görmeye dayanamazdı. Ama ondan büyüğüm, on yaş büyüğüm. Önce benim cenazem olmalıydı. Naomi’ninki değil. Asla Nao-mi’ninki değil.

Bir öğleden sonra East Hampton’ın pürüzsüz kumlu sahilin-de yürürken *annem gibi bir kutunun içinde hapsolmak istemiyorum. Birinin küllerimi okyanusa savurmasını istiyorum*, demişti. On altı yaşma bastığı yazdı ve ikimiz de haftayı Margaret ve John’la ora-da geçirmiştik. *Böylece özgür olabilirim*.

Nate arabayı yolun sonundaki boşluğa park edip bana dönü-yor. “Hazır mısın?”

Başımı sallıyorum. “Hadi, Dani.” Onun arabadan inmesine yardım ettikten sonra minik elini tutup eve giren misafir denizi-nin arasına karışıyorum.

* * *

Cenaze töreni, kavurucu güneşin altında arka bahçede düzenle-niyor. Daisy ve ailesinin yanındaki ön sıraya oturup programlar-la kendimizi yelpazeliyoruz. Ayaklı vazoun yanında Naomi’nin çok parlak ve kusursuz bir fotoğrafı var. Ona hiç benzemiyor.

* 1920 yılında kurulan bir Amerikan aylık dergisidir. Ana konuları, saf dış mimariden ziyade iç mekân tasarımı ve peyzaj düzenlemesidir. —yhn

Mavi-beyaz elle boyanmış ayaklı vazo, büyükannemin piring veya çay sakladığı raflarda görmüş olabileceğim türden bir şey.

Sanırım annemin açık tabutundan daha iyi. Yanaklarına sürdükleri tuhaf, pudramsı makyaj, asla seçmeyeceği o aşırı pembe ruj, sümbülteber parfümüyle gizlemeye çalıştıkları koku. Bu anı midemi bulandırıyor.

Nate, elimi sıkmak için uzanarak, "İyi misin?" diye soruyor.

Elimi yanağıma götürdüğümde nemli olduğunu hissediyorum. Rahatlamaya çalışarak yavaş ve planlı bir nefese odaklanıyor ve ona başımı sallıyorum. *İyi miyim? Haftalardır iyi değilim.*

Rahip dua ettikten bir süre sonra Daisy mikrofonu alıyor, daha sonra da Zalikah. Kısa süre sonra yanaklarım yine gözyaşlarıyla ıslanıyor.

Margaret'in konuşması sırasında, aklım Naomi'nin odasında bulduğum nota takılıyor. *Naomi, dün gece için özür dilerim. Telafi etmeme izin ver. -M.*

Not, Matthew'dan mıydı? Eğer öyleyse neden özür dileme ihtiyacı hissetmişti?

Dedektif Simmons, Naomi'nin ölmeden önceki gece Manhattan'da olduğunu söylemişti. Kiminleydi? Biriyle mi görüşüyordu? Birinden mi kaçıyordu? Ve kampüse döndüğünde, göle nasıl düşmüştü? Polis, Matthew'un suç anında nerede olduğunu neden öğrenmek istemişti? Neden onu sorguya çekmişlerdi? Naomi'nin diğer profesörlerinden herhangi birini sorgulamamışlardı, değil mi? Ondan şüphelenmelerine sebep olan neydi?

Tanıdık yüzlere göz gezdiriyorum: Oda arkadaşı Amy, profesörleri, Sterling Kulübü'nden sınıf arkadaşları. Sonra arkalarda oyalanan Liam'ı görüyorum. Öfkeli çıkışı hâlâ bunu onun yapmış olabileceğini düşündürüyor. Kız kardeşimi öldürmüş olabilir ve ondan sonra buraya gelme cesaretini gösterdiğini düşünmek... Bu, midemi bulandırıyor.

Ellili yaşlarındaki bir kadın boğazını temizleyip konuşmaya başladığında mikrofon cızırdıyor. Kanatlı mor gözlükleri, omuz

hizasında örgüleri ve her parmağında uyumsuz yüzükleri olan kadın kendini Naomi'nin tez danışmanı, İngiliz Edebiyatı'nda profesör olan Fiona Williams olarak tanıtıyor. İsim tanıdık geliyor. *Fiona Williams...*

"Naomi'yi tanıyacak kadar şanslı olan bizler, bu parlak genç kadının kaybının yasını tutuyoruz," diyor Fiona güçlü bir sesle. "Yıl boyunca haftalık olarak buluşuyorduk, bu yüzden onu iyi tanıdım. Naomi'nin tezi, kadınların statükoyu bozdukları için tarih boyunca nasıl susturuldukları hakkındaydı." Duraksıyor, şahin gözleriyle kalabalığı tarıyor. Derin bir nefes alırken sözlerinin ağırlığını anlıyorum. "Naomi'nin akıl hocası ve arkadaşı olarak anısının unutulmasına izin vermeyeceğime yemin ediyorum. Onu seven hepimiz, misyonunu desteklemeye devam edelim ve başka bir genç kadının mezarında sessizliğe mahkûm olmasına izin vermeyelim."

İçimden bir ürperti geçiyor. Naomi *susturulmuş* muydu? Böyle söylendiğinde kulağa çok acımasız, çok kötü geliyor. Aynı derecede rahatsız görünen Nate'e bakıyorum. Fiona zoraki bir gülümsemeyle konuşmasını bitirip, yerine geri dönerken kalabalığın arasından mırıltılar yükseliyor.

Sonra papaz beni kürsüye çağırıyor. Alnımda, boynumda ve sırtımda ter damlaları birikirken boğazımda bir düğüm oluşuyor. Burada çok fazla insan var. Çok fazla yüz.

Kürsüye vardığımda, elimdeki konuşmaya bakıp aniden beliren kaçma isteğini bastırıyorum. Mürekkep lekeli kâğıt buruşuk, lekeli bir karmaşa hâlinde. Boğazımı temizliyorum. "Naomi..." Tanrım. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Gözlerim kalabalığın içindeki Nate'i buluyor. Nate hafifçe, destekleyici bir şekilde başım sallıyor. Tekrar deniyorum. "Naomi... Kız kardeşimdi. Aramızda on yaş vardı ama bu bizi daha da yakınlaştırdı. Onun kahkahası... Her yerde onu duyuyorum."

Gözlerim kalabalığın üzerinde geziniyor, izleyenlere bakarken bir yüze takılıyorum: Matthew DuPont. Uzun kızıl-sarı saçları, güneşten bronzlaşmış teni, bir cenaze töreni için biraz fazla

dekoltesi olan nişanlısı yanında. Onunla daha önce karşılaşmış ama üzerinde fazla durmamıştım.

Bu kadın, nasıl bir adamla evlendiğini biliyor muy? Önceki evliliklerini bitiren şeyleri?

Bazı insanların mükemmel bir ilişkiye, mükemmel bir hayata sahip hevesiyle apaçık kusurları, hemen önlerindeki kırmızı bayrakları görmezden gelmeye razı olduklarını düşünüyorum bir kez daha.

Tekrar Matthew'a baktığımda kibarca bana gülümsüyor.

Konuşmama geri döndüğümde, kelimeler birbirine karışıyor. Beni izleyen gözler bıçak gibi içimi delip geçerken ellerim titriyor.

Kâğıdı bırakıyorum. Belki buradaki biri bir şeyler biliyordur. Belki de ne olduğunu anlamama yardım edebilirler. Cevaplar aradığımı onlara bildirmenin bir yolunu bulmalıyım.

Güçlü ve net bir sesle konuşmak için kendimi zorlayarak, "Kız kardeşimin ölümü..." diyorum. "Kaza değildi."

Şaşkın fısıltılar yükseliyor.. Konukların arasında Matthew'u buluyor ve gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Gülümsemesi kaybolmuş, kıpırdamadan oturuyor. "Bunu ona biri yaptı. Kim olduğunu bulana kadar durmayacağım. Naomi'nin son haftaları hakkında herhangi bir bilginiz varsa lütfen bana ulaşın."

Başımı eğip, kürsüden hızla uzaklaşırken gözlerimden yaşlar akıyor. Yanlarından geçerken başlar bana dönüyor, ağızlar açık.

"Maya!" Adımı duyuyorum ama kimin söylediğini anlayamıyorum. "Maya, Maya, Maya!" diyen bir koro var. *Durun! Çığlık atmak istiyorum. Bana yardım etmeyecekseniz, beni rahat bırakın!* Gözyaşlarımın arasındaki dünyada renk ve şekiller birbirinin içine geçmiş, her şey bulanık ama onların gözlerini hissedebiliyorum. Düzinelerce göz. Hepsi bana bakıyor. Neyim olduğunu merak ediyorlar. *Zavallı Maya. Olanlar çok korkunç. Yardıma ihtiyacı var.* Şu anda kimsenin ne düşündüğü umurumda değil.

Eve doğru koşarken kulaklarım çınlıyor. *Lütfen beni rahat bırakın.*

* * *

Çantamdaki anksiyete ilacımı alırken ellerim titriyor. Bir hapı avucuma dökerek ağzıma atıyorum ve susuz yutuyorum. *Ne düşünüyordum ki?* Adrenalin azalırken yerini utanç alıyor.

Mutfaktaki lavabodan bir bardak su doldurup içtikten sonra yukarı çıkıyorum. Sahanlıktan tanıdık koridora doğru yürürken Naomi'nin bu eve ilk taşındığı zamanı hatırlıyorum. Bu koridordan ilk yürüyüşünü.

* * *

Naomi'nin yatak odasının ergenliğindekiyle aynı olduğunu görünce şaşırıyorum. Sayvanlı yatak. Turna ve çiçek desenli mavi tuval duvar kâğıdı. Duvarlara bantlanmış şiirler ve New York çizimleri. Santa Cruz'da bir plajda el ele tutuştığımız bir çizim. Şükran Günü'nde Margaret ve benim olduğum bir başka çizim. Bir yelken gezisinde... Kalbim sıkışıyor.

Parmaklarım eşyalarının üzerinde gezinirken neredeyse boğuk sesini, gevezeliğini, gülüşünü duyabiliyorum. Burnundaki çilleri, minik çarpık dişini ve omuzlarına dökülen güzel ve özgür kahverengi buklelerini görüyorum.

Naomi'nin yatağının kenarma çöküp, başımı ellerimin arasına alarak gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Farkına bile varmadan, pencerelerin dışındaki gökyüzü kararıyor.

Aşağı kattaki herkesle yüzleşmeye ya da eve gitmeye hazırlanıyorum, tam çıkmak üzereyken gözüm bir şeye takılıyor. Masasının alt çekmecesini, rayından çıkmış gibi hafifçe yamuk. Kulpundan çekmeyi deniyorum ama çekmece yerinden oynamıyor. Bir şeye takılmış gibi. En azından bunu tamir edebileceğimi düşünerek çekmeceye odaklanıyorum.

Masayı duvardan ayırıp, parmaklarımı arkasında gezdirince kalın bir toz tabakası hissediyorum. Bir şey hareket ediyor, uzun bacaklı bir örümcek kaçarken elimi geri çekiyorum. Ürperiyorum.

Cesaretimi toplayıp elimi tekrar oraya soktuğumda, parmaklarım sert bir şeyin köşesine dokunuyor. Masayı duvardan biraz

uzaklaştırdığımda deri ciltli bir defter buluyorum, sayfaları karıştırırken Naomi'nin dağınık el yazısını tanıyorum. Notlar aceleyle karalanmış. Sayfalar yırtılmış. Okunacak haber makaleleri ve *Hediye parası mı gönderildi? Peşinat mı? Başka kim biliyor? Menkul Kıymetler Araştırması* gibi garip notlar içeren madde işaretleri var ve *Hunt Yatırım Grubu Kaynakları* başlığı altında tanımadığım isimlerin bir listesi.

Hunt skandalıyla mı ilgileniyordu? Bu defteri ne zaman saklamıştı? *Neden saklamıştı?*

Sayfaları tararken büyük harflerle yazılmış ve iki kez altı çizilmiş bir soruyla karşılaşıyorum: *LİLA JONES'U KİM ÖLDÜRDÜ?* Defteri neredeyse düşürüyordum, nefesim kesiliyor.

Aniden orada başka birinin daha olduğunu hissedip başımı kaldırıyorum. Kapıda bir kadın duruyor. Matthew'un nişanlısı Sara olduğunu fark ediyorum.

Legacy Vakfı etkinliğinde karşılaşmıştık ama onu hiç yakından görmemiştim. Loş ışıktaki bile çarpıcı. Çok az makyaj yapmış. Gür kirpiklerine sadece biraz rimel sürmüştü ve derin dekoltesi kolsuz siyah elbisenin üzerine V yakalı bir kazak atmış. Saçları yüzünden geriye doğru toplanmış, yanaklarının üst kısımları ve köprücük kemikleri hafifçe güneşten yanmış.

"İyi olduğundan emin olmak için geldim," diyor. Sesi samimi geliyor ama sonra dudaklarının kenarlarının küçümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldığını fark ediyorum. Bana bakış şekli itici.

Odaya bir adım attığında defteri arkama saklıyorum. Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum. Kocasıyla olan geçmişimi bildiğinden de şüpheliyim ama her halükârda bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum.

"İyiym, teşekkürler," diyorum ona.

Bana doğru bir adım daha atınca masaya yaslanıyorum. "Konuşman... Beklenmedikti. Eminim ki orada öylece durmak hiç kolay olmamıştır." Sesi yavaş ve ölçülü.

Konuşmamı hatırlayınca ağzım kuruyor -Matthew'a öyle dik dik bakmamalıydım- ama sonra savunmaya geçiyorum. Kız kar-

deşini böyle kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Beni yargılamaya hakkı yok.

“Evet,” diyorum bir duraksamadan sonra. “Kolay değildi.”

Sara kapıyı arkasından kapatıyor. “Konuşabileceğimizi umuyordum. Sana bir şey sormak istiyorum.” Yaklaşırken ellerinin yumruk olduğunu fark ediyorum. Benim fark ettiğimi görünce ellerini gevşetiyor. Birkaç adım ötede duruyor. “Bir kız kardeşim var ve onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum.” Sesi kısılıyor. Gerginliğim artıyor, kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. “Ama...” derken ses tonu değişiyor. “Yardım istediğinde bize baktığını fark ettim. Matthew’la ailene yardım etmek için elimizden geleni yapmak istediğimizi bilmeni isterim. Katkıda bulunabileceğimiz bir fon varsa... Lütfen bize bildir.”

Şaşıyorum. *Bunu ona biri yaptı,* dediğimde beni dinlemiyor muydu? Para istemiyordum. Hem Nate hem de ben çalışıyoruz ve Naomi’yi kaybetmek çalışmamızı durdurmayacak. Daha da tuhafı, ses tonu ve o sahte samimiyeti.

Tam cevap verecekken biri kapıyı çalıyor. “Maya? Her şey yolunda mı?” Nate’in sesi. İçim rahatlıyor.

Nate odaya giriyor ve Sara’yı görünce kaşları çatılıyor. “Şey... Merhaba. Burada başka birinin olduğunu fark etmemiştim. Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” Nate onu tanımamış gibi.

“Çıkmak üzereydim,” diyor Sara hemen. Dönerek ona sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. Yüzünün aniden değişmesi rahatsız edici geliyor.

Çıkmadan önce hafifçe omzuma dokunuyor ve çıkarken kapıda durup, “Tekrar, Maya, en içten taziyelerimi sunarım,” diyor.

25. BÖLÜM

Naomi

Kasım 2022, ölümünden altı ay önce

Cumartesi sabahı, provadan sonra koridorun sonundaki ortak banyoda duş alıyorum. Aniden birini arama isteğiyle eski mesajlarımı tararken sıcak su odayı buharla dolduruyor.

Parmağım ablamın adının üzerinde geziniyor. Onunla konuşmak istiyorum ama ona *Times* soruşturmasından veya hırsızlıktan bahsedemem. Panikler. *Başka kim?* Liam'ı düşünüyorum ama odasına gittiğim gecedan beri sessizleştiğini hatırlıyorum.

Kırıldım ama şaşırmadım. Hep böyle yapardı; bir an içini açar, bir sonraki an sanki yokmuşum gibi davranırdı.

Telefonumu lavabonun kenarına koyup kaynar duşa giriyorum. Sırtımdaki düğümler gevşerken aklıma Greystone Cemiyeti'ne seçildiğim gece geliyor. Liam'la tanıştığım gece.

* * *

Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. İkinci sınıftaydım, şubat ayıydı ve gece alışılmadık derecede sıcaktı. Tepemde dolunay tabak gibiydi, kemiklerimde bir uğultu dolaşıyordu.

O yıl çok yol katetmiştim. Yıllardır mücadele ettiğim depresyon ortadan kalkmıştı. Uyumak için haplara bile ihtiyacım yoktu. Ve her zaman hissettiğim o hafif ama için için kaynayan kaygı neredeyse tamamen yok olmuştu. Arkadaşlarım vardı, derslerim iyiydi ve çocukluğumdan beri katılmayı hayal ettiğim Sterling Kulübü'ne kabul edilmiştim.

Hava almaya terasa çıktığımda sırtıma bir el dokunmuştu. Arkamı döndüğümde karşımda daha önce gördüğüm adamı buldum. Beni dans ederken izleyen adamı. O kadar yakışıklıydı ki gözlerinin içine bakamıyordum. Kalbimin göğsümden çıkacakmış gibi attığını ve eğilip fısıldadığında içimi kaplayan heyecanı hatırlıyorum. *Greystone Cemiyeti'ne seçildin.*

Nefes almam birkaç saniye sürmüştü ama kendime geldiğimde başımı kaldırdım. *Kabul ediyorum.* Onu takip etmemi söyleyerek beni mahzene götürmüştü.

Kabul edilme töreninden sonra kendini düzgünce tanıtmıştı: Liam Alexander. İsminin son derece seksi ve biraz gizemli olduğunu ve ona çok yakıştığını düşündüğümü hatırlıyorum. New York, Ryeli olduğunu, golf kulüplerinde büyüdüğünü, ülkenin en iyi tenis koçlarıyla çalıştığını ve Princeton'a giden dördüncü nesil olduğunu öğrenmiştim.

Ben ikinci sınıftayken üçüncü sınıf öğrencisi olan Liam, o ilk tanışmada o kadar sıcakkanlıydı ki sonraki haftalarda soğuk ve mesafeli davranınca şaşırmıştım. Koridorda karşılaştığımızda beni görmezden gelir, göz temasından kaçınırdı.

Ama ara sıra, ikimiz de kütüphanede çalışırken veya odanın karşı taraflarında akşam yemeği yerken, onu beni izlerken yakalardım.

* * *

Soğuk bir nisan gecesi -soğuk olduğunu hatırlıyorum çünkü odama geri dönmek için katlanmam gereken o uzun ve zorlu yürüyüşü yapmak istemiyordum- Sterling Club Kütüphanesi'nde ders çalışıyordum. *Kayıp Cennet*'in ağır bir bölümüne eğilmişken biri karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Katılabilir miyim?" diye sordu Liam.

Başımı kaldırdım. Omuz silktim. "Şey, evet, tabii. Ben de birazdan gideceğim."

Liam dizüstü bilgisayarını çıkarıp tuşlara basmaya başladı, ben de işime geri döndüm. Liam tipik bir Princeton çocuğu, bir

Brooks Brothers modeli gibi görünüyordu, bu yüzden ortak hiçbir noktamız olmadığını varsayarak onu görmezden geldim.

Ama sonra beni şaşırtan bir şey yaptı. Bir paragrafın altını çiziyordum ki yazmayı bırakıp başım kaldırdı. "Min Jin Lee'yi sever misin?" Milton, Hemingway ve Shakespeare'den oluşan kitap yığınının yanına koyduğum *Free Food for Millionaires* kitabını görmüştü. Ablam doğum günümde hediye etmişti.

Ona baktım. "Okudun mu? Bu tür hikâyelerden hoşlanacağını hiç tahmin etmezdim."

Başını sallayıp okuduğu, dizüstü bilgisayarının arkasına sakladığı Kazuo Ishiguro'nun *Never Let Me Go** kitabım gösterdi. Benim de okuduğum bir kitaptı.

Bu kadar hassas bir şeyden hoşlanacağını hiç düşünmemiştim. Şaşkınlığımı fark ederek, "Daha yeni başladım," diye itiraf etti. Gülümsedi. "Ama gerçekten keyif alıyorum."

Ben de gülümsedim. "Ablamla doğum günlerimizde birbirimize her zaman kitap alırız."

Bu ortak alışkanlığımız sayesinde kendimi ablamla daha yakın hissediyordum. Bu kitapların sayfalarında konuşamadığımız, konuşmak istemediğimiz şeyler vardı. *Free Food for Millionaires* kitabında, Princeton mezunu Kore asıllı bir Amerikalı, yirmili yaşlarının başında New York'a gidiyor ama kendini hiçbir zaman oraya ait hissetmiyor.

"Annem yazar," dedi Liam. "Bu onun en sevdiği kitaplardan biri." Genellikle soğuk ve mesafeli olan gözleri, loş ışıktaki daha yumuşak görünüyordu ve ilgiyle parlıyor gibiydi.

Onlarda, daha önce olmayan bir yakınlık hissettim.

Liam gerginliği dağıtmak için eğilerek çantasından yarısı boş bir şarap şişesi çıkardı. "Babam bu şişeyi şaraphaneden gönderdi. Dürüst olmak gerekirse, o kadar da iyi değil." Şarap şişesini ironik bir hareketle kaldırdı. "Sirke, ayakkabı derisi ve bir tutam

* *Beni Asla Bırakma.* -çn

ıslak köpek aromalı, yoğun bir Cab.” Aniden durarak sırttı.
“Bitirmeme yardım etmek ister misin?”

Kendimi onun cazibesine kapılmış bir hâlde bularak sırttım.
“Islak köpek kokusu gerçekten çok etkileyici.”

* * *

Sonraki haftalarda, gece geç saatlere kadar kütüphanede birlikte çalışırken Liam’ı daha yakından tanıdım. Bazen karanlık, sisli kampüste benimle birlikte yürürdü, bazen de sağanak yağmurda kampüsü koşarak geçerdik. Aramızda her zaman dayanılmaz derecede gergin bir atmosfer vardı ama ikimiz de ilk adımı atmak istemiyorduk.

Bir gece, beni eve bıraktıktan sonra gitmeye hazırlanırken artık dayanamadım. Uzandım, ceketinin yakasını tuttum ve onu öptüm. Bir an donakaldı, daha sonra o da beni öptü. Dudakları yumuşacaktı, nefesinden nane kokusu geliyordu. Öpücük hayal ettiğimden daha güzeldi ve sanki tüm varlığım onun içinde eriyordu.

İkinci sınıfımın geri kalanında, ayrı olduğumuzdan daha fazla geceyi birlikte geçirdik. Çarşaflarının yumuşak pamuğuna, kolunun altına sokulduğumdaki hisse, göğsünün mükemmel kıvrımına kıvrılmaya alıştım.

İkinci sınıftan sonraki yazımı West Village’taki bir kitapçıda çalışarak geçirdim, o ise şehir merkezinde babasının fonunda çalışıyordu. Her akşam işten sonra buluşuyor, yeni restoranlar deniyor veya Ludlow Caddesi’ndeki en sevdiği sinemada oynayan klasik bir filmi izlemeye gidiyorduk.

Üçüncü sınıftayken Liam’la birbirimize deli gibi âşık olduk ancak hâlâ birbirimize o kelimeleri hiç söylememiştik. Yine de gece geç saatlerde konuştuğumuzda sesinden duyabiliyor, elimi tutuşundan, saçımı yüzümden geriye atışından ya da dans gös-

* Bir şarap markası olan Cabernet Sauvignon’un kısaltması. –çn

terilerimde seyirciler arasında sessizce oturduğunda bunu hissedebiliyordum.

Ama mart ortasında bir gün, her şey değişti. Bütün gün Liam'dan haber alamamıştım ve midemde geçmek bilmeyen bir huzursuzluk vardı.

O gece onun yurduna vardığımda yağmur yağıyordu ve Liam'ı yangın merdiveninde, başını dizlerinin arasına almış, otururken buldum.

Koridor kapısını açık tuttum ve yağmurun sesini bastırmak için, "Liam!" diye bağırarak zorunda kaldım.

Saçları alnuna yapışmış, gözleri kıpkırmızı olmuş bir şekilde bana baktı ve başını tekrar eğdi.

İlk başta bana ne olduğunu söylemedi ama nazikçe ısrar ettikten sonra açıldı: Küçük erkek kardeşi Gabe, lakros antrenmanı sırasında beyin sarsıntısı geçirmişti. Ertesi gün sezonun en önemli maçı vardı ve koçu ona oynamaya hazır olup olmadığını sormuştu. On altı yaşında bir çocuk olarak elbette *evet*, demişti.

Tekrar darbe almış, nöbet geçirmiş ve hastaneye giderken hayatını kaybetmişti.

Donup kaldım, kalbim kırılmış ve boğazım düğümlenmişti. Kardeşini seviyor, sürekli onunla konuşuyordu. Nasıl ölmüş olabilirdi?

Ona bakmaya dayanamıyordum. Çok acı çektiğini anlayabiliyordum.

Birden Liam ayağa kalktı ve beni iterek yanımdan geçti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sadece araba kullanmak istiyorum," dedi Liam. Sesi boğuktu ve gözlerindeki dalgın bakıştan içkili olduğunu anlayabiliyordum.

"O zaman ben de seninle geliyorum." Yağmurda onu otoparka kadar takip ettim.

"Lütfen gelme. Yalnız kalmak istiyorum." Arabaya binmeye çalışınca onu durdurdum.

Sürücü koltuğuna giden yolu keserek, "Bana bak!" diye bağırdım. "Şu anda araba kullanamazsın."

“Çekil.”

“Ciddiyim. Bunu yapmana izin vermeyeceğim.” Yağmur daha da şiddetlenmişti, yağmur damlaları metal tavana vuruyordu. Cipi eskiydi. Lastikleri muhtemelen yıllardır değiştirilmemişti. Bu yağmurda ve bu kadar sarhoşken araba kullanmaya kalkarsa...

“Siktir!” Liam arabanın kaputuna sertçe vurunca olduğum yerde sıçradım. “Çekil, dedim.” Sinirleri zorlanan birinin bakışları vardı. Ve bu beni korkuttu.

Liam kapıyı hızla açıp sürücü koltuğuna atladı. Adrenalinim tavan yapınca, ben de arabanın etrafından dolaşıp yolcu koltuğuna atladım. Ne düşündüğümü bilmiyordum. *Düşünmüyordum*. Tek bildiğim, kendine zarar vermesine izin veremeyeceğimdi. Bunları daha önce de söylemişti. Eğer şu anda arabayı kullansaydı, kendini öldürmeye çalışacağını biliyordum.

Ama arabada ben varken bunu yapmazdı. En azından yapmayacağını umuyordum.

Dolambaçlı yolda hızla ilerlerken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Yağmur ve rüzgâr camlara çarpıyor, arabayı sarsıyordu. Manzara karanlık ve yabancıydı. Liam’ın nereye gittiğini bilmiyordum. Onun da bildiğinden şüpheliydim.

“Liam, yavaşla.” Sesim tiz ve zayıftı. Güçlkle yutkunup tekrar denedim ama dinlemedi. Gözleri yola odaklanmıştı, direksiyonu daha sıkı kavrayan eklemleri bembeyazdı, altımızdaki asfalt kaygandı. “Liam! Ciddiyim!”

“Sana gelmemeni söylemiştim. Lanet olsun!”

İleride bir korna sesi duyup başımı kaldırdığımda bir tırın bize doğru yaklaştığını gördüm. Yolun yanlış tarafındaydık. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki silecekler yetişmiyordu.

Her şey çok hızlı oldu.

Liam sertçe fren yaptı ve göğsüm sıkıştı. Araba sağa doğru savrulurken vücudum orta konsola çarptı. Lastikler korkunç bir sesle patinaj yaparken dakikalarca nefesimi tuttum, ta ki araba sonunda yolun ortasında kayarak durana kadar.

Liam zor ve düzensiz nefes alıyor, hayvansı sesler çıkarıyordu. Kalbim kontrolden çıkmıştı. Neyse ki kamyon gürültüyle yamızdan geçip gitti.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet. Ya sen?” Tüm vücudum titriyordu, kan kulaklarıma hücum ediyordu. Boğazım acıyordu. Zar zor düşünebiliyordum. Kelimeleri güçlkle çıkarabiliyordum.

Bir an sonra nefesimi bulunca öfkem açığa çıktı. “Ne düşünüyordun? İkimizi de öldürebilirdin!” diye ona bağırdım. Ondan anahtarları aldım ve sessizce kampüse geri döndük.

* * *

Ertesi hafta, Liam erkek kardeşinin cenazesi için okuldan ayrıldı. Nisan ayında birkaç haftalığına geri döndüğünde onun iyi olduğunu düşündüm ama bir gece, onu merdivenlerin dibinde sarhoş ve yaralı hâlde bulduktan sonra o âna kadarki en kötü kavgamızı ettik. Yardım alması için onu ikna etmeye çalışırken, “Seni seviyorum,” dedim. Bu cümle ağızımdan döküldü ve Liam donakaldı.

Bunu yapamam, diye mırıldandı kapıdan çıkarken. Ve hepsi bu kadardı.

* * *

Ertesi sabah gitti ve ne mesajlarıma ne de aramalarıma cevap verdi. Aylarca ona ulaşmaya çalıştıktan sonra pes ettim, daha sonra onun rehabilitasyona gittiğini öğrendim. Mahallesinden bir kızla etiketlendiği bir fotoğrafta görene kadar onunla resmen ayrıldığımızın farkında değildim.

Eylül ayında, son sınıfa tekrar başlamak için geri döndüğünde, olanlar hakkında konuşmaya çalıştık ama çok kolay sinirleniyordu. Agresifti. Söylediğim her şey onu çileden çıkarıyordu ve göz göze geldiğimizde orada değildi. Sanki bir yabancıнын gözlerine bakıyormuşum gibiydi.

* * *

Anılarımdan sıyrıldığımda düşün soğuk aktığını hissediyorum. Suyu kapadıktan sonra yanaklarımın hâlâ gözyaşlarıyla ıslak olduğunu fark ediyorum. Duştan çıkıp saçlarımı topluyor ve odama dönüyorum, eşofmanlarımı giyip bir kitapla yatağıma yerleşiyorum.

Ama kendimi aynı cümleyi tekrar tekrar okurken bulunca, kitabı bırakıp telefonumu kontrol ediyorum. Saat gecenin biri. Ekrana bakıp da Liam'dan bir mesaj görünce şaşırıyorum. Basit bir kelime ama kalbimi hoplatıyor: *Selam*. Beni görmezden geldiği için ona kızmak istiyorum.

Ama son birkaç günden sonra onun kollarının sıcaklığını özleyorum. Kucaklanmak istiyorum. Güvende hissetmek istiyorum.

Yüzümü yastığa gömüp bu hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama sonra telefonum tekrar titriyor ve ekrana baktığımda tüm vücudum pes ediyor: *Geri dön*.

26. BÖLÜM

Maya

Aralık 2011

Aralık ayında bir perşembe akşamı, kütüphanenin dışında Lila'ya rastladım. Kar yağmıştı ve kampüs garip bir şekilde sessizdi.

Lila yaklaştığında, gözlerine kalem çektiğini ve saçlarını farklı bir şekilde şekillendirdiğini fark ettim. Yüksek elmacıkkemiklerinin üzerindeki çilleri ortaya çıkaracak şekilde geriye doğru toplamıştı. Ama başka bir şey daha ortaya çıkmıştı: Şakağının yakınındaki öfkeli morumsu bir çürüğün üzerine kat kat uygulanan kapatıcıyla rengi değişmiş bir bölge. Baktığımı fark edince, hızla kulağının arkasından bir tutam saç çekip yüzüne düşürdü.

"Hey, bu gece ne yapıyorsun?" diye sorması beni şaşırttı çünkü pek yakın değildik.

"Daisy'nin odasında bir iç çamaşırı partisine gitmem gerek. Neden? Ne oldu?"

Lila kaşlarını kaldırdı. Cevap vermesi, sanki önemli bir şey söyleyecekmiş de sonra fikrini değiştirmiş gibi biraz zaman aldı. "Arkadaşımın grubu bu gece Terrace'ta çalışıyor. Oldukça iyiler. Gelmek ister misin?" dedi.

Eğlenceli görüldüğünü söyledim ama Daisy'ye o gece partisine katılacağıma söz vermiştim.

Lila omzunu silkti. "Fikrini değiştirirsen haber ver. Bütün gece orada olacağız."

* * *

Partiye gitmek için yola çıktığımda hava iyice soğumuştı. Kampüs donmuştu, durgun ve sessizdi, gökyüzünden kar ve yağmurun parıldayan karışımı yağıyordu ama Daisy ve Kai'ın odasının içi sauna gibiydi.

Tam bir âlem ortamıydı. Ritmik bir müziğin çaldığı oda, özenle hazırlanmış güzel insanlarla doluydu. İç çamaşırları, gecelikler, düğmeleri açık gömlekler... Siyah elbisem ve topuklu ayakkabılarımla kendimi bu ortama ait değilmişim gibi hissettim.

Geveleyerek, "Maya," diyen Daisy kollarını bana doladı. Altında bir çeşit tütü olan bir büstiyer giymişti. "Benimle bir fotoğraf çekti!" Bir adamın eline dijital fotoğraf makinesi tutuşturdu, fotoğraf çektiirmek için yüzlerimizi birbirine yaklaştırdık.

Bu gece için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatan kısa bir sohbetin ardından Daisy kıkırdarak başka birini selamlamak için koştu.

Odanın bir köşesinde Kai'ı görünce ona doğru yürüdüm ama sıkışık vücutların arasından geçmek zordu. Arkasını dönünce onun Gatsby Gecesi'nde dans pistinde tanıştığım, yani öpüştüğüm adamla konuştuğunu fark ettim. Adı neydi? Kevin mi? Başları birbirine yakındı, adam ona bir şey uzattı, Kai da hemen ceketinin cebine tıktırdı. Evet, Adderall satıcısı.

"Kai!" diye bağırınca bana baktı, önce şaşırdı ama sonra yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Hey, gelmene sevindim." Yaklaştı ve müziğin sesini bastırmak için sesini yükseltti. "Gelecek hafta bir grup olarak şehirde Çin mantısı yemeğe gideceğiz. Sen de gelir misin?" diye sorunca hazırlıksız yakalandım. En yakın arkadaşlarıyla her ay şehre gittiğini biliyordum ama ilk kez davet ediliyordum.

"Ah, teşekkürler," diye cevap verdim. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Kai bana buldukları yerden bahsettiği sırada onun omzunun üzerinden tuhaf bir şey gördüm: Alex Bain, Cecily'nin yanında oturuyordu, kolunu sahiplenici ve hükmedici bir şekilde ona dolmuştu. Ne yapıyordu? Önünde beyaz toz çizgileri, yakınında bir hap yığını vardı.

Onları izlerken donakaldım, zaman yavaşlamış gibiydi. Cecily masanın üzerine eğildi, çıplak sırtındaki bütün omurlarının hareket ettiği görünüyordu. Bana mı öyle gelmişti yoksa Alex'in ona bakışında sapıkça bir şeyler mi vardı?

Şimdi Daisy de onlarla birlikteydi. Kalbim hızla çarpıyordu. Oraya gidip Daisy'yi yanlarından çekip almak istedim. *Ne yaptığını sanıyordu?*

Ama donup kalmıştım. Başım dönüyordu. İçerisi çok sıcaktı.

"Vay canına." Bir el koluma dokununca sıçradım. "İyi misin?" diye sordu Kai.

Cecily ve Alex'e, daha sonra da Kai'a baktım, dakikalar önce cebine bir şey tıktırmasından rahatsız olmuşum. Sterling'deki bazı çocukların, arkadaşların da dahil, ara sıra uyuşturucu denediğini biliyordum ama bu partide aleni olarak ortalıkta dolaşan miktar normalden çok daha fazlaydı. Kafamda yüksek bir uğultu vardı. Bir uyarı. Bu her neyse, bunun bir parçası olmak istemiyordum. İstediklerini yapabilirlerdi ve yakalanırlarsa aileleri paramparça olurdu ama ben böyle bir şey yüzünden okuldan atılırsam hayatım mahvolurdu. Naomi'nin hayatı da mahvolurdu.

Kai'dan uzaklaştım. "Üzgünüm, gitmem gerek. Ben..."

"Maya, bekle. Nereye gidiyorsun?" diye sordu ama ben çıkışa doğru ilerledim.

* * *

Dışarıda derin bir nefes verip binanın yan tarafına yaslandım. Burada olmak, o serin ve soğuk havayı içime çekmek daha iyi hissettirdi.

Telefonumu çıkarıp Lila'ya mesaj attım: *Terrace'a gelmek için çok mu geç?*

Hemen cevap verdi: *Hiç değil!*

Bu yüzden ceketime sıkıca sarınıp yemek kulüplerine doğru koştum.

* * *

Dikey kahverengi çizgili Tudor malikânesi, diğer yemek kulüplerinden daha eski görünüyordu ve kapısının üzerinde üç bayrak dalgalanıyordu: Bir onur bayrağı, bir kurukafayla çapraz kemikler ve bir barış işareti. Yaklaşırken Lila'yı gördüm, beni dışarıda bekliyordu. Deri bir ceket giymişti ve yeşil gözlerini daha da belirginleştiren koyu siyah göz farı sürmüştü. Saçlarını geriye doğru toplamıştı ama şakağındaki bölgeye biraz daha kapatıcı sürdüğünü fark ettim. Ona ne olduğunu sormak istedim ama bir şey beni durdurdu. O kadar yakın değildik. Meraklı ve müdahaleci biri gibi görünebilirdim.

“Tam zamanında yetiştin,” dedi heyecanla. “Başlıyorlar.”

Terrace'ın fuayesine girince Sterling Kulübü'nden bu kadar farklı olduğuna şaşırdım. White Stripes çalıyordu ve seçme insanların dolaştığı mekânda keskin bir ot kokusu vardı. Bir adamın akustik gitar çaldığı ve Afro saçlı, dövmeleli bir kızın, parmaklarını sevgiyle birbirine geçirdiği başka bir kızın kucağında oturduğu oturma odasını geçtik.

* * *

Lila'yı takip ederek dik bir merdivenden aşağı, bir grubun çaldığı bodruma kadar indim. Mekân küçük ve sıkıştıktı, yerler dökülmüş birayla yapış yapıştı ve hava nemliydi, bu da mekânı daha da dar ve samimi bir hâle getiriyordu.

Lila, büyük boy kareli fanila giymiş davulcu kızı işaret ederek, “O benim arkadaşım,” diye fısıldadı. “Vay, hadi Austin! Evet!” diye yüksek sesle tezahürat edince Austin ona gülümsedi.

Yumuşak bir alternatif *rock* şarkısı çalarken küçük bir kalabalık da ritme ayak uydurarak başını salladı. Basta uzun mavi saçlı bir adam, elektro gitarda da ekonomi dersinden tanıdığım yakışıklı bir siyahi adam vardı.

Gitarist başını geriye atıp, saçlarını gözlerinin önünden çekince doğrudan bana baktı. Bakışlarımı kaçırmadan önce bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Şüphesiz şimdiye kadar gördüğüm en çekici adamdı. Tellerin üzerinde rahatça hareket eden

parmaklarını, geniş omuzlarına kadar uzanan güçlü kollarını inceledim.

Şarkıcı, dövmesi ve burnunda halkası olan beyaz bir kızdı. Mikrofona eğilerek, *"Seninle bir gecem olsaydı..."* diye şarkı söylemesini seyrederken birinin beni izlediğini hissettim. Göz ucuyla gitar çalan adamın hâlâ bana baktığını gördüm, göz göze geldiğimizde gülümsedi.

Yüzümün kızardığını hissettim. Her hafta amfinin en arkasında oturur ve pek konuşmazdı ama hep erken gelir ve dizüstü bilgisayarına notlar alırdı. Birkaç hafta önce bir keresinde beni ona bakarken yakalamış ve gülümsemişti ama hiç konuşmamıştık.

Dışarıda kar yağarken ve ela gözleri benimkilere kilitlenmişken daha önce hiç hissetmediğim bir heyecan duydum.

"İyiler, değil mi?" diye sordu Lila.

"Evet." Karmaşık bir akor dizisine odaklanmak için parmaklarına bakan gitaristi izlemeye devam ederek biramdan bir yudum aldım. Gözlerimi ondan alamıyordum. Çalma şekli, hareketlerinin derinliği ve hassasiyeti, sanki tüm ruhunu şarkıya, hoparlörlerin derin baslarından da doğrudan bana akıtiyordu.

Onu Lila'ya gösterdim. "Gitar çalan adamı tanıyor musun?"

"Nate mi? Evet, Terrace'ta üçüncü sınıf öğrencisi." Aklımı okumuş gibi sırtıttı. "Gerçekten iyi, değil mi?"

* * *

Grup performansını bitirmişti ve Lila'yla onlara yaklaştığımızda barın yanındaydılar. Lila'yı görünce davulcunun yüzü aydınlandı ve ona sarıldı.

Lila bana, "Bu benim arkadaşım Austin," dedi gülümseyerek. Kolu hâlâ arkadaşının beline dolanmış hâldeydi. Austin, Lila'nın tam tersiydi: Kıvrımlı ve geniş omuzlu, koyu tenli, koyu saçlı ve burnunda pirsing olan bir kızdı.

"Hey, ben Maya," deyince Austin anlamlı bir gülümsemeyle başını salladı.

"İster misin?" Nate ağzına kadar dolu bir bira bardağı uzattı.

Uzanmak istedim ama hareket edemiyordum; onun hemen yanında olmanın yaratacağı hisse hazırlıklı değildim. Kalp atışlarımın, nefesimin farkına vardım. Yakından bakınca o kadar yakışıklıydı ki doğru düzgün düşünmek çok zordu.

“Tabii,” dedim sonunda. Bardağı bana uzattığında parmaklarımız birbirine değdi ve bir enerji dalgası hissettim. Sıcacık bir şekilde gülümsedi.

Dokunduğu yerin alev alev yandığını fark ederek, “Teşekkürler,” dedim. Gözlerinin içine baktım. Yeşil bir denizdeki altın parçacıkları, göz kamaştırıcı bir ela rengine dönüşüyordu. Çok belli etmemeye çalışarak biradan büyük bir yudum aldım, soğuk kabarcıklar boğazımdan aşağı kaydı. *Ah, Tanrım! Üstdudağında köpük mü vardı?* Elimini tersiyle sildim.

“Selam, Nate Banks. Ne haber?” Elini uzattı. Elimini kavrayan eli sıcak ve güçlüydü. “Seni tanıyorum. Davranışsal Ekonomi dersindesin, değil mi? Önde oturup her gün aynı atkıyı takıyorsun. Geçen hafta o herifle ağız dalaşma girdin.” Bir kahkaha attı.

Eğitim ve kamu harcamaları konusunda nasıl savunmaya geçtiğimi hatırlayınca kızardım. Ona değil de kendi kendime *bazen birinin bana susmamı söylemesini isterdim*, diye mırıldandım.

Utancımından eğlenmiş gibiydi. “Hayır. Hak etmişti.” Kadeh kaldırır gibi bardağını benimkine değdirdi. “Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum,” dedi ve sonunda göz temasını kesti. Ancak o zaman tuttuğum nefesi verdim.

İçimde bir yerlerde garip bir heyecan hissederek, “Ben de memnun oldum,” dedim.

Gecenin geri kalanında birbirimize yakın dans ettik. O kadar yakındık ki aramızdaki mesafeyi, nefesimin sıcaklığını ve kollarımızın her temasında tenimin karıncalanmasını hissediyordum. Gözlerimi kapatıp bu ânın tadını çıkardım. Bu her neyse, daha fazlasını istiyordum.

27. BÖLÜM

Naomi

Aralık 2022, ölümünden beş ay önce

O hafta her gece Liam'ın kapısına gidiyordum, o da o seksi yarım gülümsemesiyle kapıyı açıyordu.

"Merhaba."

"Merhaba," diye cevap veriyor, yanından geçip odaya girerken gülümsememi saklamaya çalışıyordum. Greystone'u düşünmekten kaçındığımı biliyordum ve suçluluk duyuyordum.

Ama yatağına girdiğimde gece, birbirine karışmış çarşaflar, bedenime yapışan bedeni, her santimi sızlayan tenimle bulanıklaşıyordu ve ertesi sabah yanında uyandığımda içim aydınlanıyordu.

* * *

Cuma günü Liam'la birlikte, akşam yemeği için buluştuğumuz Sterling'den eve yürüyoruz. Doğrudan antrenmandan geldiği için tenis malzemelerini taşıyor ve yine o ruh hâllerinden birinde.

"Bu taraftan," diyor köşeyi dönerken.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir toplantım var. Dün sana bahsetmiştim," diyor. Hatırlamıyorum ama yine de başımı sallıyorum. Ayrılacağını düşündüğümde beni kendine doğru çekip kollarını bana doluyor. "Daha sonra geleceksin, değil mi?"

"Muhtemelen saat on civarı. Firestone'da Amy'yle buluşacağım."

“Ne üzerinde çalışıyorsunuz?”

Liam’a, Amy’nin araştırmasından bahsetmedim. Ona güveniyorum ama o bir Greystone üyesi ve DuPont’la da yakın. Ablama söyleyemediğim sebepten dolayı ona da söyleyemem çünkü onları bu işe karıştırmak istemiyorum. Beni durdurmaya çalışmalarını istemiyorum. “*Macbeth* üzerine bir makale üzerinde çalışıyoruz.” Gözlerine bakamıyorum.

“Tamam.” Yüzü sanki bir şey hatırlamış gibi değişiyor. “Ah, sanırım telefonumu odanda unuttum, anahtarlarını ödünç alabilir miyim? Bu gece sana geri veririm.”

“Ah, tabii.” Anahtarları ona uzatıp kaldırımda uzaklaşmasını izliyorum. Arkasına bakınca ona el salladığımda yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor ama bir saniye sonra kayboluyor.

* * *

Firestone Kütüphanesi’ndeki çalışma yerimize yerleştiğimizde Amy, “İnanmayacaksın,” diyor. “İngilizce profesörlerinden biri olan Fiona Williams’ı benimle kayıt dışı konuşmaya ikna ettim.”

Şaşkınlıkla arkama yaslanıyorum. “Profesör Williams benim tez danışmanım.”

Amy başını sallıyor. “Doğru, bunu unutmuşum. Yirmi yıldır burada ders veriyor. Lila’yı tanıyordu ve görünüşe göre ölmeden hemen önce Lila, *Prince*’de bir muhabir için bilgi topluyormuş.” Ekranını görebilmem için dizüstü bilgisayarını çeviriyor. “Adil olmayan kabul uygulamaları; rüşvetler, hediyeler, bilgi. Greystone mezunlarının çocuklarının haksız bir avantaj elde ettiğini biliyor muydun? Aileleri bu okula gidenlerin miras yoluyla aday olmasından daha da haksız. Kabul dekanından gelen e-postaları bulmuş; Greystone, mezunlarının çocuklarının okula girmesine izin vermesi için ona doğrudan para ödüyordu. Greystone kendi payını örtbas etti, skandalda hiç adı geçmedi, sadece dekanın suçu üstlenmesine izin verdi. Muhtemelen çenesini kapalı tutması için ona para ödedi.”

Yutkunuyorum. Ekranında, eski Greystone üyelerinin yıllar

boyunca karıştığından şüphelendiği çeşitli kamu skandallarıyla ilgili makaleler ve alıntılar var. İsimlerinin ve skandala işaret eden satırların bir listesi var: *BP Petrol Sızıntısı*, *Bernie Madoff*, *Bear Stearns*. Kırmızı daire içine alınmış kelimeler var: Dolandırıcılık, rüşvet, içeriden bilgi ticareti. Greystone üyelerinin yaşadığı bu mükemmel hayatın onlara verilmediğini, başkalarından alındığını anlamaya başlıyorum.

“Bunlar sadece haberlere yansıyanlar. Çoğunlukla suçlarını gizli tutmayı başarmışlar. Üyelerinin itibarını korumak için dava açmakla tehdit etmekten şantaja kadar her şeye başvurmuşlar,” diyor Amy. “Profesör Williams, Lila’ya *Prince* soruşturmasında yardım etmeye çalışmış ama Lila öldüğünde, Profesör Williams kendi güvenliği için endişelendiğinden sessiz kalmış.”

Başımın döndüğünü hissediyorum ve kendimi dengelemek için ellerimi masaya koyuyorum. Tamamen saf değildim; bazı üyelerin yasadaki gri alanları kendi çıkarları için kullandığının farkındaydım. Çoğunlukla vergiyle ilgili yasalar. Boşluklar. Hayat sigortası poliçeleri ve hayır kurumlarının vergiden düşülmesi. Çocuklarına şişirilmiş maaşlar veya ikramiyeler vermek. Ama bu daha da kötüydü. Bunlar insanlara zarar veriyordu. En iyi ihtimalle, masum insanlardan çalışıyorlardı. En kötü ihtimalle ise bencil kararları insanların ölümüne yol açıyordu.

Her zaman tuhaf bulduğum şeyler olmuştu. İkinci sınıftayken Zee’den, hiç tanımadığı bir adamın karakterine kefil olduğu bir röportaj vermesi istenmişti. Bundan birkaç ay sonra Liam, babasına on milyon dolar değerinde hisse senedi satmasını söylemesini isteyen isimsiz bir telefon almıştı.

Ama *ben* bu gruba ait olmanın yanlış bir şey *yaptığımı* anlamına gelmediğine kendimi ikna etmiştim. Cemiyet çok iyi şeyler de yapmıştı. Kâr amacı gütmeyen Legacy Vakfı, çocuk hastanelerini ve kanser araştırmalarını finanse etmiş, toplum girişimlerine finansman sağlamıştı. Hayırseverlik, Greystone’un savunduğu değerlerden biriydi.

“Lila’nın kardeşine tekrar ulaştım,” diyor Amy.

“Ne dedi?”

“Lila’nın tek başına, özellikle de yaklaşan bir fırtına varken dolaşmaya çıkacağını düşünmüyor. Lila, Greystone’un tüm sırlarını dünyaya ifşa etmenin eşiğindeydi. Sanırım öldürüldü.”

Amy bana Profesör DuPont ve Lila Jones’un Sterling’de çekilmiş gibi görünen bir fotoğrafını gösteriyor. Lila gülümsemiyor ama kameraya bakan gözlerinde sır saklayan birinin bakışı var.

Tüylerim diken diken oluyor. *Seni kim öldürdü?*

“Dikkatli olmalısın,” diye ısrar ediyorum. “Makalen kusursuz değilse...”

“Hedefleri olabilirim.” Başını sallayıp ellerine bakıyor. “Biliyorum.”

“Amy.” Elini tutup sıkıyorum. “Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

Amy’nin gözleri doluyor. Başını sallıyor.

Kararlı bir şekilde DuPont ve Lila’nın fotoğrafına geri dönüyorum. “Pekâlâ. Hadi burayı yakalım.”

28. BÖLÜM

Maya

Aralık 2011

Sonraki bir buçuk hafta içinde Nate Banks'e âşık oldum. Chicagoluydu, erkek kardeşlerin olduğu bir aileden geliyordu. Beni Roots Manuva, Timbaland ve Kendrick'le tanıştırdı ve bana odasında arkadaşlarının rap yapması için alıntı müzikleri ve bir müziğin farklı parçalarını birleştirerek tekrar tekrar nasıl çaldığını gösterdi. Nate ne zaman bir odaya girse hava elektrikleniyordu. Sanki birbirimizin etrafında dönüyor, manyetik bir çekimle bir araya geliyorduk.

Peki, neden bana çıkma teklifi etmemişti? Terrace'ta tanıştığımız gece aramızda kıvılcımlar olduğundan emindim.

* * *

Kış tatilinden önceki son cuma, Daisy'yle Sterling Kulübü'nde kahvaltıda buluştuk ve her şey bir anda yerle bir oldu.

Ne dediğini anlayamayarak, "O ne?" diye tekrar sordum.

"Evet," dedi. "O, Cecily'nin erkek arkadaşı. Şey, sanırım erkek arkadaşı değil, galiba sadece takılıyorlar. Cecily'nin onunla ciddi olduğunu sanmıyorum." Bana, Cecily'nin golf arabasıyla gezdiğimiz gece Kai'ın ondan nasıl bahsettiğini hatırlattı.

Daisy, yemek odasının diğer tarafını, uzun masanın ucunda yan yana oturan Cecily ve Nate'i işaret etti. Geceyi birlikte geçirdikten sonra Cecily onu buraya yemeğe getirmiş olmalıydı. Onları görünce göğsüme yumruk yemiş gibi oldum. Cecily onun

kolunu tutuyor ve söylediği her neyse sanki duyduğu en komik şeymiş gibi kahkahayla gülüyordu. Kalbim kırıldı.

* * *

O öğleden sonra derse giderken Cecily'ye rastladığımda kar yağıyordu. Saçları darmadağınaktı, saçlarına ve kirpiklerine küçük kar taneleri konmuştu ve ekose, düğmeli bir gömlek giymişti. Bu Nate'in gömleği miydi?

"Hey, Maya," dedi sırtarak.

"Hey."

"Haberlerim var." *Hayır*, diye düşündüm. *Lütfen söyleme.* "Dün gece Firestone Kütüphanesi'nde Nate'le takıldık. Bir sıra kitabı devirince zavallı bir kütüphaneciyi korkuttuk!" İrkildim.

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak, "Çok komik," dedim ama gülmüyordum.

"Sorun ne?" Cecily bana şaşkın bir bakış attı.

"Hiçbir şey," dedim hızlıca. "Sadece... Uzun bir haftaydı."

"Ah, öyleydi, değil mi? Şey, sanırım onu Noel'de eve getirip ailemle tanıştıracayım. Umarım babam ona karşı nazik davranır. Daha önce onu hiç siyahi bir adamla tanıştırmamıştım." Ona kaşlarımı çattım. Beni süzdü. "Yılın bu zamanı, kız kardeşinden bu kadar uzakta olmak zor olmalı. İstersen Noel'de bize katılabilirsin. Birini de getirebilirsin. Belki Kevin Francis? Ne dersin?" diye sordu Cecily. Nate ve Cecily'yle St. Clairlerin Noel'inde olma düşüncesi başımı döndürdü.

"Hayır," dedim hemen. "Yani teşekkürler ama tatilde okumam gereken çok şey var. Aslında bu yıl kampüste kalmayı dört gözle bekliyorum."

"Tamam, fikrini değiştirirsen haber ver."

Tatil geldi, çoğu insan ailelerini ziyaret etmek için evlerine gince kampüs sessizleşti, avludaki karlar hiç bozulmadı. Tüm fazladan paramı kız kardeşime gönderdikten sonra zaman geçirmek için Noel filmleri izlemeyi planladım. Dizüstü bilgisayarım da *Kâbus Öncesi Noel*'i izliyor ve mikrodalgada bir paket mısır pat-

latıyordum ki pencereme bir şeyin çarptığını duydum. *Tık*. Bunu duymazdan gelerek filme geri döndüğümde tekrar duydum. *Tık*. Sinirlenerek filmi durdurup pencereye doğru yürüdüm.

Aşağıdaki el sallayan Nate Banks'i görünce şaşkınlıktan donakaldım. Pencereme bir kartopu daha attı ve kartopu gürültüyle cama çarptı. Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Planlar değişti, geri döndüm. Aşağı gel!" Sırtarak bir kartopu daha fırlattı. Bu sefer kartopu ekrana çarpınca kar parçaları odanın içine saçıldı.

Sonraki iki hafta boyunca Nate'le her gün görüştük. Onun yurt odasında sıcak elma şarabı içtik, yemekhane tepsileriyle Whitman'da kızak yaptık, kar fırtınasının ortasında şehre koştuk. Bir şey olsaydı Cecily çok öfkelenirdi. *Ama biz sadece arkadaşız*, dedim kendi kendime. *Yanlış bir şey yapmıyoruz*.

Kış tatilinin son gecesi televizyon izleyip, ucuz bir şişe şarap paylaşırken Nate elini benimkine değecek şekilde hareket ettirdi. Artık ekrana odaklanamıyordum.

Nate eğilip kulağıma, "Seni düşünmeden duramıyorum," diye fısıldadı.

Ağzımın açıldığını fark edince yavaşça kapadım ve ona döndüm.

Nate utanmış görünüyordu. "Özür dilerim, yapmamalıydım." Geri çekilerek elini çekti.

"Hayır, hayır, öyle değil." *Ben de senden hoşlanıyorum*, demek istedim. Ama söyleyemedim. Nefes almakta zorlanıyordum.

Hayal mi kuruyordum yoksa daha mı yakına gelmişti? Sabun ve sandalağacı kokuyordu. Ela gözlerinde minik altın çizgiler ve çenesinde tırnak büyüklüğünde hilal şeklinde minik bir yara izi vardı. Eğilip, beni öpmek üzereyken aniden, "Cecily ne olacak?" deyiverdim.

"Ona ne olmuş ki?"

"Siz sevgili değil misiniz?"

Nate omuz silkti. "Birkaç kez çıktık ama hiç sevgili olmadık."

Ondan uzaklaştım. “Noel için onunla eve gitmedin mi?”

“Bir geceliğine gittim çünkü bana kalabalık, sıradan bir parti olduğunu söyledi. Oraya vardığımda, ailesini kızdırmak için eve getirdiği bir tür ganimetmişim gibi davrandı. Kullanılmaktan hoşlanmadım ve bunu ona söyledim. İnan bana. Bittiğini biliyor.”

Tereddüt ettim. Doğru olsa bile, bir arkadaşımın eski sevgiliyle birlikte olmak istemiyordum. Ama öte yandan Cecily’nin başka erkeklerle flört ettiğini de görmüştüm. Daisy, Nate’le ciddi olmadığını söylemişti ve eğer durum tam tersi olsaydı o benim için gerçekten iki kere düşünür müydü?

Nate elimi tuttu. Sıcak ve rahatlatıcı bir eldi. “Döndüğünde onunla konuşayım. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.”

Nate altdudağıma dokundu ve kendimi durduramadan öpüşmeye başladık. Bir an için odanın duvarları yok oldu ve karla kaplı kampüsün ortasındaki bu eski şiltede sadece ikimiz kaldık. Zihnim bedenimin ne yaptığını anladığında, durmak için çok geçti.

29. BÖLÜM

Naomi

Ocak 2023, ölümünden dört ay önce

Cuma gecesi masamda tek başıma, Hunt skandalına karışan Greystone mezunlarının listesini inceleyerek, içlerinden herhangi birinin Lila Jones'la bağlantısı olup olmadığını araştırıyorum. Ne yaptığımızı öğreneceklerinden ve konuşmalarımızı dinlemenin bir yolunu bulacaklarından paranoyaklaşmaya başladığımı düşünüyorum. Zee dışarıda, Amy hâlâ dönmedi ve artık buna dayanamıyorum. Bütün hafta Amy'ye yardım ettim, makaleler okudum, *bilgilendirme görüşmeleri* bahanesiyle mezunlarla konuştum ve şimdi başım ağrıyor. Bir saat önce Liam'a akşam yemeğine gitmek isteyip istemediğini soran bir mesaj attım ama hâlâ cevap vermedi, bu yüzden beklemek yerine koşmaya karar veriyorum.

* * *

Yurt odamın dışında hava o kadar soğuk ki nefesimi görebiliyorum, yerde birkaç metre kar var. Soruşturmayı düşünmemeye çalışarak damarlarımda akan kana, ciğerlerimi dolduran oksijene odaklanıyorum. Her şeyi, makaleyi ve en önemlisi Amy'ye yardımcı olabilecek tek şeyi, ablamla o konuşmayı yapamadığımı unutmak istiyorum.

* * *

Bu sabah Maya'yı aramaya karar veriyorum. Ona Lila'yı sormak istiyorum ama soru boğazıma takılıp kalıyor. Hayatım boyunca

Greystone hakkında konuşmayı reddetti çünkü dünyasının bir parçası olmamı istemiyor ve bu yüzden ona bunun içinde olduğumu hiç söyleyemiyorum. Şimdi neden bana yardım etsin ki?

Bunun yerine, ona BAC'nin konserine gelip gelmeyeceğini soruyorum.

"Elbette geliyorum," diyor biraz savunmacı bir tavırla. Arkadan okula gitmeye hazırlanan Dani ve Nate'in sesi geliyor. "Bunu neden soruyorsun ki? Aylar önce geleceğimi söylemiştim." Böyle davranmasından nefret ediyorum. Muhtemelen, bir şeylere gelmesini istediğim ama onun bir sebepten ötürü kaçır- mak zorunda kaldığı zamanlardan kaynaklanıyor bu.

İşte o zaman aklıma bir fikir geliyor.

Rahat görünmeye çalışıyorum. Sesimdeki en ufak titremeyi bile her zaman fark ettiği için onun sorularıyla başa çıkmaya hazır olmadığımı hissediyorum. "Ondan sonra da kalsan eğlenceli olabilir. Konser sekizde bitiyor ama geç bir akşam yemeği yiyebiliriz. Belki yurttan bile kalabilirsin. Birlikte Cadde'ye çıkarız." Margaret ve John'un evine taşındıktan sonra Şükran Günü'nde onlara gelişini, odamda nasıl pijama partileri yaptığımızı düşünüp umutla cevabımı bekliyorum.

Ama Maya, Nate veya Dani'ye bir şeyler söylüyor. Beni dinlemediğini anlayabiliyorum. "Pardon, ne dedin? Akşam yemeği mi?"

"Evet..." *Beni dinle*, demek istiyorum. Ona soruşturmayı anlatmak, odamıza girilmesinden bahsetmek, Lila hakkında bir şey hatırlıyor mu diye sormak istiyorum. Bir sürü sorum var ve ablamla konuşabilseydim her şeyin çözülebileceğini biliyorum.

Ama... Ya beni durdurmaya çalışırsa?

Annem öldükten sonraki yıllarda sık sık duyduğum o tiz, telaşlı ses tonunu hayal edebiliyorum: *Senin aklından ne geçiyor? Neden dinlemiyorsun?*

Maya düşüncelerimi bölerek, "Aradığın için teşekkürler," diyor. "Senden haber almak her zaman güzel." Sesi mesafeli geliyor. Nate ona bir şeyler söylüyor. Bu, onu bırakmam için bir işaret.

İçimi çekiyorum. "Evet, senden de. Yakında ziyarete gelirim."

"Gerçekten mi?" Sesi yükseliyor. "Dani seni sorup duruyor. Yine saçlarını örmeni istiyor."

"Öyle mi?"

"Ne zaman bir bakıcı bulsak sen olmadığını anlayınca sızlanıp öfke krizi geçiriyor."

Elbette böyle söyleyecek çünkü ben sadece oyum: Ablamın en sevdiği çocuk bakıcısı.

Yeni bir panik dalgası içimi sarıyor. Ya Amy ve ben içinden çıkamayacağımız bir şeye bulaşıyorsak? "Hey, bekle." Ona korktuğumu söylemek istiyorum. Yardımına ihtiyacım olduğunu. Ona burada ihtiyacım olduğunu...

"Evet?" Şimdi dinliyor.

"Hayır, yok bir şey," diyorum sesim titreyerek. "Görüştüğümüzde söylerim."

"Tamam," diyor Maya. "Cecily'yi de unutma. Sana o Hunt stajını ayarlamak için elinden geleni yaptı. Şu anda bazı zorluklar yaşadıklarını biliyorum ama ona ulaşip sana yardım etmek adına yaptığı her şey için minnettar olduğunu söylemelisin."

"Doğru." Gözlerimi kapatıyorum. Hunt'tan iş teklifi aldığımı ve Liam bana *Times* soruşturmasından bahseder bahsetmez reddettiğimi hâlâ ona söylemiyorum. Fona her ne oluyorsa bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Dani arka planda ağlıyor ve hattın diğer ucundan hışırtılar duyuyorum.

"Dani, dur," diyor kızına. "Gitmem gerek, Dani sinir krizi geçiriyor. Yakında konuşuruz."

"Tamam. Seni seviyorum," diye cevaplıyorum ama telefonu çoktan kapatıyor.

* * *

Nefes nefese kaldığımdan, biraz soluk alabilmek için yavaş yavaş yürümeye başlıyorum. Soğuk ciğerlerimi yakıyor; belki de bugünlük yeterince koştum. Etrafım sisle çevriliyken ve on beş

metre ötesini göremiyorken aniden geriliyorum. Sis, güneşi engellemiş gibi her taraftan üzerime geliyor.

Üniversiteye geri dönerken bir hışırtı sesi duyuyorum.

Durup hareketi duyduğum noktaya odaklanıyorum. Tenim korkunç bir hisle karıncalanıyor. O kesin his, birinin seni izlediğini *bildiğin* o içgüdüsel his. Takip edildiğin hissi.

Ama hayır. Boş yola bakıyorum. Rüzgârda hışırdayan yapraklar. Başka kimse yok.

Son zamanlarda iyi uyuyamıyorum. Amy'nin cinayeti araştırmasına yardım etmeye başladığımdan beri. Paranoyaklaşıyor muyum?

Gölün kenarını kaplayan yoğun yaprak tabakasıyla dolu boş toprak yola bakıyorum ki çalıların arasından bir sincabın tüylü kafası çıkıp bana bakıyor.

Gergin bir kahkaha çıkıyor içimden. Evet. Paranoyak. *Kendine gel.*

Ne olur ne olmaz diye eve dönüş yolunda daha hızlı koşuyorum. Yukarıda gökyüzü kararmış. Uzun, kıvrımlı gölgeler yolumun içinde bir görünüp bir kayboluyor ve ağaç dalları iskelet parmakları gibi gökyüzüne uzanıyor. Nefesimi düzenlemek için yavaşlayıp yürümeye başlıyorum ve arkamdan başka bir ses duyuyorum. Ayak sesleri.

Hızla arkamı dönüyorum, kalbim yeni bir korkuyla sıkışıyor çünkü bu bir hayvan değil ama arkama baktığımda kimse yok. Sadece yoğun bir pus.

Önemli değil, diye kendimi ikna ediyorum. *Sadece eve git.*

Ama köprüye yaklaştığımda, arkamda birinin olduğuna, nefesinin enseme yaladığına dair sinir bozucu bir hisse kapılıyorum. Ürpererek, uzanıp tenime dokunuyorum.

Daha hızlı yürüyorum ama yine orada. Buzlu zeminde botların hışırtısı. Duruyorum. Ayak sesleri de kesiliyor.

Seçeneklerimi değerlendiriyorum: Yardım için bağırabilirim ama burada kimse yok. Ya da koşabilirim. Artık o kadar uzakta değilim. Evet. Koşabilirim. Ya da... Ne istediğini öğrenebilirim.

Yavaşça dönüyorum. Arkamda, patikada, gölgede saklanmış bir figür duruyor sanki.

“Hey!” diye bağıyorum ama iyice bakamadan patikadan kayboluyorlar. Bizi takip mi ediyorlar? Amy’yi de takip ediyorlar mı? Benden tam olarak ne istiyorlar? Öğrenmek istemeyerek hızla kampüse doğru koşmaya başlıyorum.

Nefesimi topladıktan sonra huzursuzca geldiğim yola dönüp bakıyorum ve her şeyi hayal etmiş olabilir miyim diye merak ediyorum.

30. BÖLÜM

Maya

Ocak 2012

Karanlık, soğuk kampüste koştum. Nate'le paylaştığım sır dışında bir şeye odaklanmak zordu ve Kış Balosu akşamı o kadar dalgındım ki notumuzun büyük bir kısmını oluşturan bir problem setini teslim etmeyi tamamen unutmuştum.

Elimde problem setiyle koridorlardan koşarak geçip nefes nefese Profesör DuPont'un ofisine vardım ama açık kapının ardında gördüğüm şey beni durdurdu. Şaşkınlıkla, Lila onun omzunun üzerinden eğilmiş, masasındaki açık bir kitabı işaret ediyordu. Ağzı boynuna o kadar yakındı ki Profesör DuPont onun nefesini teninde hissetmiş olmalıydı. Gözlerimiz buluştuğunda Lila'nın gözlerinde bir şey parladı ancak geri çekilmedi, aksine gözlerimin içine bakmaya devam etti. Ben de fara yakalanmış bir geyik gibi öylece kalakaldım.

"Ah, özür dilerim. Daha sonra gelebilirim." Özel bir ânı böldüğümü hissedince, utanarak bakışlarımı kaçırdım.

"Hayır, sorun değil," dedi Lila. "Ben de tam çıkıyordum."

Eşyalarını topladı, kapıdan çıkarken kolu koluma değdi. Duraksadı, gözlerimiz buluştuğunda bakışları uyarı doluydu. Bir an bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sonra gözlerini kaçırıp kapıdan çıktı.

İçimdeki endişe yükselip, kalbim daha hızlı atmaya başlayınca kaşlarımı çattım. Onları daha önce birlikte gördüğüm zamanları hatırladım. Ama bu farklıydı. Bu sefer Profesör DuPont ona hay-

ranlıkla değil, daha korkutucu bir hisle, sanki ona sahip olmak istiyormuş gibi bakıyordu. Lila'nın kütüphanede kulağıma fısıldadıklarını düşündüm: *Dikkat et*. Neye? Profesör DuPont'a mı?

Yeniden ona baktığımda, endişeyle beni izliyordu. Problem setimi ona uzatırken, huzursuzluğumu gizlemeye çalışarak bakışlarımı gözlerinden kaçırdım.

"Maya." Profesör DuPont'un sesi her zamankinden daha sertti. "Son birkaç haftadaki performansın beni endişelendiriyor."

Yutkundum. Doğruydı, dikkatim dağılmış ve notlarım düşmüştü. "Ne olduğunu bilmiyorum." *Nate. Nate oldu.*

Profesör DuPont masasının üzerinden bir kâğıt çıkarınca -bu, geçen hafta girdiğim sınavdı- kırmızıyla işaretlenmiş hâlini görebildim. "Bunu tekrar yapmana izin vereceğim. Ama bir dahaki sefere notunu düşüreceğim." Anlamsız bir cevap mırıldandım. Kapıdan çıkmak üzereyken, başını kaldırmadan, "Ayrıca... Bunu söylemek bana düşmez ama Nathaniel Banks'in yanında dikkatli olmanı istiyorum," dedi. Tüylerim diken diken oldu. *Nate'i nereden biliyordu?* "Şimdiye kadar hep A alan bir öğrenciydin. Dersimden kalmanın sebebi o olursa çok yazık olur."

31. BÖLÜM

Naomi

Ocak 2023, ölümünden dört ay önce

Ertesi sabah hava çiseliyor ve yurt odam buz gibi. Üzerime bir eşofman üstü geçirdikten sonra dün beni takip eden kişiden bahsetmek için Liam'ı aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. İletişim kurmaması ya beni yine görmezden geldiği ya da bir tür âlemde kafayı bulmuş olabileceği konusunda beni endişelendiriyor. *Instagram*'ına bakıyorum ama haftalardır paylaşım yapmamış.

Ensemde bir bakış hissedince, kısmen Liam'ı görmeyi umarak endişeyle omzumun üzerinden arkama bakıyorum ama orada değil. Yeniden önüme döndüğüm sırada nereden çıktığı belli olmayan bir bisiklet hızla yanımdan geçiyor. Geriye doğru sendelediğimde kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyor.

* * *

Kahvaltıdan sonra Profesör DuPont'tan *kısa bir sohbet etmek istediği için* ofisine gelmemi isteyen beklenmedik bir e-posta alıyorum.

Amy'ye mesaj atıyorum: *Gideyim mi?*

EVET, diye cevaplıyor. Sonra... Bir mesaj daha geliyor: *Dünkü o değildi, değil mi?*

Yol kenarındaki adamı veya adam olduğunu sandığım şeyi gözümün önünde canlandırmaya çalışıyorum ama sadece karanlık, hareket eden bir figür beliriyor zihnimde.

Sanmıyorum. Onun bir insan olup olmadığını hâlâ bilmiyorum.

Endişelenme, diye yazıyor cevap olarak. Kampüste hiçbir şey yapamaz. Onu konuşturmaya çalış. Bu bizim şansımız.

* * *

DuPont'un ofisinin kapısına geldiğimde derin bir nefes alıp kapıyı çalıyorum.

Bir an sonra, "Girin," diyor. Onu benden uzakta, masasında telefonda konuşurken buluyorum. Bana bakmadan beklemem için parmağını kaldırıyor, ben de garip bir şekilde kapının yanında duruyorum.

Bir dakika sonra telefonu kapatıp oturmam için işaret ediyor.

"Baskıyla ne kadar iyi başa çıkabilirsin?" diye soruyor, ben şaşkın bir omuz silkme hareketiyle cevap verince devam ediyor. "Omnis Media'dan Calum Fuller'la konuştum. Senin için bir işleri olduğunu söyledi."

"Ne tür bir iş?"

"İşe alım aşamasında daha fazla çeşitlilik istiyorlar. Haber merkezinde çalışabilir, ileride haber sunucusu olabilirsin. Önemli haberleri takip edebilirsin." Duraksıyor. "Ancak şey... Bir tarafa meyletmeyi seçmen daha iyi olur. Belirsizliğin onların kafasını karıştırabilir."

Çenemi sıkamak zorunda kalıyorum. Yani önce sadece çeşitlilik oranlarını artırmak için bana iş teklif edildiğini ima ediyor ama kabul edersem hangi kutucuğu işaretleyeceğimi seçmem mi gerekecek? Kulağa *harika* bir uyum gibi geliyor.

Tüm hayatım boyunca lüks bir mağazada, bir restoranda, kendi apartmanımda birinin bana bakmasının verdiği o huzursuz his... Daha bakmadan, göreceğim şeyden hoşlanmayacağımı bilmek... Gözlerindeki soğukluk. Dudaklarındaki ifade ve fısıltıları: *Burada ne işi var?*

Baktığım anda bakışlarını kaçıracaklar. Elbette, dik dik bakmaktan ve fısıltılardan daha kötüler de var ama bunlar en derinlere işleyenlerden.

“Başlangıç maaşı düşük, yılda otuz beş ila kırk bin dolar ama başını öne eğip sıkı çalış. Seninle ilgilenecekler.”

“Beni düşündüğünüz için teşekkürler.” Nefesim kesik kesik ama yeniden odaklanmaya ve onu konuşturmaya çalışarak kendimi gülümsemek için zorluyorum. “Biliyorsunuz, ablam finans sektöründe çalışmamı istiyordu.”

“Şey...” diyor. “HBS” her zaman bir seçenek.” *O okula girmeme yardım edebileceğini mi ima ediyordu?*

“Ablamı hatırlıyor musunuz? Maya Mason?”

DuPont’un kaşları neredeyse fark edilmeyecek şekilde kalkıyor, sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi. “Hatırlıyorum.”

Sandalyesine yaslanıp dikkatle beni izliyor, birdenbire geriliyorum ama Amy’ye verdiğim sözü hatırlayıp bunun en iyi şansım olabileceğini farkındalığıyla devam ediyorum. “2013’te mezun oldu. O, sizin izne gittiğiniz yıl değil miydi?”

Bir an duraksıyor. “Öyleydi.”

“Bir şey mi olmuştu?”

Gözlerini kısarak bana bakınca tereddüt ediyorum.

“İzinli sayılmamın senin iş olanaklarınla ne gibi bir ilgisi olduğunu anlayamıyorum, Naomi,” diyor soğuk bir sesle.

Boğazımı temizleyerek devam ediyorum. “Maya geçenlerde bana üçüncü sınıftayken bir Greystone üyesinin öldüğünü söyledi. Bu onun için zordu, eminim sizin için de öyle olmuştur. İzne çıkma sebebinizin bu olup olmadığını bilmiyorum ve... Burada hepimizi ne kadar önemseydiğinizi biliyorum, bu yüzden sadece merak ettim.” Gözleri kararınca bakışlarımı kaçırıyorum.

Kahretsin. Çok ileri gittim.

Zihnen geri adım atıyorum, düşüncelerim yoğun sessizliğin içinde dönüp duruyor. *Şimdi ne olacak?*

“Sanırım araştırdın,” diyor, sorudan çok bir ifade gibi. Üzerimdeki bakışları neredeyse dayanılmaz.

* Finans, girişimcilik ve liderlik eğitimi veren Harvard Business School’un kısaltması. -yhn

“Çok fazla değil, sadece Maya bahsettikten sonra üstünkörü bir araştırma.” Yutkunuyorum. Kapıya bakıyorum.

O anda DuPont’un telefonu çalıyor ve aramızdaki gerilim son buluyor.

Cevap vermek için arkasını döndüğünde, vücudum rahatlamayla gevşiyor. O meşgulken yavaşça, dikkatlice, kaçmayı umarak geri geri kapıya doğru gidiyorum.

Ama kapı kolunu tutmak için döndüğümde, sesi boşlukta yankılanıyor. “Naomi.”

Durduğumda kalbim ağzıma geliyor.

“Gerçekten ne olduğunu bilmek istiyorsan neden ablana sormuyorsun?” diyor. Arkamı döndüğümde, dikkatle bana bakarken buluyorum onu. “Sonuçta, onu hayatta gören son insanlardan biriydi.”

32. BÖLÜM

Maya

Ocak 2012

Sterling'de, Cecily'nin odasına giderken Profesör DuPont'un ofisinde Lila'yla karşılaştığımda hissettiğim tuhaf duygudan kurtulmaya çalıştım. Nate ve benim hakkımda nasıl bilgi sahibi olduğunu merak etmeyi bırakmaya çalıştım. Kapıyı açtığımda Cecily, Daisy ve Kai pijama şortları ve sutyenleriyle dans ediyor, içki içiyor, Kış Balosu için birbirlerine makyaj yapıyorlardı. Hoparlörlerden Lady Gaga'nın *Poker Face* şarkısı yankılanıyordu ve maskeli balo maskeleri dağınık bir şekilde yatakta ve Balenciaga, Tom Ford ve Chanel gibi markalı gece elbiselerinin, ağzı açık Haribo vişneli şekerleme paketlerinin ve *Vogue* dergilerinin yanında, yerlerdeydi.

İçeri girdiğimde bana bakınca yüzümden görebileceklerinden korktum: Kış tatilinde Nate'le yaptığım şeyin utancı. Bir haındım.

Cecily, masasında oturmuş, küpeyi kulak memesinden geçirirken, "Bu gece gerçekten dağıtmak istiyorum," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Kai.

Ama Cecily hızlıca başını sallayarak onu geçiştirdi. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Bir suçluluk duygusu hissettim. Nate'le mi ilgiliydi? Bir şey söylemeliydim.

Ağzımı açtım, itiraf etmeye hazırdım ama tam o sırada kapı çalındı ve Marta başını içeri uzattı. "Affedersiniz, hanımlar, müziğin sesini kısmanızı rica ediyorlar."

“Marta,” diye çıkıştı Cecily. “Hazırlanmışımızı görmüyor musun?”

Marta başını iki yana sallayıp kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra tekrar gözden kayboldu ama kapıyı öyle sert kapadı ki masa sarsıldı ve o sırada rimelin fırçası, rimel sürmek üzere olan Cecily’nin gözüne girdi. “Kahretsin.”

“Onunla böyle konuşmak zorunda mısın?” dedim. Marta, okula geldiğimden beri bana karşı hep nazikti. Diğerlerinden farklı olduğumu anlamış gibiydi.

Kai gözünü düzeltmesi için ona bir pamuklu çubuk uzatırken, “Rahat ol,” dedi Cecily. “Yıllardır bizim için çalışıyor, ailemiz gibi.”

Kai başını salladı. “Neredeyse istediği her şeyi yapabiliyor ve tanıdığım tüm hizmetçilerden daha fazla maaş alıyor.”

* * *

Maskelerimizi takıp Sterling’deki partiye doğru yürürken sınırlarımı yatıştırmaya çalıştım. Nate’i davet ettiğime pişman oldum; ilk kez üçümüz aynı odada olacaktık. Cecily’ye baktım. Yarın onunla konuşacaktım.

Merdivenlerin başında durduk. Altımızdaki giriş holü, smokin ve gece elbisesi giymiş üyeler ve misafirlerle doluydu. Maskeli yüzlerinde, tüylerinde ve altın telkârilerinde titrek mum ışıkları dans ediyordu. Etraflarındaki her yüzey, maskeli balo temasına uygun olarak dekore edilmiş, çiçeklerle süslenmişti.

Dördümüz aşağı inerken, kafalar teker teker dönüp, herkes bizi izlemeye başlayınca etrafa bir sessizlik çöktü. Merdivenlerin dibindeki bir kız, sevgilisine fısıldadı: *Bu, Cecily St. Clair.*

Nate’i bulmak için acele etmedim, yarım saat sonra şampanya başımı döndürmüştü ve dans ederken oda sıcak bir parlıltıyla ışılıyordu. Dördümüz müziğin ritmine göre sallanırken oda, avize ve partinin geri kalanı da bizimle birlikte sallanıyor gibiydi.

Daha sonra Nate’i şöminenin yanında tek başma dururken buldum.

Yaklaşırken, “Muhteşem görünüyorsun,” dedi. Bana sarıldı, parmaklarının koluma değmesiyle ürperdim.

Geri çekildiğinde, vücudunun geri kalanını inceledim. Üzerine tam oturan bir smokin giymişti ve gözleri ateşin yanında parlıyordu. “Sen de.”

Ondan hoşlanıyordum, gerçekten hoşlanıyordum ve bunu gizlemek imkânsızdı. Düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi gülümseyince göğsüme bir sıcaklık yayıldı ama ardından hemen bir suçluluk duygusu geldi. Sanki düşüncelerimi o da duymuş gibi Cecily’nin bana baktığını gördüm. Kai’la dans pistinden çıkmış, yemek odasına doğru yürüyorlardı. Takip etmem için işaret edince, başımı sallayarak onayladım.

Onlar diğer odaya geçtiklerinde, “Cecily’yle aramız biraz tuhaf,” diye itiraf ettim.

“Onunla konuşma fırsatım olmadı,” dedi Nate, yüzünde asık bir ifadeyle.

“Üzgün görünüyor ve bunun seninle ilgili olmasından endişeleniyorum.” Yanaklarımın hayal kırıklığıyla kızardığını hissettim. Üzerimdeki suçluluk duygusunun ağırlığını, Cecily’nin yaptıklarını asla affetmeyebileceği gerçeğini paylaşmasını istiyordum. Başımı sallayıp yemek odasına doğru yürüdüm.

Nate de beni takip etti. “Hey, bekle.”

Yemek odasına vardığımızda ona döndüm. “Burada olman kötü bir fikirdi. Şu anda konuşmamalıyız bile.”

“O zaman ona söyleyelim de bitirelim şu işi.” Elimi tuttu ve beni Cecily ve Kai’in oturduğu masaya doğru yönlendirmeye başladı.

Kalbim panikle çarpıyordu. “Hayır. Bekle.”

Ama çok geçti. Nate çoktan ona seslenmişti.

* * *

Uzun yemek masasına oturduğumuzda yanaklarım alev alev yanıyordu. Ortadan kaybolmayı hiç bu kadar çok istememiştim. Nate, Kai’in yanında oturan Cecily’nin diğer tarafındaki sandal-

yeye oturarak ona sokuldu. Ben de Daisy'nin yanındaki sandalyeye çöktüm.

Nate ve Cecily kısık sesle fısıldaşarak konuşurken sırtımda terler birikmeye başladı. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım: *Rahatla, her şey yolunda. Nate ona gerçeği, niyetimizin bu olmadığını söyleyecek ve...*

"Doğru mu?" Cecily bana bakıyordu. Etrafımızdaki hava sakinleşti, herkesin konuşması kesildi.

Ağzım açık bir şekilde ona baktım ve hiçbir şey söylemedim.

Ayağa kalkınca, sandalyesi gıcırdayarak geriye kayd. "Ciddi misin?"

Daha fazla kafa bize döndü. Şok olmuş nefesler. Nate arkasında durup onu sakinleştirmeye çalışırken Cecily de benim tepemde duruyordu.

"Hey, sakin ol, tamam mı? Bu onun suçu değil," dedi Nate ama ben elimi kaldırdım. Yanılıyordu, bu benim suçumdu.

Ayağa kalktım ve Cecily'nin gözlerine bakmak için kendimi zorladım. Çok öfkeliydi. "Cecily. Ben..."

"Vay canına, Maya. Buna nasıl cüret edersin? Bunca zamandır arkamdan eski sevgilimle birlikte olduğunu düşündükçe..."

"Senin ilişkiyi bitirdiğini sanıyordum. Bu ilişkinin ciddi olmadığını..."

"Şu anda sana bakamıyorum bile," dedi Cecily, şampanyayı devirmeden önce. Ağzının içinde küfrederek uzaklaştı.

Yerime çöktüğümde yüzümü avuçlarımın arasına gömdüm.

"Onun için endişelenme," dedi Daisy, dökülen içkiyi temizlemek için harekete geçerek. "Üstesinden gelecektir."

"İyi gitti," dedi Nate alaycı bir şekilde. Koluma dokundu ama ben geri çekilip dik dik ona baktım ve sonra hızla uzaklaştım.

* * *

Cecily'yi havuzun kenarında, bir elini suyun üzerinde gezdirirken buldum. Ağladığı belliydi, yaklaştığımı görünce yüzünü diğer tarafa çevirdi. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde arkasında durarak ellerime baktım.

“Üzgün olduğumu söylemek için geldim.” Hareket etmeyince, aramızda birkaç adımlık mesafe bırakarak dikkatlice yanına oturdum. Göz göze gelmeye çalıştım. “Sana söylemeliydim.”

Havuzun yüzeyinden buharlar yükselirken ve soğuk gece havasmda etrafımızda rüzgârlar eserken sessizce oturduk. Öfkesine kendimi hazırladım ama bana döndüğünde gördüğüm tek şey incinmiş hâliydi. “Sana güvenebileceğimi sanmıştım.”

“Biliyorum.” Utançla yere baktım. “Ve güvenebilirsin.”

“Mesele onunla ilgili değil, seninle ilgili. Böyle bir şey yapman,” diye açıkladı. “Zaten onunla oyalanıyordum. Gerçek dünyada *Nate Banks*’le asla çıkmazdım.”

Kafam karışmış bir şekilde geriye kaykıldım. “Ne demek istiyorsun? Neden çıkmazdın?”

Tekrar güldü. “Düşünebiliyor musun? Annem kalp krizi geçirirdi.”

Nate siyahı olduğu için mi?

Aklıma birçok şey geldi: Lisedeki erkek arkadaşımın teyzesi ve eniştesiyle tanışmanın ne kadar rahatsız edici olduğu, babamla nişanlandığında annemin Çinli ailesinin onu reddetmekle tehdit ettiği, DNA’mızı oluşturan genlerin özel karışımı yüzünden insanların bana ve kız kardeşime davranışı... Ve yanaklarımın kızardığını hissettim. “Bu ne anlama geliyor?”

“Ah, yapma. Burada üzülmesi gereken biri varsa o da benim,” dedi. “Ayrıca ben çoktan hayatıma devam ettim. Nate gibi üniversiteli çocuklar bana göre değil.” İçkisinin kalanını bitirdi. “Bütün bunlardan çok yoruldum,” dedi Cecily. “Herkesin dünya onlara karşıymış gibi davranmayı bırakması gerek. Erkekler yüzyıllardır kadınlara böyle davranıyor.”

Bu neydi, baskı olimpiyatları mı? Sonuncu olmak için yarışmak zorunda mıydık?

Cecily ayağa kalkıp, elbisesini düzeltirken, “Boş ver,” dedi. “Nate Banks senin olsun. İçeri girelim, bir içki daha istiyorum.”

* * *

Daisy ve Kai'ı dans pistinde bulduk. İçmek, dans etmek ve unutmak için kendimi zorladım. DJ müziğin sesini açtı ve ses bas hoparlörlerden alçak ve istikrarlı bir şekilde titriyordu. Kızlar topuklu ayakkabılarını çıkarmış, smokinli genç adamlar tarafından döndürülüyorlardı. Cecily'yle aramızdaki çözülmemiş gerginliği hissedebiliyordum, sözleri bir kene gibi tenimin içine işlemişti. Ancak Cecily dans pistine çıkıp kalabalığın içinde kaybolduktan sonra rahatladım.

Derin bir nefes aldım. Odanın diğer ucunda, Nate'in bir kenarda tek başına durduğunu gördüm. Smokininin içinde yakışıklı görünüyordu, saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı, gözleri kalabalığı taniyordu. Beni görünce gülümsedi ve içimi sıcak bir his kapladı.

Yanına gidip iyice yaklaştım. "Az önce yaşananlar için özür dilerim. Sanırım Cecily'yle aramı düzelttim. Benimle gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

* * *

Çıkarken Nate ceketini omuzlarıma attı. Partiye son bir kez baktım. Ortalık kaosa dönmüştü. Daisy korkuluğun üzerinden eğilmiş, aşağıdaki bir çocuğun ağzına şampanya döküyordu. Kai yalınayaktı, elbisesinin eteği yukarı sıyrılmıştı, ağzında bir *shot* bardağıyla korkuluktan aşağı kayıyordu. Cecily ise ortalıkta yoktu. Yakınlarda bir şarap kadehi kırıldı.

Nate'e döndüm. "Hiç Carnegie Gölü'nde çıplak yüzdün mü?"

"Şey... Fark ettin mi bilmiyorum ama dışarıda kar yağıyor."

"Üşütmekten mi korkuyorsun?" diye takıldım.

Nate tek kaşını kaldırdı. "Ciddi olamazsın."

Ama Cecily'yle kavgam beni pervasızlaştırmıştı ve çoktan kapağı doğru yönelmiştim bile. "Kaybeden olma!"

* * *

Göle bakan taş çıkıntıda yan yana dururken etrafımızda kar taneleri dans ediyordu. Sanki gerçeklikten çok uzaktaydık, dünyada kalan tek kişiler bizdik. Titriyordum ama umurumda değildi.

Bana bardan çaldığı bir şişe şarabı uzattı ve ben de büyük bir yudum aldım. Nate elini ağzının kenarına götürüp karanlığa doğru, "Heeeyoo!" diye bağırdı. Sesi uçsuz bucaksız boşlukta yankılandı.

Göğsümdeki ağırlığı atmanın verdiği rahatlamayla ben de bağırdım. Kendimi daha iyi hissettiğim için rahatlayarak, "Bu gecedenden sonra buna ihtiyacım vardı," dedim.

Oturduğumuzda Nate bana döndü. "Neden o insanlarla takılıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Cecily, Kai, hatta Daisy... Hiç anlamıyorum. Senin gibi değiller; sadece şımarık zengin çocukları."

Kaşlarımı attım. "Onunla birlikte olan sendin."

"En azından onu bir süs köpeğı gibi takip etmiyorum."

Süs köpeğı mi? Sözleri göğsümün ortasına inen bir yumruk gibiydi. "Ben böyle yapmıyorum." Hem Nate ne biliyordu ki? "Aslında sandığından daha çok ortak noktamız var."

"Öyle mi?" Nate alaycı bir şekilde güldü. "Onun atalarının senin atalarının sahibi olması gibi mi?"

Yanaklarım alev alev yandı. "Bunu yapma. Sterling'de olmadığın ve tek yaptığın bir grup esrarkeşle müzik yapmak olduğu için..." Kırılmış ifadesini görünce kendimi durdurdum.

Nate cevap vermek için bir dakika bekledi. "Bak, Princeton'ın benim için anlamıyla senin için anlamı birbirinden farklı iki şey." Sözümü geri almak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı. "Arkadaşım olan *esrarkeşlere* gelince..." Gözleri, kırgınlık ve öfke olduğunu anlayabildiğim bir şekilde parladı. "Jamal tıp fakültesine hazırlanıyor ve hafta sonları bir hastanede gönüllü olarak çalışıyor. AJ ise okula giderken ailesine destek olmak için tam zamanlı bir işte çalışıyor ve yine de onur derecesiyle mezun olacak. Yani evet, *okul ve iş dışında yaptığımız tek şey müzik ve hafta sonları biraz ot içmek. Bu kadar üstüme gelme.*" Nefes nefese kalmıştı.

"Ben öyle demek istemedim."

"İçinde olduğun o cemiyet, *Greystone* mu ne?"

Şaşırarak ona baktım. Ona Greystone'da olduğumu söylememiştim. Cecily söylemiş miydi?

“Onlar güç düşkünü bir grup pislik. Şu anda etrafta açık tenli siyah bir kız olması hoş bir görüntü olduğu için seni kabul ettiler.”

Gerçek acıttı.

Ama aynı zamanda, kendimi kanıtlamak için Greystone'a ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamıyordu. *Naomi*'nin buna ne kadar ihtiyacı olduğunu. Bir önceliğim vardı, bunu inkâr edemedim. Sonuçta Nate'in annesi hâlâ hayattaydı, erkek kardeşleri Şikago'daydı ve ülkenin diğer ucunda değillerdi. Oysa Naomi ve benim kimsemiz yoktu.

“Bak, böyle bir fırsatı geri çevirme lüksüm yok. Belki sen Greystone'u reddederdin ama bazılarımız hayatta kalmak için taviz vermek zorunda.”

Ayağa kalkmaya çalışıyordum ki uzanıp elimi sımsıkı tuttu. “Hey,” dedi, ona baktığımda gözleri duygu doluydu. “Unut git-sin. Özür dilerim, bu boktan durum beni sinirlendiriyor.”

Kolunu belime doladı. Aramızdaki hava ağırlaşmıştı, sessizce oturduk. Nate diğer elini bacağıma koydu ve göz göze geldiğimizde artık bana farklı bakıyordu. Gözleri daha koyu, daha yoğun, başka bir şey söylememe fırsat bırakmadan, beni kendine çekip öptü.

Birkaç saniye sonra kendimi geri çektim, elbisemi başımdan çekip çıkardım ve taş düzlükten aşağıya atladım.

Bir rüzgâr esintisiyle düşmeye başladım. Aşağı. Aşağı... Buz gibi suya dalarken ciğerlerimden hava fışkırdı ve bir an için her şey karardı, vücudumun soğuğa ters tepki verip vermediğini merak ettim. Kanımın kulaklarıma hücum ettiğini duydum, kafamın içinde dönüp duran Nate'in sözlerinin ağırlığını hissettim. Merak ettim, onunla birlikte olduğum ya da Greystone'da bulunduğum için kötü biri miydim yoksa bu buz gibi suda boğulacağım için bunların hiçbirinin bir önemi yok muydu?

Sonunda nefes nefese yüzeye çıktığımda nefesimi tuttum, yukarı baktığımda Nate'in çıkıntının üzerinde, gömleksiz, titreyerek durduğunu gördüm. Onu görünce kahkahayı bastım.

“Su harika!” diye bağırdım kıyıya doğru yüzerken.

“Saçmalıyorsun!” diye cevap verdi ve çığlık atarak o da suya atladı.

Üçüncü Kısım

Ne kadar garip gelse de ben hatırlayan benliğim,
hayatımı yaşayan ve deneyimleyen benliğim ise benim
için bir yabancı gibi.

Daniel Kahneman, Hızlı ve Yavaş Düşünme

33. BÖLÜM

Maya

Haziran 2023

Cenaze töreninden sonra Nate, Dani ve ben, Brooklyn'de iki yatak odalı, dördüncü kattaki apartman dairemize dönüyoruz. Bitkinim, bedenim açlık ve uykusuzluktan bitkin düşmüş. Ara ara gözyaşlarım akıyor, kaslarım kafamda başlayıp sırtımdan aşağı, uzuvlarımdan parmak uçlarıma kadar inen donuk bir zonklamayla ağrıyor.

* * *

İçeri yerleştikten sonra Nate'le oturma odasındaki kanepeye çöküp sessizce oturuyoruz. Polis neden Margaret'in evini aramamıştı? Muhtemelen Naomi dört yıldır orada yaşamadığı için ama yine de lisedeki yatak odası aramak için mantıklı bir yer gibi görünüyor. *Eğer cinayet olduğunu düşünselerdi*, diye hatırlatıyorum kendime. Ama görünüşe göre kazara boğulma olayı çok daha az soruşturma gerektiriyor.

Margaret'a, Matthew'un olaya karıştığından şüphelendiğimi, okuldayken ona güvenmediğimi, Naomi'nin odasında bulduğum notu ve polisin nasıl olup da bunu ciddiye almadığını söylemiştim. Margaret da bana, "O adamdan ölesiye nefret ediyorum," demişti.

* * *

Margaret, Matthew'u iyi tanıyordu, bazı açılardan benden daha iyi. İkisi de Legacy Vakfı'nda çalışıyordu ve Margaret onun na-

sıl biri olduğunu en başında anlamıştı. Bir gün, yönetim kurulu toplantısından döndükten sonra, “O adam narsistin teki, işte olan bu,” demişti. Cuma günüydü, kız kardeşimin ölümünden birkaç hafta önceydi, havuz başında bir kadeh şarap içiyorduk. “Kendinden başka hiçbir şeyi umursamıyor. Onunla evlenmek isteyen üçüncü bir kadın bulmayı başardığına inanamıyorum.”

Şarabımdan bir yudum alıp, “Bu yaşam tarzına bayılıyor olmalı,” dedim.

* * *

Bitkin bir şekilde başımı ellerimin arasma gömüyorum. Normalde, Dani yattıktan sonra geceleri Nate’e sokulur, o *The Daily Show* izlerken veya *The Atlantic* okurken ben kitap okurum. Ama kız kardeşimin cenazesinden sadece birkaç saat sonra normal rutini-mize devam etmek bana tuhaf geliyor. Nate telefonunu bırakıp ayağa kalkıyor. “Uzun bir gündü. Dani’yi yatıracağım.”

Ona minnettar bir gülümsemeyle bakıyorum.

O da yorgun görünüyor, çenesi sakalla kaplanmış, gözlerinin ve alnının etrafındaki çizgiler her zamankinden daha derin. Sahi, Nate’e en son ne zaman bakmıştım? En son ne zaman öpüşmüştük? Ya da daha kötüsü, ne zaman seks yapmıştık? Haftalar mı olmuştu? Yoksa aylar mı? Tanrım. Naomi ölmeden önce galeriyle ve Dani’nin yaz aktiviteleriyle o kadar meşguldüm ki şimdi yemek yiyip yıkanacak enerjim bile yok.

* * *

Nate, Dani’nin yatmaya hazırlanmasına yardım ederken şarap ve banyonun bu keskin acıyı biraz olsun dindireceği umuduyla kendime bir kadeh şarap dolduruyorum.

Üst kattaki banyoda, okaliptüs kokulu buhar içeri dolarken kollarımı kaşındıran siyah kazağımı, çok dar siyah pantolorumu çıkarıyorum. Sutyenimin kopçasını açıp yere düşmesine izin veriyorum. Buhar aynayı buğuyla kaplamadan önce aynaya doğru dönüp kendime bakıyorum: Gözlerimin altındaki derin torbalar,

bir tarafa yatmış karışık bukleler, yumuşak ve içi boşalmış bir vücut.

İç çekerek sıcak suya gömülüyorum, sıcaklık kaslarıma işlerken okaliptüs kokusunu içime çekiyorum. Gözlerimi kapatıp, yüzüm suyun altına gömülene kadar batıyorum. Keşke su beni bütün bütün yutabilse. *Bir, iki, üç,* diye sayıyorum nefesimi tutarak. Derine, daha derine, ta ki başım küvetin dibine dayanana kadar batıyorum. Ciğerlerim yanana, içgüdülerim beni yüzeye çıkmam için zorlayana, nefesim kesilene kadar orada kalıyorum.

Nefesimi topladıktan sonra dilime bir Advil koyup ardından bir yudum şarap içiyorum. Kendimi toparladıktan sonra Naomi'nin defterini açıp okumaya başlıyorum.

* * *

Yüzümü nihayet sayfadan kaldırdığımda parmaklarım uyuşmuş ve buruşmuş. Ne kadar zaman geçtiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Bir saat mi? İki mi? Su ılık olmasına rağmen üşüyorum.

Naomi, Greystone'la ilgili bir şey araştırıyor gibi. Görünüşe göre AL dediği bir muhabirle çalışıyor -Amy olamaz, onun soyadı L harfiyle başlamıyor- ve onlara bilgi veriyor olmalı. Greystone mezunları hakkında notlar, Lila Jones'un ağabeyine sorulacak bir soru listesi ve son sayfada:

-TREVOR JONES

-SAĞLAM KANITLARA İHTİYACIMIZ VAR.

-AL'E NE BULDUĞUMUZU GÖSTER!

Ve en altta altı çizili, en korkutucu olanı: **BİTTİ!**

34. BÖLÜM

Maya

Ocak 2012

Kış balosundan birkaç hafta sonra odamda ders çalışırken telefon çaldı.

“Alo?”

“Maya, ben Profesör DuPont. Seninle konuşmak istediğim bir fırsat var,” dedi.

“Nasıl bir fırsat?”

Lila’yı ofisinde gördüğüm ve notlarımdan duyduğu hayal kırıklığını dile getirdiği Kış Balosu’ndan beri haftalık çalışma saatlerinden kaçınıyordum. Eleştirileri özellikle canımı acıtıyordu çünkü onu bir tür akıl hocası olarak görmeye başlamıştım. Son birkaç hafta hariç, her perşembe akşamını onun çalışma saatlerinde geçirirdim. Ders hakkında konuşmayı bitirdikten sonra bazen bize birer kadeh şarap doldurur ve yetiştirilme tarzından bahsederdi.

Ne kadar farklı olsak da yetiştirilme tarzımızın oldukça benzer olduğu ortaya çıktı. Orta sınıf bir aileden geliyordu, o da annesinin kaybından derinden etkilenmişti. Bu sohbetler sayesinde, onunla bir profesör ve öğrenciden daha derin bir bağ kurmaya başladım; onu çekici bulmama rağmen uygunsuz bir şekilde değil, bir akıl hocası ve taraftarı gibi. Kendim için eğer çok çalışır ve doğru insanlarla tanışırsam bir gün onun kadar başarılı olabileceğim bir gelecek görmeye başladım.

“Bir işe ihtiyacın var,” dedi. “Yardıma ihtiyacı olan birkaç arkadaşım var.”

* * *

Profesör DuPont’un bana verdiği adres beni kampüsten birkaç blok ötede güzel bir eve gönderdi. Bana, normalde restoranda kazandığımın üç katı olan saatte kırk dolar teklif etmişti.

Ama bir tuhaflık hissettim. Neden bu işe *beni* istiyordu?

Eve vardığımda sırtımdan soğuk bir ter boşandı. Kapı zilini çaldım. Kapıyı iri gözlü, saçları rüzgârda savrulmuş bir kadın açtı. İlk başta şaşırılmış göründü ama beni baştan aşağı bir süzdükten sonra hemen toparlandı.

“Sen Maya olmalısın. Ben, Suzanne Fuller. Lütfen içeri gir, içeri gir.” Ben daha kapıdan içeri girmeden Bayan Fuller eve doğru bağırdı. “Calum! Öğretmen geldi!”

Bir Golden Retriever koşarak yanıma geldi ve elimi yalamaya başladı. Bu hoş sürprizle şaşırarak eğildim ve onun başını okşadım.

“Ah, bu Gus. Özür dilerim. Aman Tanrım. Gus!” Bayan Fuller köpeği tasmaından çekince onun baş döndürücü parfümünün kokusunu aldım.

“Sorun değil, köpekleri severim.” Etrafa bakmadan önce kendimi toparladım. Eski bir evdi, şöminenin üzerindeki çelenk ve mutfaktan gelen taze pişmiş kurabiye kokusuyla yuva sıcaklığındaydı.

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi telaşla. “Calum! Hemen aşağı in!”

Bayan Fuller onu takip etmem için eliyle işaret etti. Mutfığa vardığımızda oturmamı söyledi. “Sana bir şey getireyim mi? Biraz su?”

“Ah, iyiyim, teşekkür ederim.” Çantamı bir sandalyeye bıraktım.

Bayan Fuller mutfakta koşuşturup bana bir tabak kurabiye ve bir bardak su getirdikten sonra koridorda kayboldu. Kitaplarımı ve malzemelerimi gergin bir şekilde masaya bıraktım.

Bayan Fuller, gözlerinin altında derin torbalar, sivilceler ve beyaz-sarı saçlarıyla sersem görünümlü bir gençle geri döndü. Annesi yanındaki sandalyeyi çekince çocuk yığılır gibi oturdu. Boynu telefonuna öyle bir eğilmişti ki kırılacak sandım. Teni sanki hiç güneş görmemiş gibi soluk beyazdı.

“Ver şunu bana.” Annesi telefonunu elinden aldı. “Sana *artık oyun yok*, demiştim.” Çocuk omuzlarını silkip ellerine baktı. “*Merhaba*, de.”

“Merhaba,” dedi çocuk başparmağındaki kalkmış deriyi koparıken.

“Merhaba,” dedim. “Ben, Maya. Arkadaşlarınla takılmayı tercih edeceğini biliyorum. Ama bunu eğlenceli hâle getireceğiz. Söz veriyorum.” Çocuk bana baktı, gözleri annesininkiler gibi iri ve yeşildi. Daha dik oturdum. “Peki, senin adın ne?”

“Calum.”

Bu, annesini tatmin etmiş gibiydi. Hafifçe başını sallayıp mutfaktan çıktı. Calum, önümüzde duran çikolatalı kurabiyele-re baktı.

“Annen çok nazik.”

Omuz silkti. “Sanırım.”

Defterimi açtım. “Üniversiteye başvuru formunu doldurmadan önce yapmayı sevdiğim bir şey varsa o da bunu bir tür oyun hâline getirmek.” Kâğıda bir çizgi çizdim ve EĞLENCE yazdım. “Yapmaktan hoşlandığın şeyler neler?”

Calum omuz silkerek bir kurabiye aldı ve çikolata parçalarını ayırmaya başladı.

“Hadi ama. Müzik mi? Spor mu?”

Çikolata parçalarını teker teker yedi. Hepsi bittikten sonra kurabiyeyi masaya koyup parmaklarını yaladı. *İğrenç*. Köpek gelip koklamaya başladığında Calum sırtını okşadı ve elini köpeğin kuyruğundan aşağı doğru gezdirdi.

“Kuaförden döndükten sonra kuyruğunun verdiği hissi seviyorum,” dedi, köpek inleyene kadar kuyruğunu sıkıca tutarak. Yutkundum, bakışlarımı kaçırmak için kendimi zorladım.

Yarım saat sonra Calum'un dikkati dağıldı ve sanki başvuru onun yerine benim yazacağımı düşünmüş gibi telefonunu çıkardı.

Hayal kırıklığına uğramış bir hâlde Bayan Fuller'ın telefonda konuştuğu diğer odaya gittim. "Bunun için en uygun kişi olduğundan emin misin?" diye fısıldıyordu. Belli ki benden bahsediyordu.

Mutfığa döndüğümde kararlı bir şekilde, "Pekâlâ, Calum, yeter artık. İşe koyulma zamanı," dedim.

Bir saat sonra Calum, keyif aldığı birkaç aktivite yazmıştı: *Halo* adlı bir video oyunu, golf ve Tarantino filmleri. Bu bir başlangıçtı. Bitirirken Calum'un bana tuhaf bir ifadeyle baktığını fark ettim. "Gerçekten güzel gözlerin var."

Tedirgin bir şekilde arkama yaslandım. "Bu... Çok hoş. Teşekkür ederim." Zorla gülümseyerek defterleri ve kalemleri toplamaya odaklandım.

Ama Calum bakmaya devam ediyordu. "Demek mart ayında benim yerime SAT* sınavına girecek olan sensin, ha?"

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Neden bahsettiğinden emin değilim." DuPont hiç SAT sınavından bahsetmemişti. Ayrıca hiç benzemiyorduk. Hem bu yanlış olurdu. Üstelik yasadışıydı.

"Annem, bizim için çalışan gözetmenlerin bulunduğu özel sınav merkezleri olduğunu söyledi."

Hareketsiz kaldım. Kalbimin atışlarını göğsümde hissedebiliyordum. "Hayır. Şey, hayır, bu benim yapacağım bir şey değil."

Calum omuz silkti, sandalyesini geriye itti ve masadan kalktı. Tedirgin bir şekilde Bayan Fuller'ı bulmak için diğer odaya gittim ama arkası dönüktü. "Asıl *haksızlık* bu sporcular için yaptıkları," dedi telefona. "Yani futbol takımına bir bak. Bir avuç Neanderthal." Geri çekildim ama o, varlığımın farkında olmadan gevezelik etmeye devam etti. "Golf oyuncusu falan olduğunu söyleyemez miyiz? Peki, ya *squash*?" Kiminle konuşuyordu? Profesör DuPont olamazdı. Böyle bir şeyi kabul etmezdi. Eder miydi?

* Uluslararası geçerliliği olan bir üniversite giriş sınavı. -yhn

Gitmek için döndüğümde ayağım yan sehpaye çarptı, narin bir lamba sallanmaya başladı. Hemen uzanıp yakaladım. Bayan Fuller döndü. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde telefonu yanına bıraktı.

“Ah! Bitirdin demek! Dur, sana bir çek yazayım.”

“Sorun değil, Profesör DuPont...”

“Saçmalama.” Çek defterini çıkarıp kalemle bir şeyler karalamaya başladı. “Bu zahmete karşılık küçük bir ekstra.”

Yanıma gelip çeki uzattı. Ona oğlunun yerine SAT sınavına girmeyeceğimi ve başvurusunu yazmasına yardım etmeyi bıraktığımı söylemek istedim; belli ki Calum bunu yapmakla ilgilenmiyordu. Profesör DuPont, Princeton’a girmek için vakıfla olan bağlantıları aracılığıyla hile yaptıklarını bilseydi işten atılabilirdi. Okul akademik sahtekârlığı çok ciddiye alıyordu. Ben de okuldan atılabilirdim.

“Çok teşekkür ederim, Maya.” Beni kapıya doğru yönlendirdi. “Matthew bana en zeki öğrencilerinden biri olduğunu söyledi. İyi bir adam. Seninle ilgilenecektir. Neyse, gelecek hafta seni görmeyi dört gözle bekliyorum. Ha, bir de sen başvuruyu yazarken soruların olursa beni aramaktan çekinme.” Omzumu sıktı. “Muhteşem bir iş çıkaracağını düşünüyorum.” Parfümünden başım dönüyordu.

Ayrıldıktan sonra koridorun yarısına geldiğimde, elimdeki çeke baktım. Tutar *on bin dolardı*.

Elim ağzıma gitti.

Sadece bir kâğıt parçası olmasına rağmen ağır hissettiriyordu. Bu okula girmek için ne kadar çok çalıştığımı, kalın hazırlık kitaplarını karıştırdığımı, banyo aynasına sözcüklerin yazılı olduğu yapışkan notlar yapıştırdığımı hatırladım. Ama bu çocuk-hayatında bir gün bile çalışmadığı aşikâr olan bu küçük pislik-okula girebilmek için para mı ödeyecekti? Ve onun adına bütün işi *benim* yapmamı mı istiyorlardı?

Çeki yırtıp atmak istedim. Onların... *Profesör DuPont*’un rüşvet alabileceğini düşünmesinden nefret ediyordum. Yanıldıklarını kanıtlamalıydım.

Ama sonra kız kardeşimi düşündüm ve çenemi sıktım. *Dünyanın adaletsiz olması benim suçum değil.* Fuller ailesi gibi insanlar isterlerse bir bina bağışlayacak paraya sahipti. Benim yardımım olsun ya da olmasın, o çocuğu okula sokacaklardı. Naomi'ye ancak Calum'a yardım edersem yardım edebilirdim. Ayrıca ebeveynlerinin gittiği okula başvuranlar arasına bir kişinin daha eklenmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Bir nefes alıp çeki özenle çantamın fermuarlı cebine koydum. *Ah, Bayan Fuller, ben en nitelikli kişiyim ve bu şimdiye kadar gördüğünüz en iyi başvuru yazısı olacak.*

* * *

Ertesi hafta Calum için sınava girdim ve tam not aldım.

Buraya Calum Fuller gibi bir çocuktan daha çok ait olduğumu bilmek, bana hastalıklı bir gurur verdi. Ben hiçbir yerden gelmeyen, annesi, babası, parası olmayan bir kız olarak böyle bir yere kendi başıma girebilirken Halo oynayan, Tarantino hayranı, sivilceli Calum Fuller'ın alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

Bu, liyakate dayalı bir sistem değildi, hem de hiç değildi ve hiçbir zaman olmamıştı. Hayat adil değildi. Annemin inandığının aksine sadece çok çalışmak beni başarılı yapmayacaktı. Annem gibi ben de çocukluğumdan beri Sarmaşık Birliği okullarını el üstünde tutmuş ve sadece en iyilerin, en zekilerin, *en çalışkanların* burada okuma fırsatına sahip olduğunu düşünmüştüm.

Ama ne kadar da yanılmışım. Tüm prestijine rağmen bu okul da ülkedeki her büyük kurum gibi irili ufaklı her türlü kayırmacılığın üzerine kurulu bir sistemdi ve biliyor musunuz? Ben de bu oyunu oynayabilirdim. Sorunun küçük, küçücük bir parçasıydım. Bakmam gereken bir kız kardeşim vardı. Ona verdiğim söz her şeyin önündeydi.

Sonraki haftalarda Calum'la haftada iki kez görüştüm ve o telefonunda *Angry Birds* oynarken başvurusunun geri kalanını doldurdum. Annesi bana içeriği hakkında bilgi vermişti: Calum, beyin tümörü teşhisi konduğunda annesine bakmıştı. Kadında kansere dair

hiçbir belirti görmemiştim ya, neyse. Hatta aksine Bayan Fuller son derece sağlıklı görünüyordu, cildi sanki spadan yeni dönmüş gibi hep pembeydi. Ama kendimi bunun doğru olduğuna inandırdım ve başvuruyu kendi annemi düşünerek yazdım.

Ne zaman boğazıma suçluluk duygusu düğümlense onu yutar, bastırırdım. Bu bir işti. Hepsi buydu. Bunu kız kardeşim için yapıyordum. Ben yapmazsam başkası yapacaktı.

Calum'un başvurusunu teslim ettikten sonraki hafta Goldman Sachs'tan aldığım bir telefonla heyecandan havalara uçtum: Bayan Fuller genel müdür olan arkadaşının yanında bana bir staj ayarlamıştı. Maaşı iyiydi ve gelecekteki bir analist pozisyonu için olmazsa olmaz bir eğitim olacaktı.

* * *

O hafta bir gece, herkes gittikten sonra Sterling Kulübü'nün kütüphanesindeydim, etrafım ders kitaplarıyla çevriliydi. Yaklaşan sınava çalışmayı günlerce ertelemiştim ama banka hesabımda on iki bin dolar vardı.

Ancak özel ders işim aynı zamanda kız kardeşimle daha az konuşmam anlamına geliyordu. Geçen hafta Ella Teyze arayıp Naomi'nin okula gitmeyi reddettiğini söyledi.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Ella Teyze.

Kız kardeşimi aradığımda o da bana bir şey söylemedi.

"Yeterince yiyor musun?" Sesim kontrollüydü ama elim telefonu o kadar sıkıştı ki canım yanıyordu.

"Evet."

Naomi'nin olanları anlatması için yarım saat geçmesi gerekti. Okuldan otobüsle dönmüş, ödevini yaparken bir kadın kapıyı çalmıştı. Ella Teyze hâlâ işteydi ve çocuklara, o evde olmadığında kapıyı açmamalarını söylemişti. Ama kadın kapıyı daha sert çalmaya başlamış ve gitmek istememişti. Naomi cevap verdiğinde, kadın komşu olduğunu ve evde bir yetişkin olduğundan emin olmak için uğramak istediğini söylemişti. Sadece Naomi ve ondan büyük erkek çocukların olduğunu öğrenince Naomi'ye

kızmışlardı. Naomi bu olaydan çok sarsılmıştı. Neyi yanlış yaptığını anlamamıştı ve kadın onu korkutmuştu.

“Ama artık her şey yolunda,” dedi Naomi.

“Neden Ella Teyze’ye söylemedin?”

“Bryan söylemememi söyledi.” Bryan, Ella’nın büyük oğluydu.

Derin bir nefes aldım. Ona telefonla ulaşmak imkânsızdı. Birlikte olsaydık daha iyi olurdu; elini tutabilir, gözlerinin içine bakabilir, ona sorun olmadığını, her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirdim. Ama şimdi gerçekten, sorun olup olmadığını bilmiyordum. Komşu çocuk koruma hizmetlerini ararsa Naomi sisteme girebilirdi ve o zaman başına neler geleceğini kimse bilemezdi. Boğuk ağlamasını duyabiliyordum ve bu, göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi.

Yeni bir kararlılıkla okumaya geri döndüm. On iki bin dolar bir daire, yemek ve sağlık hizmeti için yeterli değildi. Daha fazlasını kazanmanın bir yolunu bulmalıydım.

Birkaç saat sonra başımı kollarımın üzerine koyup uykuya daldım.

* * *

Bir takırtı sesiyle irkilerek uyandım. Yanımdaki pencere açıktı, panjurlar rüzgârdan çarpıyordu. Başımı kaldırıp uyanmak için yavaşça gözlerimi kırptırdım. *Neredeyim?* Kitaplarla dolu maun raflar, kocaman bir alan. Kütüphane. Sterling Kulübü’nün kütüphanesi. Ceketimi omzuma çektim. *Burası buz gibi.* İşte o zaman yalnız olmadığımı fark ettim.

İrkilerek doğruldum. Kapıda karanlık bir silüet duruyordu.

“Uyuyakalmışsın.” Marta’nın sesini tanıdım. Işığın aydınlatığı kapının eşiğinde, bir kova ve paspasın yanında duruyordu.

“Evet, şey... Ö- Özür dilerim,” diye kekeledim. “Ne olduğunu bilmiyorum.”

Aceleyle kitaplarımı toplayıp teker teker kitap çantama tıktırdım. Marta yerinden kıpırdamadan beni izliyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordum, boğazımdaki düğümü yutarak. Kış Balosu için hazırlanırken Cecily’nin onu nasıl terslediğini hatırladım. O zamandan sonra diğer üyelerin onu ya görmezden geldiğini ya da kaba davrandığını, ona sanki anneleymiş gibi, arkalarını toplamak için oradaymış gibi davrandıklarını fark etmiştim. Bundan hoşlanmadığımdan ona karşı nazik olmak için elimden geleni yapıyordum.

Gözlerini bir kez kırptıktan sonra kütüphaneye doğru bir adım attı. Yüzündeki ifade genellikle soğuk ve duygusuzdu ama bugün farklı bir şeyler vardı. “Bay DuPont iş için uzakta. Ofisini temizliyordum ve bunu buldum.” Küçük, altın bir küpeyi kaldırdı. Bunun Lila’ya ait olduğundan emindim.

“Sanırım kime ait olduğunu biliyorum, ona geri verebilirim.” Yavaşça ayağa kalktım ve küpeyi almak için yanına yürüdüm. Saate baktım. *Saat iki buçuk mu? Aman Tanrım.* “Gitmeliyim. Geç oldu.”

“Bekle.” Marta paniklemiş görünüyordu. “Şu kızla arkadaş-sın, değil mi? Şu kızıl saçlı kızla?”

Marta’nın ne bildiğini merak ederek yavaşça başımı salladım.

Biraz daha yaklaşarak sesini alçalttı. “Yıllardır burada çalışıyorum, çok çok uzun yıllar ve Profesör DuPont’un neler yaptığını biliyorum.” Gözleri kısıldı. “Ama bu, gördüklerimin en kötüsü.” Lila’nın Profesör DuPont’la başı bir tür deritte olmalıydı. “Onu uzak durması konusunda uyarmak isteyebilirsin,” diye devam etti. “Tabii, eğer çok geç değilse.”

Sözleri içimi ürpertti. Kütüphanenin dışında rastladığım gece Lila’nın şakağındaki morluğu hatırladım. Onları Profesör DuPont’un ofisinde yakaladığım zamanı ve Profesör DuPont’la Lila’nın ilişkisi olduğundan şüphelendiğimi hatırladım. Birlikte yattıklarını sanmışım; Profesör DuPont’un ona *zarar verdiğini* düşünmemiştim. Ama yine de bu adamı gerçekten ne kadar iyi tanıyordum?

Marta’nın ima ettiği de buydu, değil mi? Aralarında işler yolunda gitmiyorsa ne yapmalıydım? Bu konuyu açmak bana mı düşerdi?

Profesör DuPont'un bana kötü niyetli olabileceğini ilk o zaman fark ettim. Şiddete meyilli biri. Yine de içimdeki her şey, Marta'nın bana anlattıklarını kulaktan dolma bilgiler olarak düşünüp duymazdan gelmek istiyordu. Bunlar Profesör DuPont'un kafamdaki imajıyla uyuşmuyordu. Yanılmış olmalıydı. "Onunla konuşacağım," dedim.

Marta gitmek için döndü ama kapıya ulaştığında arkasına baktı. "Burada çalıştığım bunca yıl boyunca, bir ofisin kapısını kilitlemeyi hiç unutmadım. Unutsaydım kovulurum." Bunu söyleyiş şekli ve bana bakışı anlam yüklüydü.

* * *

Profesör DuPont'un ofisinin kapısı, Marta'nın ima ettiği gibi kilitleti değildi.

Masasına dikkatlice yaklaşırken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden çıkacağını sandım. Acaba burada kamera var mıydı? Görmedim ama hep Profesör DuPont beni izliyormuş gibi hissettim.

Düzenli kâğıt yığınlarını bozmamaya dikkat ederek üst çekmeceyi açtım ve bir liste karaladığı not defterini çıkardım:

- Kuru temizleme
- Yatırılan çekler
- Perşembe 14.00 Marsden

Marsden. Kabul törenleri sırasında Profesör DuPont, üzerinde bu ismin yazılı olduğu zarfı uzattığında Lila'nın yüzünde beliren tuhaf ifadeyi hatırladım.

Alt çekmeceyi denedim. İçeride tanıdık soyadları olan en az yüz dosya klasörü vardı. St. Clair, Ling, Miller, Jones... Greystone üyeleri.

Soyadımın yazılı olduğu klasörün içindeki resmim Princeton kimliğimde kullanılanın aynısıydı. Dosyayı aşağıya doğru taramdığında tüm bilgilerimin, büyüdüğüm adresin, annemle baba-

mın doğum ve ölüm yıllarının yazılı olduğunu ayrıca -nefesim kesildi- onların bir fotoğrafını gördüm. Fotoğrafa bakakaldım. Babamın ölümünden kısa bir süre önce çekilmiş olmalıydı. Başımın döndüğünü hissettim. Profesör DuPont bunu nereden bulmuştu?

Bain etiketli başka bir klasör açtım. Alex Bain'in dosyasında annesiyle birlikte çekilmiş bir fotoğraf ve bir not vardı: *Senatör Bain 5 milyon yatırım yapacak.*

Dosyayı geri koyarken fotoğrafa benzeyen bir şeyin kenarı gözüme çarptı. Çekiştirince tek bir fotoğraf değil, birçok fotoğraf olduğunu fark ettim. İç çamaşırı partisinden Daisy ve benim bir fotoğrafım ve Kai, Cecily ve Daisy'yi Alex Bain'le birlikte kokain çekerken gösteren başka bir fotoğraf vardı. Hepsi Daisy'nin kamerasından çekilmişti.

* * *

O sabahın ilerleyen saatlerinde Daisy'nin kapısını sertçe çaldım. Açtığında yanından hızla geçtim. "Bunu biliyor muydun?" Telefonumu çıkarıp fotoğrafları gösterdim. "Hepimiz hakkmda dosyalar vardı."

Daisy'nin gözleri telefonumda gezinirken, yüzü giderek solgunlaştı. "Kahretsın."

"Kameranı mı kaybettin?" Daisy iç çekerek başını salladı. "Öyleyse bunlar neden onda?"

Daisy tereddüt etti. Sonra sessizce, "Sadece Alex'in Sterling'den atılmasını istiyorduk ve DuPont -net bir şekilde- kanıt olmadan bunu yapamayacağını söylemişti," dedi. "Sadece suçlayıcı fotoğraflar çekmeye çalışıyorduk." Başını salladı. "Ama sen gittikten sonra... Alex'in durumu kötüleşti ve onu hastaneye götürmek zorunda kaldık." Sesi kısıldı.

"Kahretsın." Ona bakakaldım. *Bu çok kötüydü. "İyi mi bari?"*

Onaylarcasına başını salladı. "Şimdilik uzaklaştırıldı. Ama okuldan atılabilir. Profesör DuPont inceleme kurulunda."

Bacaklarımın uyuştüğünü hissettim. Kanepeye çöktüm. Şim-

di bunu söyleyince aralık ortasındaki o geceden beri Alex'i görmediğimi fark ettim.

Daisy yanıma oturarak sesini alçalttı. "Bak, Maya... Bunların senin için yeni olduğunu biliyorum ama bu dünya böyle işliyor. Buradaki birçok insan birbiriyle bağlantılı. Dünyanın en güçlü insanların oğulları ve kızları. Bazen mezunlarımızın bir şeylere ihtiyacı oluyor ve biz de onlara yardım etmenin yollarını buluyoruz."

"Yani bunu biliyor muydun?" Sesim yükseldi. Partinin asıl amacını bana söylemediği için ona kızmaktan kendimi alamadım. "Dosyada başka bir şey daha vardı: Senatör Bain'in beş milyon dolar yatırım yaptığına dair bir not. Bunun neyle ilgili olduğunu biliyor musun?"

Daisy iç çekti. "Bu, Profesör DuPont'un arkadaşlarından biri olan Greystone mezunu tarafından açılan yeni bir yatırım fonu. Sadece çok zenginler katılmaya davet ediliyor. Sanırım yüzde on beş garantili getirisi olan minimum beş milyon dolarlık bir yatırım. Hem Kai'nin hem de Cecily'nin ailesinin yatırım yaptığından eminim. Muhtemelen bu Matthew'un, inceleme kurulunu Alex'in kalmasına izin vermeye ikna etmesi için verilen bir rüşvet."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Sanki tüm dünyam yıkılıyormuş gibi hissediyordum. "Aman Tanrım. Bu çok yanlış."

"Bilmiyorum, birçok insan yatırım fonu açıyor. Yani cidden, kulübün tüm bunları nasıl karşılayabildiğini sanıyorsun? Herhâlde tüm paranın bir yerlerde bir tasarruf hesabında durduğunu düşünmüyorsun. Hepsi yatırım olarak kullanılmıştır."

"Yani birini okuldan attırmak için öğrencilerinin uyuşturucu kullanmasına göz yummak, arkadaşlarının çocuklarının okula girmesi için para ödemesine yardım etmek, yatırım fonları için gayriresmî yolları kullanmak ve muhtemelen en az bir öğrenciyle yatmak DuPont için bir sorun değil. Daisy, bu fotoğrafların esasen şantaj olduğunun farkındasın, değil mi? Üstelik sadece Alex için değil, sen, Cecily ve Kai için de."

Birdenbire tüm oda altüst olmuş gibi hissettim. Nasıl olup da sonsuz kaynaklara sahipmişiz gibi göründüğümüzü merak et-

tim. "Masasında yüzlerce dosya olmalı." *Calum olayı yüzünden, Matthew'un dosyamda saklayacağı şantajları çok iyi biliyorum.*

Daisy başını salladı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

* * *

Ertesi perşembe günü, Profesör DuPont'un sınıfının dışında beklerken her on dakikada bir duvardaki saati kontrol ettim. *Nerede?* Saat neredeyse ikiydi ve şimdi gitmezse Marsden'la olan toplantısına geç kalacaktı. Yelkovan saate yaklaştıkça endişem arttı.

Tam vazgeçmek üzereyken, Profesör DuPont sınıftan koşarak çıktı. Yanımdan geçip gitti, neredeyse paltomu elimden düşürecekti ama fark etmemiş gibiydi.

DuPont kampüsü boydan boya geçerken, eşyalarımı toplayıp onu yakından takip ettim. Uzun bacakları sayesinde hızlı yürüyordu, sonunda Nassau Hall'da gözden kaybolana kadar ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

Duvarda **ÖĞRENCİ KABUL DEKANI, THOMAS MARSDEN** yazan tabelayı bulmam yarım saat daha sürdü.

Profesör DuPont'un sırtı bana dönüktü ve ellili yaşlarında iri bir adamın karşısında oturuyordu. Adam, Profesör DuPont'un söylediklerini dinlerken, masanın üzerindeki ellerini yumruk yapıp açıyordu. Yaklaştım ama tek kelime duyamadım.

"Yardımcı olabilir miyim?" Arkamdan gelen bir sesle irkilererek arkamı döndüm. Hırka giymiş ve okuma gözlüğü takmış bir kadın, elinde bir fincan kahveyle önümde duruyordu.

"Şey, evet. Aslında, hayır. Saat üçte Bay Marsden'la bir toplantım var ve biraz erken geldim." Nefesimi tutup yalanımın işe yaraması için dua ettim.

Saatine bakarak kaşlarını çattı. "Epey erkencisin."

"Ben her zaman erkenciyimdir. *Zamanında orada olmak istiyorsan on beş dakika erken git, derler.*" İçim ürperirken en güzel gülümsememle ona baktım.

İç çekti. "Oturmak istersen koridorun sonunda bir sandalye var."

“Teşekkür ederim, iyi fikir,” dedim. “Bir dakika içinde oraya gideceğim.”

Bana son bir kez yan gözle baktıktan sonra koridorda yürümeye devam etti. Arkamı döndüğümde Profesör DuPont, Marsden’a bir çek uzatıyordu, el sıkışıyorlardı ve tam o sırada adamın parmağını fark ettim. Greystone yüzüğü vardı. Matthew, Greystone’un istediği herkesi okula almak için doğrudan dekanla çalışıyordu. Calum’a yardım etmek için bana hiç ihtiyacı yoktu. Bunu sırf üzerime pislik atmak için yapmış olmalıydı ve ben de onun ekmeğine yağ sürmüştüm.

Oradan ayrılıp, koridorda koşarken göğsüm yanıyordu. Kapının açıldığını duydum. “Affedersiniz.” Ama yavaşlamadım. Koridorda çıkışa doğru koştum ve kapıları iterek açtım.

Düzenleme
Ny.ozlem

35. BÖLÜM

Naomi

Ocak 2023, ölümünden dört ay önce

BAC'nin konserinin olduğu gün, konser saatinden on beş dakika önce otuz kişi soyunma odasına doluşmuş durumdayız. Herkes aynanın karşısına geçmek için yarışırken Zee sürekli ışıktandırma ve koreografideki son dakika değişikliklerinden bahsediyor.

Arkadaşım Chichi, erik rengi rujunu sürerken, "Gergin misin?" diye soruyor.

"Evet." Sinirlerim deli gibi geriliyor ama bunun sebebi gösteri değil. Aylardır prova yapıyoruz ve koreografiyi uyurken bile yapabilirim.

Aklımda DuPont'la görüşmem ve onun tuhaf önerisi var: *Neden ablana sormuyorsun? Sonuçta o da oradaydı.*

Ablamın Lila'nın ölümüyle hiçbir ilgisi olamaz. Bu gece onunla yüz yüze konuşacağım, her şeyi açıklığa kavuşturacak. Amy e-postalarımızın izlendiğine ve telefon görüşmelerimizi dinlemenin bir yolunu bulduklarına ikna olduğu için arayamamıştım. Gazetecilerin başma sürekli böyle şeylerin geldiğini söylüyor.

"Salonun ışıkları söndü! Gösteri başlıyor!" diye bağılıyor biri.

Zee'nin coşkulu konuşması için dua çemberine katılıyorum.

"Eylülden beri bunun için hazırlanıyoruz, millet. Bu iş bizde. Hadi, oraya çıkıp dans edelim, tüm enerjimizi sahneye yansıtalım. Çoğumuz için bu son gösterilerimizden biri. Duyuyor musunuz?" Seyircilerin uğultusunu dinliyoruz. "Biz son sınıf

öğrencileri bu geceden sonra bir daha sahneye çıkamayabiliriz. Bu yüzden lütfen koreografinizi unutmayın, hedefinize ulaşın, gergin olmayın. Bu iş bizde." Elini ağzına götürüyor. "B-A-C, B-A-C NE?"

"Kimse hiphopu bizden daha iyi yapamaz!" Etrafımda alkışlar. Gülümsemeye çalışıyorum ama aklım hâlâ ablamda. *Odaklan, Naomi. Odaklan.*

Yavaş ve düzenli bir nefes alıp sahne arkasına yöneliyorum.

* * *

Işıklar yanıp müzik başlayana kadar kuliste bekliyorum. Zee sahnenin ortasında kısa bir soloyla başlıyor. Sonra diğer dansçılar ona katılıyor.

Sıram geldiğinde çenemi kaldırıp, kendimden emin bir şekilde seyirciye gülümseyerek sahneye çıkıyorum. Bu gece burada çok arkadaşımız var ve kalabalık çok yoğun. Adımı duyunca, haftalardır onunla konuşmamış olsam da Liam'ı görmeyi umarak aşağı bakıyorum. Yine ortadan kaybolmuştu ama burada olacağına söz verdiği için geleceğini düşünmüştüm.

Ama bağırın Ben'di. Ön sırada takım arkadaşlarının yanında oturuyor ve beni destekliyor. Zaten dans grubunda başka kimseyi tanıdığını da sanmıyorum. Benden nefret ettiğini düşündüğüm Ben. Nassau Caddesi'nde karşılaştığımızda bana hata yaptığımı söylediği günden beri konuşmamıştık. Onu burada görmek çok güzel.

Ritim düşüyor ve piramit düzeninde yerlerimizi alıyoruz. Ben arkadan başlıyorum. Birlikte hareket ediyoruz. Omuzlarımız yan yana, gövdelerimizi büküyoruz. Kalçalarımızı kıvrırıyoruz, göğüslerimiz sanki bedenlerimizden ayrıymış gibi yukarı aşağı inip kalkıyor. Başımızı öne eğip saçlarımızı sağa sola savurduğumuz en sevdiğim kısma geliyoruz. Işıklar kararıyor. Bu, gizlice ileriye, öne doğru ilerlemem için bir işaret.

Çömelmiş düzendeki dansçılar bana yol açıyor. Karanlıkta öne doğru ilerliyorum. Damarlarımdaki kan hızlanıyor. Seyirci

nefesini tutmuş bekliyor. Sonra sağır edici bir gürültüyle sahne ışıkları yanıyor. Dizlerimin üzerine çöküp başımı geriye atarak, bedenimi yay gibi gererken spot ışığı tam üzerimde. Herkes beni izliyor. Kalbim güm güm atarak, tüm benliğimi harekete akıtarak dans ediyorum.

Koreografinin daha yavaş bir bölümünde tiyatroyu tarıyorum.

Liam orada. Balkonun ön tarafında. Ona bakıp gülümsüyorum. Bakışlarımı yakalayınca o da gülümsüyor. Bir yanım tekrar ortadan kaybolduğu için ona kızmak istiyor ama diğer yanım yine de onu gördüğüne seviniyor.

Margaret her zamanki gibi ellerini kucağmda kavuşturmuş, dimdik oturuyor. Beni görünce gülümsüyor ve **SENİ SEVİYORUM NAOMİ** yazılı bir pankart kaldırıyor. Başımı sallayıp burada olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını umuyorum.

Kalabalığı tekrar tarıyorum, gözlerimi her yüzün üzerinden geçiriyorum. Performansa dalmışlar. Kimi alkışlıyor kimi arkadaşlarına sesleniyor ve kalabalıkta bu kadar farklı yüz görmek iyi hissettiriyor.

Ama bir kişinin eksik olduğunu fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Maya...

* * *

Sonraki üç saat boyunca dört parçada daha dans ediyorum. Şimdiye kadar sergilediğim en iyi performansımın bu olduğunu düşünüyorum.

Soyunma odasında Zee yanıma gelip sırtıma vuruyor. "Hey, iyi iş çıkardın. Harikaydın."

Ona bakmak için kendimi zorluyorum. Kocaman gülümsemesinden gösterinin gidişatından çok memnun olduğu belli.

"Teşekkürler. Koreografin harikaydı. Bittiğine üzüldüm."

"Ben de." Bir kâğıt bardağa biraz şampanya doldurup bana uzatıyor. "Hey, gelmek istersen daha sonra şehirde bir Sterling mezu-

nunun doğum gününe gidebilirim. Çok eğlenceli olacak. Village'ta devasa çatı katı olan bir restoran kiraladılar. DJ. Açık bar..."

* * *

Zee gittikten sonra soyunma odasındaki bir tabureye oturup boş boş yansımama bakıyorum. Gösteriden sonra Liam sonunda bana mesaj atmıştı: *Özür dilerim, son birkaç hafta cehennem gibiydi. İzin verirken açıklayacağıma söz veriyorum.* O mesajı aldığım anda burada oturuyordum, etrafımdaki tüm dansçılar da bir yandan gösteri hakkında konuşurken bir yandan eşyalarını topluyordu. Arkalarında çiçek yapraklarını, simleri, tüylerini ve unutulmuş küpeleri bırakarak gösteri sonrası verilen partiye gitmişlerdi.

Gözlerimi kırpıştırınca yansımam da göz kırpıştırıyor. Kendinden emin, zeki... Peki, benim sorunum ne? Neden kendimi bütün hissetmiyorum?

"Naomi." Liam'ın sesi başımı kaldırmama neden oluyor. Elinde bir buket kırmızı gülle kapının eşiğinde duruyor. O anda ona olan tüm öfkem kayboluyor.

Şakacı bir şekilde gülümsüyorum. "Üçüncü Liam Alexander çiçek mi alıyor?"

"Evet, evet. Ama fazla alışma."

Ayağa kalkıp ona sarılıyorum. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Üzgün olduğumu hissederek, çiçekleri bana uzatıp yüzümü inceliyor. "Sorun ne?"

"Ablamın gelmesi gerekiyordu ama burada değil." Ablam, Liam'dan daha mesafeliydi. Belki de üzülmem gereken kişi ablamdı. Çiçekleri masaya koyup kendime bir kadeh şampanya dolduruyorum. "İster misin?"

Liam başını sallıyor. "Aç mısın? Akşam yemeğine gidelim mi?"

Omuz silkiyorum. Yemek yemek istemiyorum. "Zee şehirde, Sterling mezunlarından birinin doğum günü partisi olduğunu söyledi, sanırım oraya gidebilirim."

"Bunu duydum. Ama bu gece gerçekten şehre gitmek istiyor musun? En az birkaç saatimizi alır."

Sırıtiyorum. "Motosikletle gidersek almaz."

* * *

Liam'ın motosikletinin arkasında gitmek heyecan verici. Trafikğin içinde bir sağa bir sola manevralarla ilerlerken vücudum ona yaslanmış, kalbim hızla çarpıyor ve gözlerimiz sımsıkı kapalı.

Liam rüzgârı bastırarak, "Orada iyi misin?" diye bağıyor.

Korkmuyormuş gibi davranarak, "Evet," diye cevaplıyorum. Liam'ın beline tutunuyorum. Gözlerim kask vizörünün arkasında kapalı. Beni Carnegie Gölü'nde bulup yurda geri götürdüğü gece motosikletine ilk kez binmişim ve o zaman yerleşim bölgesindeki bir caddede saatte otuz beş kilometre hızla gitmiştik. Bu... Çok farklı.

"Ne?"

Gözlerimi açıyorum, kırmızı ve beyaz ışıkların flu görüntüleri hızla geçiyor, burnuma serin hava ve dizel egzozunun kokusu doluyor. Hızlanınca kanıma pompalanan adrenalin artıyor, parmaklarım ona sımsıkı tutunmaktan uyuşmuş hâlde. "Evet, iyiyim, dedim!"

Gaz pedalına daha sert basınca, hareket hâlindeki bir minibüsün yanından hızla geçip New Jersey'yle New York'u birbirine bağlayan iki buçuk kilometre uzunluğundaki Lincoln Tüneli'nin ağzına geliyoruz. Birkaç araba geçtikten sonra onun omuzlarına tutunarak ayağa kalkıyorum; bacaklarım titriyor, rüzgâr saçlarımı savuruyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor Liam. "Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Bir kahkaha atıp tekrar oturuyorum, öne eğilip kulağına, "Hadi ama, biraz hayatı yaşa," diyorum.

Başını sallayıp uzaklaştırıyor ama gülümsediğini anlayabiliyorum.

Radyoyu açtığında hoparlörlerden tanıdık bir Cat Burns şar-

kısı yükseliyor. Sterling Kulübü'nde ilk öpüştüğümüzde çalan şarkı.

"Hey, sesini aç." Açıyor, hissettiğim duygu saf bir sihir. Kollarımı havaya kaldırıp bir çığlık atıyorum.

* * *

Zee'nin bize verdiği adrese vardığımızda, kalbim hâlâ göğsümden çıkacakmış gibi atıyor. Liam'ın kaskını çıkarmasını ve ceke-tinin fermuarını açmasını izliyorum.

"Ee, motosiklet hakkında ne düşündün?"

Omuz silkiyorum. "Eh."

"Eh mi? Ne demek, *eh*?"

Sırıtarak, saçlarımı yüzümden çekip onu öpmek için uzanıyorum. "Şaka yapıyorum, harikaydı." Beni kendine çekip sertçe öptüğünde içimden bir elektrik akımı geçiyor.

* * *

Çatı katı Greystone mezunlarıyla dolu. New York finans çevreleri ve sanatçılardan oluşan bir karışım.

Kalabalığı tanıyorum. "Zee buralarda bir yerde olmalı."

Onu barda, rastgele bir adamla *shot* atarken buluyoruz.

"Zee!"

"Geldin!" Çoktan çakırkeyf olduğunu söyleyebilirim. Kollarını bana doluyor. "Bu Calum. 2017 mezunu."

"Calum Fuller." Bir dakika... Bu, DuPont'un bana göre bir işi olduğunu söylediği adam değil mi? Adam elini uzatıyor. Gözlerinin altında koyu torbalar var. Beyazımsı saçları ve solgun, hastalıklı cildi olan biri.

Onunla tokalaşıyorum. "Naomi Mason, sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Profesör DuPont bana sizden bahsetmişti."

"Naomi! Ben de memnun oldum. Ben lisedeyken ablan bana özel ders vermişti, biliyor musun?" Hatırlayarak bir kahkaha attı. "O bir dâhi. Bana çok yardımcı oldu. İyiliğinin karşılığını verebildiğim için mutluyum."

Bu adam neden bahsediyor? Ne iyiliğinden?

"Ona selamını söylerim. Şey, bu..."

"Liam Alexander," diyor Liam, adamın elini sıkarak.

"Ah! 85 mezunu Liam Alexander'la bir akrabalığınız var mı?" diye soruyor Calum.

"Babam." Liam'ın gözleri duyguyla doluyor. Babasından pek bahsetmeyen biri.

Calum başını sallıyor. "Babalarımız oda arkadaşıydı. Ona Colin Fuller'ı sor. Görünüşe göre o zamanlar başları epey belaya girmiş. Bethany Park'ı nasıl *düdüklediklerini* anlatmasını sağla." *Düdükleme*, çekişme sonrası yemek kulübünden reddedilen öğrenciler için kullanılan bir terimdi. Bu acımasız bir sosyal dışlanma biçimiydi.

Liam yüzünü buruşturuyor.

Yanında duran Zee sabırsızlanıyor. Bir *shot* bardağını kaldırıyor. "Bunu yapıyor muyuz yoksa yapmıyor muyuz?"

Onlar içkilerini kafaya diktikten sonra rasgele bir adamın üzerine kapanan Zee'ye sarılıp onu sürüklüyorum. "Bu da kim ve Trey nerede?"

Zee kolunu omzuma atınca ağırlığı altında sendeliyorum. Çok sarhoş. "Gösteriden sonra ayrıldık."

"Ne oldu? İyi misin?"

Zee elini havada sallıyor. "Aptalın teki. Sorun değil. Umu-
rumda bile değil. Ama Sean'la *flört* etmiyordum. Trey'i tanıma-
dan önce de arkadaştık. Neden böyle davranmak zorunda?"

"Konuş onunla, anlayacaktır."

"Hayır, biliyor musun? Benden bu kadar." Arkasını dönünce biriyle çarpışıyoruz, içkisi omzuma dökülüyor.

"Tamaaam. Biraz su içmeye ne dersin?"

"Bu şimdiye kadar duyduğum en sıkıcı fikir," diye geveliyor.

Telefonum çantamda titriyor. "Tamam. Bekle, bir dakika," di-
yorum Zee'ye. Amy'den bir mesaj: *Oluyor! Polis Lila Jones davasını
yeniden açıyor!*

Aman Tanrım. Başardı. Davayı yeniden açtılar. Yani bu, DuPont'un belki de şüpheli olduğu anlamına geliyor. Belki yeni deliller bulmuşlardır. İçimde bir heyecan dalgası hissediyorum.

Bunu birine anlatmam lazım. Liam'ı bulmaya çalışıyorum ama onu partinin diğer tarafında Profesör DuPont'la konuşurken görüyorum. Bir kadın, DuPont'un kolunu sahiplenircesine tutuyor. Kısa kürk ceket ve ipek elbise giymiş, sarı saçlarını ensesinde topuz yapmış, hareketlerinde kediye andıran bir hava var. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki aniden dönüp, gözlerini kısarak bana bakıyor. Hemen bakışlarımı kaçırıyorum. "Naomi!" Zee şimdi dans ediyor ya da etmeye çalışıyor, beni DB'ye doğru çekerken çantası omzundan düşüyor. "Hadiiii. Bu şarkıya bayılıyoruum."

Zee şimdi dans pistinin yarısında ve onu takip etmekten başka çarem yok.

Zee'nin yanında dans ediyorum ama aklım Amy'nin mesajında, bir gözüm de omzumun üzerinden Liam'da. Gözleri kapalı, müziğe göre salman Zee'nin kolları başımın üzerinde sallanıyor.

"Zee," diyorum ve boş boş bana bakıyor. Vücudunu DuPont'a doğru çeviriyorum. "DuPont'un nişanlısı hakkında bir şey biliyor musun?"

Bir kahkaha atıyor. "Ahh, o. Bir aktris sanırım. Ondan on beş yaş küçük olmalı. Kylie Jenner'la birlikte olmadan önce Timothée Chalamet'nin onunla çıktığını duydum."

Kadında büyüleyici bir şey var. Nişanlısını ne kadar iyi tanıdığını merak ediyorum ve nişanlısının yaptıklarını öğrendiğinde ne yapacağını?

* * *

Zee tuvaletteyken, Liam'ı barda bir içki daha alırken buluyorum. "Seni DuPont'la konuşurken gördüm. O kadın onun nişanlısı, değil mi? Nasıl biri? Zee oyuncu olduğunu söyledi."

"Sara mı? Evet. Broadway'de oldukça ünlü sanırım. Geçen yıl Tony Ödülü kazandı." Onlara doğru baktı. "Onunla birkaç kez karşılaştım. Bana babamın eski karısını hatırlatıyor. Fazla... Ateşli." Tek kaşını kaldırıyor. "Yerinde olsam mesafemi korurdum."

"Neden?"

“Senin gibi kızların yanında nasıl korumacı davrandığını az önce gördüm.”

Ne demek istediğini sormak üzereyken cebimdeki telefonum titriyor. Amy’den yeni bir haber gelip gelmediğini merak ediyorum.

“Kim o?”

Liam’a bakıyorum. İçgüdüsel olarak telefonumu saklayıp geçiştirmeye çalışıyorum ama sonra onun da Greystone’da olduğunu hatırlıyorum. Babası da öyleydi. Yararlı olabilecek bir şey biliyor mu acaba diye merak ediyorum.

“Hey! Greystone’un, New Hampshire’da kayak kulüpleri olduğunu biliyor muydun? Ama anlaşılan artık kullanamıyoruz çünkü bir kıza bir şey olmuş.”

Liam şaşırtıcı bir güçle dirseğimden tutup, beni kalabalığın arasından çekip çıkarıyor. “Sen aklımı mı kaçırdın?”

Dirseğimi elinden kurtarıyorum. “Ne?”

Omzunun üzerinden arkasına bakıyor. “Neden bana bunu soruyorsun?”

“Neden sormayayım?”

İçini çekip sesini alçaltıyor. “Sana bir şey söyleyeceğim ama bir daha bundan bahsetmeyeceğine söz vermelisin, özellikle de bu insanların yanında.”

“Tamam.”

“Babam birinin arkadaşlarından bazılarıyla -yani diğer Greystone mezunlarıyla- iletişime geçtiğini ve o olay hakkında sorular sorduğunu söyledi. *Lütfen* sen olmadığını söyle.” Tereddüt ediyor. “Bunun ortaya çıkmasını hele ki sen hiç istemezsin.”

Liam telefonunu karıştırırken geriliyorum. *Hele ki sen*, derken ne demek istiyor? Soruşturma hakkında ne kadar bilgisi var? Arkasında Amy’nin olduğunu biliyor mu?”

Liam aradığını bulup ekranı bana çeviriyor.

Gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor: Kayak kıyafetleri içinde ablam ve arkadaşlarının, kol kola girmiş bir fotoğrafı. Daisy, Cecily, Kai, Maya ve ablamın yanında, sadece siyah beyaz

makalede gördüğüm bir kız daha. Burada, soluk teni ve uzun kızıl saçlarıyla gözalcı *Lila*. Demek DuPont, Maya'nın ve tüm arkadaşlarının da orada olduğunu söylerken doğruyu söylüyormuş. Fotoğraftaki Lila'nın yüzünü incelerken yıllar önce Margaret'in evinde duyduğum o fısıltılı konuşmayı tekrar düşünüyorum.

"Bu o."

Liam başını sallıyor. "Bu, o hafta sonu çekilmiş. Yani ablan da işin içindeydi."

Göğsüm sıkışarak ona bakıyorum. "Bunu nereden buldun?"

"Bunun bir önemi yok. Bak, her ne olduysa Greystone bir sebepten dolayı bunu saklamış. Sen bu işin dışında kalmalısın. Ve eğer soruları soran sensen lütfen dur. Kendini nasıl bir pisliğin içine soktuğundan haberin yok."

Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaşıyorum.

"Ciddiyim," diyor, gözlerinde öyle belirgin bir korku var ki içim ürperiyor.

* * *

Liam'ın uyarısıyla sarsılmış bir şekilde, Amy'yi aramak için sessiz bir köşe aramak üzere partide yürürken telefonum titriyor. Zee'den birkaç cevapsız arama ve bir sesli mesaj var.

Naomiii, neredesin? Tahmin et, bana kim mesaj attı. Sadece tahmin et. Trey. Evet, attı ama onu görmezden geldim ve yeni arkadaşımı buldum. Birkaç kadeh içtik ve şimdi iyiyiiim. Ben gidiyorum, tamam mı? Ayaklarım acıyor ve telefonumun şarjı bitmek üzere.

Kahretsin. Kalabalığın içinde Zee'yi arıyorum ama tek gördüğüm tanıdık olmayan yüzler. Hiçbir yerde ondan iz yok.

36. BÖLÜM

Maya

Şubat 2012

Geçtiğimiz hafta kampüse kar yağmış, avluyu kalın, beyaz bir örtüyle kaplamıştı. Binadan çıkarken parmaklarımı uyuşana kadar kar duvarında gezdirdim.

DuPont, arkadaşının oğluna ders vermek için... Calum'un okula alınmasında hile yapmak için ve bana karşı bir koz elde etmek için beni kullanıyordu. Bunu onlarca, yüzlerce kez yapması için kabul dekanına rüşvet veriyordu. Düşündüğümünden daha kötüydü.

Ama bu konuda akıllı davranmalıydık. Onu ve Marsden'ı öylece ihbar edemezdik. Okuldan atılacak ilk kişiler biz olurduk.

Tam Nate'i arayacaktım ki telefonum çaldı. Arayan Ella Teyze'ydi.

"Ella Teyze. Her şey yolunda mı?"

"Maya?" Hattın diğer ucundaki küçük kız kardeşimin sesi kalbimi hoplattı.

"Naomi? Merhaba! İyi misin?" Sosyal hizmet görevlisinin geri gelip gelmediğini merak ettim.

"Evet," dedi, kaygımı yatıştırarak. "Sadece, yakında eve gelip gelmeyeceğini sormak için aramıştım." Sözleri, gözlerimin yaşla dolmasına neden oldu.

"Gelmeyi çok istiyorum," dedim, kalbim kırılarak. "Ama uçuşlar şu anda pahalı. Okulunu değiştirebilmen için para biriktiriyorum." Yaşlar gözlerime battığı için duraksadım. "Yakında

biraz para kazanacağım ve her şey daha iyi olacak. Çok kısa bir süre sonra burada olacaksın."

"Gerçekten mi? Princeton'da seninle yaşayabilir miyim?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Demek istediğim bu değildi ama sesindeki umut, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyordu. "Burayı çok seversin. Kütüphane altı katlı ve bir şato gibi inşa edilmiş."

"Şato mu?"

"Göreceksin. Neyse, okul nasıl?"

"İyi."

"Mutlu musun? Kendini iyi hissediyor musun?"

Cevap vermeyince suçluluk duygusuyla gözlerimi kapadım. Bana ihtiyacı vardı ve ben binlerce kilometre uzaktaydım.

"İyiym," dedi sonunda. Bunu öylesine söylemediğini umuyordum.

"Bir şey olursa bana söyleyebilirsin. Kızmayacağıma söz veriyorum."

"Biliyorum."

"Seni seviyorum, biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Sesinde bir hüznün vardı.

"Çok yakında birlikte olmamızın bir yolunu bulacağım," dedim. "Söz veriyorum."

"Seni özlüyorum, Maya," dedi Naomi.

"Ben de özlüyorum." O kapatana kadar telefonu sımsıkı kulağıma bastırdım.

Telefonu yavaşça kulağımdan indirirken uzakta, kapüşonunu başına geçirmiş, hızla yürüyen bir kadın gördüm. İşte oradaydı. Aradığım kişi: Lila.

* * *

Geçen gece kızlarla akşam yemeğinde yaptığımız konuşmadan beri onu bulmaya çalışıyordum. Cecily'nin yüzündeki öfkeli ifade gözümün önündeydi. "Lila'nın Greystone'u kapatmaya çalıştığını duydum."

Elimle ağzımı kapatmıştım. *Aman Tanrım*. Lila beni Greystone'a katılmamam konusunda uyarmıştı ama bu kadar ileri gideceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Onun ne düşündüğünü bilmiyorum," dedi Cecily. "Ama onu durdurmak için bir şeyler yapmalıyız."

Az pişmiş bir biftek parçasını keserken parlak kırmızının beyaz tabağa sızmasını izledim. Greystone, Cecily için çok şey ifade ediyordu. Cemiyetin sadece başkanı değildi. Cemiyeti ailesi kurmuştu.

Kai bana baktı. "Maya, onunla konuşmalısın, ona en yakın olan kişi sensin."

Başımı salladım. "Tamam, yaparım."

* * *

Ceketimin kürk kapüşonunun altına saklanarak Rockefeller Koleji'nin avlusundan geçen Lila'yı takip ettim. Marta'nın beni uyardığı şey doğruysa Lila'nın Profesör DuPont'la arası bozulmuş olabilirdi ama yine de tüm kulübü yıkmayı gerçekten istiyor olamazdı. Hepimiz için ne kadar çok şeye mal olacağının farkında mıydı? Mesela benim için? Greystone'a bir şey olursa bu, kız kardeşimle olan hayat bağımın sonu anlamına gelirdi. Belki bunu ona açıklayabilirsem beni anlardı. Kütüphaneye girdiğini gördüm ve onu yakalamak için acele ettim.

* * *

Lila'nın eşyaları her zamanki çalışma alanına saçılmıştı ama ondan hiçbir iz yoktu. Tam geri dönecekken kahkahası koridorun sonundan yankılandı. Görülmemeye dikkat ederek, rafların aralarına sinip sesi takip ettim.

İşte yine, kahkahası rafların diğer tarafından geliyordu ve başka bir ses... Başka biriyle birlikteydi.

"Şimdi ne yapacaksın?" Ses tanıdık geliyordu. Daha önce nerede duymuştum?

"Profesör Williams'a bildiklerimi anlattım. Dahili bir soruş-

turmanın başlatıldığını söyledi. Polise götürecektir kadar kanıtım var,” dedi Lila, fısıltıdan bir tık yüksek bir sesle. *Polise mi gidecekti?*

Kulağımı kitaplara dayadım ama sadece birkaç kelime seçebildim: *Matthew DuPont* ve *Cemiyet*.

Kitap kapakları arasında bir aralık bularak biraz daha eğildim. Sadece Lila’nın eteğinin bir kısmını ve arkadaşının kot pantolonunu görebiliyordum.

Boynumu uzattım. Lila’nın yanında duran kişi Terrace’da tanıştığım davulcu Austin’di

Lila, “Legacy Vakfı’nın muhasebe tablolarından bazılarını ele geçirebildim,” dedi. “Greystone’a bağlı fonlardan milyonlarca dolar geliyor ve bunları Marsden’a aktarıyorlar.” *Marsden... Kabul dekanı mı?* “Şirketlerin kara para aklaması gibi ama Princeton’daki öğrenci kontenjanları için. Genellikle zengin mezunlar sadece bir bina veya benzeri bir şey bağışlar. Ama bu farklı. Bu bağışlar Greystone’dan, *üyeleri adına yapıyor.*” Lila’nın ses tonu tüylerimi ürpertti.

“Bu, *The Prince*’in gördüğü en büyük haber olacak,” dedi Austin. *The Prince*, ne olursa olsun gerçeği aktarmasıyla bilinen okul gazetesi *The Daily Princetonian*’ın kısaltmasıydı. Yüzümdeki tüm kan çekilmiş, mideme oturmuştu. Calum Fuller bu *aklanmış* öğrencilerden biri miydi?

“Senatör Bain’in desteklediği yeni yatırım fonunun da her türlü yasayı çiğnediğinden eminim,” diye ekledi Lila. “Getirisi gerçek olamayacak kadar iyi. Bu yüzden bilgi alışverişi yaptıklarını, fiyatları şişirdiklerini, her şeyi yaptıklarını tahmin ediyorum.”

“Şimdilik Marsden’a ve kabul formlarına odaklanalım. Orada gerçek kanıtlarınız var.”

“Matthew DuPont’u alaşağı etmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Lila.

“Ve Greystone’u,” diye onayladı Austin. “O aşırı ayrıcalıklı pisliklerin hayatlarında bir kez olsun başarısız olmalarını izlemek için sabırsızlanıyorum.”

Sırtımı kitaplara yasladım, yüreğim ağzımda atıyordu. Onu cemiyete karşı böyle savaş açmaya iten ne olmuştu? Matthew'un karanlık iş uygulamaları ortaya çıkarsa her şey ifşa olurdu: Kızların Alex Bain'le uyuşturucu kullanması, Bayan Fuller'dan aldığım para, itibarımız, geleceğimiz.

Panikleyerek gizlice koridorun sonundaki tuvalete girdim ve ilk kabine saklandım, hemen Daisy'ye bir mesaj yazdım: *HEMEN KONUŞMAMIZ GEREK!*

Daisy anında cevap verdi: *Cecily'nin odasında buluşalım.*

* * *

Kızlara duyduklarımı anlattıktan sonra Kai, "Austin'i tanıyorum," dedi. "The Prince'in genel yayın yönetmeni."

"Bu, Greystone için ne anlama geliyor?" diye sordu Daisy.

"Pek iyi değil," dedi Kai. "Sahip olduğumuz tüm para Legacy Vakfı tarafından sağlanıyor. Personel, bina, üye aidatlarımız, krediler, hepsi o vakıftan. Greystone onsuz var olamaz." Bayan Fuller'dan aldığım iş teklifini ve bozdurduğum on bin dolarlık çeki düşününce kendimi güçsüz hissettim.

Daisy bir tutam saçını parmaklarının arasında kıvırmaya başladı, gözleri kızlar arasında gidip geliyordu. "Alex Bain'le fotoğraflarımız ne olacak?"

İçimi korku ve endişe sardı. "Hepimiz okuldan atılabiliriz," dedim.

"Sadece okuldan atılmakla kalmayız," dedi Kai. "Sonunda hapsi de boylayabiliriz."

"Kabul dekanı da Greystone'daydı," dedim onlara. "Matthew, Greystone mezunlarının çocuklarını okula alması için ona para ödüyormuş. Eğer bu ortaya çıkarsa tüm haberlerde yer alır."

Cecily aniden ayağa kalktı. Onun çantasını kapıp kapıya yöneldiğini gördüm.

"Nereye gidiyorsun?"

Arkasını dönmedi. "Daha sonra anlatırım."

37. BÖLÜM

Naomi

Ocak 2023, ölümünden dört ay önce

Liam ve ben, Zee'yi caddenin karşısındaki kaldırımında yığılmış hâlde buluyoruz. Topuklu ayakkabıları hemen yanında.

"Zee!" diye bağıryorum, işlek caddeden hızla geçerken. Öfkeli bir sürücü kornaya basarak etrafımda manevra yapıyor. Ona bağırıp ortaparmağımı gösteriyorum.

Zee başım kaldırıyor, rimeli yanaklarına akmış ve tekrar göz yaşlarına boğuluyor. Yanına ulaştığımda, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. *Çok sarhoş ve iyi değil* gibi bir şeyler.

"Hadi, seni eve bırakalım." *Uber* çağırmak için telefonumu çıkarıyorum.

Birkaç dakika sonra Liam motosikletiyle yanımıza geliyor.

"İyi mi?" diye soruyor.

"Evet. Zor bir geceydi. *Uber* çağırdım."

On dakika sonra araba geliyor. Bir kolundan Liam, bir kolundan ben tutuyorum ama Zee işi hiç kolaylaştırmıyor.

Sonunda onu arabaya bindirmeyi başardığımızda şoför arkasını dönüp, Zee'ye kaşlarını çatarak bakıyor. "Hayır."

"Ne demek *hayır*?" diye soruyorum. "Eve gitmesi gerek."

"Benim arabamla olmaz." Şoför dönüp, direksiyonu daha sıkı kavrayarak gözlerini ön cama dikeyor.

"Ciddi misin?" diyorum, sakın olmaya çalışarak. "Ben de onunla geleceğim."

"Hadi ama dostum," diyor Liam. Akıcı bir beyaz adam İspan-

yolcası konuşarak onu ikna etmeye çalışıyor. Utanarak gözlerimi kapatıyorum. Adamın tepkisine bakılırsa bu kesinlikle yanlış bir hamle.

Şoförün kıpırdamayacağı belli olunca, Liam cüzdanından yüz dolar çıkarıp adama uzatıyor.

Şoför önce yüzlüğü, daha sonra tekrar bize bakıyor. "Hayır."

Zee ayağa kalkmaya çalışarak, "Gitmek istemiyorum," diyor.

"*Hayır* kelimesinin hangi kısmını anlamıyorsunuz?" Giderek sinirlenen şoför artık yüksek sesle konuşuyor. "*Muy borracha.*"

Tam o sırada Profesör DuPont ve nişanlısı Sara'yı binanın ön kapısından çıkarken görüyorum. Bize doğru yürüyorlar.

Zee başını kaldırıp, gözlerini kısarak karanlığa baktıktan sonra başını iki yana sallayıp anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Kapıyı kapatın," diyor şoför. Biz cevap vermeyince, "Duyamadınız mı?" diyor. "*Kapıyı kapatın*, dedim."

Zee sendeleyerek geri dönüyor. DuPont'u işaret edip bağıyor ama onu anlamak zor çünkü kelimeleri karmakarışık.

Şoför çılgınca el kol hareketleri yaparak Zee'ye sarhoş kızlardan ve bunun kendisinin geçim kaynağı olduğundan bahsediyor. "Ben uzaklaşmadan önce kapatmanız için beş saniyeniz var," diye bağıyor.

"Sakin ol, dostum," diyor Liam. "Yapıyoruz."

"Yetti artık!" Şoförün ayağını frenden çekmesiyle araba öne doğru fırlıyor. Lastikleri öttürerek, hızla uzaklaşırken, kapı bize çarpıp kaldırırma savuruyor.

Özür dilercesine DuPont'a dönüyorum. Adamdan ne kadar hoşlanmasam da hiçbir profesörün Zee'yi böyle görmesini istemiyorum. "Üzgünüm, onu eve götürmeye çalışıyoruz," diye açıklıyorum ama onu durduramadan, Zee tökezleyerek onlara çarpıyor ve dengesini sağlamak için Sara'nın koluna tutunuyor. Pitbull saldırısına uğramış gibi panik içinde kalan Sara, Zee'nin elinden kurtulmaya çalışırken geriye doğru sendeliyor.

* (İsp.) Çok sarhoş. -çn

DuPont, Zee'yi yakalayıp, güç kullanarak onu ayırıyor.

"Hey, bırak onu! Ne yapıyorsun?" diye bağıyorum. Zee kaldırımında sendeliyor. Kafa üstü caddeye düşmesini engellemeye çalışarak onu yakalıyorum.

Karanlığın içinden bir polis sireni duyuluyor. İki beyaz polis memuru arabalarını yanımıza park edip, elleri silahlarında araçtan inerken tenimin her santimi geriliyor. "Burada bir sorun mu var?"

Zee'yi kavrayıp, ayağa kaldırmak için uğraşırken, "Hayır," diyorum hemen. "İyiyiz."

Zee'nin dirseğini sertçe çekiyorum.

Yukarı bakıyor. "Ah." Polis memurlarını görünce yüzü düşüyor.

Kalın boyunlu, tıknaz bir adam olan birinci polis memuru, DuPont'a dönüyor. "Burada her şey yolunda mı, efendim?"

DuPont takım elbisesini silkeliyor. "Evet, teşekkür ederim. Biz de tam bir etkinlikten ayrılıyorduk."

Polis, Sara'ya bakıyor. "Bu insanların sizi rahatsız etmediğinden emin olmak istiyorum."

Sara gülümsüyor. "Teşekkür ederim, Memur Bey. Artık iyiyiz." Bize korku dolu bir bakış atıp nişanlısının koluna uzanıyor. "Hadi, eve gidelim."

DuPont önce bana, daha sonra Liam ve Zee'ye baktıktan sonra uzaklaşıyor. Kaldırımında gözden kaybolurlarken Sara omzunun üzerinden güvensiz ve şüpheli gözlerle elbiseme bakıyor. DuPont'un bu durumdan böylesine kolay sıyrılıp gittiğine inanmıyorum. Hâlâ onun öğrencileriyiz!

İriyarı polis, ortağına bakıyor. Onların arabalarına binmelerini bekliyorum ama bunun yerine koluna yaslanmış, kusmamak için kendini zor tutan Zee'ye dönüyor. Ona işaret ederek, "Hanımefendi, lütfen buraya gelin," diyor.

Sırtım dikleşiyor, koruyucu bir şekilde Zee'yi daha sıkı kavırıyorum. Zee şu anda kusarsa kimbilir bu polisler nasıl tepki verir. "O iyi," diyorum.

"Bu bir soru değildi."

“Sadece adamla işbirliği yap,” diyor Liam gergin bir şekilde.

Liam’a ters ters bakıyorum. Ne yapıyor? Orada öylece dikiyor, sırtı dik, ayakları kaldırıma yapışık, sanki bu adamlarla arası iyiymiş gibi. Sanki şu anda neler olup bittiğinden haberi yokmuş gibi.

Çevremdeki bir hareket dikkatimi çekiyor. Sağımda, Red Sox şapkalı bir adam telefonunu kaldırıp bize doğrultmuş, dehşet içinde *bunun ne anlama geldiğini* anlıyorum. Burada bir şey olacağını sanıyor. Avuçlarımın terden kayganlaştığını, koltuk altlarımın terle dolduğunu hissediyorum. Sadece eve gidip kendi yatağında uyumak istiyorum.

Bir elimi kaldırıp diğerini Zee’nin etrafına sıkıca sarıyorum. Bir sorun yok. Yanlış bir şey yapmadık. Şu anda korkmak için hiçbir sebep yok. Doğrudan göz temasından kaçınarak polisin çenesinin etrafına bakıyor, olabildiğince sakın ve terbiyeli bir tavırla, “Efendim, gerçekten üzgünüm,” diyorum. “Sorun çıkarmaya çalışmıyoruz. Sadece eve gitmeye çalışıyoruz.” Adrenalin seviyeme rağmen sesimi kontrol edebildiğim için kendimle gurur duyuyorum.

“Peki, orası neresi?”

Bir saniye önce sahip olduğum aynı kontrolle rahatça, “Princeton,” diyorum.

Kasılıyor. Konuştuğunda sesi bu sefer daha yüksek, sanki patlayacakmış gibi. “Sana bir kez daha soracağım.”

Başımı eğik tutuyorum, gözlerim onun ayakkabılarında, kalbim göğsümde güm güm çarpıyor. *Lütfen sakın ol. Lütfen sadece git buradan.* “Princeton’a geri dönüyoruz. Biz öğrenciyiz.”

“Prinnce-ton,” diyor alaycı bir şekilde. Polis memuru arkadaşına bakmadan önce alaycı bir kahkahayla geriye doğru sendeliyor. Sonra tekrar yaklaşıyor, ben hareketsiz kalıyorum. Polisin bir sonraki hamlesinin ne olacağını düşünürken sırtımdan ter damlıyor. Bizi arabaya doğru ittiğini, ellerimi zorla arkama getirdiğini, bileklerime kelepçe taktığını hayal ediyorum. Peki, ya Zee’ye ne yapacak?

Gözlerim, kullanıp kullanamayacağını merak ederek silahına kayınca, beni bakarken yakalıyor. Eli silahı daha sıkı kavırıyor. Aniden, statik bir ses sessizliği yırtıyor. Telsizi.

"Dördüncü Cadde'de Lafayette'in güneyine doğru yaya olarak ilerleyen iki silahlı şüpheli var."

Memur telsize cevap verdikten sonra bana bakıyor. "Buna vaktim olmadığı için şanslısınız." Liam'a başını sallıyor. "Onları buradan götür. Sizi bir daha görmek istemiyorum."

Memur, telsizi kapatırken arkadaşına başını sallıyor. Arabalarına koşuyorlar, motorun kükrediğini ve lastiklerin öttüğünü duyuyorum. Elimi göğsüme koyuyorum, kalbim çok hızlı atıyor.

Onlar gittikten sonra Zee'ye dönüyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor, sarsıldığı belli.

"Hadi, onu eve götürelim," diyor Liam.

Öfkeyle ona dönüyorum. "Bir şeyler yapabilirdin, biliyorsun."

"Ne yapmam gerekiyordu?"

"Bilmiyorum. En azından orada aptal gibi dikilip durmamalıydın."

"Böyle karşılık vererek bunu sen istedin," diyor. "Onlar sadece işlerini yapıyordu."

Karşılık vermek mi? O kadar öfkeliyim ki doğru düzgün göremiyorum. Çenemi geriyorum. "Şu anda benimle konuşma." Zee'yi eski bir kilisenin ön merdivenlerine doğru geri götürürken ellerim titriyor.

İşin garibi, polis memuru haklı çünkü *şanslıydık*. Bizi dövebilir, tutuklayabilir ve bu işten paçayı sıyrabilirlerdi. Kaldırımında oturmuş, telefonuyla oynayan Liam'a dik dik bakıyorum. Ona bu adamların görevlerinin bizi *denetlemek* olduğunu söylemek istiyorum. Bizi güvende tutmak için çıkarılan bu devriye yasaları ise tam tersi.

* * *

O gece uyuyamayacak kadar adrenalin doluydum ve ertesi sabah kapı çaldığında tavana bakıyordum. Kapımızın dışında en

sevdiğim çiçeklerden oluşan bir buket şakayık var. Kimin gönderdiğini merak ederek dikkatlice alıyorum. Liam mı?

Onları odamdaki masama bıraktıktan sonra bir not arıyorum, parmaklarım selofana gömülü küçük karta takılıyor: *Naomi, dün gece için özür dilerim. Telafi etmeme izin ver. -M.*

Ellerim yumruk olup kartın kenarlarını eziyor. Matthew Dupont bizi öylece orada bıraktı. Mahsur kaldık. Üstelik neler yapabileceğini kimsenin bilmediği polislerle. Oysa onun için çok kolay olurdu. Tek yapması gereken onlara bizi rahat bırakmalarını söylemekti.

İçimde öfkenin yükseldiğini hissediyorum ve hiç düşünmeden çiçekleri aldığım gibi çöp kutusuna atıyorum ancak kıl payı ıskalayınca yapraklar ve çiçekler etrafa saçılıyor.

38. BÖLÜM

Maya

Haziran 2023

Pazartesi günü, Nate ve Dani eve geldiklerinde işten sonra mutfakta Naomi'nin defterini okuyordum. Dani bana koşup sarılıyor. "Ah, merhaba." Şeker kokuyor, elinde küçük bir paket jelibon var. "Akşam yemeğinden önce şeker yemekle ilgili ne demiştin?"

Nate'e bir bakış atınca omzunu silkiyor. "Ben değildim."

Dani oturma odasına koşarken Nate'e dönüyorum. "Günün bu saatinde şeker yemelerine izin mi veriyorlar?"

Dani kanepede oturmuş, Nate'in iPad'inde izleyecek bir şey ararken, ekrandan başını kaldırmadan, "Okuldaki adam yiyebileceğimi söyledi," diyor. Dani'yi, çocuklara sadece düşük şekerli, sağlıklı atıştırmalıklar vermeyi vaat eden pahalı bir Montessori yaz okuluna yazdırmıştık.

Gözlerim Nate'le buluşunca *beni suçlama*, dercesine başını sallıyor.

Şekerleri ona hangi görevlinin verdiğini soracağım sırada tezgâhın üzerinde duran telefonumun tiz sesiyle irkiliyorum. Arayanın *Margaret St. Clair* olduğu yazıyor ekranda.

Açtığımda, "Maya, konuşmamız gerek," diyor. "Cenaze hakkında."

Bir anda, korkunç çöküşümü hatırlayınca yanaklarımda bir sıcaklık hissediyorum. Nate, Dani ve ben törenden sonra ortalıkta dolaşmamıştık; kimseye cenaze konuşmamı savunmak zo-

runda kalmak istememiştim. "Bak, olanlar hakkında... Çok üz-
günüm."

"Elbette," diyor, sanki alay ediyormuş gibi. Bir an beni azar-
layacağını düşünüyorum. Ama bunun yerine sesini alçaltıyor.
"Söylediklerinde haklıydın," diyor. "Yetkililerle iletişime geç-
tim. Biraz baskı uyguladım."

Bana inanıyor. Telefonumu daha sıkı tutuyorum. "Sormamda
bir sakınca yoksa... Naomi en son ne zaman eve geldi? Bir defter
buldum." Defterin saklandığını neden ona söylemediğimi bilmi-
yorum ama bu detayı kendime saklıyorum. "Onu polise götür-
ceğim."

"Bahar tatili için eve geldi. Pardon, ne buldun? Bir defter mi?"

"Henüz anlamadım ama galiba *The New York Times*'daki bir
muhabir için bir şeyler araştırıyormuş ve..." Ona Greystone'dan
ve Lila'dan bahsetmekte kararsız kalıyorum, daha sonra bahset-
memeye karar veriyorum. "Matthew DuPont'u araştırıyormuş
gibi görünüyor."

"Şey, adam boğazına kadar yolsuzluğun içine batmış durum-
da, bu yüzden araştırılacak çok şey olduğunu tahmin ediyorum.
Sence bunun, onun ölümüyle bir ilgisi var mı?"

"Henüz kesin bir şey yok. Sadece... İçgüdüsel bir his ama
evet, ona zarar vermiş olabileceğini düşünüyorum." Margaret
sessiz, bana aklımı kaçırdığımı söyleyeceğinden korkuyorum
ama tekrar konuştuğunda sesi nefret dolu. "Kız kardeşine bunu
kimin yaptığını bulacak ve bunun yanına kâr kalmamasını sağ-
layacağız."

* * *

Akşamın ilerleyen saatlerinde, Dani'yi yatırdıktan sonra Nate'i
oturma odasında buluyorum. Naomi'nin defterinde keşfettiğim
şeyden bahsetmek üzereyken yüzündeki ifadeyi görüyorum.

"Ne oldu?" Yanına oturup televizyonu izleyen bakışlarını ta-
kip ediyorum. Ekranda bir haber spikeri ve kız kardeşimin gö-
rüntüsü beliriyor.

“Yeni otopsi sonuçları yetkililerin davayı cinayet soruşturması olarak belirlemesine yol açtı. Dava hâlâ gelişme aşamasında.”

Duyduklarına inanamayan Nate’in ağzı şaşkınlıkla açılırken başını sallıyor.

Kız kardeşimin görüntüsü, Margaret’in görüntüsüyle yer değiştirirken ellerim uyuşuyor. Bir röportaj.

“Lütfen, bilgisi olan varsa yardımınıza ihtiyacımız var.” Gözleri duygu dolu. Bu, üzüntü değil, başka bir şey. Öfkeye daha yakın bir şey.

39. BÖLÜM

Maya

Şubat 2012

Sterling Kulübü'nde çılgın bir geceydi ve benim dışımda herkes oradaydı. Yorgundum, başımın üzerinde bir yastıkla yatakta yatıyordum. Tam uykuya dalmak üzereyken, bir kapının çarpmasıyla irkilerek uyandım. İç çekip saate baktım: 01.45!

Telefonum titredi. Daisy'den bir mesaj gelmişti: *Maya, hemen buraya gel. Lila'da bir sorun var.*

* * *

Ciğerlerim yanarak sokağa fırladım. Sterling Kulübü'ne vardığımda duvarlar elektronik müzik ve flaş ışıklarıyla titriyordu. Paltom yağmurdan sıırılsıklamdı. Lila'yı ararken iliklerime kadar hissettim: *Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.*

Balo salonu pusluydu, ter ve duman karışımıyla doluydu. Bir sis makinesi dans pistini kasıp kavuruyordu ve Cecily'yle Theodore Hunt, DJ kabininin yanında dans ediyordu. Bikini üstü ve minicik eteğiyle gümüşten bir siluet gibiydi, bir kolunu Theodore'un boynuna dolamıştı.

Sanırım gerçekten de hayatına devam ediyor, diye düşündüm. En nihayetinde Theo'yla birlikte olmaları mantıklıydı. Doğuştan kaderleri varmış gibiydi: Aynı özel lise, her yaz aileleriyle yelken gezileri... Cecily için yelken gezisi, Theodore'un ailesinin yatıyla dünyanın her yerine seyahat etmek anlamına geliyordu. Theo devasa bir petrol servetinin vârisiydi ve Cecily bir keresinde,

eğer onunla evlenirse evliliklerinin bir tekel olarak değerlendirilmemesi için Federal Ticaret Komisyonu tarafından evliliklerinin gözden geçirilmesi gerekeceği konusunda şaka yapmıştı.

“Cecily!” diye bağırdım ama müzik yüzünden beni duyamadı. Aniden etrafımdaki insanlardan, gözlerinin ve dişlerinin beyazlarının karanlık ışıktaki parlamasından korktum.

Daisy, yüzünde mücevherler ve neon pembe renginde çılgın bir kıyafetle yanıma koştu. “Lila’yı gördün mü?”

Başımı salladım. “Daha yeni geldim.”

“Kahretsin. Onu en son gördüğümde arka merdivenlere gidiyor gibiydi. Hadi gel.”

Daisy elimi tuttu, kalabalığın arasından arka merdivenlere doğru ilerledik. Tek çıkışın çatı olduğunu bildiğimizden, acil çıkışa ulaşana kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktık.

Çatı karanlıktı, neredeyse zifiri karanlık ama uzak köşede sarhoş gibi sallanan iki silueti seçebiliyordum.

Daisy ve ben bir ısıtma kanalının arkasına saklanıp bekledik. Dışarısı donduracak kadar soğuk olmalıydı ama ben fark edemeyecek kadar adrenalin doluydum. Gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman aldı ancak o anda neler olduğunu anladım: Sallanmıyorlardı, tartışıyorlardı.

Profesör DuPont, bir eliyle Lila’nın bileğini kavramıştı, diğer eliyle de telefonunu havada sallıyordu. Lila çatının kenarma yaslanmış, kurtulmaya çalışıyordu ama kenara çok yakındı.

Aniden koşup, düşmeden önce onu oradan çekip alma isteği duydum. Ama korkudan donakalmıştım. Ya DuPont beni görüp paniklerse? Ya bu hamlem onların ikisinin de çatıdan düşmesine neden olursa?

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ama ne? Ne?

Lila aniden onun elinden kurtulup kapıya koştu. DuPont onu kovalarken Daisy ve ben ısıtma ünitesinin arkasına saklandık.

Biz de onların peşinden merdivenlerden aşağı koştuğumuzda gitmişlerdi.

“Ben gidip memurların odalarını kontrol edeceğim, sen aşağı bak,” dedi Daisy panik dolu bir sesle.

Ana kata koştum ama sis ve bedenlerin arasından birini seçmek imkânsızdı. Kıvranan bedenlerin arasında gözüme kızıl bir saç tutamı takıldı. “Lila?” Ama kız koşup uzun boylu, gömleğinin düğmeleri açık bir adamın kollarına atladı. Lila değildi.

Yanıp sönen ışıklar ve müziğin ritmi yüzünden yönümü kaybetmiş bir hâlde terli bedenlerden oluşan kalabalığın arasından geçerken içimden bir panik dalgası yükseldi, birkaç dakika sonra pes ettim.

Kütüphaneye doğru giderken loş ışıkta yüzleri taradım ama herkes ya ikişer ikişer sendeliyordu ya da mobilyaların üzerine yığılıp kalmışlardı. İşte o zaman İran halısının kenarının geriye çekildiğini ve gizli kapının bir kenarının ortaya çıktığını fark ettim. *Aşağıda olmalılar.*

Kapıyı zorla açıp dar merdiven boşluğundan karanlığa indim. Kapı büyük bir gürültüyle kapanınca tamamen karanlığa gömüldüm. Yukarıdan gelen müziği, ayak seslerini duyabiliyordum ama nefesimin sesi onları bastırıyor, kanım kulaklarıma hücum ediyordu.

Telefonumun fenerini yakıp merdivenlerden aşağı koştum. Acele etmeliydim.

Kapıya vardığımda kilitliydi. “Lila?” Kulağımı kapıya dayayıp dikkatle dinledim. Çok hafif bir ses, bir inilti vardı. *Lila.*

“Kapıyı aç!” Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken tekrar tekrar kapıya vurdum.

Lila’nın kapıyı açarken kullandığı ilk iki rakamı hatırlayarak 1 ve 5’i girdim, daha sonra da kapı açılana kadar son iki rakam için bir sürü kombinasyon denedim. Kapıyı açtığımda Lila odanın ortasında, yerde kıvrılmış, hareketsiz yatıyordu. Sırılsıklamdı ve etrafındaki beton kan gölüne dönmüştü.

Ah, hayır. Çok mu geç kalmıştım?

Başı yere dönüktü, kızıl saçları ıslak ve keçeleşmişti. Ona daha fazla zarar verme korkusuyla dokunmaya çekinerek yanına çömeldim ve nefes alıp almadığını kontrol ettim. Zar zor.

Hafifçe omzuna dokundum. "Lila? Beni duyabiliyor musun?"

Tepki yok.

Titremeye başladı, bu yüzden kanepeden bir battaniye alıp üzerine örttüm. Başında derin bir yarık vardı. Gözleri titreşerek açıldı ama odaklanamadı.

Telefonumu cebimden çıkarırken ona, "Ambulans çağırıyorum," dedim.

Başını zar zor fark edilebilir bir hareketle salladı.

"Lila, yardıma ihtiyacın var."

İşte yine olmuştu. Daha belirgindi. Başını *hayır* anlamında sallıyordu.

Hayır mı? Korkmuştu. Doğru düzgün düşünemiyordu.

Ama ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışırken beni itti.

"Her an dönebilir," diye yalvardım.

Sterling'den çıkmanın en iyi yolunu tahmin etmeye çalışırken içimdeki adrenalin seviyesi arttı. Kütüphaneden geçip ana merdivenden aşağı inebilirdik ama bu bizi partinin içine sokardı. Bunun yerine mutfığa giden arka merdiveni deneyebilirdik. Mutfağın arka çıkış kapısı vardı.

"Maya?" Peşinde Daisy'yle içeri dalan Cecily'nin yüzü endişeyle buruştu. "Ne oldu?"

"911'i aramalıyız. Ambulansa ihtiyacı var," dedi Daisy, ona bakarak.

"Onu kendimiz götürmeliyiz. Daha hızlı olur." Cecily, Lila'nın omzuna dokundu. "Uyanık mı?"

Cecily'yle birlikte onu kaldırırken Lila'nın başı göğsüne düştü. Kollarını boynumuza doladık, onu arka merdivenlerden indirmeyi ve arka bahçeye açılan mutfak kapısına kadar taşımayı başardık ama sendeleye sendeleye, sokağa doğru yürürken arkamızdan bir kapı sertçe açıldı.

Kapıda Profesör DuPont duruyordu.

Cecily anahtarlarını elime tutuşturdu. "Arabam ön tarafta." Profesör DuPont'a dönerek yolunu kesti.

Daisy'yle birlikte Lila'yı güvenli bir yere taşımaya çalışırken kalbim kulaklarımda atıyordu.

Ön bahçeye ulaşınca arkama baktım, Cecily'nin Profesör DuPont'la tartıştığını gördüm. Cecily ellerini kalçalarına koymuş, Profesör DuPont'un görüşünü engelliyordu ama DuPont bizi gördüğünde yüzü öfkeyle doldu.

Anahtara bastım, Cecily'nin arabasının farları yandı. Lila'yı arka koltuğa oturtuktan sonra hemen sürücü tarafındaki kapıyı açıp arabaya bindim. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. *Gitmemiz gerek. Hemen!*

Ellerim titriyordu, avuçlarım terden sıırılsıklamdı ve anahtarlarla sorun yaşıyordum. *Hadi. Hadiiii!*

Daisy arka koltuktan, "Ne bekliyorsun?" diye bağırdı. Anahtarı kontağa soktum, motor gürleyerek çalıştı. Başımı kaldırdığımda Profesör DuPont arabanın tam önünde duruyordu. Gözleri gözlerime kilitlenmişti, bir an ne yapacağımı bilemedim.

Daisy bağıyor, omzuma vuruyordu ve içgüdülerim devreye girdi.

Arabayı geri vitese taktım, bir çöp kutusunu devirerek kaldırıma çıktım. Gaza daha sert basarken kalbim çılgınca atıyor, adrenalin başımı döndürüyordu. Dikiz aynasından cama doğru yığılmış olan Lila'ya baktım. Önemli olan tek şey, onu kaybetmeden önce hastaneye ulaşmaktı.

40. BÖLÜM

Naomi

Şubat 2023, ölümünden üç ay önce

O pazar günü Maya gösteriyi kaçırdığı için bir özür olarak beni Brooklyn'deki dairesine öğle yemeğine davet ediyor. O tren yolculuğu sırasında Liam'ın bana gösterdiği fotoğrafı düşünmeden edemiyorum.

* * *

Normalde Maya'nın Brooklyn'deki dairesini ziyaret etmek beni heyecanlandırırdı. Her zaman bir demlik yeşil çay bulundurmasını ve her yerin yığınla kitap ve kâğıtla dolu olmasını seviyordum. Evim gibi hissettiriyor. Ama bugün onu göreceğim için heyecanlı değil, gerginim.

"Seni görmek çok güzel." Kapıda bana sarılıyor. Arkasından, parke zeminde minik ayak sesleri duyulunca Maya eve doğru bağıyor. "Dani, tahmin et kim geldi?"

"Nomi Teyze!" Dani yanıma gelip, minik kollarını dizlerime dolayarak üzerime yıkılıyor.

Gülerek ona sarılmak için eğiliyorum. "Hey, ufaklık! Vay canına, sen ne yiyorsun böyle? Beş santim daha uzamışsın!"

"Gelecek yıl boyum *bu* kadar olacak!" derken havaya doğru uzanıyor.

"Neredeyse benim kadar uzunsun," diyorum etkilenmiş bir şekilde. "Bu şekilde devam edersen çok yakında genç bir kız olacaksın." Maya'ya alaycı bir bakış atınca Maya gözlerini deviriyor.

Dani yere bakıyor, çenesi göğsüne düşerken kalçasını dışarı çıkarıyor. Yan gözle Maya'ya, daha sonra bana bakıyor. "Annem senin gösterine gelmeme izin vermedi," diye yakınıyor.

"Çok geçti. Ayrıca küçük kızlara göre değildi," diyor Maya.

"Ben küçük değilim," diyor Dani.

"Aslında gelebilirdi," diyorum. "Şarkıların düzgün versiyonlarını kullandık."

"Gelemediğim için üzgünüm," diyor Maya. "Bakıcı bulmak imkânsızdı."

Başımı eğiyorum. "Tamam, sorun değil. Bunun için endişelenme."

"Gerçekten orada olmak istiyordum. Bir sonrakini kaçırmayacağıma söz veriyorum." Dilimi ısırp bunun son sınıf gösterim olduğunu ve bir daha olmayacağını hatırlatmıyorum. "Çay ister misin?" diye soruyor.

* * *

Kanepede çaylarımızı yudumlarken Dani'nin ezbere bildiği kitaplardan birini okumasını dinliyoruz. Saat ilerledikçe daha da endişeleniyorum. Dani bir sonraki kitaba başlamadan önce Maya'ya dönüyorum. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Maya kaşlarını kaldırıyor. Her zaman iyi anlaşılamıyoruz ama birbirimizin ses tonunu herkesten daha iyi anlayabiliyoruz. "Dani, tatlım," diyor. "Neden odana gidip Naomi Teyze'ye göstermek için yeni çizimini getirmiyorsun?"

Dani başını kaldırıp yaptığı tüm çizimler hakkında bir şeyler mırıldandıktan sonra odadan koşarak çıkıyor. Maya bana dönüyor. "Ee, işler nasıl gidiyor? Akşam yemeğine getirdiğin o adamla hâlâ görüşüyor musun?"

"Kim, Liam mı?" Yemeğin ne kadar kötü geçtiğini hatırlayınca yüzümün kızardığını hissediyorum. "Buraya gelmemin sebebi bu değil."

"Hikâyelerinde sana çiçek verdiğini gördüm." Maya bunu hoş bir ses tonuyla söylüyor ama arkasında başka bir şey oldu-

ğunu anlayabiliyorum. Daha önce defalarca söylediği şeyi söylemek için can atıyor: *Neden onunla tekrar çıkıyorsun? Sana iyi gelmiyor.*

“Çiçekleri gösteriye o getirdi.” *Senin aksine o geldi*, demek istiyorum. “Ama konu bu değil. Sana bir şey sormak istiyordum.” Gülümsemesi solarken ona bakıyorum ve fikrimi değiştiriyorum. Zaten neden ona bunu sorayım ki? Maya bu olaydan hiç bahsetmemişti, laf arasında bile. Arkadaşı korkunç bir şekilde ölmüştü. Maya da bunu kafasından atıp hayatına devam etmeye çalıştı. Onu suçlamıyorum.

“Nomi Teyze!” Diğer odadan Dani’nin sesini duyunca kalbim sıkışıyor.

“Boş ver.”

“Ne?”

“Hiç,” diye iç çekiyorum. “Sadece, eğer içindeki bir şeyi dökmek istersen burada olduğumu bilmeni istiyorum Seni yargılamayacağım. Hiçbir şey için.” Ne ima ettiğimi anlaması imkânsız olsa da ipucunu anlamasını umarak ona bakıyorum.

Yüzümü inceliyor. Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum.

Uzanarak üzerime doğru eğiliyor. “Bir şey oluyorsa benimle konuşabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

İç çekiyorum. Anlamıyor.

“Başın dertteyse yardım edebilirim,” diyor. Ayağa kalkıyor ve beni bırakıp mutfığa doğru yürüyor. İki elini tezgâha koyup sanki tamamen bitkin düşmüş gibi başını eğiyor. “Başka bir şeyse...” Gözleri karnıma kayıyor.

Hamile olabileceğimi mi ima ediyor? “Liam’la ilgili değil.” Tezgâha, onun yanına gidiyorum. Şimdi gözleri artık kapalı ve derin nefesler alıyor. Bir elimi omzuna koyuyorum. “İyiyim.”

Maya cevap vermiyor. Sakin kalmaya çalıştığını anlayabiliyorum. “Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Biliyorum.” Ona, onu sevdiğimi söylemek istiyorum ama bu sık söylediğimiz bir şey değil. Sanki kötü bir şey olmasını bekliyormuşuz gibi... Bir sonmuş gibi hissettiriyor.

Gözleri gözlerime kayıyor. "Cecily bana Hunt'taki işi reddettiğini söyledi."

"Sana söyleyecektim."

Elini kaldırıyor. "Açıklama yapmana gerek yok. Şu anda iyi bir durumda değiller." Başımı sallayarak onaylıyorum. "Ama..." diye ekliyor. "Bir şeyler bulmalısın. Üç ay sonra mezun olacaksın ve bir planın yok. Konuştuğum diğer herkesin çoktan bir işi var. Kai'a sorabilirim."

"Halledeceğim," diyorum, yüzüm kızararak. Tanıdığımız herkesten iş istemesi utanç verici. Belki de onun benim için istediği türden bir hayatı istemiyorum. Belki de bir eve, bir kocaya, kurumsal bir işe veya toplumun bizi mutlu edeceğini söylediği şeylere ihtiyacım yok çünkü gördüğüm kadarıyla bunlar insanları mutlu etmiyor. "Profesör DuPont beni Omnis'te biriyle tanıştırdığını söyledi. Bir tür gazetecilik programı."

"Hayır." Bunu öyle bir sertlikle söylüyor ki irkiliyorum. "Hayır," diyor, daha sakın bir sesle. "Yani bunu kabul etmemelisin."

Yüzündeki kaslar gergin. Bitkin görünüyor. Maya başka bir şey daha söyleyecekken Dani heyecanla mutfığa geri dönüyor, kolları keçeli kalemler ve boya fırçalarıyla dolu. "Nomi Teyze! Odama gel!"

Maya'ya bakıyorum, o ise bakışlarını kaçırıyor. İç çekip Dani'ye dönüyorum. "Tamam, Danicik. Neyin var, göster bakalım."

Saatler sonra Maya'yla girişte baş başa kalıyoruz. Paltomu omuzlarıma atarken, "Onun sana iyilik yapmasına izin verme," diyor. Maya, elini kapıya dayamış, anlayamadığım bir bakışla bana bakıyor. Ablamı daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Kimin?"

"Matthew DuPont," diyor sert bir sesle. "İnan bana, o adama borçlu olmayı hiç istemezsin."

41. BÖLÜM

Maya

Şubat 2012

Lila'yı hastaneye götüreli üç hafta olmuştu. Kar sonunda eridi ve öğleden sonralarımı Chancellor Green Kütüphanesi'nde, kucagımda açık bir ders kitabıyla, pencerenin dışındaki öğrencileri ve öğretim görevlilerini izleyerek geçiriyordum.

Ama korku geçmemişti. Beynimin içinde, sıkıca sarılmış bir yay gibi zonkluyordu. Geleceğimizin çoğunu elinde tutan adamın böyle bir öfkeye sahip olduğunu, o gece Lila'ya saldırdığını gördüğümüzü bildiğini bilmek... Sürekli gergindim, kaçınılmaz olarak başımıza gelecek olanı bekliyordum.

O kütüphaneyi çok severdim. Bir koza gibiydi. Sekizgen kubbesi kestane ağacından ve demir parmaklıklardan oluşan dev bir kuş kafesini andırıyordu. Kitap rafları, bir tekerleğin ispitleri* gibi kenarlara doğru uzanıyor, vitrayların arasından dans eden ışık huzmeleri odayı soluk, altın rengi bir parıltıyla yıkıyordu.

Salı günü öğle yemeğinden sonra bacaklarımı altına alıp bir yana kıvrılmış, *Annabel Lee* şiirini okurken tanıdık bir ses başımı kaldırma neden oldu. Lila. O geceden beri onu görmemiştim. İyileşmek için ailesinin yanına gittiğini sanmıştım.

Ama işte oradaydı, kütüphanenin korunaklı bir yerine doğru giderken Austin'in elini tutuyordu. Üstelik -tuhaf bir şekilde- gülümsüyordu.

* Bir ucu tekerlek göbeğine, diğer ucu tekerlek çemberine bağlı olan tekerleğin yarıçapı uzunluğundaki metal ya da ahşap çubuklardır. -yhn

Onu en son, ölümün eşiğinde olduğu sırada bir hemşire güçsüz koluna serum takarken gördüğümünden, şimdi böyle görmek tuhaftı. Onu mutlu görmek güzeldi.

Lila, Greystone'dan ayrılmıştı. Cemiyetin e-posta tartışma listesine gönderilen bir e-postayla haberdar edilmiştik. Herkes bunun olacağını biliyordu. Ama cesurcaydı. Kimse Greystone'dan ayrılmamıştı. *Asla*. Çünkü bunu yapan, Manhattan'daki bütün büyük şirketlerde iş bulmasının engelleneceğini bilirdi.

Neden ayrıldığına dair söylentiler dolaşıyordu. Bazıları kafasının fazla güzel olduğunu ve rehabilitasyona gitmesi gerektiğini söyledi. Diğerleri Profesör DuPont'la bir ilişkisi olduğunu fısıldıyordu. Cecily, Lila'nın aslında Matthew'u dava ettiğini ve davasını sürdürmek için ayrılmak zorunda kaldığını söyledi.

* * *

O akşam, akşam yemeği için Sterling'e yürürken Cecily'ye, "Ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıyız," dedim. "Bunların hiçbirini hak etmiyor."

"Ama bunu tüm Sterling'i de bize karşı kışkırtmadan nasıl yapacağız?" diye sordu Cecily.

Hemen hemen herkes Lila'ya karşı cephe almıştı. Üyeler onu teker teker dışlıyordu ve çok geçmeden Lila tamamen yok sayılacaktı.

* * *

Yemek masasında Daisy ve Kai'a katıldık. Kai garsona siparişini verirken Daisy salatanın üzerine agresif bir şekilde sirke ve tuz serpiyordu. Yemek yiyemediğim için masadaki titreyen muma bakarak oturdum.

İğreniyordum. Utanıyordum. Sanki bir katran çukuruna batıyormuşum gibi hissettim, ayaklarım sıkışmış, siyah yapışkan tenime sızıyormuş gibi.

Cecily'nin telefonu masanın üzerinde titreyince irkildim. Gözleri telefona kaydığında donakaldı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Gözleri kararsızlıkla dolu bir şekilde benimkilerle buluştu. "Lila'ya bir anlaşma teklif ediyor." Okuyabilmemiz için telefonu çevirdi.

Lila, Profesör DuPont'tan gelen mesajın ekran görüntüsünü göndermişti: *Avukatın benimkine ulaşsın. Bunu geride bırakalım.*

Sanki unutmaması o kadar kolaymış gibi. "Kabul etmeyecek, değil mi?" diye sordum aniden öfkelenerek. DuPont onu bir çekle susturmaya çalışıyordu. Ama hiçbir para ona yaptıklarını telafi edemezdi ve kesinlikle unutturmayacaktı. Lila'nın avukatının DuPont'a haddini bildireceğini umuyordum.

Cecily başını salladı. "Karar vermedi."

"Mahkemeye gidebilir," diye önerdim. "Onun tanığı olabiliriz."

"Hayır, olamayız," dedi Kai. "Matthew'un hakkınızda bildiklerini unutuyor musun? Dekana göndereceği tek bir e-postayla bizi okuldan attırabilir."

"Bir yargıç Matthew'u haksız bulursa bizi bu şeyleri yapmaya kandırdığına okulu ikna edebiliriz."

"Ona yardım etmeliyiz," diye ısrar etti Daisy. "Bunu DuPont'un yanına bırakamayız."

Kai gittikçe sinirlenerek, "Elbette," diye yanıtladı. "Ama Lila'nın bir hukuk mücadelesini kazanacağını gerçekten düşünüyor musunuz? Bu işe düşünmeden giremeyiz. Kendimizi korumak zorundayız."

"Lila'yı korumak zorundayız," diye karşılık verdi Daisy.

Ellerimi kaldırdım. "Hey, durun. Bir yolunu bulacağız, sadece zamana ihtiyacımız var."

Sessiz kalan Cecily başını kaldırdı. "Bir fikrim var." Gözleri, bana tuhaf gelen bir heyecanla parlıyordu.

* * *

O gece Lila'yı Cecily'nin odasında, onun yanında kanepede otururken görünce şaşırdım. Diğerleri sessizdi ve sanki içeri girdiğim anda konuşmayı bırakmışlar gibi göz göze gelmekten kaçınıyorlardı.

Lila'yı inceledim. Morlukları kaybolmuş, çenesi normal şekline dönmüştü. Kararlı görünüyordu.

Huzursuz bir şekilde Daisy'nin yanına otururken, "Neler oluyor?" diye sordum.

Cecily ve Kai bakıştı. "Bir planımız var," dedi Kai.

Her birinin yüzünü inceleyerek ve birinin beni bilgilendirmesini bekleyerek odaya bakındım ama kimse tek kelime etmedi. Kalbim hızla çarpıyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından Cecily sonunda bana baktı. "Lila anlaşmayı kabul etti," dedi.

Ne diyeceğimi bilemeden Lila'ya baktım. Ama ne üzgün ne de kızgın görünüyordu. Kıpırdamadan oturuyor, gözlerime bakmaktan kaçıyordu. "Lila kendi adına konuşabilir," dedim.

Ona yalvarmak istedim. Vazgeçiyordu. DuPont'un yanına kâr kalmasına izin veriyordu. Polise gidip özel dedektif tutmak için hâlâ zaman olduğuna onu ikna etmek istedim. O adamı Sterling ve Greystone'dan uzaklaştırmak için *bir şeyler* yapmaya...

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak, "Neden?" diye sordum.

"Endişelenme," dedi Lila. "Gizlilik sözleşmesini imzalamam için bana bir servet ödedi. Polisi işin içine katmak istemiyorum ama daha iyi bir yol bulduk."

Kai küçük, gümüş renkli bir Panasonic kamera çıkarıp masaya koydu.

"Bu ne?" diye sordum.

"Kablosuz bir güvenlik kamerası. HD, az ışıktaki iyi, yerel SD kart bellek. Annem ev için aldı," diye açıkladı Kai, gayet ciddi bir sesle. "Lila polise gidemez çünkü anlaşmayı tartışması yasak. Ama kanıtlarla onu yine de kovdurabiliriz. Matthew kayıtlarda ona zarar verdiğini itiraf ederse bunu yönetime götürebiliriz."

"Yönetim soruşturma yaparken *The Prince* hikâyeyi saklayacak," diye açıkladı Lila. "Ama kanıt olmadan okulun soruşturmasının nasıl sonuçlanacağını hepimiz biliyoruz sanırım."

Video kameradan onlara baktım. "Bir itiraf." Bu fikre güldüm. "Ona nasıl itiraf ettirmeyi planlıyorsun?"

Cecily cebine uzanıp küçük, kehribar rengi bir şişe çıkardı. Şişeyi görünce midem kasıldı. Gülmeyi bıraktım, nefesimin kesildiğini hissettim.

“GHB,” dedi.

“Ona ilaç mı vereceğiz?” diye sordum inanamayarak.

Kai dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazıp ekrandan okudu. “Bir damlalık dolusu miktar, sağlıklı, ortalama büyüklükteki bir yetişkini işlevsiz hâle getirmeye yeter. Koordinasyon kaybı, bulanık görme, düşük kalp atış hızı.”

“Rahatlaması için içkisine birkaç damla damlatıp sonra da her şeyi itiraf etmesini sağlayabiliriz,” diye ekledi Lila. “Okula girişle ilgili skandal, saldırı...”

“Yani ona uyuşturucu mu vereceksiniz?” Bana öyle rahatsız edici bir şekilde bakıyorlardı ki başım döndü.

“Biz ona uyuşturucu vereceğiz,” diye düzeltti Cecily. O kadar yakındı ki mavi gözlerindeki minik gümüş çizgileri görebiliyordum.

Derin bir nefes aldım. Cecily ve Kai on altı yaşından beri Manhattan kulüplerine gidiyorlardı. Ama kasıtlı olarak birine -üstelik bir de *profesöre*- uyuşturucu vermek çılgınlıktı. Yasadışı olmasından bahsetmiyorum bile.

Daisy kaşlarını kaldırdı. “Ee, ne düşünüyorsun?”

Hepsi cevap vermemi bekleyerek bana baktı. Hava aniden çok durgunlaştı. Nabzım hızlanırken buna izin verdiğimi hatırladım. Lila’nın morluğunu görmüştüm ve hiçbir şey söylememiştim. Belki de haklıydılar. Polise gidemezdik. Ama *hiçbir* şey yapmadan da duramazdık. Eğer onu tutuklatamıyorsak bir sonraki en iyi seçenek buydu.

Yutkundum. “İtirafı aldıktan sonra bunu yönetime mi götüreceğiz?”

Daisy, başını sallayan Cecily’ye baktı. “Elbette.”

Titrek bir nefes aldıktan sonra onunla göz göze geldim. Başka bir yol göremiyordum. “Tamam, varım.”

* Gençler arasında yaygın bir santral sinir sistemi depresanıdır. -yhn

42. BÖLÜM

Naomi

Şubat 2023, ölümünden üç ay önce

Ertesi sabah, telefonumun titreşimi beni sarsarak uyandırıyor. Ben'den bir mesaj: *Hey, Naomi. Benden haber almak istemediğini biliyorum ama sana söylemem gerektiğini düşündüğüm bir şey var. Bu mesajı aldığımda beni ara.*

İç çekiyorum. Ben, BAC gösterisine gelmiş ve arkadaşlarıyla en ön sırada oturmuştu. Bu çok tatlı bir hareketti. Ama artık bir şey olması için çok geç. O gemi çoktan kalktı.

Biri, "Kalkmışsın," diyor. Başımı kaldırdığımda Zee'yle Amy'nin ortak alanın girişinde durduğunu görüyorum.

"Burada uyuyakalmış olmalıyım. Dün şehirdeki ablamı ziyarette gitmiştim."

Amy, karşımdaki sandalyeye oturarak, "Bir şey söyledi mi?" diye soruyor.

Bakışlarım ondan Zee'ye kayıyor, neden bu konuyu açtığını merak ediyorum. "Ne demek istediğini pek anlayamadım," diyorum imalı bir şekilde.

Zee ve Amy bakışıyorlar. Bir an sonra Zee, "Bir itirafım var," diyor. "Amy'nin dizüstü bilgisayarını masasmda açtı ve e-postalarına baktım. İkinizin neden bu kadar ketum davrandığınızı bilmek istedim. Size yardım etmek istiyorum."

Amy'ye bakıyorum. Birinin e-postalarını karıştırması oldukça rahatsız edici, özellikle de ne üzerinde çalıştığını kimsenin bilmemesi için bu kadar özen gösterirken. "Elbette sinirlendim ama oldu bir kere. Beni, bunu sana göstermem gerektiğine ikna etti."

Amy dizüstü bilgisayarını açıyor. "Bunlar Profesör DuPont'un Theodore Hunt'a ilettiği e-postalar. Sanırım karısı Cecily'yi korumak için yardım etmeye onu ikna etmeye çalışıyor. Birlikte çalıştığım muhabir, kaynağını korumak için kimseye göstermememi istemişti. Yani Naomi, bunlar hakkında hiç kimseye *hiçbir şey* söyleyemezsin. Kaynağımı çok ciddi bir tehlikeye atabilir."

2 Eylül 2022 07.56

KİME: Matthew DuPont

KİMDEN: Marta Koval

Merhaba Bay DuPont,

Trevor Jones adında bir adamdan bir mesaj aldım. Bayan Lila Jones'un kardeşi olduğunu iddia ediyor. Ailesinin garajında eşyalarını karıştırırken Lila Jones'un cep telefonunu bulmuş. Aramalarını görmezden geldim ama şimdi buluşmak istiyor. Çok ısrarcı.

Saygılarımla,

Marta.

2 Eylül 2022 08.01

KİME: Marta Koval

KİMDEN: Matthew DuPont

Onun için endişelenme, sadece aramalarını engelle.

2 Eylül 2022 08:05

KİME: Matthew DuPont

KİMDEN: Marta Koval

Bay DuPont, bu adam beni her gün arıyor ve e-posta atıyor. Hatta Instagram'dan kızıma bile ulaştı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bana bunu gönderdi.

E-postaya eklenmiş iki fotoğraf var. İlki DuPont ve Lila'nın, özçekim gibi görünen bir fotoğrafı. İkincisini gördüğümde ise güçlü bir dejavu duygusuyla görüşüm bulanıklaşıyor. Liam'ın bana gösterdiği fotoğrafla aynı, ablam ve arkadaşlarının kayak kızıyapetleriyle çekilmiş fotoğrafı. Ama bu daha yüksek çözünürlükte olduğundan fotoğrafı çeken kişinin arkalarındaki aynada yansıması da belli oluyor: Marta.

2 Eylül 2022 08:06

KİME: Marta Koval

KİMDEN: Matthew DuPont

Anlaşıldı. Seninle şahsen konuşacağım, başka e-posta göndermene gerek yok.

"Lila'yı o öldürdü," diyor Zee. "Belli ki bunun için bolca sebebi varmış. Lila'nın toplayıp Profesör Williams'a verdiği tüm o belgeler... Greystone'u kapatmaya, Sterling'i kapatmaya ve Matthew'u şahsen mahvetmeye yeter."

Başımı ekrandan uzaklaştırıyorum. "Sanki Marta bir şeyler biliyor gibi... Sanki o hafta sonu o da oradaymış gibi."

Amy başını sallıyor. "Denedim ama benimle konuşmuyor. Belki biriniz deneyebilir. Naomi, belki sen de ablanla tekrar konuşmayı deneyebilirsin."

Başımı sallıyorum ama ne kadar istesem de Maya'nın bununla bir ilgisi varsa, kaza olsa bile, bunu kapatmaya çalışacağını onlara söylemiyorum. Ablamı bu işe karıştırmak *onu* riske atabilir.

Ayağa kalkıp odada volta atarken birden kafama dank ediyor. Onun arkadaşlarıyla konuşmalıyım.

43. BÖLÜM

Maya

Haziran 2023

Salı sabahı Simmons, karakolda karşımda oturuyor, Naomi'nin defteri de aramızdaki masanın üzerinde.

"Bunu nerede buldunuz?" diye soruyor.

"Kız kardeşimin Greenwich'teki odasında, masanın arkasına sıkışmış. Cenaze töreni için oradaydık."

"Cenaze ne zamandı?"

"Pazar günüydü."

"Neden bunu bulduğunuz gün bize haber vermediniz?"

Tereddüt ediyorum. "Ben... Ben kendim bakmak istedim. Okuyana kadar soruşturma için faydalı bir şeyler olacağını bilmiyordum."

Simmons bunları yazıyor. Derin bir nefes alıp, ellerini masanın üzerinde kavuşturarak gözlerimin içine bakıyor.

"Otopsi sonuçları kız kardeşinizin uyuşturulduğunu gösteriyor."

Çenemi sıkıyorum. Onlara söylemeye çalıştığım şey buydu.

Sesimi kontrol etmeye çalışarak, "Ne buldunuz?" diye soruyorum.

Simmons önündeki dosyayı açıyor. İçinde kız kardeşimin boynunun bir fotoğrafı var. Derisinde küçük, kırmızı bir iz var, bir delik yarası. Büyütülmüş görüntü olmadan görmek neredeyse imkânsız.

Simmons fotoğrafı kaydırarak, "Vücudunda bu izi bulduk,"

diyor. "Birinin ona ketamin enjekte etmiş olabileceğinden şüpheleniyoruz."

Başımı fotoğraftan kaldırıp ona bakıyorum, midemdeki bulantı hissi boğazıma kadar yükseliyor. Yutkunuyorum. "Matthew DuPont'a tekrar bakmalısınız."

Simmons kaşlarını çatıyor. "Neden böyle söylüyorsunuz?"

Boğazım o kadar düğümleniyor ki konuşmakta zorlanıyorum. Yutkunuyorum. "Naomi'nin defterinde Lila Jones adında bir kızıdan bahsettiğini göreceksiniz. Sterling Kulübü'nün ve Greystone Cemiyeti'nin üyesiydi. Arkadaşımdı. 2012'de bir kayak gezisinde öldü. Sanırım kız kardeşim onun ölümünü araştırıyordu."

Yavaş ve sakın bir nefes aldıktan sonra o hafta sonuyla ilgili hatırladığım her şeyi ona anlatıyorum.

44. BÖLÜM

Maya

Şubat 2012, Bretton Woods, New Hampshire

Bir kar fırtınasının ortasında araba kullanacağımızı beklememiştik doğrusu. Midem bulanıyordu. Hem araba tutması hem de bildiğimiz her şeyden çok uzakta olmamızın verdiği huzursuzluk bir aradaydı.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Bretton Woods, New Hampshire'a gitmek üzere yola çıkmıştık ve yedi saatten uzun süredir arabadaydık. Kai araba kullanmakta ısrar etmiş ve kulaklığını takmıştı, Cecily ise yolcu koltuğunda bir dergi karıştırıyordu. Çukurlardan her geçişimizde arabanın takırtısı sinir bozucuydu. Pencerenin önünde uyuklayan Daisy'ye baktım ve bu kaygı hissinden kurtulup biraz dinlenebilmeyi diledim.

Her yıl düzenlenen Greystone Cemiyeti kayak gezisine gidiyorduk. Profesör DuPont, Legacy Vakfı'na cömert bağışlarda bulunan mezunlara şarap ve yemek ikram ediyordu. Mezunlar yıl boyunca cemiyetin kulübelerinde rezervasyon yaptırabiliyor ve tatil köyünün VIP ayrıcalıklarından yararlanabiliyorlardı. Daisy'ye göre mülkün tamamının toplam değeri yaklaşık yüz milyon dolardı.

Uçurumun kenarından aşağı bakarken kalbim hopladı. Aşağıda karla kaplı çam ağaçlarından oluşan bir vadi ve uzakta yükselen dağlar vardı. Yolun keskin bir virajında lastiklerimiz kayıp, savrulunca araba sarsıldı. Deri koltuğa tutunup kusmamaya odaklanmaya çalıştım ve karanlık düşünceleri -tek bir yanlış hareketin bizi uçuruma sürükleyebileceği gibi düşünceleri- geriye attım.

Yol ayrımına geldiğimizde Kai, "Birisi haritaya bakabilir mi?" diye sordu. Telefonlarımızdaki navigasyon saatler önce çalışmayı bırakmıştı ama neyse ki hazırlıklıydık.

Çıktısını aldığımız MapQuest* sayfalarını kontrol ederek yol tabelasına baktım. "Sanırım buradan sağa gireceğiz."

Yol bizi vahşi doğanın derinliklerine doğru götürüyordu. Pencereilerin dışındaki kar yığınları giderek yükseliyor, diğer evler seyrekleşiyor, çok geçmeden tamamen kayboluyorlardı. Göğsümde bir panik dalgası yükseldi. Burada, şehrin güvenliğinden kilometrelerce uzakta, çok izole durumdaydık; ne bir market, ne cep telefonu sinyali ne de hastane vardı.

Yolun sonunda, dört bir yanı ağaçlarla çevrili büyük bir kulübenin önünde durduk.

"Geldik," dedi Kai.

* * *

Kulübe, sedir çelenkleri ve her yüzeyde yanan lüks mumlar kokuyordu. Cemiyetin sahip olduğu kulübelerin en küçüğü olmasına rağmen kendine ait bir kayak odası olacak kadar büyüktü.

Ağır spor çantamı ön basamaklardan yukarı çıkarıp kar ayakkabısı ve kayak sopalarıyla dolu bir sepetin yanından geçirirken bir şey beni yukarı bakmaya zorladı. Bir Viking evine yakışır cilalı boynuzlardan yapılmış bir avize, başımın üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Altında durmak beni rahatsız etti. Eğer o şey birinin üzerine düşerse hayatta kalma şansı yoktu.

Oturma odasına geçerken duvarı süsleyen doldurulmuş dev geyik kafasına ve bembeyaz ormana bakan, yerden tavana uzanan pencerelere hayran hayran bakmak için durdum ve orada, yağın karın büyüüne kapılmış bir şekilde dikildim.

"Hoş geldin, canım." Tanıdık sesle irkildim. Arkamı döndüğümde katlanmış havlu yığını tutan Marta'nın arkamda durduğunu gördüm.

* İnternet üzerinden konum ve yol tarifi için yaygın olarak kullanılan ücretsiz bir harita hizmeti. -yhn

"Ah, Marta. Tanrım, beni korkuttun," dedim elimi göğsüme bastırarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Bana aynı soğuk bakışla bakıyordu. "Misafir varken genellikle burada çalışırım. Bay DuPont her şeyin mükemmel olmasını ister."

Adamın adının anılması kalbimin hızlanmasına, kanımın beynime hücum etmesine neden oldu. Burada ne işimiz vardı? Bu gerçekten iyi bir fikir miydi?

Marta gittikten sonra koridorun aşağısındaki Cecily ve Daisy'nin peşinden çantamı sürükledim.

"Ana oda benim," diye seslendi Kai. "Cecily yanımdakini alacak, sen ve Daisy tek kişilik yatakların olduğu üçüncü yatak odasını paylaşabilirsiniz."

Daisy'yle odamıza yerleştikten sonra pencereye doğru yürüdüm ve perdeleri açtım. Gökyüzü siyaha bürünmüştü ve orman tekinsiz görünüyordu. Karanlığa bakarken izleniyormuşum gibi sinir bozucu bir hisse kapıldım. Ağaçların arkasından sarı gözler kırıştı ve birkaç saniye sonra kayboldu.

"Daisy," dedim sessizce. "Bak."

"Ne?" Pencereden dışarı baktı.

"Dışarıda bir şey var," dedim işaret ederek.

"Muhtemelen bir geyiktir."

Dışarıdaki yoğun kar yağışı, vahşi doğanın içinde olduğumuzu hatırlattı. Sürekli beyaz bir örtü... Dışarıda her türden hayvan olmalıydı.

Kai oturma odasındaki şöminede ateş yakmış ve bir şişe kırmızı şarap açmıştı. Cecily bize bir kadeh doldurdu.

Zengin, baş döndürücü kokusunu içime çekerek büyük bir yudum aldım. "Profesör DuPont'u bizi davet etmeye nasıl ikna ettin? Hatta Lila'yı da?"

"Çok kolay oldu," dedi Cecily. "Lila anlaşmayı kabul etti ve bu haftanın her şeyi geride bırakmak için mükemmel bir fırsat olacağını, yaşadıklarının telafisini aldığına göre kulübe tekrar katılmak istediğini söyledi."

Kai, şömine rafındaki bir çiçek buketini işaret etti. "Beğendin mi?"

Bakışlarını çiçeklere doğru takip ettim ama sıradışı bir şey fark etmedim. Pahalı görünümlü beyaz, pembe ve yeşil bir buketti. "Güzel."

Kai sırtarak, ayağa kalkıp çiçeklere doğru yürüdü. Çiçekleri kenara iterek arkasına sakladığı küçük video kamerayı gösterdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Vay canına, bu çok iyi. Gerçekten göremiyorsun."

Daisy heyecandan başı dönerek, "Öyle değil mi?" dedi.

Cecily telefonuna baktı. "Theodore, herkesin yarın gece geleceğini söylüyor." Theodore'la yakın zamanda çıkmaya başlamışlardı. Cecily aralarındaki ilişkinin sıradan olduğunu iddia etse de onları birlikte gören herkes bunun doğru olmadığını biliyordu.

"Umarım hava müsait olur," dedi Kai. "Lila da yarın geliyor. Üst kattaki odalardan birinde uyuyabilir. Theodore, Cecily'nin odasında kalacak, geriye kalanlar da yerde şişme yataklarda yatabilir."

"Profesör DuPont başka kimi davet etti?" diye sordum.

"Legacy Vakfı'nda çalışan birkaç Greystone mezunu, etrafında olmasını sevdiği her zamanki yüksek gelirli arkadaşları," dedi Cecily. "Ama hepsi tatil köyü tarafındaki kulübelerde kalıyor. Burada sadece bu kulübe var." Bana döndü. "Hazır mısın?"

Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştım. *Onu kameraya alacağız. Onu sonsuza dek hapse göndereceğiz.*

45. BÖLÜM

Naomi

Mart 2023, ölümünden iki ay önce

“Anlamalısın, doğru şeyi yaptığımızı düşünüyorduk.” Anlatırken Daisy’nin sesi neredeyse yalvarır gibi gergin. Buluşmayı kararlaştırdığımız Midtown’daki bir restoranda karşımda oturuyor. Öğle yemeği yememiz alışılmadık bir durum değil ama normalde Maya’yı da davet ederdik. Bu sefer Daisy’ye, onunla yalnız konuşmak istediğimi söyledim.

“Ah, çok gençtik, biliyorsun ve kendimizi yenilmez sanıyorduk.” Daisy bir kokteyl peçetesinin kenarıyla oynuyor. Daisy’ye beş kızm fotoğrafını göstermiş ve doğrudan o hafta sonu ne olduğunu sormuştum.

“Eğer bir kazaysa Maya neden hiç bahsetmedi?”

Daisy, yan masadaki birini tanıyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor, daha sonra dirseklerine yaslanarak öne doğru eğiliyor. “Tamam, bak, o adam Lila’yla görüşüyordu ve bir sebepten dolayı işler kötüye gitmişti. Adam ona şiddet uyguladı. O kadar kötüydü ki Lila’yı acil servise götürmek zorunda kaldık. O noktada hepimiz çeşitli sebeplerden Matthew’dan nefret ediyorduk. Ama polisi işin içine katmak istemedik, bu yüzden onu itiraf ettirmek için bir plan yaptık, en azından yönetimin ona baskı yapmasını sağlayabileceğimizi düşündük. Onu Greystone’dan attırabilirsek hayatını mahvetmeye yaklaşabileceğimizi düşündük.”

Ona bakıyorum. “Nasıl bir plan?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet.”

Daisy iç çekiyor. “Pekâlâ. Ama sana anlattıklarımı kimseye söyleyemezsin, özellikle de ablana.”

46. BÖLÜM

Maya

Şubat 2012, Bretton Woods, New Hampshire

Daisy, geçip giden manzaraya mutlulukla bakarken ben, dağa tırmanan telesiyeyi sıkıca kavradım. Kayak yaparak büyütülmediğim için bazı telesiyelerin ne kadar yükseğe çıktığının farkında değildim ve o anda yükseklikten ölesiye korktuğumu hatırladım. Yerden sadece birkaç metre yüksekteymişiz gibi davranmaya çalışarak gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım.

Gece boyunca biriken taze kardan yararlanmak için o sabah erken kalkmıştık ama gökyüzü fırtına belirtileri göstermeye başlamıştı. Tepemizde kara bulutlar dolaşüyor, telesiyeyi titreten buz gibi bir rüzgâr esiyordu.

Telesiyeden inip kayakla pistin tepesine çıktığımızda Daisy, “Hazır mısınız?” diye sordu. Göğsüm sıkıştı. *Şey, kesinlikle hayır.* Ama ne yapacaktım? Geri mi yürüyecektim? Rüzgâr saçlarımı yüzüme savururken kendimi dik inişe bakmaya zorladım, dimdik buzdan bir uçurumdu bu. Derin bir nefes alıp kayaklarımın uçlarını öne doğru ittim. *Pekâlâ, bunu yapabilirim. Kayakları düz tut.*

Daisy rüzgârın arasından, “Hadi gidelim!” diye bağırdı. Kendini ileri iterek uzaklaştı, neon turuncu bir çizgi hâlinde yamaçta bir anda kayboldu.

Çekinerek, kayaklarımı kenardan öne doğru eğip onun yaptığını taklit etmeye çalıştım ve aniden düşmeye başladım. Midem bulanıyordu ve hızla kayıyordum. Kayaklarım karda sarsılarak ilerlerken rüzgâr tüm şiddetiyle esiyordu. *Yapıyorum!* Daisy gibi

karda bir ileri bir geri gidiyordum. Dizlerimi büküp, engebeli yüzeyden ilerlerken ciğerlerim soğuk ve keskin havayla yanıyordu. Hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde süzülürken içimde bir adrenalin dalgası pompalanıyordu. Çam ağaçları bulanıklaştı. Ceketim rüzgârda ılık çalıyordu. *Uçmak işte böyle bir şey.*

Ancak her an bir buz parçasıma çarpıp kayaklar, sopalar ve kardan oluşan bir karmaşanın içine yuvarlanabileceğimin de farkındaydım. Belki de heyecanın bir parçası da buydu.

“Harika gidiyorsun, hadi!” Daisy, pistin yol ayrımında beklediği yerden bana el salladı.

Bir patıkaya doğru gözden kaybolurken onu takip ettim. Tabelada *Siyah Elmas* yazıyordu. Yol daraldıkça, kar yoğunlaştıkça ve ağaçlar yolumuza çıktıkça, giderek daha fazla huzursuz oldum. Bir şekilde Daisy’yi ana pistte takip etmiştim.

Rüzgârın arasından, “Nereye gidiyoruz?” diye bağırdım ama arkasını dönmedi.

Kuru ve soğuk havadan boğazım ağrıyınca, nefes almak için durdum. Şimdi ağaçlar rüzgârı engelliyordu ve sadece dallarının hafif gıcirtısını duyuyordum. Daisy’nin turuncu ceket olan o minik nokta uzaklaşırken daha da endişelendim. *Kahretsin. Nereye gitti?*

Arkamda bir dal kırılınca hızla döndüm. Hiçbir şey yoktu.

Bir süre daha debelendikten sonra durdum. Devam etmeye çalışırsam kendimi ciddi şekilde yaralayacaktım. Bağlarla uğraşırken ellerim uyuşmuştu. Bağları çözmeyi başardığımda geldiğim yöne baktım. Kaybolmuştum. Yüzüm öfkeyle yanıyordu. *Daisy’nin beni burada bıraktığına inanamıyordum.*

İşte o zaman çevremdeki bir hareket dikkatimi çekti.

Hissedebiliyordum. Biri beni izliyordu. Ya da *bir şey*. Başımın üstündeki bir dal titredi ve üzerime kar yağdı. Zar zor verilen bir nefes duydum. *Bu da neydi?*

Başımı çevirdim. Bana bakan boncuk gibi siyah gözlerle karşılaştım.

Koşmaya hazırlanarak, gözlerimi kısarak yoğun kar yağışına baktım. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Nefesimi tu-

tarken rüzgâr ağaç tepelerinden ıslık çalıyordu, ta ki birkaç dakika sonra ağaçlardan iki geyik çıkana kadar. İlkinin uzun, bıçak gibi keskin boynuzları vardı ve burun deliklerinden buhar çıkıyordu. Sadece birkaç adım ötemde duran hayvan kaslı ve benim üç katım büyüklüğündeydi. *Beni öldürebilirdi.*

Başını çevirdi, ilk tepkiyi hangimizin vereceğini merak ederek birbirimize baktık. Kaçmak istedim ama bir yerde hayvanlardan kaçılmaması gerektiğini okumamış mıydım? Bunun hayvanın kovalama içgüdüsünü tetiklediğini? Bu bir geyik için miydi yoksa bir ayı için mi? Ama aynı zamanda bu hayvanda büyüleyici bir şey de vardı: Bu kadar yakın olması. Ben hareket edemedim başını eğdi ve kaçtı. Küçük olanı da onu takip etti.

Ayağa kalkmaya çalışırken güçlü bir *çat* sesi duydum. Arkamda bir dal kırılmıştı, silah sesi kadar yüksek bir sestti. Omuzlarıma binen ağırlıkla kalbim duracak gibi oldu. Yere, karın üzerine düşerken bir çığlık attım. Neden sonra o kahkahaları duydum.

Daisy, Cecily ve Kai'ın sesleri. Cecily o kadar çok gülüyordu ki gözünden yaş geliyordu. Kai ise yere yığılmış, karnını tutuyordu. Korkumun yerini öfke almıştı. *Tanrım.*

Cecily, yanağındaki yaşları silerek, "Yüzünü görmeliydin!" dedi.

Daisy kahkahasını bastırdı ve endişeyle bana baktı. "Özür dilerim, kızma."

"Sizler birer pisliksiniz," dedim. Tekrar kara gömülürken kalbim yavaşladı. "Hayatımdan beş yıl çaldınız."

"Üzgünüm. Ama size haber vermeye geldik." Paltosunun içine uzanıp, kehribar renkli cam şişeyi çıkarırken Cecily'nin gözleri parlıyordu. "Dağdan en son kim inerse Matthew'un içkisine ilaçları o koyacak."

Elbette dağdan en son inen bendim.

O öğleden sonra kulübeye geldiğimizde rakım beni gerçekten etkilemeye başlamıştı. Hafif, zonklayan bir baş ağrısı başlamıştı ve burnum ara ara kanıyordu.

O gece margarita yapıp herkesi partiye davet ettik. Dördümüz, Cecily'nin erkek arkadaşı Theodore, Lila, diğer Greystone üyeleri ve mezunları kulübeye girip çıkıyorduk. Yükseklik, bir kadeh içkide iki kadeh etkisi yaratıyor gibiydi. Çok geçmeden, hoparlörlerden Afrojack'ın *Take Over Control* şarkısı yükselirken Daisy ve Cecily'nin arasında, jakuzide sarhoş olmuştum.

Bir molaya ihtiyacım vardı, bir şey aramak için odaya gittim ve pencerenin dışında bir hareket gördüm. Profesör DuPont birkaç mezunla konuşuyordu, muhtemelen kişisel hesaplarına aktarabileceği daha fazla bağış koparmaya çalışıyordu.

Alkolden başım dönmüş olmasına rağmen ne yapmam gerektiğini düşündükçe kaygım arttı. Profesörün dikkati dağılmıştı. Şimdi tam zamanıydı.

Mutfakta içkimi doldurup arka verandaya döndüm. Parti hızı artmaya, insanlar bulanık silüetlere dönüşmeye, sesler giderek yükselip yankılanmaya başladıkça bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum. Belki de bu işten sıyrılmaya çalışmalıyım. Bir bahane uydurabilirdim. Mesela unuttuğumu söyleyebilirdim.

Tam onların da unuttuklarını düşündüğüm sırada Cecily kulağıma eğilip, "Hadi, şimdi yapalım," diye fısıldadı. Nabzım hızlandı.

Sinirlerimi yatıştıracağını umarak içkimin kalanını bitirdim. Cecily jakuziden çıkıp havluya sarındı. Omzumu sıktı ve Matthew'u bulmaya gitti.

Sürgülü cam kapıdan, onun oturma odasında Profesör DuPont'a yaklaştığını görebiliyordum. "Hey, dışarı gelmek ister misiniz? Kadeh kaldıracağız."

GHB şişesini sakladığım mutfığa doğru yürürken saç diple- rimde ter damlaları birikti. Başım dönüyordu, bu kadar çok içkiyi bu kadar hızlı içtiğim için pişmandım.

Tamam, nefes al. Bu sadece bir şaka. Tek yapmam gereken içkisine bir şeyler katmak. Oturma odasına, şöminenin üzerindeki çiçek

buketine baktığımda vazonun arkasına gizlenmiş kameranın bir kısmını seçebildim.

“Ne yapıyorsun?” diyen bir sesle irkildim. Yine Marta’ydı. Kadının nasıl olup da birdenbire ortaya çıktığını asla anlayamayacaktım.

Bir an gözlerimi kapatıp masum olduğumu umduğum bir gülümsemeyle ona baktım. “Hiç. Sadece *shot* bardaklarına bakınıyordum.” Marta’nın gözleri, bardakların sıralandığı tezgâha kaydı.

Yanaklarım kızardı. Bir kez daha gözlerimin onun üzerinden gizli kameraya kaymasına engel olamadım. Tamamen gizlenmiş miydi? Çiçek aranjmanının arkasından gümüş bir kenar çıkıyordu ve o anda garip bir şey fark ettim: Kırmızı ışık yanmıyordu. Kayıt yapmıyordu.

Marta kaşlarını çatarak omzunun üzerinden şömüne rafına ve arkasındaki kameraya baktı. Nefesimi tutup fark etmemesi için dua ettim.

“Gitmeliyim, beni bekliyorlar,” dedim, bir şişe tekilayla uğraşırken. Alkolün uzuvlarımı uyuşturduğunu, beni beceriksizleştirdiğini hissettim.

Dışarıda Cecily’nin “Pekâlâ, sanırım yeterince sarhoş değilsiniz,” dediğini duydum. “Birer *shot* atmaya daha ne dersiniz?” Bu benim işaretimdi.

Marta mutfakı toplamaya başladı, benden şüphelendiği belliydi. *Lütfen beni yalnız bırak.* “Hey, Marta! Bir yerlerde fazladan havlu var mı? Ben bulamadım da.”

“Bu sabah yıkadım,” dedi başını sallayarak ve çamaşır odasına gitti. Güzel. Bu bana biraz zaman kazandırır.

Ellerim titreyerek içkileri hazırladım. Çantamı kapıp parmaklarım pürüzsüz kehribar şişeyi bulana kadar karıştırdım. Ne kadar ekleyeceğimi bilmiyordum. *Ne olacak ki,* diye düşündüm. *O, tacizci bir sapık, bari onu sertçe vurayım.*

Arkamdaki ahşap zeminin gıcırdadığını duyduğumda bir damlalık daha dolduruyordum. Şişeyi arkama saklayarak hızla döndüm.

“Al bakalım, canım.” Marta, elinde bir deste temiz havluyla geri dönmüştü.

“Teşekkürler, Marta.” Gülümsedim ama kıpırdamadı. Hâlâ havlu destesini tutuyordu. Şişeyi arkama koyup hızla elinden aldım.

Marta kısık bir sesle, “Bu kötü bir fikir,” dedi. Gözleri endişeyle doluydu. İlk başta planımızdan bir şekilde haberdar olduğunu düşündüm ama sonra, “O burada olmamalıydı,” diye ekleyince Lila’dan bahsettiğini anladım. Marta’nın kütüphanede benimle nasıl yüzleştiğini, Profesör DuPont’un bizden sakladıklarını nasıl gösterdiğini hatırladım. Dosyalar, fotoğraflar... Tüm bunların başlangıcı.

Sırtımı tezgâha yaslayıp başımı salladım, boğazımda huzursuz bir yumru vardı. Gözlerinin içine bakarak, “Ona hiçbir şey olmaması için elimden geleni yapacağım,” dedim.

Marta dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıp bir çizgi hâline getirdi ve uzaklaşmadan önce bana son bir kez baktı. Ardından başını sallayarak bir köşenin arkasında gözden kayboldu.

“Maya?” Cecily dışarıdan bana seslendi. Ama önce kamerayı açmam gerekiyordu.

İçki bardaklarını tezgâhın üzerinde bırakıp hızla oturma odasına geçtim. Kamerayı açtıktan sonra dikkatlice yerine yerleştirdim ve önündeki vazoyu kırmızı ışık görünmeyecek şekilde ayarladım. İşte.

Ama bir saniye sonra *shot* bardaklarını almak için mutfağa döndüğümde, hepsi gitmişti. Kalbim yerinden fırladı. *Aman Tanrım.*

Arka verandaya koştum ve herkesin elinde bir *shot* bardağını ve birayı havaya kaldırdığını gördüm.

Yaklaşırken Matthew’un arkadaşlarından biri umursamazca, “Onları getirdim,” dedi. Kahretsin. Bu hiç iyi değildi. Herkes onu içebilirdi.

Partiye göz gezdirdim. Theodore’un kolu Cecily’nin beline dolanmıştı, gözleri klordan kızarmıştı ve Daisy’nin gözleri dalmıştı. Profesör DuPont, iki arkadaşıyla birlikte jakuzinin yanında duruyordu, her biri elinde bir bardak tutuyordu.

İçimi bir panik kapladı. Ya başkası içerse? Hastalanır mıydı? Masum birinin sebepsiz yere hastalanmasını istemezdim. Bu bir felaket olurdu.

Cecily, beni yanına çağırarak, "Hadi Maya. Atla!" diye bağırdı.

Cecily'nin yanındaki jakuziye girip ona doğru eğildim. "Hangisi olduğunu bilmiyorum."

Beni savuşturdu. "Endişelenme, sorun değil."

"Emin misin?" diye fısıldadım. "Şişenin yarısını içine dök-tüm."

Cecily beni yine savuşturdu. "Endişelenme." Hayal kırıklı-ğım daha da arttı. *Bu nasıl sorun olmaz?*

Etrafımda buharlar yükselirken, yüzleri gizlemek istercesine suyun derinliklerine gömüldüm. Kai, Lila ve bana bir *shot* uzattı. Ben de dikkatlice elinden aldım.

Cecily, sıcak küvette duruyordu. Teninden sular damlıyor, omuzlarından buhar yükseliyordu. "Bizi bir araya getirdiği için Profesör DuPont'a teşekkür etmek istiyorum." Göz göze gelince Cecily cilveli bir gülümsemeyle ona baktı. "Bu yıl epey zor geçti ama bu insanlar olmasaydı nerede olurdum, bilmiyorum. Sağlı-ğa, mutluluğa ve tekilaya!"

Herkes alkışlayıp bardaklarını havaya kaldırdı. Benimse mi-dem kasıldı.

Theodore ayağa kalktı ve içkiyi ağzına götürmeden önce yumruğunu göğsüne vurdu. Herkes teker teker kadehlerini du-daklarına götürdü.

Durun! Bağırarak istedim ama şoktan donakalmıştım. Her şey o kadar hızlı gelişti ki tepki veremeden olup bitti.

Daha sonra her bir kişideki konuşma bozukluğunu veya göz-kapaklarında düşme belirtilerini inceledim ama hepsi bir diğ-e-rinden daha sarhoş görünüyordu. Kai, jakuzinin bir tarafında Lila'yla gülüyordu. Cecily, Theodore'un kolunun altına sokul-muştu. Profesör DuPont ve bir arkadaşı diğer tarafta masa te-nisi oynuyordu. Ben ne olduğunu anlamadan Daisy yanımdaki

adamla öpüşmeye başlamıştı. Kai jakuziden çıkıp elinde bir kadeh daha içki ve bir deste kartla geri döndü.

“Ateş Çemberi. Kaybeden evin etrafında tur atacak,” dedi. Cecily müziği açıp jakuziye geri döndü. “Pekâlâ, herkes kuralları biliyor, değil mi?” İlk kartı çevirdi. “As!”

Herkes biralarını ağızlarına doldurmaya başladı. Theodore üzerime su sıçratıp, “Şelale!” diye bağırdı. Kai bana bir bira uzattı, ben de bir dikişte içtim. Bira doğrudan kafama fırladı, düşüncelerim bulanıklaştı. Kartları çekerken herkes gülüyordu. İyi görünüyorlardı.

Desteden bir kart çekerken birinin bakışlarını ensemden hissettim.

Arkama baktım. Profesör DuPont uzak köşede oturmuş beni izliyordu. Gözlerindeki karanlık beni delip geçti. *Ne düşünüyorsun?* Ağzının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı, ürperdim.

Ayağa kalktığım anda mide bulantısı beni ele geçirdi. Hava çok sıcaktı. Çok fazla ve çok hızlı içmiştim. Üstelik rakım... *Kahretsin.* Temiz hava almaya çalıştım ama ciğerlerim buharla doldu. Klor gözlerimi yaktı ve neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Oradan çıkmam gerekiyordu.

Jakuziden çıkarken kenara tutunmaya çalıştım ama ıskaladım. Görüşüm bulanıklaştı ama tam zamanında kendimi toparladım. Rahatlayarak avucumun altında soğuk ve sert bir şekilde küvetin kenarını hissettim.

“Hey, iyi misin?” diye sordu Theodore. Panik ve utanç tüm bedenimi sardı. Bu çok utanç vericiydi. *Kusacağım. İhtiyacım olan... İhtiyacım...*

Daisy, sesi endişeyle yükselerek, “O iyi mi?” diye tekrarladı.

Görüşüm kaybolmadan önce, “İyiym,” diye boğuk bir sesle mırıldandım. Saniyeler sonra düştüğümü hissettim. Vücudum yere çarptığında yüksek bir gümleme sesi duydum. Başım keskin bir şeye çarptı, kafatasıma yakıcı bir acı saplandı. Çevremdeki sesler kayboldu ve gecenin geri kalanı karanlık bir boşluğa büründü.

47. BÖLÜM

Maya

Şubat 2012, Bretton Woods, New Hampshire

Uyandığımda, Daisy'yle paylaştığım misafir odasındaydım ve başım ağrıdan çatlıyordu. Pencereden içeri süzülen güneş ışığı, sabahın geç saatleri olduğunu söylüyordu ve Daisy yatağında değildi. Dün gece fırtına kopmuş ve ağaçlar kalın bir kar örtüsünün altında neredeyse kaybolmuştu.

Başıma dokunmak için uzandığımda dün gece kendimden geçerken çarptığım yerin şiştiğini hissettim. *Aman Tanrım, kaç içki içmiştim? Beş mi? Üstelik rakım...* Kusmaktan korkmasam gülerdim. Gerçekten biraz kahveye ihtiyacım vardı.

Sürünerek yataktan kalktım, mutfığa doğru yürürken destek almak için duvara tutundum. Ama oturma odasının yanından geçerken hava ağırlaştı. Gerginliği onları görmeden önce bile hissedebiliyordum.

Cecily, Daisy ve Kai birbirlerine sokulmuş, fısıldaşıyorlardı. Beni görünce başlarını kaldırdılar. Yüzlerindeki ifade bir şeylerin çok ters gittiğini söylüyordu. Göğsüm endişeyle sıkıştı.

"Ne oldu?" diye sordum, cevabı bilmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Daisy korkudan kocaman açılmış gözlerle öne çıktı. "Lila'yı bulamıyoruz." Onu hiç bu kadar solgun görmemiştim.

Cecily bana baktı. "Her yere baktık." Parkasından aşağı bir su damlası kayıp yere düştü. İşte o zaman hepsinin ceket ve eldiven giydiğini, yüzlerinin soğuktan pembeleştiğini fark ettim.

“Ne oldu?” diye sordum, yüzlerine tek tek bakarak. Her biri en az diğeri kadar endişeli görünüyordu. İçimdeki korku daha da yoğunlaştı.

“Dün gecedен beri kimse onu görmedi.” Daisy başını salladı. “Arka kapı bu sabah açıktı. Ceketі yerdeydi, telefonu da öyle. Belki biraz dışarı çıkmıştır diye düşündük ama saatler oldu.” Sesi çatallaştı.

Neden bu kadar umutsuz göründüklerini merak ederek onlara baktım. “Belki kaybolmuştur ya da yaralanmıştır. Bu karda fazla uzağa gidemez. Hadi, aramaya devam etmeliyiz. Zamanımız daralıyor.”

* * *

Kulübenin dışında her şey bembeyaz ve hareketsizdi, yer birkaç metre karla kaplıydı. Mideme korkunç bir his oturdu. *Lila paltosu olmadan dışarı çıkmış olabilir miydi gerçekten?*

Kulübeden her yöne dağılıp adını haykırdık. Ellerim ve ayaklarım soğuktan uyuşmuştu ama o kadar adrenalin doluydum ki umursamıyordum. Sesim kısılana kadar Lila’nın adını bağırdım.

Bir saat aradıktan sonra Kai aniden durdu. “Geri dönüyorum. Birinin polisi araması gerek.” Geri kalanımız, içimiz yeni bir korkuyla dolu bir şekilde aramaya devam ettik.

İlk polis arabası yarım saat sonra geldi. Polis memuru, “K9 birimi yolda,” dedi.

Döndüğünü ve bir meslektaşına bir şeyler mırıldandığını duydum. “Sekiz kilometre çapında bir arama ekibi gönderelim. Ama bu karda bir ceset bulmak için köpeklere ihtiyacımız olacak.”

Bir ceset. Polis memurunun sözleri havada asılı kaldı. Onu canlı bulmayı beklemediğini anlayınca midem altüst oldu.

Daisy ve benim ceketlerimizin altından ter damlıyor, yüzümüzde açıkta kalan tenimiz soğuktan yanıyordu. Düşmüş dallar ve çam iğneleri arasında herhangi bir renk arayarak önümüzdeki zemini taradım, kızıl bir saç tutamını ve kazağının köşesini kaçırmaktan korkuyordum.

Vahşi doğanın derinliklerine doğru ilerledikçe bunca karın içinde Lila'dan bir iz bulmanın gittikçe zorlaştığının farkındaydım. Kar yağışı, buzun çatırtıları, polis memurlarının sözleri, hepsi uzakta uçuşuyordu. Kar o kadar kalındı ki tüm izleri kapatmış gibiydi. Köpekler bile Lila'nın kokusunu bulmakta zorlanıyordu.

Arama kurtarma ekibinden biri onu bulduğunda hava kararmıştı. Kulübeden sekiz kilometre uzakta bir vadide karla kaplı hâldeydi. O zamana kadar güneş çoktan batmıştı ve acımasız, sert bir rüzgâr kulübenin etrafında dönüp duruyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledik ve sonra onları gördük: Ormandan sedyeyle çıkan bir grup acil tıp teknisyeni.

Onları pencereden izlerken, göğsümü saran korkunç bir korku kıvrılarak bacaklarımdan aşağı doğru indi. Kıpırdamadan durdum ama bakışlarımı kaçıramadım.

İlk koşan Daisy oldu, ben de hemen arkasından onu takip ettim.

Sonra olanlar, sanki bir rüyadaymış gibi sessiz ve ağır çekimdeydi.

İlk hatırladığım saçlarıydı. Donmuş, kanla koyu kırmızıya dönmüş, dallar ve toprakla keçeleşmiş saçları... Kanlı bir yarık başını ikiye bölmüştü ama yine de yüz ifadesi sakin ve dingin, sanki uyuyormuş gibiydi. Soluk teni, güneş ışığının minik buz parçacıklarından yansımasıyla doğal olmayan bir şekilde parılıyordu, sanki kırık bir porselen bebek gibi.

Bakakaldım. Büyülenmiştim. Karın üzerinde durduğum noktaya demir atmıştım. Ama sonra gözlerimi kırpıştırdım ve paniğe kapıldım. Şimdi daha yakındı -teni kül rengiydi, morarmıştı, dudakları küf rengine sarı ve mordu - ve sonra örtüyü üzerine çektiler.

Görüşüm bulanıklaştı ve bir an kafam karıştı.

Ne yapıyorlardı? Acil servis görevlileri onu ambulansa taşımak için acele etmiyorlardı. Ona oksijen vermiyorlardı. Onu kurtarmaya çalışmıyorlardı.

Birisi elimi tuttu ve ambulansın kapıları kapanırken fazla hızlı nefes almaya başladım. Ölmüştü. Gerçekten ölmüştü.

Biri beni içeri alıp bana bir bardak su uzattığında koltuk altlarımı ve enseme soğuk ter kapladı. Elimdeki suya bakakaldım. Oturma odasında Daisy bir sandalyeye çöktü, başını ellerinin arasına alıp, hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

Korku ve suçluluk içimde birbirine karıştı. *Lila ölmüştü*. Bu benim suçumdur. Midem kasıldı, koridorda inleyerek kendimi kaybettim. Bardak elimden kaydı ve yere düşüp paramparça oldu.

* * *

“Maya Mason.” Dedektif’in sesi kafatasımı delip geçti. Tuttuğum bardağın az önce kırıldığı yere baktım. Cam kırıkları gitmişti. Biri temizlemişti.

Yutkundum. “Evet.”

“Sıra sizde, benimle gelmelisiniz. Size birkaç soru sormamız gerekiyor.”

Yüzümden kan çekilirken başımı salladım.

Cecily, Kai ve Daisy onun arkasında duruyordu. Yanakları soğuktan kızarmıştı, ceketlerinden sular damlıyordu. Tıpkı onları bu sabah bulduğum gibi. Bana bakıyorlardı, her biri dışarıdaki kar kadar solgundu.

* * *

Ertesi sabah çantalarımızı toplarken kimse tek kelime etmedi.

Hâlâ şoktaydım, uykusuzluktan ve zonklayan baş ağrısından sersem gibiydim. Son yirmi dört saat bir kâbus gibiydi. Uyandırdığımız bir kâbus. Geldiğimiz karlı yolda ilerliyorduk ama bu sefer kemiklerimizi donduran bir sessizlik içindeydik.

Daisy koluma dokunana kadar ağladığımı fark etmedim. Kimse söylememişti ama Lila’nın Profesör DuPont için planlanan *shot* bardağım içmiş olabileceğini biliyordum. Tek mantıklı açıklama buydu ve bu da... Onun ölmesinin benim suçum olduğu anlamına geliyordu.

Ama burada beni rahatsız eden bir şey vardı. *Karın içinde sekiz kilometre nasıl gitmişti? O içkiye bir atı bayıltacak kadar GHB koymuştum. Lila gibi zayıf biri, vücudunda bu kadar uyuşturucuyla nasıl birkaç adımdan fazla yürüyebilirdi?*

Fırtınada kaybolduğunu, adımlarını takip ederek, geri dönmeye çalışırken, paniklediğini hayal edip ürperdim.

Birdenbire göğüs kafesim sıkıştı, kaburgalarım ciğerlerime battı. Nefes alamıyordum. Olması gerekenden daha hızlı nefes almaya başlayınca, emniyet kemerimi çıkarıp camı indirdim.

“Hey, ne yapıyorsun?” dedi Daisy.

Kusacağım. Kendimi yukarı itip pencereden dışarı sarktım ve soğuk havayı içime çektim. Bu benim suçum. Ölmesi benim suçum. Solunum yolum daralırken bu düşünceler tekrar tekrar aklımdan geçiyordu. Birine ilaç vermek ağır bir suçtur. Adam öldürmekle hatta belki de cinayetle suçlanabilirim.

Araba çok sıcaktı. Yeterince hava çekemiyordum içime. “Yerine otur, Maya,” dedi Cecily ön koltuktan.

“Birisi onu tekrar içeri sokabilir mi?” diye bağırdı Kai. Dikiz aynasına bakarken araba ileri geri sarsılıyordu.

Dengesiz sürüşü her şeyin üzerine tuz biber ekti. Camdan dışarı kustum.

“Aman Tanrım, iyi misin?” Cecily arkasını döndü.

Ağzımı silip koltuğa geri oturdum. Daisy bana su şişesini uzattı, ben de hevesle içtim. Soğuk sıvı midemi yatıştırdı ama dilimde hâlâ safra tadı vardı.

“Kahretsin,” dedi Kai, ansızın. “Biriniz video kamerayı aldı mı?”

Uzun bir sessizlik. Herkes başını iki yana salladı.

Kai’in gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu. O gözlerdeki korku beni iliklerime kadar ürpertti.

48. BÖLÜM

Naomi

Mart 2023, ölümünden iki ay önce

Daisy, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde, “Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok,” diyor.

“Şimdi doğru mu anladım? Siz DuPont’a ilaç vermeyi planlamıştınız ama onun yerine ilacı Lila’ya mı verdiniz?”

Daisy iç geçiriyor. “Neden tek başına dışarı çıktığını gerçekten bilmiyorum.”

“Sence görüldüğü gibi kaza değil miydi? Sence DuPont muydu?”

Omuz silkiyor. “Tek bildiğim, onu susturmak istediği ve bunu yapmanın bir yolunun da bu olduğu.” Tereddüt ediyor, tekrar yana bakıyor. “Yine de hiçbirimiz onu suçlayacak somut bir şey görmedik. Maya, ilacı içkiye döktüğü için bunun kendi hatası olduğunu düşünüyor. İçecekleri kimin servis edeceği konusunda bir karışıklık olmuş. Ama... Onu asla suçlamadım.”

Garson elinde hesapla masamıza gelince Daisy aniden susuyor.

Hesaba uzanıyorum. “Ben hallederim.”

Ama beni savuşturuyor. “Saçmalama.”

* * *

Daisy’yle yediğim öğle yemeğinden sonra huzursuz oluyorum. Konuşurken sanki hikâyenin önemli bir kısmını kaçırıyordum gibi ve sanki bir şeyler eksikmiş gibi bir hisse kapılıyorum.

Daisy ablama değer verir, onu önemser, bunu biliyorum ama bana her şeyi anlatmadığını hissediyorum. Belki beni veya ablamı korumaya çalışıyor.

Ama acımasızca dürüst olabilen Kai, bana gerçeği söyler diye düşünüyorum.

Şimdi öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde, güneş şehrin zarif gri çizgilerinin arasından ustaca geçtiği sırada Kai'ın şirketinin bulunduğu gökdelenin ön kapılarını izliyorum: Stern, Cooper & Sterling (evet, o Sterling.) Güneş batınca sıcaklık düşüyor ve yağmur çiselemeye başlıyor. Kai'ın şirketinin soruşturma altındaki Greystone üyelerini temsil edip etmediğini merak ediyorum. Ellerime üfleyip ısınmak için ovuşturuyorum.

Soğuğa daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. İçeri girip lobide beklemeyi düşünüyorum ama kimsenin bana neden burada olduğumu sormasını istemiyorum. Onu hazırlıksız yakalamak istiyorum.

Bir saat gibi gelen bir süre bekledikten sonra nihayet onu görüyorum. Telefonla konuşurken turnikeden geçiyor. Kocaman bir gülümseme takınıp, el sallayarak ona doğru koşuyorum.

Beni görünce önce şaşkın bir şekilde kaşlarını çatıyor ama bir saniye sonra telefonu kapatıp gülümsüyor.

“Şehirde ne yapıyorsun?” diye soruyor Kai. “Dersin yok mu?”

Parmağımı dudaklarıma götürüp şşt işareti yapıyorum. “Ekonomi dersini astım. Sakın Maya'ya söyleme.”

Kai bana şakacı ve azarlayan bir bakış atıyor. “Benden bu kötü davranışı desteklememi mi istiyorsun?” Başını iki yana sallıyor.

“Yakınlardaydım, uğrayıp *merhaba*, diyeyim dedim,” diyorum neşeyle.

“Seni görmek her zaman güzel, canım. Keşke seni yemeğe çıkarabilseydim ama yetişmem gereken bir toplantım var.” Saati-
ne bakıyor; küçük ve pahalı görünen bir saat. “Geç kaldım. Ama benimle yürüyebilirsin.”

Kai, hızlı bir New Yorklu temposuyla şehrin yukarısına doğru yürüyor. Yavaş yürüyen yayaların arasından ustaca sıyrılırken ben de ona ayak uydurmaya çalışıyorum ve kalbim hızla çarpıyor. "Ee, her şeyi anlat bakalım," diyor. "Dersler nasıl? Erkekler nasıl?"

"İyi, iyi, şikâyet edemem," diyorum. "Bir adamla çıkıyorum, Maya'nın hoşlanmadığı biri ama bunda şaşılacak bir şey yok. Zaten ciddi değil."

"Daha fazlasını anlat," diyor Kai.

"Bilmem ki ne anlatayım? Sterling'de, tenis oynuyor ve evlenecek falan değiliz."

Kai bana bakıyor. "Herhâlde," diyor. "İnan bana, üniversite sonrası ilk yıllarında bekâr olmak istersin. Yirmili yaşlarının başında şehirde olmak her şey demek." Kırmızı ışıktaki durunca nefesimi toplamak için zaman bulduğuma şükrediyorum. "Sonra şehre taşınacaksın, değil mi?"

Mezuniyetten sonra seyahat etmek istediğimi, ondan sonra şehre yerleşmeyi planladığımı anlatıyorum. Kitapçı işletmeciliğiyle yayıncılık yüksek lisans programları arasındaki farklar hakkında fikrini soruyorum. Beni bir arkadaşıyla tanıştıracaklarını söyleyerek yer bulmama yardım etmeyi teklif ediyor.

Sonunda, kaldırım sakınlediğinde ve 57. Cadde'den parka yöneldiğimizde konuya girmeyi başarıyorum. "Hunt Yatırım Grubu'ndan sızdırılan belgeleri duydun mu? Greystone'la ilgili olanları?"

Kai bana bakıyor. "Sızdırılan *e-postaları*, içeriden bilgi ticareti ve dolandırıcılık iddialarını duydum ama Greystone'la ilgili doğrudan hiçbir şey duymadım."

Kahretsin. Elbette *Times*'ın henüz haber yapmadığı belgelerden haberi yoktu. Amy, bunu ağzımdan kaçırdığım için beni asla affetmeyecek. Yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemeye çalışıyorum. *Umarım soğuktan kaynaklandığını düşünüyordur.* "Ah, ben sadece tahminde bulundum."

Kai, bana dönüp, "Naomi," diyor. "Sızıntı hakkında ne biliyorsun?"

Ne kadarını anlatmam gerektiğini düşünerek nefes veriyorum. "Greystone'da ölen bir kızla ilgili birkaç e-posta var. 2012'de son sınıf öğrencisiymiş."

Kai, yüzünde bir tanıma ifadesiyle geri çekiliyor. Bakışlarını kaçırıp derin bir nefes alıyor.

"Sana bunu sormak istiyordum," diye devam ediyorum. "Lila'nın kardeşi, Marta'ya e-posta göndermiş. Gerçekte ne olduğunu bilmek istemiş. Marta, DuPont'a söylemiş ve DuPont da Marta'yı susturmuş. Ama eğer bir kazaysa DuPont neden bu kadar gergin olsun ki? Saldırımı biliyorum ama... Sanki kaçırdığım bir parça varmış gibi hissediyorum." Kai'nın yüzü daha önce hiç görmediğim kadar solgun. "Lütfen... Maya'ya soramam."

Kai başını sallayıp sokağın daha sessiz bir yerine kadar onu takip etmem için işaret ediyor. "Bak," diyor, yerleştikten sonra. "Uzun zaman önceydi. Hepimiz genç ve aptaldık. Lila'nın başına gelenler korkunçtu. Ama bir *kazaydı*." Kai, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde bana doğru eğiliyor. "Onunla arkadaşlık. Hiçbirimiz ölmesini istemedik." Kai iç geçiriyor. "Sana bir şey söyleyeyim." Sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi duraksıyor. "Yıllar boyunca meslektaşlarımdan firmada uzun saatler çalıştığını gördüm. Sarmaşık Birliği diplomalarına sahip, parlak genç avukatlar, sınıflarının en iyisi. Peki, terfi alanların ortak noktalarının ne olduğunu biliyor musun?"

Bunun Lila'yla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışarak boş boş ona bakıyorum.

"Kararları veren adamlara benziyorlar. Ortaklara."

"Beyaz ve gri," diyorum. Burnundan alaycı bir nefes çıkıyor. "Gri derken Greystone'u kastediyorsan evet. Keşke sana başarının tamamen çok çalışma ve zekâdan ibaret olduğunu söyleyebilseydim, canım ama değil. En azından yarısı şans, zamanlama ve doğru akıl hocaları." İç çekiyor. "Yani evet, yıllar önce hiçbir şey söylemedim. Keşke söyleseydim. Evet. Geriye dönebilmeyi her şeyden çok isterdim. Çok isterdim. Ama o zamanlar, hukuk sektöründe çok beyaz olmayan kadın pek yoktu, hatta çok fazla

kadm yoktu ve ben iş bulmakta zorlanınca yardım teklif eden tek kişi Matthew DuPont oldu. Bu yüzden ağzımı kapalı tuttum.”

Bir adım geri çekiliyorum. “Lila’ya fiziksel saldırıda bulundu.” Kai’ın nasıl biri olduğunu bildiğimi sanıyordum. Onu tanıdığımı sanıyordum. “Bunun olmasına izin verdiniz. Hepiniz bunun olmasına izin verdiniz.”

“Hiçbir şeyin olmasına *izin vermedik*, daha sonra parçaları topladık. Ondan sonra da içinde bulunduğumuz durumu göz önüne alarak, Matthew’a elimizden geldiğince acı çektirmeye çalıştık,” diyor, şimdi daha hızlı konuşarak. “Yani yirmi bir yaşındaydık! Bunu doğru şekilde yapmadık. En azından yetkililerle iletişime geçip bir avukat tutmalıydık, kendimiz halletmeye çalışmamalıydık.” Derin bir iç çekip elini omzuma koyuyor. Ona bakmaya zor dayanıyorum. “Bu ciddi bir konu. Birçok insanın hayatını mahvedebilirsin. Lütfen bunu başka kimseye sorma, özellikle de Maya’ya. Lila öldüğünde... Bu onu paramparça etti. Bunu asla atlatamadı.”

Ensem ısınıyor ve irkilerek elinden kurtuluyorum. “Ya DuPont onu öldürdüyse? Bir katilin dışarıda, hiçbir şey olmamış gibi hayatını yaşaması umurunda değil mi?”

“Artık bir şey yapmak için çok geç,” diyor başını sallayarak. “Naomi, burada yapmaya çalıştığın şeye hayranım ama bizim hatalarımızdan ders al ve ulaşamayacağın şeyleri düzeltmeye çalışma.”

Amy’nin gerçeği ortaya çıkarmak için neler feda ettiğini düşünüyorum. Dağıtılan odamızı, duvarımıza yansıtılan nefreti düşünüyorum ve tüm vücudumun kaskatı kesildiğini hissediyorum. “Burada öylece oturup, hiçbir şey yapmadan duramayız. Polise gidiyorum.”

“Naomi, acele etme. Eğer bunu yaparsan ablan hapse girecek.” Kai bakışlarını yere indiriyor.

Ona bakıyorum. Geçen yılın çaresizliği içimde kaynarken yavaşça geri adım atıyorum. “Hayır, bilerek hiçbir şey yapmadı. Yapmaz.”

Kai arkasına, elinde büyük bir alışveriş poşetiyle çok yakından geçen bir kadına bakıyor. Kadın geçtikten sonra eğilip, sesini kısarak, "Ablan bilerek bir şey yaptı," diyor. "Birini bilgisi olmadan uyuşturmak ağır suçtur. Kişi öldüğünde, bu en iyi ihtimalle ağır cinayettir. İlacın başkası için tasarlanmış olması önemli değil, mahkemede önemli olan *gerçekte* ne olduğudur. Anlıyor musun?" Gözlerindeki yoğun korku beni de korkutuyor ve ardından söyledikleriyse ciğerlerimdeki kalan son nefesi de söküp atıyor. "Ablan ömür boyu hapse girebilir."

* * *

Maya ağır cinayet mi işledi? Bu farkındalık, üzerime bir korku dalgası gönderiyor.

Trene yerleştikten sonra Amy'yi arıyorum. "Bu işi bırakmalıyız."

"Ne? Neden?" derken sesi endişeli geliyor.

Çünkü ablam ömür boyu hapse girebilir. Derin bir nefes alıyorum. "Makaleyi yayınlayabilirsin ama ablamı bundan uzak tutmalıyız."

Bu onu sakinleştiriyor. Anlamış gibi görünüyor. "Ben de bundan korkuyordum."

* * *

Ertesi gün DuPont'un dersinde Amy'nin yanında otururken odaklanmak çok zor oluyor. Haftalardır dersine gitmedim. Notlarım düşüyor, dersi bırakmalıyım ama bunun için DuPont'la görüşmem gerek.

"Bugün sunum sırası bende," diye fısıldıyor Amy.

Gözlerimi kırıştıtararak, "Ne?" diye soruyorum.

"Sunumlarımız, hatırladın mı? Aylar önce verilmişti. Muhtemelen seninki de yaklaşıyordur." Amy'nin siyah blazer ceket ve topuklu, bağcıklı ayakkabısıyla her zamankinden daha şık giyindiğini fark edince sınıfa bir konu sunmak için kaydolduğumu hatırlıyorum ama son zamanlarda o kadar dalgınım ki aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Amy Chen." DuPont, sahneye gelmesi için Amy'ye işaret ediyor.

"Bana şans dile."

Amy'nin konuşması yükselen faiz oranları ve bunun konut piyasası üzerindeki etkisi üzerine. Konuşmasının yarısında, projektördeki bir sonraki slayta geçtiğinde yüzü düşüyor. Uzaktan kumandayla oynamaya başlıyor. Sınıfta hafif mırıltıların yükseldiğini ve arkamda birkaç erkeğin kahkaha attığını duymaya başlayınca dalgın hâlimden sıyrılıyorum.

Arkamı dönüp dik dik onlara bakıyorum. Tabii ki Pete Whitney ve arkadaşları. "Sizin sorunuz ne?" diye çıkışıyorum.

Pete'in yüzünün gülmekten kıpkırmızı olduğunu görüyorum. Bastırılmış kıkırdamaların iki katlı amfinin tamamında yankılandığını duyana kadar ne olduğunu anlayamıyorum. Pete omzumun üzerinden baktığı sahneyi işaret ediyor.

Amy'nin sunumunu yaptığı ekranda şimdi Amy'nin yurt odasında, iç çamaşırı ve makyajlı hâliyle kamera karşısında striptiz yapan bir kız gibi davrandığı kaydın oynadığını görünce dehşete kapılıyorum. Seyircilerin kahkahaları arasında Amy'nin ne dediğini duymak imkânsız ama sanki bir tür seksi görüntülü görüşme yapıyor gibi. Bir erkek sesi onu teşvik ediyor.

"Sesi aç!" Arkamda Pete ve arkadaşları yine kahkahalara boğuluyor. Pete'i görmezden gelerek Amy'nin umutsuzca notlarını topladığı sahneye koşuyorum. Amy merdivenlerden inerken sendeliyor ve kâğıtları yere saçılıyor.

"Yardım edeyim." Eğilip onun için kâğıtları toplamaya başlıyorum. Amy, yaşları uzaklaştırmak için gözlerini kırptırırken kontrolsüzce titriyor.

Eşyalarını topladığımızda, bir sınıf dolusu insanın bize baktığını görüyorum. Öndeki bir kız, arkadaşına yüksek sesle bir şeyler söylüyor. Birkaç kişi de utanmadan telefonlarını kaldırıyor.

"Sorun değil," diyorum Amy'nin önüne geçerek. "Onları görmezden gel." Ama Amy eşyalarını toplayıp çoktan hızla çıkışa doğru yönelmiş bile. İnsanlar gülüyor ve fotoğraf çekmek için telefonlarını çeviriyorlar.

“Neye bakıyorsunuz?” diye bağıyorum. “Telefonlarınızı kaldırın!”

Arkasından gitmeden önce, projektöre son bir kez bakmak için döndüğümde daha önce fark etmediğim bir şey fark ediyorum. Şöyle bir mesaj var: @chinacutiexx ile özel bir görüntülü görüşmedesiniz. Takipçilerinin içerik için ödeme yapabildiği abonelik sitelerinden biri olan *YourFans*’e benziyor.

Gözlerim projektörün altında duran DuPont’a kayıyor. Yüzü gölgede ve gözlerini göremiyorum. Ama istese bunu kolayca durdurabilirdi. Projektörü kapatabilir veya Amy’nin sunumundan çıkabilirdi. *Orada dikilmiş, ne yapıyorsun?* Çığlık atmak istiyorum. İşte o an, gerçek tüm benliğime bir darbe gibi iniyor: DuPont bunun olmasına izin veriyor.

“Tamam, millet,” diyor DuPont. Işığa doğru ilerlediğinde sakin ve hesapçı ifadesi ortaya çıkıyor. “Bu kadar yeter.”

Düzenleme

Ny.ozlem

49. BÖLÜM

Maya

Şubat 2012

Lila'nın ölümünü takip eden hafta kar eridi, okyanus gelgiti gibi geri çekildi. O çarşamba sabahı, alarmımdan bir saat önce uyanmışım ve Nassau Caddesi'ndeki Small World Coffee'ye yürürken olanlardan başka bir şey düşünmeye çalışıyordum. Ellerim titreyerek kolumun altına sıkıştırdığım yerel gazeteyi açtım. Lila'nın siyah beyaz bir fotoğrafı bana bakıyordu.

PRINCETON ÜNİVERSİTESİ SON SINIF ÖĞRENCİSİ KAYAK GEZİSİNDE ÖLDÜ!

Lila Jones'un cesedi, 26 Şubat Pazar günü New Hampshire dağlarında bir buçuk metre karın altından çıkarıldı. Jones'un, birlikte kaldığı gruptan uzaklaşarak geceyi ormanda geçirdiği söyleniyor. Cesedi, kapsamlı bir aramanın ardından ertesi gün bulundu.

Adli tıp kurumu, resmi ölüm nedeninin hipotermi olduğunu ancak uyuşturucu ve alkolün de ölümüne katkıda bulunduğuna inanıldığını belirtti. Kürek takımının bir üyesi ve The Daily Princetonian dergisinin yazarı olan Jones, onu tanıyan herkes tarafından çok sevilen biriydi. Geride ailesi ve on altı yaşındaki erkek kardeşi kaldı.

Gözlerim Sterling Kulübü'nden bahsedilen yere odaklandı:

Jones, Sterling Kulübü üyesiydi. Yeme-içme kulübünün sözcüsü, kayak gezisinin bir kulüp etkinliği olmadığını belirtti. Üniversite yorum yapmayı reddetti.

Boğazıma safra yükseliyor. Hipotermiden öldü. Uyuşturucu ve alkolün de etkisi olabilirdi. Donarak öldü. Benim yüzümden.

Kan kulaklarıma hücum etti, alnımdan soğuk terler boşandı. Başımı eğip hızla odama geri döndüm.

* * *

Haftanın geri kalanında tek düşünebildiğim Lila'nın ölümüydü. Herkesin tek konuştuğu konu buydu. Ben geçerken başlar dönüyordu. Fısıltılarla dolu koridorlarda yürürken beni takip eden utanç ve suçluluk duygusunu herkes görüyor gibi hissediyordum. Sterling'deki herkes bizim de orada olduğumuzu biliyordu. Herkes bunda bizim de payımız olduğunu biliyordu.

Cuma öğleden sonra iki günlük uykusuzluğun ardından bir sınavın ortasında bayıldım. Vücudum kontrolsüzce titriyordu ve gözlerimden yaşlar boşanıyordu. Daisy beni kampüs kliniğine götürdü, orada bana bir Xanax ve buz torbası verdiler.

Ama işe yaramadı. Dizlerimi göğsüme çekip, ileri geri sallanırken kulaklarım çınlıyordu. Arka arkaya nefes alıyordum, yeterince oksijeni içime çekemiyordum. Hatırladığım bir sonraki şey başımın yere çarpmasıydı.

Sonra olanlar bulanıktı. Yerdeydim, çığlık atıyordum. Sonra bir ambulansın arkasını hatırlıyorum. Yerel acil servis. Bir hemşire serumuma bir şey enjekte ediyordu. Vücuduma girerken ön kolumdan yukarı tırmanan serin his. Daha sonra bir doktor bana çoklu kişilik bozukluğuna dayalı olarak halüsinasyon gördüğümü ve sürekli onu öldürdüğümü tekrarladığımı söyledi.

* * *

Ertesi sabah ruh sağlığı ofisinde, bir terapistin karşısında oturuyordum. Kâğıt bardaktaki suyu kavrarken ellerim titriyordu, kafam bana verdikleri ilaçlardan hâlâ uyuşuktu.

Terapist yatıştırıcı bir tonla, "Bugün nasıl hissettiğini anlat bana," diye sordu. Genizden gelen sesi kulak zarlarımı deldi.

Ellili yaşlarında, kalın gözlüklü ve kalkık burunlu, sıradan görünümlü bir kadındı. Bardaktaki suyu bitirdim ama ağzım hâlâ kuruydu ve ağrıyordu.

“Nasıl m hissediyorum?” diye tekrarlardım, ifadesiz bir sesle.

“Evet.” Kollarını kucağmda kavuşturmuş, düzenli nefes alarak oturuyordu.

“Arkadaşım öldü ve bu benim suçumdu.” Gözlerimin arkasında o tanıdık baskıyı hissettim.

“Bunun nasıl hissettirdiğini hayal bile edemiyorum ama her şey çok taze. Belki zamanla acının bir kısmı azalır. Önemli olan bunun senin suçun olmadığını hatırlaman.”

Nereden bileceksin ki, diye sormak istedim.

“Hayır,” dedim. “Acı hiçbir yere gitmeyecek.”

Sert bir nefes alıp başını salladı. “Neden böyle hissettiğini söylemek ister misin?”

Elimdeki soğuk uyuşturucu şişesini hatırladım. Sıvıyı *shot* bardağına boşalttığımı. Jakuzinin ötesinde, bardağı tutarken Lila’nın gülen yüzünü. Herkesin kahkahayla gülmesini. Çok yüksek olan sesleri ve bu seslerin uluyan rüzgârla yankılanmasını. İlaçlı içkiyi ondan başka kimse almış olamazdı.

Ben tekrar tekrar nefes almaya çalışırken, terapist yardımcı olmak amacıyla bir şeyler mırıldanarak ayağa kalktı.

Sonra reçete yazarken bana uzattığı sudan küçük yudumlar aldım. “Sana klonazepam yazacağım; bir benzodiazepin. Bu ilaçlar uyumana da yardımcı olacak.”

* * *

Kış bahara dönerken, ağaçlar yapraklarla dolup taşı ve hayvanlar ortaya çıktı. Mevsimin değişmesiyle birlikte hafızamın sert hatları da yumuşadı.

İlerleyen haftalarda derslerden kaydardım. Nate’ten kaçtım, kendimi bir hapisane hücresiymiş gibi Firestone çalışma odasına kilitledim. Soğuk terler içinde uyanmadığım bir gün geçmiyordu. Bu yüzden uyumaktan da kaçındım.

Artık Greystone toplantılarına katılmıyordum. Bakışlar ve sorular yüzünden Sterling Kulübü’nden de uzak durup yemekhanede yalnız yemek yiyordum.

Dedektifler soruşturma yürütüyor, dedim kendi kendime. En azından Profesör DuPont ve Marsden'in ne yaptığını öğrenip onları kovacaklardı. Deliller, şu anda polisin elinde bulunan Lila'nın telefonunda olmalıydı.

Nisan ayında bir gün, Daisy, Kai ve ben Cecily'nin bilgisayarının başında toplandık. Haber nihayet *The Prince*'de çıkmıştı:

500.000 DOLARDAN FAZLA RÜŞVET KABUL ETMEKLE SUÇLANAN KABUL GÖREVLİSİ.

Ama haftalar geçmesine rağmen Profesör DuPont hakkında hiçbir şey çıkmadı ve Marsden'in idari izne ayrılmasının ardından haberler tamamen kesildi.

50. BÖLÜM

Maya

Haziran 2023

Simmons'a kayak gezisinden bahsettikten sonra kendimi hafiflemiş hissediyorum, sanki üzerimde taşıdığım bir yük kalkmış gibi. Elbette uyuşturucuyla ilgili kısmı atlamak zorunda kalıyorum. Doğal olarak hapse girmek istemiyorum çünkü düşünmem gereken bir kızım var. Bunun yerine, Lila'nın Matthew hakkında topladığı delillere, Matthew'un ondan kurtulmak için geçerli nedenleri olmasına, araştırmasından haberdar olursa Naomi'yi de hedef alma ihtimaline odaklanıyorum. O kış yaşananları kendim de hatırlamaya çalışarak gözden geçirdikten sonra bir şeyleri kaçırdığıma daha çok inanmaya başlıyorum.

Kocaman McCosh Hall'a girerken adımlarım yankılanıyor. Öğretim üyelerinin dinlenme odasını geçip bodruma giden yamuk yumuk merdivenlerden iniyorum. Loş koridorda floresanlar titreyiyor. Burası çok daha az gösterişli.

Naomi'nin tez danışmanı Fiona Williams'ın ofisine vardığımda, cenazedeki konuşmasını hatırlayarak duraksıyorum. *Mezarında sessizliğe mahkûm edilmiş başka bir genç kadın.* Bir sesle irkiliyorum. Buzlu cam kapının ardında bir hareketlenme var. Kendimi toparlayıp kapıya hafifçe vuruyorum. Kol yavaşça dönüyor ve Fiona dar bir aralıktan şüpheyle bana bakıyor.

"Profesör Williams. Benim adım Maya Banks. Sizi cenazede gördüm. Naomi Mason'ın ablasıyım." Yüzünde bir tanıma ifadesi belirince beni aceleyle içeri sokuyor.

Fiona, biber gazını masasına geri koyarken, "Yine o çocuklardan biri olduğunu düşünmüştüm," diyor. "Ofisime girenler." Küçük oda tarçınlı mumlar ve ıslak kedi kokuyor. Masasının üstü çay fincanlarıyla dolu, küçük sehpanın üzerinde bir su ısıtıcısı fokurduyor. Arka duvardaki kitaplık bazıları dik, bazıları gelişigüzel istiflenmiş her boydan kitapla dolu. Oturmam için işaret etmeden önce bir kâğıt yığınınu kenara çekiyor. Arkasında bir İngiliz Edebiyatı doktora diploması görüyorum. *Twitter* yorumunu bırakanın -@FWPhD- o olduğunu fark ediyorum: *Bizden biri olduğunda bu bir kazadır.*

"Söyle bana, Maya, neden buradasın?" Kalın kaşı keskin gözlerinin üzerinde yükseliyor.

"Bazı sorularım vardı ve uğrayabileceğimi düşündüm. Umanın sorun olmaz."

Beni inceliyor. Su ısıtıcısı ıslık çalıyor. Fiona ayağa kalkıp ısıtıcıyı kapatıyor.

Odaya bakarken gözlerim turkuaz bir pufa ve onun altından bakan bir çift sarı göze takılıyor.

"Rochester. Ona aldırma," diyor arkasını dönmeden. Küçük kara kedi mobilyaların arkasına kaçmadan önce tıslıyor. Fiona su ısıtıcısını kaldırıyor. "Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Çayını doldurup su ısıtıcısını masasına koyuyor. "Sana göstermem gereken bir şey var." Fiona bana sırtını dönüp ofisini karıştırıyor ve bir telefon çıkarıyor.

Ekranda Naomi'den bir mesaj var: *Cuma günkü toplantımızı iptal etmeliyiz. Sanırım biri beni takip ediyor. Bir arkadaşım da kalacağım.*

Fiona gözlüğünü burun kemerine doğru itiyor. "Korkuyordu. Durumun bu kadar kötü olduğunu fark etmedim."

"Matthew DuPont muydu?"

"Bilmiyorum."

"Polise söylediniz mi?"

“İfademi bir kez aldılar ve o zamandan beri aramadılar.” İcini çekiyor. “Ne kadarını bildiğinden emin değilim ama Matthew hakkında soru sorduğuna göre sanırım meselenin özünü anlamışsındır. Naomi, Matthew’un karıştığı bir dizi suçtan haberdardı. Üstelik sadece onun değil, başkalarının, arkadaşlarının ve hatta yeni nişanlısının bu işte parmağı var. Naomi’nin, bu suçları işlemeye devam edememelerini sağlamak için bir planı vardı.”

“Tam olarak nasıl bir plan?”

“Aramızda kalsın ama kız kardeşin *Times*’da bir gazeteciye yardım ediyordu. Kim olduğunu bulmaya çalışacağım. *Herkesi* ifşa edeceklerdi.”

İçimde yeniden o korkunç his yükseliyor. Güçlkle yutkunuyorum.

“Bu, bir öğrencinin yardım için bana ilk gelişi değildi,” diyor üzgün bir şekilde. “Bunun başka bir genç kadının daha hayatına mal olduğunu gördüğüm için çok üzgünüm.”

51. BÖLÜM

Maya

Mayıs 2012

Aylar geçtikçe sırrımızı zihnimin karanlık bir köşesine daha iyi saklayabildim. Hava ısındı, Nassau Hall'un dışındaki ağaçlar yapraklarla doldu ve dersler her zamanki gibi devam etti.

* * *

Sonunda Nate'e o hafta sonunu anlattım. Tabii ki yaptıklarımın etrafından dolaşarak. Ona tüm gerçeği söylememek yanlış geliyordu ama ona uyuşturuculardan ve Lila'ya olanlardaki rolümden bahsetsem o zaman benim hakkımda ne düşünürdü?

Mayıs ayının o sıcak hafta sonlarında Nate ve ben New York'a kaçtık. Met'te dolaştık, Central Park'ta saatlerce sohbet ettik ve ayaklarımız ağrıyana kadar şehirde yürüdük. Beni Harlem'de bir caz bara, Bronx'ta bir İtalyan restoranına götürdü. Lower East Side'da bira içtik, West Village'ta kitap karıştırdık ve Chelsea'de bitpazarlarını gezdik. Orada, onun yanında kendimi güvende hissettim.

Elbette kampüse döndüğümüzde bu koruyucu bulut dağılacak, anılar etrafımı saracak -kulübe, kar fırtınası, Lila'nın üzerine örtülen çarşaf- ve ben yine suçluluk duygusuyla kıvranacaktım. Biz ne yapmıştık? *Ben* ne yapmıştım? Uyuşturucu vererek onu *ben* mi öldürmüştüm yoksa korkum ve sessizliğim suçlu bir adamın serbestçe dolaşmasına izin mi veriyordu?

Sonraki aylarda Profesör DuPont'a takıntılı hâle geldim. Onun hakkımda her şeyi biliyordum. Nerede olduğunu, kiminle

olduğunu... Belki de utancın bir kısmını üzerimden atmak için. Marsden skandalından sonra Sterling'le ilişkisini kesmiş olsa da hâlâ kampüsteydi ve artık gerçek yüzünü bildiğim için ona yakın olmak bile beni geriyordu.

Her yerde Lila'yla ilgili anılarım canlanıyordu: Sınıfa yürüdüğüm çiyli bahar sabahları, gitarında birkaç tanıdık akor çalarken Nate'in yanında kıvrıldığım öğleden sonraları... Gece geç saatlerde, gölgelerde birinin durduğundan emin olarak hızla arkamı dönüyordum. Bir kemerin altında kaybolan kıvılcık saçlarını görüyor, koridorlarda kahkahasının yankılandığını duyuyor, beni izlediğini hissediyordum. Princeton'daki geri kalan zamanımda ve buraya her gelişimde Lila burada olacaktı. Suçluluk duygusu da öyle.

* * *

Mayıs ayında bir gün, üçüncü sınıfın sonlarına doğru yatağında kitap okurken kapının aniden çalınmasıyla irkildim. Cecily fırtına gibi odama girdi. Yatağa ulaşmak için kutuların ve küçük zemine yayılmış açık bavulların üzerinden atlamak zorunda kaldı. Ben hâlâ yaz tatili için valizimi hazırlıyordum.

"Harika bir fikrim var," dedi yüzünde bir gülümsemeyle.

Kitabımdan başımı kaldırdım. "Aman Tanrım, neymiş o?"

"Sen ona gideceğine yazın kız kardeşini uçakla buraya getirelim. Kardeşimin evinde kalabilir. Az önce karısı Margaret'la konuştum. Yeterince odaları var."

Geçen hafta Cecily'ye Naomi'nin durumunun gittikçe kötüleştiğini anlatmıştım. Komşu duruma daha çok karışmıştı. Ella Teyze geç saatlere kadar isteyken sosyal hizmetler iki kez eve gelip sorular sormuştu.

Bir şeyler yapmalıydım. Naomi'yi devlete kaptıramazdım. Onu alırlarsa tanımadığı bir sürü çocuğun olduğu koruyucu bir aileye gidecekti. Zorbalığa ve ihmale uğrama ihtimali yüksekti ve buna izin veremezdim.

Hatta Fuller'ın Goldman Sachs'taki staj teklifini reddetmeyi

ve sosyal hizmet görevlisini Ella Teyze'nin yakasından düşürmek için Naomi'yle Kaliforniya'da yaşamayı bile düşündüm.

Ama Cecily'ye söylediğimde, *o stajı almak için çok çalıştın, geri çeviremezsin*, dedi. Naomi'ye yardım etmeme yetecek parayı bana borç vermeyi teklif etti. *Önemli bir şey değil*, diye ısrar etti ama ben o kadar telaşlanmışım ki hemen *hayır*, dedim.

"Bir dakika..." dedim ona. "Naomi'nin kardeşinin evinde yaşamasını mı istiyorsun? Sadece Naomi ve onlar mı? Bütün yaz boyunca mı?" Bu fikir o kadar akıllalmazdı ki aklımın ucundan bile geçmemişti. Ayrıca Greenwich de Naomi'nin rahat edebileceği bir yer gibi görünmüyordu.

Yatağa atlayıp, bir bacağını altına alarak, "Hayır, aptal," dedi. "Sen ve ben de olacağız! Hem Goldman'da çalışırken kira ödemek zorunda kalmayacaksın hem de kız kardeşinle birlikte olacaksın."

"Yapamam."

"Ben öderim. Uçak biletini, yemeğini. Hepsini," dedi elini dizime koyarak. "Bak, sadece yaz için. Kardeşim ve karısı beni her yıl ağırlar. Çocukları yok ve evde birilerinin olmasını seviyorlar. Üçümüzü de seve seve kabul ederler. Ayrıca onlara tenis ve golf oynamak dışında başka bir şeyle uğraşma fırsatı vermiş oluruz. İnan bana. Mükemmel olur."

* * *

Bunun üzerine çok fazla düşünmedim. Naomi'nin daha iyi bir ortama çok ihtiyacı vardı ve bu mantıklıydı. O zamanlar on bir yaşında olan Naomi, tek başına ülkeyi baştan başa uçtu.

Bir uçuş görevlisine uçağın ne zaman geleceğini sorduğum sırada Naomi, neredeyse kendisi kadar büyük bir sırt çantasıyla dışarı çıktı. Beni görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Yanına koşup ona sarıldım. "Başardın!" dedim, onu sımsıkı kavrayarak. Ella Teyze'yle onu nasıl bu kadar uzun süre bıraktığımı düşündüm ve bir daha asla bırakmayacağıma söz verdim.

* * *

Greenwich'teki o yaz hayatımın en güzel yazıydı. Cecily de orada kaldı. Daisy'yle Kai sık sık ziyarette geldiler.

Günler gerçek olamayacak kadar kusursuz bir şekilde geçti. Günlerimizi tuzlu su havuzunda yüzerek, dondurulmuş limonata içip tatlılar yiyerek, akşamlarımızı ise ateşin başında kitap okuyarak veya eski filmler izleyip replikleri yüksek sesle söyleyerek geçirdik. *Aşkın Büyüsü*, Naomi'nin en sevdiğiydi, sonraki birkaç gün boyunca margarita yapıp pijamalarımızla mutfakta dans ederek cadı kız kardeşler Sandra Bullock ve Nicole Kidman'ın taklidini yaptık.

Tuhaf ve büyümlü bir zamandı. Olanlardan sonra tekrar mutlu olmak yanlış geliyordu. Ama kendime, yapmaya karar verdiğim şeyi yaptığımı hatırlattım. Naomi için daha iyi bir hayat kurmuştum.

* * *

Dönüş uçuşunun günü yaklaşırken Naomi içine kapandı.

"Lütfen beni geri gönderme. Sonsuza dek seninle burada kalmak istiyorum," dedi usulca.

Sözleri gözlerimi yaşarttı. Ben de onun burada kalmasını istiyordum, en azından Doğu Yakası'nda. Bir yolu olmalıydı.

Margaret ve John, bütün yaz onlarla kalmamıza izin vererek zaten çok cömert davranmışlardı. Margaret bizi şehre gezilere götürmüş, en sevdiği şarküterileri göstermiş, Broadway oyunlarında ön sıralardan bilet almıştı. American Ballet Theatre'ın *Firebird* oyunundan sonra sahne arkasında yetenekli dansçı Misty Copeland'le tanıştırmış, bize *vintage* mağazalardan kıyafetler almış ve Metropolitan Müzesi'ndeki en sevdiği Vermeer tablosunu göstermişti. Naomi gizli barda ilk kez şampanya içtiğinde gülmüş, şaşkınlıkla iç çekip, şampanya burnuna gelince kıkırdamıştık.

"Tamam," dedim Naomi'ye.

Başını kaldırdı. "Tamam mı?"

Şaşkın ifadesine gülerek elini tuttum. "Kalmak istiyorsan bir yolunu bulacağız." Henüz bir planım yoktu ama geri dönmesine izin veremezdim. Margaret ve Cecily'nin yardımıyla bu işi başarağımızı biliyordum.

* * *

Seçenekleri tartiştıktan sonra Margaret, ben mayıs ayında mezun olana kadar John'la birlikte Naomi'nin yasal vasisi olmak için mahkemeye dilekçe vermelerinin benim için sorun olup olmayacağını sordu.

Teklifini kabul ettikten sonra ona, "Naomi burayı çok seviyor," dedim. Bana sımsıkı sarıldı. "Teşekkür ederim."

* * *

Son sınıf gelip geçti, Naomi'yi Greenwich'te sık sık ziyaret ettim. Çok mutluydu, gerçekten çok mutluydu. Mayıs ayında bir cumartesi günü Margaret beni eve davet etti. Naomi arkadaşlarıyla arka bahçede, öğrendikleri bir dansı prova ediyordu.

"Mezuniyetini gerçekten dört gözle bekliyoruz," dedi Margaret. "Heyecanlı mısın, canım?"

"Hem de çok." Gülümsemeye alıştım. Hem heyecanlı hem de gergindim. Geçen yaz stajımın sonunda Goldman Sachs bana satış bölümünde iş teklif etmişti ama her gün ofise gidip diğerk stajyerlerle birlikte blmemde oturduğumda bunun hata olduğunu hissediyordum. Onlar yatırımlara ve portföylerini bytmeye önem veriyorlardı ve bu ben değildim. Kendimi bir sahtekâr gibi hissettim.

Ama işi bırakırsam Naomi'ye nasıl destek olacaktım?

Margaret endişemi anladı. "Her şey yolunda mı?"

İ geçirip çayımı bıraktım. "Evet. Sadece Naomi'ye tek başıma bakabileceğim konusunda endişeliyim. Ya benimleyken burada olduğı kadar mutlu olmazsa?" Sesim kesildi.

"Bu hemen karar vermen gereken bir şey değil," dedi Margaret. "Naomi'yi seviyoruz ve ihtiyacın olduğı sürece burada olmasından mutluluk duyarız."

John'la her zaman ocuk istediklerini ama kendi çocuklarının olmadığını, bu kısa süre zarfında Naomi'nin onlar için bir kız evlat gibi olduğunu anlattı.

Mezuniyet törenimin olduğu gün, üçü ellerinde o kadar çok çiçekle kalabalığın arasmda durdu ki etraflarındaki insanlar onlara yer açmak için kenara çekilmek zorunda kaldılar. Margaret ve Naomi, Margaret'ın bahçesinden çiçek toplarken, John dışarı çıkıp benim, Cecily'nin, Daisy'nin ve Kai'ın yüzlerimizin resimlerini dev kartonlara bastırmıştı. Diplomamı alıp kalabalığa baktığımda, onun ve Naomi'nin onları ellerinde tuttuklarını gördüm. Yüzleri havaya kaldırarak tezahürat ediyorlardı.

Mezuniyetten sonraki o gece, kutlamak için Greenwich'e geri döndük.

Margaret bize ahududulu kek pişirmiş ve havuzda yüzerken kâğıt tabaklarda yememize izin vermişti.

"Bacaklarınla it ve aşağı nişan al!" dedi Cecily. Trampenin kenarında, kollarını başının üstünde tutan Naomi'ye baktım. Yarı yenmiş kek dilimlerimiz, margarita ve şampanyalarla birlikte havuzun kenarına saçılmıştı. "Hazır mısın?" diye bağırdı Cecily.

Naomi'nin küçük yüzü odaklanmıştı. "Hazırım!"

Cecily geriye doğru saydı. "Üç! İki! Bir!"

Naomi trampenden fırladı, sert bir şaplaqla karın üstü suya düştü ve saniyeler sonra nefes nefese su yüzüne çıktığında kıkır kıkır gülüyordu.

Ay ışığı suyun yüzeyinde gümüş gibi dalgalanıyordu, Naomi'nin ıslak yanaklarındaki minik damlacıklar o gülerken parıldıyordu. Hayatımda ilk kez kendimi tamamlanmış hissettim: Naomi'ye hak ettiğı hayatı vermiştim. İşte o zaman Naomi'nin vasiliğini üstlenmemeye karar verdim. Burada mutluydu. Şimdilik ona sunabileceğim en iyi şey, aşırı kalabalık bir şehirdeki stüdyo dairede bir çekyattı ve bu, burasıyla kıyaslanamazdı. Yeterince şey yaşamıştı ve koşup havuzda yüzebileceğı, çocuk olabileceğı bir alanı hak ediyordu.

Onu izlerken arkadaşlarımla yaptıklarımın geçmişte kaldığını ve değiştirilemeyeceğini kabul etmem gerektiğini fark ettim.

Şimdi bununla ilgili bir şey yapmaya çalışmak, kurduğum bu hayatı mahvederdi.

Kız kardeşimin mutluluğu için her şeyi yapabilirdim. Sırrımızla yaşayabilirdim. Sonsuza dek içimde tutabilirdim.

52. BÖLÜM

Naomi

Nisan 2023, ölümünden bir ay önce

YourFans videosu sınıfa yansıtıldıktan sonraki birkaç gün boyunca Amy yemek yemeyi veya odasından çıkmayı reddiyor. Onu her seferinde gözleri ağlamaktan şişmiş bir hâlde görüyorum.

Sonraki cumartesi günü sonunda ortaya çıktığında, “İnternette her yerde,” diyor. “*Times*’daki iş teklifimi kaybedeceğim.”

Ona bir mendil daha uzatıyorum. “Dur, öyle söyleme.” Ama bu işin onun için ne anlama geldiğine dair yaptığımız tüm konuşmaları hatırlıyorum. Onu burada tutan, ona umut veren tek şey buydu.

Elbette olayı öğrendiğinde üniversite endişelenmişti ama Amy soruşturma tekliflerini reddetti. Olayın nasıl gerçekleştiğini merak edemeyecek kadar utanıyordu ve her şey yatışana kadar saklanmak istiyordu.

“Dünyanın sonu değil,” diyorum ona. “Kimse *YourFans*’te rasgele bir yabancı olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen sadece erkek arkadaşın olduğunu düşünüyorlardır.” Ama ağlaması daha da şiddetleniyor. “Neden yaptığını açıklayabiliriz,” diye deniyorum bu kez. “Okul masraflarını karşılamak için paraya ihtiyacın vardı. Herkesin milyon dolarlık güven fonları yok.”

Amy başını sallıyor. “Neden yaptığımın bir önemi olmayacak,” diyor hıçkırıklarının arasından. “Orada. Sonsuza dek orada kalacak.”

Birdenbire birinin birkaç hafta önce dizüstü bilgisayarını çal-

dığını hatırlıyorum. Hatırladığı kadarıyla sehpanın üzerinde bırakmıştı ama geri döndüğünde bilgisayar gitmişti ve bir hırsızlık belirtisi yoktu. “Amy... Sence dizüstü bilgisayarındaki videoları bulmuşlar mıdır?”

Başını kaldırıyor. “Olabilir. Araştırmamız için endişelenmiyordum -buluta kaydedilmişti- ve bilgisayarımın kaybolduğunu fark ettiğim anda uzaktan sildim ama sanırım her kim aldıysa *YourFans* hesabımı çoktan bulmuştu.” Başını eğip tekrar ağlamaya başlıyor. Ne söylesem durumu düzeltemeyeceğini biliyorum.

* * *

Ertesi sabah saat sekizde, yüksek bir sesle irkilerek uyanıyorum. Amy’yi ortak alanda solgun ve hareketsiz bir şekilde dizüstü bilgisayarına bakarken buluyorum. Ona sorunun ne olduğunu sorduğumda bana *Times*’dan gelen e-postayı gösteriyor.

Bayan Chen,

Geçtiğimiz yıl boyunca ayırdığınız zaman ve gösterdiğiniz özveri için minnettarız. Ancak çalışanlarımızın ofis içinde ve dışında yüksek standartlarda davranışlara sahip olmasını bekliyoruz. YourFans sitesi için belirgin bir şekilde cinsel içerik oluşturduğunuzu fark ettik. Bunu yapmak hakkınız olsa da bu görüntü şirketimiz için uygun değil. Umarım anlayışla karşılırsınız. Gelecekteki tüm çalışmalarınızda başarılı olmanızı canı gönülden dileriz.

Saygılarımla,

Tina Davenport

İnsan Kaynakları Direktörü

Birkaç dakika sonra İK’dan Tina’yla nazik bir telefon görüşmesi yapıyor. Amy, Zee ve benim duyabilmemiz için hoparlörü açık tutuyor. Tina, ne yazık ki videonun pornografi olarak görüldüğünü ve en azından bu siyasi ortamda, *kadrolarında seks endüstrisinin bir işçisini bulunduramayacaklarını* açıklıyor. Elbette

kendisi buna karşı değil ancak ofisindeki erkekler bundan çok rahatsız olmuş.

Amy telefonu kapadıktan sonra Zee, "Aman Tanrım, bu çok rahatsız adamlar da kim?" diyor. "Amerika'daki erkeklerin kadın bedeninden neden bu kadar korktuklarını anlamıyorum. Sadece lanet olası bir meme ucu."

Amy'nin kovulması yeterince büyük bir darbe değilmiş gibi *Times*'ın da desteği olmazsa DuPont soruşturmasını da durdurmamız gerekecek. Sanki başarısız olmuşuz gibi hissediyorum. Lila, *Times*, biz... Başarısız olduk. Başım zonklamaya başlayınca Amy ve Zee'yi ortak odada bırakıp yatak odama çekiliyorum. Kapıyı kapatıp karanlıkta yatağımda oturuyorum.

* * *

Sonraki hafta sonu Liam bir tenis turnuvası için uzakta, bu yüzden yatağımda yalnız geçirdiğim nadir gecelerden biri. Onun evinde kalmaya o kadar alıştım ki kendi yatağımda, telefonumda amaçsızca gezinmek garip geliyor.

Telefonumu bırakıp masamdaki uçuş programını almak için uzanıyorum. Küçük bir teknede yaşamak ve Dalmaçya Adaları'na yelken açmak için Hırvatistan'a iki bilet. 31 Mayıs'ta, mezuniyet töreninin ertesi günü yola çıkıyoruz.

Dün gece beni bu biletlerle şaşırttı.

"Umarım seyahat tarzlarımız uyuşur," dedi.

Ben de ona, "Saat dörde kadar uyumayı ve bütün gece bangır bangır elektronik müzik çalan dans kulüplerine gitmeyi seviyorsun, değil mi?" diye takıldım.

Bir kahkaha attı. "Seninleyken kulağa o kadar kötü gelmiyor, biliyor musun?" Liam bana baktı. "Seni görmeden bir gün geçirmenin düşüncesine dayanamıyorum. Geçen yaz seni çok özledim ve bu sefer doğru olanı yapmak istiyorum. Bütün yazı seninle geçirmek istiyorum." Kalbimin tüm göğsümü kapladığını hissettim.

Margaret ve John'la yaşayana kadar ülke dışına çıkmamıştım.

Seyahat etmek beni hâlâ büyülüyordu. Dünyayı görmenin hafife alınmayacak bir şey olduğunu hissederdim hep.

Daha önce hiç Hırvatistan'a gitmemiş, hiç teknede yaşamamış ve bu kadar sevdiğim biriyle hiç seyahate çıkmamıştım.

"Tek bir konuda anlaşırsak," dedim.

"Neymiş o?"

"Bavul yok."

Liam sırttı. "Kolay."

Beni öpüp yatağa geri itti. Tişörtümü başımdan çekip onunkini çekiştirmeye başlamıştım ki yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sana âşık oluyorum."

Ağzım açıldı ama tek kelime çıkmadı. "Bekle." Aynı anda birçok şey hissettim ve bunlardan biri de bu sözleri en son söylediğim zamanı düşündüğümde hissettiğim panikti. "Ben..." diye karşılık vermeye başladım ama yanağımdaki bir bukleyi nazikçe geriye itti.

"Sorun değil."

Ona gülümsedim. "Ben... Senden çok hoşlanıyorum."

Beni öptü. "Biliyorum."

* * *

Telefonum masamda titreyince ekrana bakıyorum. Liam'dan değil, Ben'den bir mesaj geldiğini görünce şaşıyorum: *Beni ilgilendirmediğini biliyorum.*

Elbette görmezden geliyorum. Ama sonra tekrar titriyor, bu yüzden iç çekip ekrana bakıyorum: *Ama bunun tuhaf olduğunu düşündüm.* Bu sefer bir fotoğraf göndermiş. Fotoğrafı gördüğüm anda donup kalıyorum.

Liam'ın kampüste bir avluda, Profesör DuPont'la çekilmiş bir fotoğrafı var.

Aralarında birbirine verdikleri nesneyi görmek için fotoğrafı büyütüyorum. Bir dizüstü bilgisayar. Üzerinde Totoro çıkartması olan bir dizüstü bilgisayar. Amy'nin çalınan dizüstü bilgisayarını. Görüntü karşısında buz kesiyorum.

Amy'nin dizüstü bilgisayarıyla ne yapıyorlar?

Hatırlayınca başım dönüyor. Liam aralık ayında anahtarımı ödünç almıştı. Bir kopyasını yaptırmış olabilirdi ve aman Tanrım. Bunun ifade ettiği anlam dayanılmaz kadar acı. *DuPont, ne kadar şey bildiğimizi öğrenmek için Liam'ı mı görevlendirmişti?*

53. BÖLÜM

Maya

Temmuz 2023, bir ay sonra

Yatakta Nate'in yanında yattığım sırada komodinin üzerindeki telefonumun ışığı yanınca ekrana bakmak için dönüyorum. Daisy'den bir mesaj: *Bu hafta sonu seni özleyeceğiz. Fikrini değiştirmek için hâlâ zamanın var!* Yanında yatağına yayılmış mayo ve diğer tatil eşyalarının fotoğrafını da göndermiş.

Kai'in bekârlığa veda partisi için Britanya Virjin Adaları'na gidiyorlar ve ben de onlarla gidecektim ama sonra gidemeyeceğimi söyledim. Şu anda bunu yapmaya gücüm yok.

İç çekerek e-postalarımı göz atıyorum. Galerideki sergisiyle ilgili mesajlar, Dani'nin okulundaki diğer annelerden başsağlığı mesajları ve sonra gözüme çarpan başka bir mesaj. Trevor Jones adında birinden.

Merhaba, Maya,

Böyle ulaştığım için üzgünüm. E-postanı mezunlar rehberinden aldım, umarım sorun olmaz. Neyse. Kız kardeşinin başına gelenleri duydum. Çok üzgünüm. Kimse neler yaşadığını anlayamaz ama ben de kız kardeşimi kaybettiğim için acının bir kısmını tahmin edebiliyorum.

Sonraki cümle yüzümdeki kanın çekilmesine neden oluyor:

Kız kardeşim Lila, seninle birlikte Sterling Kulübü'ndeydi.

Aman Tanrım, Trevor. Trevor Jones... Lila'nın erkek kardeşi. Lila öldüğünde genç bir delikanlı olmalıydı. Kalbim hızlanıyor,

dönmeye başlayan başım yüzünden kelimeler ekranda dalgalanıyor. Gözlerim tekrar odaklanınca bu kez daha aceleyle okumaya devam ediyorum.

Neyse. Sana böyle bir e-posta göndermek gerçekten garip geliyor, özellikle de yaşadığın onca şeyden sonra ama... Bilmen gerektiğini düşündüm. Naomi ölmeden bir hafta önce benimle iletişime geçti. Lila hakkında konuşmak istiyordu.

Midem altüst oluyor. Naomi, Lila'ya ne olduğunu öğrenmiş miydi? Ne kadarını biliyordu? Suçluluk duygusuna kapılıyorum. Bu karmaşaya nasıl bulaşmıştı? Ölümünün sebebi bu muydu?

Umarım bu, işleri daha da zorlaştırmaz. Ama bana Sterling Kulübü'nün hizmetçisi Marta Koval'la konuşup konuşmadığımı sordu. Konuştuğumu ve Marta'nın hiçbir şey bilmediğini söyledim ama Naomi elinde bir kanıt olduğundan emin görünüyordu. Bu konuda bir bilgin var mı?

Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Kaybın için çok üzgün olduğumu bir kez daha söylemek istiyorum. Konuşmak istersen buralardayım. Bana 609-555-2639 numaralı telefondan ulaşabilirsin.

*Saygılarımla,
Trevor.*

Dedektif Simmons'ı mı arayayım? Marta'yı mı? Hayır. Marta yıllarca Sterling Kulübü'nde çalışmıştı. Kayak gezisinden sonra da tamamen sessiz kalmıştı. Bu yüzden, yıllar önce onun Lila'ya yardım etmeye çalıştığını sanarak hata yaptığımı, onun niyetini yanlış yorumladığımı düşünmüştüm hep.

Daisy. Daisy ne yapılacağını bilirdi. Onu şahsen görmem gerekiyordu.

* * *

"Gelmeye karar vermene çok sevindim," diyor Kai. Beyaz bikini-siyle, teknenin terasında güneşlenmek için bir havlunun üzerine yayılmış, yatıyor. Bronz teni güneş kremiyle parlıyor.

İçimi kemiren kaygıyı gizlemeye çalışarak ona gülümsüyorum.

"Ben de." Trevor'm e-postası beni derinden sarsmıştı. Marta'nın elinde ne gibi kanıtlar olduğunu ve arkadaşlarımdan herhangi birinin bundan haberi olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

"Sen olmasan hiçbir şeyin tadı olmazdı."

Bu sabah *Xanadu*'ya bindik: Cecily ve Theodore'un Britanya Virjin Adaları'nda demirli tuttıkları 20 metrelik yatı. Yat, Theodore'un babasından miras kalmıştı ama neredeyse hiç kullanılmıyorlardı. Theodore her zaman dünyanın dört bir yanındaki müşterilerle görüşmekle meşguldü ve Cecily de canının istediğini yapabilme özgürlüğünden son derece memnun görünüyordu.

Tortola'nın güney yakasındaki Baughers Körfezi'nden Virgin Gorda Adası'na doğru yelken açıyoruz. Etrafım tertemiz turkuaz denizle çevriliyken rahatlamam gerekir ama kendimi hiç rahat hissetmiyorum.

İçimi çekerek suya bakıyorum, meltem saçlarımı yüzümden savuruyor. Keşke Naomi burayı görebilseydi. Teknenin kenarından balıklama atlardı.

"Biraz daha şampanya alacağım," diyor Kai. Daisy'yle beni güvertede yalnız bırakarak ana kamaraya giriyor. Bu benim için bir fırsat.

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Buraya gel." Daisy'yi köşeye çekip Trevor'm bana gönderdiği e-postayı gösteriyorum.

Daisy okurken kaşlarını çatıyor ve sonra bana bakıyor. "Naomi, Marta'yla mı konuşmuş?"

"Evet, sanırım ölmeden hemen önce onunla ve Trevor'la iletişim hâlindeydi. Sanırım Lila'ya ne olduğunu araştırmaya çalışıyordu."

Daisy kaşlarını çatıyor. "Öyleyse Marta'yla da konuşmalıyız."

Başımı iki yana sallıyorum. "Olmaz. Marta onca yıl Greystone'da çalıştı. Doğrudan Matthew'a gider."

Kai ve Cecily'nin kamaradan çıktığını duyuyorum. Müziğin sesini açmış, kahkahalar atıyorlar. Duyma mesafesinde değiller ve rüzgâr çok şiddetli ama Daisy'yle durduğumuz yerin hemen köşesindeler. Bu yüzden Daisy sesini alçaltıyor. "Trevor'ın ne dediğine bak. Naomi emindi. Bir şey bulmuş olmalı. Marta'ya ulaşacağım."

Kai, Daisy'ye seslenince Daisy geri dönmek için hareket ediyor. Kolunu tutuyorum. "Yapamayız."

Kai, Daisy'nin arkasında iki kadeh şampanyayla belirerek, "Burada neler oluyor?" diye soruyor. Telefonuma şüpheyile bakınca ekranı kapatıyorum.

Hemen zorla gülümseyerek, "Hiç," diyorum. "Sadece... Kızlar için endişeleniyorum."

Kai başını yana eğip beni inceliyor. "Peki..." Bana ikinci kadehi uzatıyor. Ama güneşlenme terasına geri dönerken, Kai bana doğru eğilip, "Kız kardeşinden bahsettiğini duydum," diye fısıldıyor.

Ona bakıyorum. Endişeli görünüyor.

"Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim, yeterince endişelenecek şeyin vardı ama söylememek de yanlış geliyor." Tereddüt ediyor. "Kız kardeşin ölmeden birkaç ay önce benimle konuşmaya geldi." Kai yana, daha sonra tekrar bana bakıyor. "Kayak gezisini soruyordu." Kai tereddüt ediyor. "Onu vazgeçmeye ikna ettiğimi sanıyordum ama... Bilmiyorum. Belki de ikna edemedim." Susuyor.

Cecily, elinde boş bir şampanya kadehiyle aniden Kai'ın arkasında beliriyor. "Başka kim acıktı?"

Kai'ı takip ederken başım dönüyor. Cecily içeri girince Daisy'nin yanındaki bir havluya oturuyorum. Gözlerimi kapatıp Kai'ın bana anlattıklarına bir anlam vermeye çalışırken etrafımdaki gürültü artıyor: Hareketli müzik, rüzgâr, tekneye çarpan dalgalar, tepemde çığlık atan martılar. Naomi neden Kai'a gitti? Neden bana gelmedi?

Kai'a dönüyorum. "Dedektif Simmons'a söylemeliyiz."

Daisy başını kaldırıyor. "Ne söyleyeceğiz?"

"İçecekler geldi!" Cecily, bikinisi ve pareosuyla kamaradan çıkıyor, elinde bir tabak jambon ve kavunla bir şişe şampanya var.

Nerede olduğumuzu hatırlayarak Kai'a dönüyorum. "Üzgünüm. Bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz. Döndüğümüzde ona söyleyeceğim."

Kai başını sallayarak onaylıyor. "Cevap bulmak istediğini biliyorum. Ama aradığın cevabı bulamayabilirsin."

Mürettebattan biri kanepé tepsisiyle çıkınca, "İşte orada!" diyor Cecily. Nate'inki gibi koyu bronz teni ve ela gözleriyle çekici biri.

"Aranızda kanepelerle ilgilenen var mı?" Adam Avustralyalı. Yaka kartına bakıyorum: *Jax*. İsmiyle müsemma çok seksi ve yakışıklı biri.

Cecily'nin onunla flört etmesini izliyorum. Bu sabah, uyandığımı anlamalarından önce, Cecily'nin Kai'a, Theo'nun haftalarıdır Londra'da iş gezisinde olduğunu ve evliliklerinde bir sorun olup olmadığını merak ettiğini söylediğini duydum.

Kai, ince tırabzana tutunarak güvertede ayağa kalkıyor. "Neye ihtiyacımız olduğunu biliyorum." Yüzü şampanyadan kızarmış. "Kim jet skileri çıkarmak ister?"

* * *

Sadece dört jet ski var, oysa biz davet ettikleri Jax da dahil olmak üzere beş kişiyiz, bu yüzden doğal olarak Cecily ve Jax bir tane-sini paylaşıyor.

"Pekâlâ, o tarafta başka bir tekne daha var, o yüzden dikkatli olun, bunun dışında şu anda dalgalar mükemmel," diyor Jax. "Fren solda. Ama unutmayın, bu bir motosiklet değil, en az on metre mesafe bırakın. Ve dalgalar böyle büyük olduğunda, doğrudan dalganın tepesine çıkın."

Cecily, neredeyse şeffaf bikinisiyle onun arkasına binip ellerini Jax'ın beline doluyor. Arkamda bir motor çalışıyor ve Kai kükreyen motoruyla gidiyor. Diğerleri de peşinden. Gaz koluna basıyorum, jet ski öne doğru yalpalıyor. Arkadaşlarım uzakta minik noktalar hâlinde. *Nasıl bu kadar uzağa gidebildiler?* Daha

sert basıyorum, hız göstergesinin saatte yirmi milden yirmi beşe ve otuza çıkışını izliyorum. Bu şey ne kadar hızlı gidiyor? Theodore'un spor arabalara olan merakını bildiğimden, muhtemelen çoğu arabadan daha hızlı gitmesi için özel olarak tasarlanmış. Dalgaların üzerinden hızla geçiyorum, tuzlu su yüzüme çarpıyor. Çok heyecan verici. Tepeye her ulaştığımda bir anlığına her şeyi unutturan bir adrenalin patlaması yaşıyorum. Son hızdaki jet skinin altı, suyun üzerinde kayarken rüzgâr çıplak tenime çarpıyor. Sımsıkı tutunarak çığlık atıyorum.

Dakikalar sonra onlara yetişiyorum. Kai ve Daisy, bir sürat teknesinin arkasındaki dalgada, önümde bir ileri bir geri savru- larak gidiyorlar. Jax teknenin yanında hızla sürdüğü jet skisiyle onunla yarışıyor. Cecily sıkıca tutunurken Jax ayakta duruyor. Tehlikeli bir şekilde tekneye yaklaşırlarken saatte en az otuz beş mil hızla gidiyor olmalılar.

Jet ski yana yatıp, teknenin yarattığı dalgaya girince kendimi hazırlıyor ve hız göstergesine bakıyorum: Kırk sekiz, kırk dokuz, elli. Nabzım da onunla birlikte yükseliyor. Aniden havada bir çığlık kopuyor. Başımı kaldırıyorum. Cecily ilerideki bir şeyi işaret ediyor. Bir anda devasa, siyah bir yat belirliyor ve inanılmaz hızla ilerliyor. Ona çarpacaklar.

"Dikkat et!" diye bağıyorum.

Önümdeki sürat teknesi, yata çarpmamak için gazı kesmiş olmalı çünkü kıç tarafı büyüyor. Kocaman motoru ve pervaneleri üzerime doğru geliyor. Hızla!

Gidona sertçe asılıp dönüş yapmak için eğildiğimde panikliyorum ve biraz fazla sert davranıyorum. Dalgalar jet skinin altına çarparak beni seleden fırlatıyor. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar geçen zaman içinde oluyor. Jet ski yana doğru sarsılarak altımdan kayıyor. Havaya uçuyorum.

Hafif bir kükremeyle aniden denize düşüyorum. Su burnumu yakıyor, boğazıma ve kulaklarıma doluyor, her yerde küçük baloncuklar var. Her yöne hareket eden su yüzünden yönümü kaybediyorum ama gözlerimi açmak için kendimi zorladığımda

tepemde titreşen bir ışık huzmesi görüyorum. Bir adrenalın dalgasıyla, başım su yüzeyine çıkana kadar ona doğru sürünüyorum. Nefesim kesiliyor.

Bir an her şey sessizleşiyor, kalbimin atışından başka ses duymuyorum. Ama sonra yüksek sesli bir çınlama. Gittikçe daha da artan bir ses.

Şaşkın bir şekilde etrafıma bakıp Cecily'yi arıyorum. Yat, hızla onun az önce olduğu yerin üzerinden geçiyor. *Aman Tanrım*. Vücudumu çeviriyorum ve onların jet skisinin yan yattığını, kırık bir oyuncak tekne gibi dalgalarla savrulduğunu görüyorum.

* * *

Yeniden jet skime binip, onlara doğru ilerlerken kalbim hızla çarpıyor. Gördüğüm ilk şey onlara çarpan teknede histerik bir şekilde ağlayan bir kadın. Elini ağzına götürmüş, titreyen parmağıyla kocasını gösterip Fransızca, "*Mon Dieu! Regardes ce qui s'est passé!*" diye bağırıyor. İçki içmemeliydin!"

Daisy, Cecily veya Kai'dan hiçbir iz yok.

Adrenalinden midem bulanarak motoru durduruyorum. "Neredeler? Arkadaşlarım nerede?"

Ama çift beni dinlemiyor. Bunun yerine adam, ellerini saçlarından geçirerek dehşet içinde hasara bakıyor. "*Putain. C'est ta faute.*" *Bu senin suçun.*

Hasarlı jet skiye bakınca içimi korku kaplıyor.

Çift tartışmayı bırakıp bana bakıyor. Kadın nefes nefese İngilizce, "Arkadaşlarınız..." diyor. "Orada." Teknenin arkasını işaret ediyor.

Daisy arkalarından çıkıyor. "Maya. Herkes iyi." Vücudumdaki gerginlik kayboluyor. Tanrı'ya şükür.

Cecily'yi kokpitte titreyerek otururken ve Daisy'yi, Jax'ın gözünün üstündeki kanlı kesiği temizlerken görünce, bunun ger-

* (Fr.) Aman Tanrım! Ne olduğuna bak. -çn

çekten bir kaza olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. Son günlerde çok fazla kaza oluyor gibi.

* * *

O akşam, herkes yemek yiyemeyecek kadar sarsılmış durumda. Batmakta olan güneş kamarayı altın rengi bir parıltıyla kaplarken masada toplanmış, oturuyoruz. Daisy kocasına ve kızına mesaj atarken Cecily boş boş ufka bakıyor.

Jax'la konuşmaktan dönen Kai, "Bir sorun olduğunu söyledi," diyor. Jax, kırık jet skiye bakmayı teklif etmişti. "Gaz kolu sıkışmış." Cecily'nin yanına oturuyor.

"Sizce biri bunun olmasını mı istedi?" diye soruyorum.

Daisy'yle birbirimize gergin bakışlar atıyoruz. Theodore ve Matthew'un birlikte iş yaptıklarını biliyorum. Muhtemelen her yıl yaptığı gibi bu yazın başlarında Matthew'u bu teknede ağırlamıştı. Matthew, jet skilere erişim sağlamış olabilir miydi?

Yoksa paranoyaklaşıyor muyum?

Herkes sessizliğe gömülüyor, aniden hava gerginleşiyor ve teknenin hareketi midemi bulandırıyor.

Daisy bana bakarak, "Neden böyle düşündün ki?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Fazla düşünüyorum."

Kai başını kaldırıyor. "Sence kurcalanmış mı?"

"Tuhaf," diyorum bir süre sonra. "Birisinin bunun olmasını istediğini düşünmeden edemiyorum."

Hareketsiz kalıyorlar. Bir süre kimse tek kelime etmiyor. Sonra Daisy, "Ama..." diyor. "O zaman hepsiyle oynamış olmalılar, sadece biriyle değil, değil mi? Hangimizin bineceğinin bilinmesi imkânsız."

Ona bakıyorum. "Doğru." Ama Jax'ı uzaktan, belli ki bizi dinliyorken görünce bu histen kurtulamıyorum.

* * *

O gece yatmaya hazırlanırken kapı çalıyor. Oda küçük, tavanları alçak ve kapıları yarı büyüklükte, bu yüzden ana kabine açılan

kapıyı açmak için banyo kapısını kapamak zorunda kalıyorum.

Karşımda Cecily'yi buluyorum. Solgun görünüyor. "Seninle konuşabilir miyim?"

Başımı sallayıp içeri girmesi için geri çekiliyorum. "Elbette."

Kabin o kadar küçük ki yatağın kenarma oturmak zorunda kalıyorum. Okumayı planladığım için odadaki tek ışık yastığa doğrultulmuş durumda.

"Paranoyaklaştığını sanmıyorum." Cecily tereddüt edip dudaklarını ısıtıyor. "Kız kardeşinin başına gelenleri çok düşündüm ve ölmeden önceki hafta senin de bilmen gereken bir şey oldu."

"Önceki hafta... Legacy Vakfı etkinliği yok muydu?" Dani hasta olduğu için o etkinliği kaçırmıştım. Cecily, Kai ve Daisy'nin bir masa ayarladıklarını hatırlıyorum.

Cecily başını sallıyor. "Matthew'un nişanlısı Sara'yı hatırlıyor musun? O da oradaydı ve her zamankinden fazla içiyordu. Yani hepimiz içiyorduk ama o fark edilir derecede sarhoştı, hem de pek hoş olmayan bir şekilde."

Matthew'un nişanlısının partide kadehleri arka arkaya devirdiğini hayal ediyorum. Bu etkinlikler genellikle gece boyunca sürer ve açık büfe olurdu. Konuklar ne kadar rahatlarsa o kadar cömert bağışlarda bulunurlardı.

"Akşam yemeğinden bir süre sonra biraz hava almak için balkona çıktığımda onları köşede tartışırken gördüm. Dinlemek istedim, bu yüzden yaklaştım, sanki Sara bir öğrenciyle yaşanan bir ilişkiden bahsediyor gibiydi. Matthew'un sinirlenip korkunç bir şey yaptığından. Biz okuldayken bile Matthew hakkında bu tür söylentiler vardı, biliyorsun. Sen de Naomi'nin son birkaç aydır garip davrandığını söylemiştin."

Sessizleşiyor ve sözleri aramızda asılı kalıyor. Kalbimin göğüs kafesine çarptığını hissedebiliyorum. Kamaradaki tek pencere avucum kadar ve birden içeride yeterince hava olmadığını fark ediyorum.

Cecily'nin bana bakışından aynı şeyi düşündüğümüzü anlayabiliyorum: *O, Naomi olabilir miydi?*

54. BÖLÜM

Naomi

Mayıs 2023, ölümünden bir hafta önce

Liam'ın DuPont'la çalıştığını öğrenmek göğsümün ortasına inen bir yumruk gibi. Bir seferde birkaç saatten fazla uyuyamıyorum. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor. *Nasıl?* Bunu nasıl göremedim? Babası Greystone'daydı, annesi Legacy Vakfı'na büyük bağışlarda bulunan biriydi. Liam'ın farklı olacağını nasıl düşünebilmişim?

İçimde çalkalanan bu acı hisle bir süre yatakta yattıktan sonra bir öfke patlamasıyla fotoğrafı Liam'a gönderiyorum. Birkaç saniye sonra telefonum titriyor. Cevap vermeyeceğim. Veremem.

Telefonu kapıp sessize alıyor ve odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

* * *

Zee beni onunla akşam yemeği yemeye ikna ediyor. O akşam geri döndüğümüzde, Liam'ı koridorda otururken bulunca şaşıyorum. Ona seslendiğimde bana bakmak için dönmüyor. Vücudu gölgede olduğu için gözlerini göremiyorum ama buruşuk gömleğiyle pantolonuna, başını duvara yaslamasına, yanında duran boş şişeye ve gece orada sızıp kalmış hâline bakarak perişan göründüğünü söyleyebilirim.

"Liam?" diyorum tekrar. Zee'yle bakışıyoruz. Bir terslik var. Hava çok durgun. Yaklaştıkça alkol kokusu burnuma geliyor. Kalbim daha hızlı atıyor. Körkütük sarhoş.

Olduğum yerden daha yüksek sesle, "Burada ne yapıyorsun?" diyorum.

Başını kaldırıp sırtıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş. "Naomi..."

Zee kaşlarını kaldırıyor, muhtemelen aramızdaki gerginliği hissediyor. "Ne hâliniz varsa görün." Aramızda bir işaret yapıyor. "İhtiyacın olursa buradayım."

Odamıza girerken omzunun üzerinden endişeyle bakıyor. *Hiçbir yere gitmiyorum,* diyor bakışlarıyla. *Hemen içerde olacağım.*

"Sorun yok," diyorum ona. Ama gerçekten öyle mi? Sorun yok mu? Liam bana böyle ihanet etmişken mi? Mutlaka ve *mutlaka* her zaman yaptığı gibi kendimden şüphe etmemi sağlamak için bir bahane bulmaya çalışacaktır. Yatağında geçirdiğim geceleri, derin sohbetleri, ruhumu paramparça eden *yalanları* hatırlıyorum. Hem de hepsini.

Uzanıp, duvara yaslanarak derin bir nefes alıyorum. Odamıza giren Zee'nin ayak sesleri duyulmaz olunca Liam'a dönüyorum. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor.

"Ne istiyorsun?"

Cevap vermesini bekliyorum ama baktıkça ona acıyorum. Berbat görünüyor. Saçları yağlı. Başı eğik, omuzları çökmüş. Sanki biri onu kum torbası gibi kullanıp buraya atmış. Mantıksız bir umut dalgası hissediyorum. Belki de mantıklı bir açıklaması vardır.

"Seni özlüyorum," diye mırıldanıyor Liam. *Seni özlüyorum.* Sözleri doğrudan kalbime saplanıyor. Bir çekim hissediyorum ama kendimi durduruyorum. *Hayır.*

Liam ayağa kalkıp ellerini ceplerine sokuyor ve sanki bu itiraftan her şeyi düzeltmesini bekliyormuş gibi bana bakıyor. Çenesi oynuyor. Sarhoş bir şekilde sendeleyerek bana doğru yürüyor. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum.

"Naomi," diyor, bana doğru uzanarak. Dayanamayıp elimi kaldırıyorum.

"Şu anda bunu yapamam."

Fotoğraf yeterince şey anlatıyordu. DuPont'a Amy'nin dizüstü bilgisayarını vermişti. Bana ihanet etmişti. İşin aslı buydu ve gerisi yoktu. Ama o zamandan beri onu ilk kez görüyorum ve bir yanım, *o bana bunu yapmazdı*, diye düşünüyor. Bir yanım da çaresizce bunun bir hata olmasını umuyor. Çünkü her şeye rağmen onu hâlâ önemsiyorum.

Liam daha yüksek sesle, çaresizce, "Göründüğü gibi değil-di," diyor. Gözleri bir duyguyla parlıyor: Pişmanlık mı?

"Ee, neydi o zaman?"

Liam başını sallayınca bir tutam saç gözlerinin üzerine düşüyor. "Anlamıyorsun. Teniste buralara kadar gelmemin sebebi Matthew."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ülkenin en iyi koçlarıyla çalıştığın ve dördüncü nesil olduğun için buradasın, Liam." Bunu defalarca konuşmuştuk. *Onu* bu seçkin koçlar bulmuştu. Babasını gururlandıran tek şeyin bu olduğunu söylemişti.

Bir elini saçının arasından geçiriyor. "O koçlar bana DuPont sayesinde ders verdi. Babam onu Greystone'dan tanıyordu ve şimdi şirketinin yönetim kurulunda görev yapıyor. DuPont yıllar önce riskli bir medikal teknoloji şirketine yatırım yaptığında başı derde girmiş. Yatırımcılara yalan söyledikleri ortaya çıkınca babam DuPont'un kurtulmasına yetecek kadar hisseleri şişirmesine yardım etmiş. Onun bu iyiliğine karşılık olarak DuPont da beni çalıştırsın diye koçumu ikna etmek için kontrolü eline aldı. Yoksa o kalibredeki bir koç neden Ryeli pısırik bir çocuğu çalıştırsın ki? Tenis olmasaydı buraya *giremezdim*. Kaçınıcı nesil olur sam olayım." Hüzünlü bir kahkaha atıyor.

Vurulmuş gibi hissediyorum. Orada, Liam'a acımakla kafamın karışması arasında gidip gelirken birkaç saniye sersemlemiş bir şekilde duruyorum ama daha sonra öfke tüm bedenimi sarıyor. DuPont'a bu kadar yakın mıydı? Çocukluğundan beri mi? *Ryeli pısırik bir çocuk*. Daha çok *baba parasıyla bir yere gelmiş torpilli çocuk*, dese daha doğru olurdu. Tüm hayatı bir canavar tarafından planlanmış. Babasını da sayarsak iki. Nefes alamıyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Liam yaklaşınca kaskatı kesiliyorum. "Yani seni bu okula sokmasının, büyürken babanın gözündeki itibarını kurtarmana yardım etmesinin karşılığı olarak bunu DuPont için yaptın, öyle mi?" Gözlerim yaşlarla dolarken görüşüm bulanıklaşıyor, kendimi tutmak için mücadele ediyorum. Tekrar Amy'nin dizüstü bilgisayarını düşünüyorum. Tekrar birlikte olduğumuzu düşünmem tam bir saçmalıklmış. Liam'ın benimle ilgilenmesinin tek nedeni Amy ve onun soruşturmasıyla olan bağlantıymış. Bana yalan söylemişti. Beni kullanmıştı. Farkına vardığım her gerçek kalbime batan bir iğne gibiydi.

"Bak, boş ver gitsin, tamam mı? Zaten artık tüm bunlar geride kaldı."

Masamda duran Hırvatistan biletlerini ve sonunda söylediği, yıllardır duymayı beklediğim o sözleri hatırlıyorum: *Sana âşık oluyorum.*

Ama...

Nasıl *yapabildi*? Bana bunu söylemeye nasıl cüret etti? Aynısını söylemeyi ne kadar çok istediğimi düşündükçe... Şimdi bildiğim şeyi bildiğim için *iyi ki söylememişim*, diyorum.

"Sen..." Liam'a, içimden geçen tüm öfkeyi ve kırgınlığı aktarmayı umduğum bir sertlikte bakıyorum. "Bir *yalancısın*. Bencil bir pisliksin."

Liam yüzünü buruşturarak öne doğru bir adım atıyor. Kesik kesik nefes alıyor, şakağında bir damar atıyor. "Dinle." Kolumu sertçe tutunca ona karşı koyuyorum. Ama benden daha güçlü. "Bu işe bulaşmak istemedim. İstemedim." Duraksıyor. "Ama Sterling Kütüphanesi'nde karşılaştığımız o gün... Sana soruşturmada bahsettiğimde artık çok geçti. DuPont, oda arkadaşının *Times*'da biriyle çalıştığını biliyordu. Seninle konuşmamı istedi."

"Senden bunu mu istedi?" Kolumu çekiyorum ama Liam yeniden tutuyor.

"Evet."

Onu itiyorum ve Liam beklediğimden daha sert bir şekilde beni geri iterek karşılık veriyor, başım duvara çarpıyor. Ensem-

den tepeme kadar bir acı yayılıyor ve az kalsın çığlık atacakmışım gibi hissediyorum.

“Sana güvenmiştim,” diyorum zar zor ve ne olduğunu anlamadan yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başlıyor.

Liam bir adım geri çekiliyor. O kadar öfkeliyim ki ona bakamıyorum. Ellerim titriyor, başım zonkluyor, kapıyı açmaya çalışırken anahtarları tutmakta zorlanıyorum.

“Naomi, bekle,” diyor beni durdurmaya çalışarak. “Özür dilerim.”

Kollarımı havaya kaldırıp ondan uzaklaşıyorum. “Hayır. Siktir git. Defol!”

Kilidi ve kapıyı açıp hızla içeri dalıyorum. Kapı arkamdan çarparak kapanınca rahatlıyorum. Kalbim çok hızlı atıyor. Başım yakıcı bir acıyla dolu. Eğer Matthew tüm bunları hikâyenin duyulmasını engellemek için yaptıysa Lila’ya zarar veren o muydu? Yoksa ablam mıydı?

Yatak odamda, gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde yatağa yığılıyorum. İlacımı almak için çantama uzanıyorum -onsuz uyuyamam- ama ilacım orada değil. Öfkeyle çantayı yere çarpıp acıyla bağıriyorum.

55. BÖLÜM

Maya

Temmuz 2023

Salı günü, Kai'ın bekârlığa veda partisinden döndüğümde, Sara'nın numarasım almak için Margaret'ı arıyorum. Birbirlerini Legacy Vakfı'nın etkinliklerinden tanıyorlar. O da beni Sara'nın bu sabah şehirde bir toplantısı olduğunu söyleyen Sara'nın asistanıyla görüştürüyor. Ona baskı yaptığımda, son gösterisinin yapımcısıyla olduğunu ağzından geçiriyor.

Adamın şirketini araştırıp Union Meydanı yakınlarındaki adrese gidiyorum. Dışarıda kahvemi yudumluyormuş gibi yaparak beklerken Cecily'nin söyledikleri aklımdan çıkmıyor. Sara, kız kardeşimin ölümünden önceki *hafta sonu* tuhaf davranıyordu. Matthew'u öğrencilerinden biriyle ilişkisi olduğuyla suçlamış, Matthew'un kendisini kaybettiğini söylemişti. Ya Matthew, Lila'ya yaptığıнын aynısını Naomi'ye de yaptıysa?

Dokuz buçukta kahvem soğumuştı. Tam işe gitmek üzereyken, Sara'nın takım elbiseli bir adamla konuşarak, döner kapıdan çıkıp Park Caddesi'nde hızla ilerlediğini görüyorum. Adamdan ayrılıp 28. Cadde'deki en yakın metro istasyonuna yürüyene kadar yaklaşık on beş metre geriden onları takip ediyorum. Kalbim hızla çarparken peşinden merdivenlerden aşağı iniyorum. Duyabileceği kadar yaklaştığımda adını sesleniyorum ama dönmüyor ve birkaç saniye sonra bir köşeyi dönüp gözden kayboluyor.

Tren kalkmak üzereyken perona ulaşıyorum. Sabah işe gidenler yer kapmak için birbirleriyle yarışırken ben de ona yetiş-

meye çalışıyorum ama insan akışı ters yönde. Onu tekrar gözden kaybedince panikliyorum ama son vagona binerken sarı saçlarının bir anlığına parladığını görüyorum. Vagonuna doğru koşup, tren kalkmak üzereyken yetişiyorum. Perondan vagona uzanıp kolunu tutuyorum.

“Sara!”

Bana insan boyutunda bir haşereymişim gibi bakıyor ve kapılar çarparak, kapanırken, kolunu elimden çekip kurtarıyor. Tren uzaklaşırken gözleri gözlerime kilitleniyor ve ben, Sara’yı da beraberinde götürerek, istasyondan uzaklaşan trenin giderek küçülmesini izliyorum.

* * *

Öğlene kadar uykusuzluğumu telafi etmek için iki büyük kahve içtiğimi fark ediyorum ve o kadar gerginim ki günü atlatabileceğimi sanmıyorum. Boş bir an bulunca, galeriden çıkıp Margaret’in daha sonra benim için bulduğu Sara’nın direkt numarasını çeviriyorum. Telefon çalıyor ve sesli mesaja yönlendiriyor, bu yüzden ona mesaj atıyorum:

Merhaba, Sara. Ben, Maya Banks. Lütfen beni ara. Çok önemli.

İçimi çekip başımı duvara yaslıyorum. Bitkinim ve bu cevap arayışı uzadıkça aklımı yitirecekmişim gibi hissediyorum.

Bir süre sonra telefonum çalıyor. Hemen açıyorum. “Sara?” Çaresizliğimden utanıyorum.

Hattın diğer ucunda birinin sesini duyabiliyorum. Sonra Sara’nın sabırsız sesi geliyor.

“Evet.”

“Merhaba, ben Maya Banks. Sana bir şey sormam gerek. Kız kardeşimle Matthew’un arası bozuk muydu? Bunu biliyor musun?”

Bir sessizlik. “Hayır, neden?” Sesindeki gerginliği hissedebiliyorum.

“Kardeşim seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?” Derin bir nefes alıp bekliyorum.

Cevap vermiyor. Nefes alış yavaş ve düzenli, konuşmanın tuhafılığı telefonda sızıyor.

Açıkça nişanlıyla kardeşimin bir ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun, diye sorsam nasıl tepki verir acaba? Belki de gerçekten bir ilişkileri vardı ve Sara bu yüzden bu kadar soğuk davranıyordu. Ya da belki de doğası gereği böyleydi.

Tekrar konuştuğunda sesi alaycı geliyor. "Biz özel insanlarız, Maya ve geçen ay senin sayende polis defalarca evimize geldi." Duraksıyor ve ben cevap veremeyecek kadar şaşırıyorum. "Sen ve kız kardeşin bize yeterince sorun çıkardınız. Kaybın için üzgünüm ama lütfen bizi rahat bırak." Telefonu kapatıyor.

* * *

O akşam işten eve döndüğümde Dani'nin her zamanki gibi koşup belime sarılmasını bekliyorum ama bunun yerine elinde pelüş tavşanıyla pencerenin önünde durmuş, transa geçmiş gibi yola bakıyor. "Dani?" İlk düşüncem yine hasta olduğu ya da yaz okulunda bir şeyler oluyor.

Çantamı yere bırakıp, yerdeki birkaç oyuncakı topladıktan sonra mutfığa gidip buzdolabını açıyorum. "Bu akşam yemekte ne istersin?" Sadece dondurulmuş bezelye ve tavuk *nugget* var ve bunlar bana bir anne olarak ne kadar yetersiz olduğumu hatırlatıyor.

"O kadar aç değilim, okuldan sonra şeker yedim."

Başımı kaldırıyorum. Hâlâ pencerede, boş bir ifadeyle sokağa bakıyor. Dani, soru sormadan duramadığı bir yaşta. *Neden köpeklerin ailesi yok? Neden akşam yemeğinde krep yiyemiyoruz?* Aylardır hiç bu kadar sessiz olmamıştı ve bu manzara biraz tedirgin edici geliyor.

"Dani! O şekeri nered-"

"Anne," diye sözümü kesiyor. "O adam neden dışarıda bekliyor?"

Kalbim bir korku kısıkağıyla sıkışıyor.

"Hangi adam?" Yanına gittiğimde neye baktığını görüyorum: Sokakta, binamızın hemen dışında siyah bir SUV. Bu mesafeden

ve güneşin camdan yansımından, sürücünün yüzünü seçmek imkânsız. İçim panikle doluyor, bacaklarım titriyordu. "Dani, tatlım..." Sesimin sakın çıkması için zorlamaktan çenem kasılıyor. "Pencereden uzaklaş."

Ama geri çekilmek yerine kızım cama elini uzatıp gülümsüyor.

Bir an dehşet içinde izliyorum, daha sonra içgüdülerim harekete geçiyor ve onu kollarıma alıp pencereden uzaklaştırıyorum. "Sana bir şey yapmanı söylediğimde beni dinle."

Dani kollarımda kıvranıyor. "Dur artık, ne yapıyorsun? O, jelibon ayıcık adam!"

Donakalıyorum. Onu yere bırakırken gerçekler ağır ağır kafama dank ediyor: *Okuldan sonra şeker yedim.* "Dani... O adam kim?"

"Arkadaşın olduğunu söyledi. Sana da vermezsek çok kızacağını söyledi." Cebinden, kenarına katlanmış bir kâğıt parçası bantlanmış küçük bir jelibon ayıcık paketi daha çıkarıyor. Daktilo edilmiş bir notun olduğu kâğıdı açarken ellerim titriyor: *Ailemden uzak dur, ben de seninkinden uzak durayım.*

Midem bulanıyor. Polisi aramak için telefonumu alıyorum ama plakayı yazmak için pencereye döndüğümde arabanın gitmiş olduğunu görüyorum.

* * *

O gece neredeyse hiç uyuyamıyorum ve ertesi sabah işimi zar zor yapabiliyorum. İşyerinde tek düşünebildiğim pencereimizin dışındaki adam. Adamı iyi göremedim ama Matthew olmalıydı. Ya da gözümüzü korkutmak için gönderdiği biri.

Karakolu aradığımda, dedektif telefonla ifademi alıp şikâyetimi kayda geçiriyor. O kadar panikliyorum ki adamın neye benzediğini hatırlamak zor oluyor ve Dani'nin hatırlayabildiği tek şey *uzun boylu ve beyazımsı tenli* olduğu. Yarın onlarla şahsen görüşmek için randevum var.

Galerinin yeni bir bölümünün yapımını denetledikten sonra hava kararana kadar işten çıkmıyorum ve eve dönerken trende

gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Pencеремizin dışındaki adamın yüzünü hayal etmeye çalışırken koltuğun sallanmasıyla doğruluyorum. Vagonda başka kimse yok. Dışarıda, Broadway Kavşağı tabelasını okuyorum. *Kahretsin!* Uyuyakalmış ve durağı kaçırmışım.

Trenden inerken burasının geceleri uzak durulması gereken bir istasyon olduğu hakkındaki yazıyı hatırlıyorum ve bu yabancı ortam beni iyice tedirgin ediyor. Bir sonraki treni beklemek için karanlık ve boş olan karşı perona geçerken arkamda birinin olduğunu duyuyorum ama omzumun üzerinden baktığımda kimse yok.

Diğer perona doğru hızla yürürken, anahtarlarımı çantamdan çıkarıp parmaklarımın arasında tutuyorum. Burada sadece bir kişi gördüm ve o da konuşmak isteyeceğim türden birine benzemiyor.

Eve varmamın ne kadar süreceğini hesaplamaya çalışırken etrafımdaki bir hareket dikkatimi çekiyor. Dönüyorum ama platform boş, yerde bırakılmış bir gazete uçuşuyor. Belki de hepsi bu.

Ama sonra bir ses duyuyorum. Hızla yaklaşan ayak sesleri... Sonrasında olanlar, tepki veremeyeceğim kadar hızlı gerçekleşiyor. Omuzlarıma ağır bir yük çöküyor, vücudu bedenime sıkıca yapışıyor, kolları beni deli gömleği gibi sarıyor, ciğerlerimdeki havayı sıkıyor. Matthew...

Onunla savaşırken kanım adrenaline doluyor, debelenip duruyorum ama çok güçlü.

Matthew ağzının içinde küfredip iki omzumu birden kavırıyor. *"Neyin var senin?"*

Çenemi sıkıp gözlerinin içine bakıyorum. "Onlara söyleyeceğim." Parmakları tenime batıyor. Kıpırdayamıyorum. "Onlara ne yaptığını söyleyeceğim." Derin bir nefes alıyorum. "Geçen gün işe giderken onu gördüğümde Sara'ya söylemiştim zaten." Bu bir yalan ama ifadesinin değişmesine bakılırsa istediğim etkiyi yaratmış gibi.

Sesi alçalıyor. "Ondan uzak dur."

Yüzümü işaret edince, içgüdüsel olarak uzanıp elini itiyorum.

Karşılık olarak öne doğru atılıyor, ben geri çekiliyorum. Beni peronun kenarına doğru gitmeye zorluyor. Panik tüm bedenimi sarıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Uzakta iki ışık. Peron, yaklaşan trenle sallanıyor. Sanki tüm dünya zangırdıyor. Vücudum... Kafatasımın içi...

Kendimi kurtarmaya çalışarak, "Dur!" diye bağıriyorum ama bırakmıyor. "İmdat!" Ama ciğerlerimde bağirmaya yetecek kadar hava yok.

"Kes sesini," diye emrediyor. Ama daha sert mücadele ederek onu tüm gücümle itiyorum.

Elinden sıyrılıp geriye doğru sendeliyorum, ayağım peronun kenarından kayarken yere bakıyorum.

"Bu senin suçun," diye tıslıyor ve ben ne olduğunu anlamadan beni yakalıyor. Elleri kelepçe gibi beni sarıyor, parmakları boğazıma batıyor ve aniden yapamıyorum. Nefes alamıyorum.

Öne doğru bir hamle yapıp ellerini çekiştiriyorum. Direnirken görüşüm flulaşıyor ama elimde anahtarlarım var. Trenin ışıkları giderek daha parlak oluyor. Frenler ciyaklıyor, etrafımda rüzgâr tüneli oluşuyor. Son gücümle anahtarı bacağına saplıyor ve trenin gıcirtısı onun çığılığını bastırdığı sırada çıkışa doğru koşuyorum.

* * *

Mücadele sırasında nasıl olduysa telefonumu kaybediyorum, bu yüzden birkaç blok ötedeki polis karakoluna vardığımda iyi olduğumu haber vermek için Nate'i arıyorum. İfade verir vermez eve döneceğime dair ona güvence verdikten sonra dedektifle görüşmek üzere arka odaya çağırılıyorum.

"Ben, Dedektif Gary." Dedektif Gary karşımda oturuyor. Elili yaşlarında, kır saçlı, yorgun gözlerinin altında gri, sarkık torbalar olan, sert, maço görünümlü, uzun boylu, beyaz bir adam. "Dedektif Simmons'la davanız hakkında konuştum."

Başımı sallamayı başarıyorum. Kalbim göğüs kafesime sıkışmış dev bir güvenin kanat çırpması gibi hızla çarpıyor.

"Bu konuşmayı kaydedeceğim." Gary bir not defteri çıkarıp temiz bir sayfa açıyor. "Bu gece neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Dedektif'in gözlerinin içine bakmak için kendimi zorluyorum. Pek de nazik değiller. "Matthew DuPont adında bir adam tren istasyonunda beni takip etti ve raylara itmeye çalıştı." Sesimin sakın çıkmasını sağlamak zor.

Gary bunu not ediyor. "Kayıtlarımıza göre bu, dün ihbar ettiğin kişiyle aynı kişi miydi?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Dün akşam saat yedi civarıydı. İşten yeni dönmüştüm ve binamızın dışında siyah bir SUV bekliyordu. Büyük ihtimalle o olduğundan eminim."

"Büyük ihtimalle eminsiniz. Onu iyice görebildiniz mi?"

"Hayır ama kızım gördü. *Beş yaşındaki kızım*, Matthew'un okulda ona şeker verdiğini söyledi." Dani'nin bana verdiği notu uzatıyorum. "Matthew kızımı tehdit ediyordu ve şimdi de beni öldürmeye çalıştı."

Gary notu inceledikten sonra kapının yanında duran başka bir memura uzatıyor. "Evinizin önündekinin o olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Bu gece olanlardan sonra başka kim olabilir ki? Suç duyurusunda bulunmak istiyorum."

"Anlıyorum." Gary elini çenesine götürüyor. "Güvenlik kamerası görüntülerini inceliyoruz."

"O zaman ne demek istediğimi anlarsınız."

"Söyleyin bana, Bayan Banks." Gary defterinin sayfasını çeviriyor. "Bay DuPont'la ilişkiniz nedir?"

Ona tuhaf tuhaf bakıyorum. Ne demek istiyor? "Ekonomi hocamdı. Kız kardeşim de ondan ders alıyordu. Sanırım kardeşimin, onun karıştığı bir suçu araştırdığını öğrenmiş."

"Bunu düşünmenizin sebebi ne?"

"Dedektif Simmons'a kardeşimin defterini verdim, DuPont

hakkında bir şeyler yazmıştı.” Yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. Dedektif Simmons ona bundan bahsetmemiş miydi? “Naomi, *Times*’dan bir muhabirle çalışıyordu. DuPont hakkında bir makale yazarak onu ifşa etmeye çalışıyorlardı, DuPont da bunu öğrenmiş olmalı. Onun yaptığını bildiğim için bizi tehdit ediyor. Kız kardeşimi o öldürdü.” Gary bunu yazarken nefes nefese kalıyorum. *Bana saldırdı. Kanıtım var. Onu yakaladık.*

Gary memurla bakıştıktan sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. “Bayan Banks... Bayan Vail ve Bay DuPont bu sabah karakola geldiler. Bayan Vail sizin dengesiz davrandığınızı, onu telefonla taciz ettiğinizi, salı sabahı onu takip ettiğinizi ve 28. Cadde istasyonunda ona saldırdığınızı iddia etti. Bunu düşünmesi için bir dayanağı var mı?”

Ağzım kuruyor. Güçlkle yutkunarak başımı sallıyorum.

Gary iç geçiriyor. “Kamera kayıtlarını inceledikten sonra sizi arayacağız ancak Bayan Banks, onlardan uzak durmanız sizin yararınıza olacaktır. Kendi iyiliğiniz için.”

56. BÖLÜM

Naomi

23 Mayıs 2023 Salı, ölümünden üç gün önce

Ben'den, kahvaltı için Sterling Kulübü'nde benimle buluşmasını istiyorum. DuPont'un nişanlısıyla iletişime geçmeye çalıştığımı söylemek istiyorum; belki onu tam olarak uyarmak için değil ama ne bildiğini görmek için.

Ben'i gördüğümde bana sarılıyor ama bu hızlı ve samimi bir sarılma, bir arkadaşına sarılacağınız türden. Liam hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra hâlâ acı çektiğimi biliyor ve bana biraz zaman tanıdığı için mutluyum. Ayrıca... Bu sonucu tahmin etmesine rağmen bana kendimi kötü hissettirmedeği için de mutluyum.

Yanına oturduktan sonra Ben, "Bunu sana göstermeliyim, inanmayacaksın," diyor. Ellerimi kahve fincanımın etrafına sarıp onun dizüstü bilgisayarına bakıyorum, ekranı bir hesap tablosuyla dolu. "Sterling'in mali işlerinden sorumlu olduğum için *milletin* ettiği onca laftan sonra..." diye takılıyor. "Sanırım ihtiyacın olan şeyi buldum."

Ona bakıyorum. "Bu ne?"

"Sterling Kulübü'nün defterleri. Bunlar geçen yılın üçüncü çeyrek rakamları."

"Vay canına."

"İşin avantajları." Ben, omzunu silkiyor. "Bordroları takip etmek benim işim değil ama muhasebecilerin sahip olduğu her şeye erişimim var. Amy'yle keşfettiklerinizi bana anlattığında,

derler ya, *parayı takip etmeye* karar verdim. Şuna bir bak..." *Marta Koval - Kat Hizmetleri Görevlisi* yazan bir satırı işaret ediyor.

"Kahretsin." Gözlerimi kırıştıtırıp tekrar rakama bakıyorum. "Gerçekten o kadar mı kazanıyor?"

"Evet." Ben, dizüstü bilgisayarı kendine doğru çeviriyor. "Uzun zamandır kulüpte çalıştığını biliyorum ama altı haneli maaş alan kaç temizlikçi tanıyorsun? Hem de ikramiyeler hariç?"

İnanamayarak, başımı sallayıp Ben'e bakıyorum. "Peki, ne düşünüyorsun?"

Ben, sanki bir bahsi kazanmak üzereymiş gibi heyecanla, "Lila'nın kardeşi ona ulaştığında paniğe kapılan Marta'ydı, değil mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Şu özel ikramiyeye bak. E-postaların sızdırıldığı zamana denk geliyor. Tahminimce DuPont sessiz kalması için ona para ödedi. Bahse girerim ki Marta onun hakkında bir şeyler biliyor, elinde laftan daha fazlası vardır." Sırıttıyor.

Söyledikleri yavaş yavaş kafama dank ederken ona bakıyorum. Sonra ayağa kalkarak masaya vuruyorum. "Sen, Benjamin Wong, tam bir dâhisin."

* * *

Marta'yı üst katta perdelerin tozunu alırken buluyorum.

Zeminin tahtası gıcırdayınca bana bakıyor. "Marta, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet," derken bana kaşlarını çatıyor.

"Lila Jones'a ne olduğu hakkında ne biliyorsun?"

Marta bir an donup kalıyor. Pencereye dönüp, tozları daha hızlı almaya başlamadan önce yüzünden duygu dolu bir ifade geçiyor.

Yaklaşıp dikkatle onu izliyorum. "O hafta sonu oradaydın, değil mi?"

Marta başını sallıyor. Yanındaki elektrikli süpürgenin kablo-sunu toplayıp salonda benden uzaklaşıyor. Ben de peşinden gidiyorum.

“Lila’nın kardeşini biliyorum. E-postaları da,” diyorum, se-simi alçaltmaya çalışmadan. “Onunla konuştum. Senin elin-de bir kanıt olduğuna inanıyor.” İşin aslı pek böyle değil ama Marta’nın bir şeyler sakladığını biliyorum. Hissedebiliyorum. “Sence neden böyle düşünüyor?”

Marta salonun diğer ucunda durup dönüyor ve bana dik dik bakıyor. “Seninle konuşamam. Lütfen beni rahat bırak.”

Tedirgin olduğu her hâlimden belli, elektrik süpürgesini ça-lıştırarak halının üzerinde gezdirmeye başlıyor. Yanımızdan bir grup adam geçerken Marta’nın gözlerinin önce onlara, daha son-ra tekrar yere kaydığını görüyorum. Ellerim kalçalarımda, işini bitirmesini bekliyorum.

Gitmeyeceğimi anlayınca, Marta elektrik süpürgesini kapatıp iç geçiriyor. Elektrik süpürgesini arkasındaki süpürge dolabına sürüklüyor. Burası tek bir titrek ampulle aydınlatılmış, geniş ve tozlu bir alan. Elektrik süpürgesini kaldırdıktan sonra bana dö-nüp titreyen parmağıyla göğsümü işaret ediyor. “Kendi iyiliğin için bu işten uzak durursun.”

“Matthew mu yaptı?”

Uyarıyla dolu gözleri benimkilerle buluşuyor. “Uzak dur,” diye tekrarlıyor.

“O hafta sonu oradaydın. Lila’nın fotoğrafının arka planında sen vardın. DuPont’u bu kadar korkutan ne var elinde? Neden sessiz kalman için sana para verdi?”

“Şşt!” Bileğimi yakalamadan önce korkuyla etrafına bakını-yor. “Biri seni duyacak.”

“Marta, polise gidebiliriz. Sana yardım edeceğim.” Marta’nın nefesi sıklaşıyor. Sanki o anın ağırlığının altında kalmış gibi bir anlığına gözlerini kapatıyor. Yeniden bana baktığında bitkin gö-rünüyor.

“Gitmelisin. Hemen.”

Dördüncü Kısım

Burada bize, erkekler ve gotik kuleler tarafından
demokrasi, inanç, doğruluk ve görünmeyen şeylere
duyulan sevginin ölmeyeceği öğretiliyor.

H. E. Mierow

*Princeton Üniversitesi, McCosh 50'nin
dışındaki taşta oyulmuş.*

57. BÖLÜM

Maya

Ağustos 2023

Kai'ın düğün günü Nate'le birlikte, Margaret'in etkinliğe ev sahipliği yapacağı St. Clair Malikânesi'ne doğru yola çıkıyoruz. Çift ve yakın arkadaşları geceyi orada geçirecek, bu yüzden bir gecelik çanta hazırladık ve Dani'yi, Daisy'nin bakıcısına bırakmayı planlıyoruz.

Dani, kulaklarını kaplayan büyük kulaklıklarıyla müzik dinlerken arkada sessizce mırıldanıyor. Arabayı Nate kullanıyor, onun Ford SUV'si benim Sedan'ımdan daha konforlu. Araba sabah sisini yararak ilerlerken, farların aydınlattığı yolun sarı çizgileri kayıp gidiyor. Nate'e, Matthew'un kızımızı tehdit ettiğini söylediğimde, nadiren gördüğüm bir yanı kendini gösterdi. *Bir daha ona yaklaşırsa onu öldürürüm*, demişti.

Şimdi Nate otoyoldan sapıyor, *CONNECTICUT A HOŞ GELDİNİZ* yazan bir tabelanın yanından geçiyor. Camı açıp serin sabah havasının içeri dolmasını sağlıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Nate.

Cevap vermeye fırsat bulamadan önce orta konsolda duran yeni telefonum çalıyor. Zil sesi yabancı, *iPhone* varsayılan ayarını. Matthew bana saldırdığında kaybettiğim telefonumu değiştirmek zorunda kaldığım gerçeğine hâlâ alışamadım. Arayanın kim olduğuna bakınca Dedektif Gary olduğunu görüyorum.

"Dedektif?"

"Bayan Banks. Bazı haberlerimiz var. Broadway Kavşağı'nda-

ki güvenlik kamerası görüntülerini inceledik ve bir adamın size saldırdığını doğruladık. Ancak maalesef yüzü görünmüyor.” Kalbim sıkışıyor. “Ama... Sara Vail’ın arabasını, onunla birlikte olduğunu söylediği sırada, Princeton’ın sekiz kilometre dışında, I-95 karayolu üzerindeki bir benzin istasyonunda bulduk. Yani Sara Vail aslında evde değildi. Bay DuPont’un kız kardeşinizin ölüm saatine dair artık bir mazereti olmadığı için artık şüpheli konumunda.”

* * *

Arka bahçe yüzlerce misafirle dolup taşıyor, hava boğucu derecede sıcak. Sıcağa, sırtımdan süzülen tere rağmen titriyorum. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verip duruyorum. *Dedektifler bu işin üzerinde. Matthew hapse girecek.* Yeni biçilmiş çimenlerin üzerinde Nate’in peşinden törene doğru yürürken yeterince düşünürsem gerçekleşecekmiş gibi bu düşünceye odaklanıyorum.

Mekânın üzerinde güller ve mor salkımlarla dolu bir çardak var. Garsonlar gümüş tepsiler ve ordövrlerle koşuşturuyor. Yerlerimize otururken, Daisy koşarak yanımıza geliyor. “Burada olmana sevindim.”

Dani için endişelenerek, “Ne oldu? Kızlar iyi mi?” diye soruyorum. Daisy’nin bakıcısına bıraktığımızda çılgına dönmüştü.

“İyiler,” diyor Daisy. “Ama... Bak. Marta’yla iletişime geçtim. Yapmamamı söylediğini biliyorum ama denemek zorundaydım. Haklıydın. Naomi ona Lila’yı *soruyordu*. Marta ilk başta benimle konuşmak istemedi ama sonunda Naomi’nin ondan yardım istediğini itiraf etti. Naomi’nin ölümünün şu anda olası bir cinayet olarak araştırıldığını ve bildiği bir şeyin katilini yakalamaya yardımcı olabileceğini hatırlattım. İşte o zaman Marta bana *güvenlik kamerası kayıtlarının* olduğunu söyledi.”

Ona bakıyorum. “Hangi güvenlik kamerası kaydı?”

“Video. Kayak gezisinden.”

Daisy’ye bakıyorum. Söylediklerini sindiremeden kocası Scott yanında beliriyor. Misafirlerin ayağa kalkmasıyla kalaba-

lıgın içinden bir uğultu yükseliyor. Ben de onlarla birlikte ayağa kalkıp, Kai'ın arka merdivenlerden aşağı inişini izlemek için dönerken göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Daisy'nin sözleri ağır ağır içime işliyor: *Video. Kulübede bıraktığımız kamera. Lila'nın öldüğü gece olanlara dair kanıt olabilir.*

Kalp atışlarımı boğazımda hissedebiliyorum. *Video.* Bunca zamandır Marta'nın elinde olduğuna inanamıyorum. Sandalyemin kenarına tutunup kendimi toparlamaya çalışıyorum. O videoyu bize göndermesini sağlamalıyız.

Kai, koridorun sonunda beyaz, ipek bir elbiseyle beliriyor. Damat Marcus, kuartet gelin marşını çalarken ve Kai ona doğru ilerlerken sakın ve hazır görünüyor. Törenin geri kalanında odaklanmakta zorlanıyorum ve daha sonra kalabalıktan uzaklaşmak için eve kaçıyorum.

Oturma odasında nefesimi toparlamaya çalışırken yukarıda iki kişinin tartıştığını duyuyorum. Sesler beni ikinci kat sahanlığında, koridorun sonundaki kapıya götürüyor. Kapının altından parlak bir ışık çizgisinin sızdığını görüyorum.

Kapıdaki aralıktan içeri baktığımda gördüğüm şey karşısında nefesim kesiliyor.

Bu, Matthew.

Yüzü kıpkırmızı ve ellerini önünde kavuşturmuş, gözleri yerde. Nişanlısı Sara'nın ise sırtı bana dönük, hararetle konuşuyor, belli ki kızgın. Aniden duruyor ve destek istercesine eliyle kırmızı deri sandalyeyi kavırıyor. Matthew kıpırdamıyor. Buradan aralarındaki gerginliği, duruşundaki katılığı, çenesinin kasılmasını görebiliyorum.

Sara onun kız kardeşimin davasında şüpheli olduğunu ve geçen gece bana saldırdığını biliyor olmalı. Kızacağı çok şeyi var.

Sara anlayamadığım bir şey söyleyip sanki Matthew'a vura-cakmış gibi hışımla elini kaldırıyor. Ama tam elini yüzüne yaklaştırdığı sırada Matthew onu yakalıyor.

"Şimdi olmaz," diye cevaplıyor gergin bir sesle. "Daha sonra konuşuruz."

Duymak için çabalayarak bir adım daha attığım sırada zemin gıcırdıyor.

Matthew doğrudan bana bakıyor ve kalbim tekliyor. *Hayır, hayır, hayır*. Bir adım geri çekiliyorum, daha sonra bir adım daha ve ondan sonra dönüp koşmaya başlıyorum.

* * *

Daisy'yi bulmak için partide koştururken kalbim deli gibi çarpıyor.

Onu barın yakınında bulduğumda, "Matthew burada," diyorum nefes nefese.

"Ne? Nasıl?" Omzunun üzerinden etrafa bakıyor. "Nerede?"

Evi gösteriyorum. "Yukarıda. Sara'yla tartışıyorlardı." Ellerim titriyor. Sırada bekleyenler bize bakıyor.

"Muhtemelen Marcus davet etmiştir. Birlikte iş yapıyorlar," diyor Daisy. Beni insanlardan uzaklaştırmaya çalışırken endişeli görünüyor. "Ben buradayım. Nate burada. Burada yüzlerce insan var. Sana zarar veremez. Eğer denerse polisi ararız."

* * *

Bir saat sonra resepsiyondayız. Güneş battı, esmeye başlayan rüzgâr ağaçları sallıyor, mum alevlerini dans ettiriyor. Kai geleneksel, kırmızı ipek bir elbise, bir *cheongsam** giymiş hâlde dışarı çıkınca konuklar tezahüratlara, kadeh tokuşturmalara ve çığlıklara boğuluyor.

Rahatlayamıyorum, her arkamı döndüğümde Matthew'un benden sadece birkaç santim uzakta olmasını bekliyorum. Margaret'a mesaj atıyorum: *Matthew burada*.

Birkaç dakika sonra cevap veriyor: *O piç kurusu, buraya gelmesi gerektiğini bilmeliydi. Özür dilerim, onu göndereceğim*.

Göz ucuyla Matthew'u izliyorum. *Daisy'nin Marta'yla konuştuğunu biliyor mu? Bizi durdurmaya mı geldi?*

* Çinli kadınların geleneksel olarak giydiği dik yakalı, eteği yırtmaçlı, pamuk ya da ipekten elbise. -yhn

Ellerinin boynumda bıraktığı hissi, yaklaşan trenin sesini hatırlayınca boğazıma dokunuyorum. Okuldan sonra Dani'yle konuştuğunu, siyah SUV'nin dairemizin dışında beklediğini gözümün önünde canlandırıyorum. Alnımda ter damlaları birikiyor. Trenin sesi giderek yükselirken nefes almakta zorlanıyor ve tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. *Durdurun şunu.*

Mikrofon cızırdaymca irkiliyorum. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyor Marcus. Matthew'dan başka bir yere bakmak için kendimi zorluyorum. "Bu özel günü sizlerle kutlayabildiğimiz için duyduğumuz sevinci ve minnettarlığı ifade etmeye kelimeler yetmez." Kadehini kaldırıp mikrofonu Kai'a uzatıyor. "Dünyada olup biten tüm bu korkunç şeylere rağmen aşkımızı hepinizle kutlayabildiğimiz için çok şanslıyız. Ev sahipliği yaptıkları için Margaret ve John'a teşekkür ederiz." Kai, Margaret'in masasını işaret ediyor ama John'un yanında oturan Margaret'in sandalyesi boş. Etrafıma bakındığımda Margaret'in Matthew'un masasına doğru yürüdüğünü görüyorum. Aman Tanrım. "Ve buraya gelmek için dünyanın yarısını dolaşan ailemize ve arkadaşlarımıza..." diyor Kai. "Bu akşam sizin için bir sürprizimiz var. Yetenekli arkadaşım Brigitte Şenyuva, bu orijinal eserin koreografisini bizim için hazırladı."

DJ müziği başlatıyor ve uçuşan kumaşlar içindeki dansçılar sahneye çıkıyor. Kıvırcık Afro saçları ve odaklanmış ifadesiyle kızlardan biri bana Naomi'yi hatırlatıyor. Arkalarında, dans pistinin karşı tarafında, Margaret'in yaklaştığını gören Matthew masasından kalkıyor.

Onlara doğru bakarken, eğilip Nate'e, "Matthew burada," diye fısıldıyorum.

* * *

Margaret'in Matthew'a söylediği her neyse işe yaramamış olmalı çünkü her ikisi de kendi masasında oturuyor. Akşam yemeğinden sonra Nate bardan bir içki daha almak için kalkıyor. Kai ve Marcus ilk danslarına başlarken, Daisy resepsiyonun diğer ucunu işaret ederek küçük bir çılglık atıyor. "Aman Tanrım! Maya, bak!"

Gösterdiği yerde Nate, Matthew'un karşısında havada ellerini sallıyor. Matthew onu itiyor. Misafirler dönüp bakıyor ama Kai ve Marcus ilk danslarına dalmış, kargaşadan habersizler.

"Ne yapıyorsun?" Duyabilecekleri kadar yaklaştığımda fısıldayarak bağıyorum, duruma daha fazla dikkat çekmemeye çalışıyorum. Etraflarında küçük bir erkek grubu toplanmış. Nate, Matthew'u yere mıhlamış, bir yumruğu havada. Nate'in kolundan çekiyorum. "Kes şunu, dur!"

Matthew sendeleyerek ayağa kalkıyor. Elini yarılmış dudaklarından çekince çenesinden aşağı kan damlıyor. "Dava açmadığım için şanslısın," diye tükürüyor Matthew.

Nate dik dik ona bakıyor. Bir boksör gibi kamburlaşmış, gözlerinde daha önce hiç görmediğim vahşi, ruhsuz bir bakış var. Tekrar Matthew'un üzerine atlayacakmış gibi görünüyor ama kolunu tutuyorum. "Yapma. Buna değmez."

* * *

Kaldığımız havuz evinde, Nate yanağına bir buz torbası koyuyor. Gözleri canlanmış ama şimdi bitkin görünüyor.

Sesimdeki yargılamayı gizlemeye çalışarak, "Ne düşündüğünü bilmiyorum," diyorum. Çünkü işin aslı, Matthew'un suratına yumruk atma şansım olsaydı, bunu ben de yapardım.

"Ailemden uzak durmalı," diyor Nate, dişlerini sıkarak. Alkol kokuyor.

"Sen ne kadar içtin?"

Beni duymazdan geliyor.

"Ne oldu? Sana bir şey mi söyledi?"

Nate gözlerini kapatıp başını sallıyor.

"Ne dedi?"

Nate'in çenesi kasılıyor. Gözleri nefretle parlıyor. "Sana zarar vermeye çalıştı. *Dani*'ye zarar vermeye çalıştı."

* * *

Nate'e Marta'nın elinde bir video olduğunu söylemek istiyorum

ama nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Şimdi ne yeri ne de zamanı.

Bunun yerine başımı göğsüne koyup kollarımı gövdesine doluyorum. "Dedektif'in ne dediğini hatırla. Geçerli mazereti kalmadı," diye hatırlatıyorum. "Bu iş neredeyse bitti."

58. BÖLÜM

Maya

Ağustos 2023

Derin uykudayken, sessizliği yırtarcasına gırtlaktan çıkan yüksek bir çığlık sesi duyuyorum.

Birden uyanıyorum. *O da neydi öyle?* Yüreğim ağzıma gelmiş bir şekilde oturuyorum. Tekrar duyacak mıyım diye bekleyerek, nefesimi tutup tamamen hareketsiz oturuyorum.

Sessizlik uzadıkça uzuyor. Sadece rüzgârın sesi var. Cırcırböcekleri. İçgüdüsel olarak yanımda yatan Nate'e uzanıyorum ama parmaklarım onun yerine sadece serin çarşaflara dokunuyor.

Burada olmamasının mantıklı bir açıklaması olmalı. Uyuyamadı ya da bir şeye ihtiyacı olduğu için yataktan kalktı.

Ayağa kalkarken aniden başım dönüyor, başım çatlayacak gibi ağrıyor. *Dün gece kaç içki içtim ben? Üç mü? Dört mü?* Destek almak için sehpaye tutunuyorum. Kendimi toparladıktan sonra kapıya doğru yürüyüp geceye bakıyorum. Rüzgâr panjurları tıngırdatıyor.

Havuz, dolunayın altında parlıyor ama ötesindeki çimenlik karanlık. Nate'den eser yok. Ana evin pencereleri, üst kattaki bir yatak odasından gelen dikdörtgen ışık dışında siyah.

Tezgâhın üzerinde yeni aldığım, kılıfı hâlâ takılı olmayan telefonun ışığı yanıyor ve titriyor. Tekrar titriyor. Telefonu alıyorum. Saat dörtte gelen mesajı açıyorum.

Kai'dan.

Uyanık mısın?

Ona cevap yazıyorum: *O sesi duydun mu?*

Kai: *Ana eve gel. Mutfaktayım.*

Omuzlarıma bol bir kazak atıp telefonu cebime tıktırdıktan sonra kapıdan dışarı fırlıyorum.

Dışarıdaki hava serin. Ayakkabılarım çimlere gömülüyor, çimler ıslak. Çimenleri geçerken içim endişeyle doluyor. Evin yarı yolundayken, parlak bir ışık görüş alanımı keserek beni ürkütüyor.

"Maya?" Kai bir el feneri tutuyor. Sabahlığını kavrayarak çıplak ayakla yanıma koşuyor. Nefesini toplarken gözleri panikle fal taşı gibi açılmış hâlde.

"Neler oluyor? Nate'i gördün mü?"

Kai kaşlarını çatıyor. "Hayır, neden? Bir çığlık duydum. Dışarı baktığımda, kapının hemen dışındaki yolda farlar vardı. İşte o zaman sana mesaj attım. Aslında herkese mesaj attım. Kameraları kontrol etmeliyiz."

Ama mesaja cevap vermeyen Margaret olmadân kameralara erişemeyiz. Arka merdivenlerden çıkarken Kai'ı takip ediyorum, mutfaktan geçiyoruz. Evin ön tarafına gelince ön bahçeye çıkıyoruz. Birkaç çalışanın park edilmiş arabası dışında bahçe boş. Rüzgâr olmayınca cırcırböceklerinin çığlığı ürkütücü geliyor.

"Ya Margaret? Onu uyandırmalı mıyız?"

"Onu rahatsız etmek istemiyorum." Kai başını iki yana sallıyor. "Komşunun arabası da olabilir. Ya da bir hayvan falan."

Kai'la içeri girip evin her yerini gözden geçiriyoruz, olası bir hırsızlığa karşı pencereleri ve odaları kontrol ediyoruz. Hiçbir şey yok.

Mutfağa geri döndüğümüzde Kai dolaptan bir şişe hap çıkarıyor. "Bugün Milano'ya uçuyoruz ve ardından Como'ya uzun bir araba yolculuğu var. Uyumam gerek." Şişenin kapağını açıp iki hapi eline alıyor. "Al." Birini bana uzatıyor. "Ambien. Tekrar uyumana yardımcı olur. Alınma ama ihtiyacın varmış gibi görünüyor." Havuz evine dönmem için bana bir el feneri veriyor.

* * *

Kai gittikten sonra musluktan bardağı doldurup hapi dilime koyuyorum ve soğuk sudan büyük bir yudum alıyorum. *Belki de önemsiz bir şeydi.*

Havuz evine doğru geri dönmek üzereyken gözüme bir şey takılıyor: Odanın içinden geçen keskin bir ışık huzmesi bıçak standım aydınlatıyor ve... İçlerinden biri kayıp.

* * *

Havuz evine geri dönmek için ana evden çıkıp arazinin kenarındaki çam ormanına baktığımda uzakta bir ışık titreşiyor.

Nefesimi tutuyorum. Bu az önce mi oldu?

Dikkatli bir şekilde ıslak çimenlerin üzerinden geçip ormanın kenarına doğru ilerliyor ve çam ağaçlarının arasına giriyorum.

“Nate?” Bir dal hışırtısı. Feneri sese doğru çevirdiğimde bir tilkinin çalıların arasına daldığını görüyorum. İçimden gergin bir kahkaha yükseliyor ama tam geri dönmek üzereyken toprakta garip bir şey görüyorum: Çamurlu bir ayak izi. Bir adamın ayak izi.

Daha hızlı yürüyerek kocama sesleniyorum ama sesim kesiliyor.

Uzaklarda bir hareket var. Yaklaşırken göğsüm sıkışıyor, eğiliyorum. Nate mi? Yoksa bir tür davetsiz misafir mi? Arkamda bir dal kırılınca, dönüp ışığı ona doğru tutuyorum. Hiçbir şey yok.

Ne kadar derine inersem ağaçlar o kadar birbirine benzemeye başlıyor. El fenerinin ışığı titreşiyor ve sönüyor, fenerin pili bitiyor. Dibine vurunca ışık tekrar yanıyor. Karanlık etrafımı sararken aceleyle ilerliyorum, ciğerlerim yanıyor. Ancak devrilmiş, yosun ve çürümeyle kaplı bir ağaca ulaştığımda duruyorum. Nate burada değil. Büyük ihtimalle yatakta beni bekliyor. Muhtemelen banyoya gitti ya da arabadan bir şey alması gerekti. Geri dönmek üzereyken acı çeken bir adamın sesine benzer bir ses duyuyorum.

Göğsümde yeni bir korku belirliyor. “Nate?” Sese doğru koşuyorum, dallar kollarımı çiziyor.

İleride bir yerde, başka bir hareketlenme daha var.

Kalbim hızla çarpıyor, geldiğim yöne geri gitmek için döndüğümde baş dönmesi beni ele geçiriyor. Neyim var benim böyle?

El feneri yere düşüyor, ışık titriyor ve sönüyor. Başımı kaldırdığımda onu görüyorum: Ay ışığında duran ve yirmi iki yaşından büyük olmayan genç bir kadın. Karanlıkta gözlerimi kısıp baktığımda kanım donuyor.

Teni solgun, yağmurdan koyulaşmış kızıl saçları boynuna yapışmış. *Olamaz. Hayır. Bu mümkün değil. O, Lila.*

Geriye doğru titrek bir adım atıp dizlerimin üzerine çöküyorum. *Buradan çıkmalıyım.* Bitkinlik, endişe ve korku yüzünden tekrar böyle şeyler görmeye başladım. Toprakta çılgınca el fenerini ararken yer altımda sallanıyor.

Panikle ormandan çıkış yolunu bulmaya çalışıyorum. Sonunda devrilmiş ağaca ulaştığımda koşmaya başlıyorum. Ama o sırada olabilecek en tuhaf şey oluyor: Gökyüzünden yağın yağmur, kara dönüşüyor. Gözlerimi kırpttırarak nefesimi tutuyorum. Ağustos ayındayız. Kar hiç mantıklı değil. *Neler oluyor?*

İleride bir şey veya biri Lila'nın cesedini arkasından sürükliyor. Kardan görmek zor ama daha dikkatli bakınca netleşiyor: *Matthew onun cesedini karda sürüklüyor.*

Kalbim çılgınca çarpıyor, çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. *Ona zarar vermeyi kes! Bırak, gitsin!*

Ona yetişene kadar bağıriyorum ama bana dönmüyor. Dikkati Lila'da.

Bırak onu! Kollarını tutunca sonunda bana dönüyor. Berbat görünüyor, gözlerinin beyazları simsiyah, irisleri hiçliğin içinde kayboluyor.

Kıpırdayamayacak kadar şoktayım, donup kalıyorum. Ben ne olduğunu anlamadan, biri beni kenara itip ona doğru atılıyor. O, göğsünü tutarak sendeliyor. Bir gümbürtü, nemli zemine düşen bir bedenin sesi. Ve şimdi kan var. Çok fazla kan.

* * *

İnleyerek uyanıyorum. Kalbim hızla çarpıyor, parmaklarım yatağın çarşafına kenetlenmiş. Panik içindeyim, duyduğum çığlığın kendi çığlığım olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Ama çok geçmeden rahatlatıcı ve tanıdık başka bir ses duyuluyor.

“Sorun değil, sorun değil, güvendesin. Her şey yolunda.” Bu, Margaret.

Yavaş yavaş korkum azalıyor. Güvendeyim. Yeniden havuz evindeyim. Sersemlemiş bir şekilde doğrulup odadaki mobilyaları kafamda yerlerine oturtmaya çalışıyorum. Dün gece giydiğim elbisemi attığım köşedeki hasır sandalye, tepemde dönen vantilatörün ahşap pervaneleri... Margaret’ın yüzü netleşene kadar gözlerimi kısıyorum, ona bakarken başım şiddetli bir baş ağrısıyla zonkluyor.

“Ne oldu?”

Hafifçe yatağa vurup ayağa kalkıyor. “Sadece kâbus gördün, hepsi bu. Hadi canım, seni temizleyelim.” Elini uzatıp yataktan kalkmama yardım ediyor.

Ter içindeyim, altımdaki çarşaflar sıırılsıklam. Bütün bunları gerçekten rüyamda mı görmüştüm? Saçlarıma dokunmak için uzandığımda, dallar ve yapraklarla keçeleşmiş olduğunu fark ediyorum. Ellerim toprak içinde. Tırnaklarım kurumuş kanla kaplı. *Dün gece ne oldu?* Margaret’ın yanımda olmasına seviniyorum. O hiçbir zaman meraklı biri olmadı.

Margaret, duşta sıcak suyu açıp beni yalnız bırakmak için banyodan çıkarken, “Buraya gel,” diyor.

Kıyafetlerimi çıkarırken çığlığı ve Nate’in yataktan kaybolmasını hatırlıyorum. Bedenim bir anda buz kesiyor. Kapının diğer tarafından titrek bir sesle, “Nate nerede?” diye soruyorum.

“Koşuya çıktı. Sana mesaj attığını söyledi.” Bir sessizlik. “Kendini daha iyi hissediyorsan eve dönüp herkesin akşamdan kalmalığına iyi gelmesi için biraz kahve ve krep hazırlayabilirim belki. İstersen sen de katılabilirsin.”

Başımı iki yana sallıyorum. *Nate koşuya çıkmış. Her şey yolunda. Kendini toparla.* “Evet, tamam. Teşekkür ederim.” Ama doğ-

ru gelmeyen bir şeyler var. Nate dün gece sarhoştı. En son ne zaman böyle bir geceden sonra uyanıp koşuya çıkmıştı? Boston Maratonu için antrenman yaptığı zamandan beri ki o da Dani doğmadan önceydi, bu kadar erken kalkmamıştı.

Sıcak suyun altına girip gözlerimi kapatıyorum. Sanki hiç uyumamışım gibi aniden kendimi çok bitkin hissediyorum. Fanyansa yaslanıp kafatasımdaki zonklama hissini dindirmeye çalışıyorum.

Duştan çıktığımda karanlık dağılmış, yerini yumuşak, limoni bir ışığa bırakmış. Dışarıdaki hava hâlâ serin ve berrak ama tepemdeki heybetli bulutları hissedebiliyorum. Sabahlığımla verandaya çıkıyorum. Şezlonga uzanıp, kahvemi içerken uzaktan Nate'in yaklaştığını görüyorum. Vücudunda herhangi bir sıkıntı olup olmadığını kontrol ediyorum. İyi görünüyor. Koşu kıyafetleri ve gri bir eşofman üstüyle mükemmel denecek kadar iyi. Tuttuğum nefesi serbest bırakıyorum.

"Kalkmışsın," diyor.

Nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden başımı sallıyorum. Bunların hepsi kafamda mı? Matthew konusunda ciddi ciddi kendimi kaybedecek kadar paranoyak mıyım ki?

Nate yanağıma bir öpücük kondurup şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Gözleri bir noktada duruyor. "Boynuna ne oldu?"

Uzanıp, yıpranmış deriyi fark edince irkiliyorum. Kaşımış olmalıyım. Elimi geri çekip, parmak uçlarımda kan görünce irkiliyorum. "Yine kâbus gördüm. Gecenin bir yarısı uyandım, yataкта değildin." Duraksayıp onu inceliyorum. "Neredeydin?"

Kaşlarını çatıp başını sallıyor. "Erken uyandım. Koşuya çıktım. Sen ilk uyandığında hazırlanıyor olmalıyım," derken yüzü ifadesiz.

Boğazımda oluşan düğümü yutuyorum. Nate'in ifadesi tüylerimi ürpertiyor çünkü kocamla on yıldan fazla süredir birlikteyim. Yalan söylediğinde anlarım.

59. BÖLÜM

Maya

Ağustos 2023

Bir saat sonra yatağın kenarında oturmuş, dün gece tam olarak ne olduğunu anlamaya, parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum.

Bir sesle irkiliyorum. Başımı kaldırdığımda Nate'in, elinde bir kese kâğıdı ve kahveyle kapıda durduğunu görüyorum. Aniden ortaya çıkışıyla kollarım karıncalanıyor. *Kapıyı açtığını nasıl duymadım?*

"Nate," diye içimi çekiyorum. "Konuşmamız gerek."

"Ha?" Nate'in sesi yüksek. Dalgın görünüyor. Telefonuna dokunarak müziği susturuyor ve kulaklığını çıkarıyor.

"Dün gece... Bir kâbus olabileceğini düşündüm ama birinin çılgılık attığını duyduğuma eminim. Kai da duydu."

"Ne oldu?" Nate kulaklığını kutusuna koyup telefonuyla uğraşmaya başlıyor. Çenem hayal kırıklığıyla kasılıyor.

"Nate." Kolunu tutuyorum. "Sanırım birileri yaralanmış olabilir."

Yatakta yanıma oturup ses tonunu yumuşatıyor. "Ne yapmanı istiyorsun? Polisi mi arayayım?"

Sesimdeki şüpheyi gizleyemeden, "Dün gece neredeydin?" diye soruyorum. Sonraki kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan dökülüyor. "Nate, gitmiştin ve o çılgılık... Çok kötüydü. Sanki biri yaralanmış gibi. Sen olmandan korktum. Seni aramak için ormana gittim. Ama orada değildin. Sonra birini gör-

düğümü sandım. Matthew... Lila..." Ciğerlerim acıyor, başım korkunç bir ağrıyla zonkluyor.

"Hey, yavaş ol. *Lila'yı gördüm* de ne demek?" Nate yüzümü inceliyor. *Artık beni ciddiye alıyor*, diye düşünüyorum kısa bir süre. Ama sonra gördüğüm şey için değil, akıl sağlığım için endişelendiğini anlıyorum.

Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum. Söylemeden önce kafamda mantıklı gelmişti ama şimdi kulağa ne kadar imkânsız geldiğini fark ediyorum. "Bilmiyorum, sadece... Dün gece o kadar tuhaf bir sis içinde, sanki onu kontrol edemiyorum."

"Bir şey aldın mı?" diye soruyor.

Ah, Kai'ın *uykuya dalmama yardımcı olması için bana verdiği* hap, Ambien, tabii ya. Resepsiyonda içtiğim tüm alkolle birleşince halüsinasyon görmeme sebep olmasma şaşmamalı. Utanç yanaklarıma hücum ediyor.

"Uydurmuyorum," diyorum yumuşak bir sesle. Aklımı mı kaçıyorum? Gerçekten aklımı mı kaçıyorum?

Kapıya sertçe vurulmasıyla irkiliyorum.

* * *

Daisy odaya fırtına gibi dalıp *Matthew* ve *dün gece* hakkında bir şeyler mırıldanıyor ama o kadar hızlı ve telaşlı konuşuyor ki hiçbir anlam ifade etmiyor.

"Ne oldu? Sen iyi misin? Kızlar iyi mi?" diyorum göğsüm sıkışarak.

Daisy korkunç bir şey görmüş birinin bakışlarıyla bana dönüyor. Nefes nefese, "Matthew..." diyor. "Öldü."

Ne dediğini anlamam biraz zaman alıyor. *Matthew öldü mü?* Başını sallayıp bakışlarını kaçırın Nate'e bakıyorum. Anlayamıyorum. Bu iyi bir şey mi? Daha dün bunu deli gibi istemiştim, hatta kendimi yaparken hayal etmiştim. Bu yüzden mutlu hissetmeliydim ya da en azından rahatlamış... Bu artık her şeyin bittiği anlamına gelmeli.

Ama yine de...

“Polis mi geldi? Bir şey mi oldu?”

Daisy başım iki yana sallıyor. “Kızları kontrol etmek için ayrıldığımda hâlâ buradaydı.” Sesi çatallaşıyor. “Cesedini bu sabah bulmuşlar. Bıçaklanmış.”

* * *

Ondan sonraki her şey bulanık. Kafam, parazit gibi durmaksızın uğuldayan bir gürültüyle ve sonu gelmeyen, birbirini kovalayan sorularla dopdolu. Matthew’u kim öldürdü? Peki, neden şimdi? Neden polis onu tutuklamadan hemen önce? Bunu yapan biraz daha bekleseydi ya. Artık sorun olmaktan çıkacaktı.

Daisy olanları anlattıktan sonra yemek yiyemedim ama şimdi öğlen ve açlıktan ölüyorum. Bu yüzden yiyecek bir şeyler bulmak için ana eve doğru yöneliyorum. Tüm bu kargaşanın ardından, Dani’nin bir süre daha bakıcıyla kalmasının ve bu ortamdan uzak durmasının daha iyi olacağına karar veriyoruz. Bunların hiçbirini duymasını istemiyorum.

Elim o kadar çok titriyor ki mutfakta kendime bir bardak su koymakta bile zorlanıyorum. Soğuk suyu dudaklarıma götürüp bir dikişte içiyorum. Omzuma dokunan bir elle irkilince, bardak elimden kayıp yere düşüyor. Parçaları toplamak için eğiliyorum. “Aman Tanrım, çok üzgünüm.”

“Merak etme.” Bana yardım ederken Margaret’in yüzünde tuhaf bir ifade var. “Sanırım Matthew’a olanları duydu.”

Başımı sallıyorum.

“Şey...” diyor. “Üzgün olduğumu söyleyemem. Hak etti.” Lavaboya doğru yürüyüp bulaşıkları yıkamaya başlıyor. Bir tabağı kurulayıp dolaba geri koyuyor.

Boğazım aniden kuruyor, bu yüzden Margaret mutfakta oradan oraya koştururken kendime bir bardak daha su dolduruyorum. Tezgâhı bir bezle siliyor ve ortanca dolu bir vazanın yanındaki *Architectural Digest* dergilerini düzeltiyor.

“Dedektifler birazdan burada olacak,” diyor Margaret. “Sen iyi misin?” Bir bıçağı kurulayıp bıçaklığa geri koyuyor.

Bütün bıçaklar orada.

Gözlerimi kırpttırıyorum. Bakışlarını bana dikerek, "Bizden ne beklediklerini bilmiyorum," diye devam ediyor. Keskin yeşil gözleri soluk teninde iyice dikkat çekiyor. "Sonuçta hiçbir şey bilmiyoruz, değil mi?"

* * *

Havuz evine döndüğümde, Nate'in gittiğini fark ediyorum. Komodinin üzerinde el yazısıyla yazılmış bir not buluyorum: *Dani'yi almaya gittim. Kızımızı neden buraya, bir adamın öldürüldüğü yere getirmek istesin ki?*

Sessizlikten rahatsız olunca televizyonu açıyorum, karşıma yerel haberleri sunan bir spiker çıkıyor. "Pazartesi günü Connecticut, Greenwich'te, Bedford Yolu kenarında, bölgenin bir sakini tarafından kırk beş yaşında bir erkek cesedi bulundu." Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Adli tıp uzmanı, ölüm nedeninin birden fazla bıçak yarası olduğunu açıkladı. Dava soruşturma altında."

Birden fazla bıçak yarası mı? Bedford Yolu'nun kenarı... Bu St. Clairların hemen köşesinde. Ağzıma metalik bir tat doluyor, aniden başım o kadar çok dönüyor ki ayakta durmak için şifonyiere tutunmak zorunda kalıyorum.

Televizyonu kapatıp yatağa gömülüyorum.

Dün gece ne oldu? Uyandığımda Nate neredeydi? Kocam tepki gösteren biri olabilir ama asla birini öldürmez. *Kızıma bir daha yaklaşırsa onu öldürürüm.* Hayır. Bunu kastetmemişti. İnsanlar öfkeliyken her zaman kastetmedikleri şeyleri söylerler. *Ayrıca istemedikleri şeyleri de yaparlar.*

Derin bir nefes alıp kıyafetlerimizi toplamaya başlıyorum. Nate'in kazağını katlarken duraksıyorum. Daisy bize Matthew'un öldürüldüğünü söylediğinde Nate'in tepkisi, haberi ilk kez duyan birinin tepkisi değildi. Zaten bunu bilen birinin bakışı vardı gözlerinde.

Pencerenin dışında, ana evden iki kişinin bana doğru geldiğini görüyorum: Dedektif Gary ve Dedektif Simmons.

60. BÖLÜM

Naomi

24 Mayıs 2023 Çarşamba, ölümünden iki gün önce

Kampüse doğru koşarken sağanak yağmur yağıyor. Marta'nın elinde bir şey var. Sızdırılan e-postalar, DuPont'un tuhaf tepkisi, sonrasında Marta'ya yapılan ödemeler... Her şey birbirine bağlı. Ve dahil olan herkes hapse girebilir.

Aynı zamanda, aklımda birçok soru var. Marta'nın elinde tam olarak ne var? DuPont bunun varlığından haberdar olsaydı, Marta'ya onu yok ettirmez miydi? Eğer Marta ona sadıksa neden bunca yıldır saklıyordu?

Marta her zaman Sterling'in köşelerinde sessizce çalışan, süpürüp toz alırken kaşlarını çatan biriydi. Yani kimin tarafında olduğunu anlamak imkânsızdı.

* * *

Yağmurdan kurtulup Profesör Williams'ın ofisinin bulunduğu McCosh Hall'a giriyorum. Kapısını çalıyorum. Birkaç saniye sonra kapı aralanıyor, loş ışıklı alandan bana bakıyor. "Naomi... Seni beklemiyordum."

"Senden bir ricam var," diyorum ona. "Bir dakikan var mı?" Masasının karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Lila Jones adında biriyle ilgili." Amy, aylar önce Profesör Williams'ın Lila'yı tanıdığını söylemişti ama benim dikkatim başka şeylerle meşgul olduğundan ona gidememiştim. Şimdi yardıma ihtiyacım var ve güvenilebileceğimi bildiğim tek kişi o.

Yüzünün endişeli bir ifadeye bürünmesini izliyorum. "Bunu kime sorduğuna dikkat et."

"Bunun böyle devam etmesine izin veremeyiz. Şimdi bir şeyler yapmazsak asla bitmeyecek. Tekrar olabilir."

Ona Marta'yla konuşma planımızdan bahsediyorum, korktuğunu anlasam da bize yardım etmeye istekli.

Çıkarken beni durduruyor. Dirseğimi sıkıca kavırıyor. "Naomi. Lütfen dikkatli ol."

* * *

McCosh Hall'dan çıktığımda yağmur daha da şiddetlenmiş. Şemsiyemi açıp kaygan kaldırıma adım atıyorum. Yurduma giden yolu yarıladığımda göz ucuyla bir hareket yakalıyorum. Koyu renk paltolu biri binanın arkasına saklanıp gözden kayboluyor.

Tedirgin bir şekilde daha hızlı yürüyorum.

Islak çimenlerin üzerinden geçerken arkamdaki sert ayak seslerini duyuyorum, yağmurda zar zor duyuluyor. Panik tüm bedenimi sarıyor.

Daha hızlı yürüyorum. Ayak sesleri daha da yükseliyor, yaklaşıyor ve sonunda tam arkama geliyor.

Tepki vermeye hazırlanarak arkamı dönüyorum. Ama kimse yok.

61. BÖLÜM

Maya

Ağustos 2023

Gary, kapının dışından, "Bayan Banks, içeri girebilir miyiz?" diyor.

"Tabii ki." Kapıyı açıyorum. "Dağınıklık için özür dilerim, eşyalarımı topluyordum." Avuçlarım terden sıırılsıklam.

Simmons, üzerinde elbisemin ve Nate'in takım elbisesinin olduğu, yanımdaki sandalyeye bakıyor.

"Size birkaç soru sormak istiyoruz," diyor Gary.

Simmons gözleri kıyafetlerimizde, eski kahve fincanlarımızda, bavullarımızda gezinerek odada volta atıyor ve önümde duruyor. Vücudum kaskatı kesiliyor. "Bayan Banks," diyor. "Dün neler yaptığınızı bize anlatabilir misiniz?"

Ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Kai'in düğünü için buradaydım. Margaret St. Clair birkaç yakın arkadaşını burada kalmaya davet etti." O, söylediklerimi yazarken duraksıyorum. "Kocam Nate ve ben saat on civarında odaya geri döndük."

"Bir tartışma olduğunu duyduk."

"Nate başlatmadı."

"Tamam." Kapının yanında kollarını kavuşturmuş duran Gary'ye bir bakış atıyor. "Sonra ne oldu?" diye soruyor.

Şey... Sanırım uyudum. Sonra da uyuyamadım.

"Yatağa gittik ve..." Yutkunuyorum. "Ertesi sabah arkadaşım Daisy geldi ve bize onun..." Öldürüldüğünü söyleyemiyorum. "Olanları ilk o zaman duydum."

“Hangi saatler arasında uyuyordunuz?”

Sırtımdan aşağı bir ter damlası süzülüyor. Nate’in kayıp olduğunu söylemeden çığlıktan nasıl bahsedebilirim?

“Bayan Banks?”

“Özür dilerim, şey...” Ağzım kuruyor. “Sanırım, bir ila yedi arası. Öyle bir şey. Bir ara bir ses beni uyandırdı. Ama tekrar uykuya daldım.”

“Ne tür bir ses?”

Başımı eğiyorum. “Bilmiyorum.”

Dedektif Gary gözlerini kısıyor. “Kocanız yanınızda mıydı?”

Donup kalıyorum. Nate neredeydi?

Matthew’u arıyordu, diye cevap veriyor içimden bir ses.

Hayır. Nate bunu yapmaz. Onu idare etmeliyim. O da benim için aynısını yapardı.

Gary’nin gözlerine bakarak, “Evet,” diye cevaplıyorum.

Gary bakışlarını kaçırmıyor. “Bay DuPont’un cesedi, St. Clair-ların arazisinin kenarında bulundu. Ona saldıran kişinin dün gece burada kaldığını düşünüyoruz.”

Gözlerim kapının yanındaki çamura bulanmış ayakkabılarıma takılıyor. Ormanda bir şeyler olmuş. Dedektif Gary’nin gözleri beni takip edince bakışlarımı kaçıyorum ama yeterince hızlı değil.

Oda aniden çok sıcak oluyor. “Kapıyı açmamın bir sakıncası var mı?”

Başımı sallayınca, kapıyı açıp biraz hava alıyorum. Orada öylece durup vücudumla ayakkabılarımı kapatmaya çalışıyorum.

Gary odaya son bir bakış atarak, “Başka bir şey hatırlarsanız...” diyor. “Aramaktan çekinmeyin.”

Simmons onun peşinden çıkmak için kapıya yöneliyor. Tam her şeyin bittiğini düşündüğüm sırada durup ayakkabılarıma bakıyor. “Bunları alabilir miyiz?”

* * *

Dedektif Simmons ve Dedektif Gary çimenliğin üzerinden ana

eve doğru giderken ben mideme oturan bir korkuyla kapıda öylece kalakalıyorum. Nate ve Dani'nin geldiği anda onlar da arka merdivenlere ulaşıyor.

Nate, Dani'yi yere bırakıp, havuz evini işaret ederek dedektiflere bir şeyler söylüyor.

Dur! Oraya koşup hikâyemi doğrulamasını söylemek istiyorum ama çok geç.

* * *

Dedektifler ana evde Nate'le konuşurken Daisy kızlarla havuz evine geliyor.

Onu gördüğüm anda Dani'yi kollarıma alıyorum. Neyse ki iyi görünüyor. "İyi misin?"

Sıkıca tuttuğum kollarımın arasında kıvranarak başını sallıyor. "Sen iyi misin, anne?"

Olabildiğince inandırıcı olmaya çalışarak, "Elbette iyiyim," diyorum ve gülümsemek için kendimi zorluyorum.

Dani'nin temiz bir tişört giymesine yardım ederken Daisy'ye dedektiflerle olan görüşmesini soruyorum. "Scott'ın nerede olduğunu sordular mı?"

"Hayır. Neden?" Daisy kaşlarını çatarak şaşkın bir şekilde bakıyor.

Dani köşeye, bavullarımıza doğru koşuyor.

"Sence bunu yapan kişi buradan mı?"

"Dedektif bunu ima ediyor gibiydi."

"Bu korkunç." Daisy telefonunu kontrol ediyor. "Marta açmıyor," diyor. "Ben onun evine gidiyorum."

Göğsüm uyarı verircesine sıkışıyor. "Emin misin?" Odanın köşesinde Dani, Nate'in bavulunun kilidiyle oynuyor. "Dani, tatlım, bırak onu."

"Bir şey izlemek istiyorum." Nate'in *iPad*'inin orada olduğunu bildiği için ön cep fermuarını çekiyor.

"Bize bir dakika verebilir misin?"

"Hayır."

İç çekerek Nate'in bavuluna gidiyorum. Şifreyi giriyorum: 0925! Evlilik yıldönümümüz. Açılmıyor.

"Bu garip." Kildi sallayarak tekrar deniyorum. Sıkışmış. Şifreyi değiştirmiş.

"Ne?" diye soruyor Daisy.

Şaşkınlıkla bakarak, "Yok bir şey," diye cevap veriyorum. Şifreyi neden değiştirsin ki?

Tam o sırada bavulunun ana fermuarına bir şeyin takıldığını fark ediyorum: Nate'in koşu tişörtü. İnce, ter emen kumaş hâlâ terden nemli. Tişörtü kurtarmaya çalışırken kolunda kurumuş kan renginde paslı, koyu kahverengi bir leke görüyorum.

Elimle ağzımı kapatıyorum.

Artık telefonuyla ilgilenmeyen Daisy başını kaldırıp bana bakıyor. "Bu ne?"

Kumaşı tekrar olduğu yerde bırakıyorum. "Nate'in kirli koşu tişörtü. Önemli bir şey değil."

Telefonum sessizliğin içinde titreyince irkiliyorum. Ana bina-dan biri arıyor.

Ellerim o kadar çok titriyor ki telefonu zar zor tutabiliyorum. "Alo?"

"Maya, ben Margaret. Dedektifler seninle tekrar konuşmak istiyor." Sesini alçaltıp, "Ve bence bu sefer yanında bir avukat olsa iyi olur," diyor.

62. BÖLÜM

Naomi

25 Mayıs 2023 Perşembe, ölümünden bir gün önce

Bu iş nasıl bu kadar ters gitti? Çimlerde geçirdiğim paranoya nöbeti beni çıldırttı. Stres gerçekten beni etkiliyor. Odamda bavulumu hazırlarken kalbim küt küt atıyor, içine sadece ihtiyacım olanları koyuyorum. Ben, amcasının şehirdeki evinde kalmamı teklif etti.

Marta'nın sözünü tutacağından çok emindim ama sonunda korkmuş olmalı.

Bavulumu kapadıktan sonra avuçlarımı gözlerime bastırıyorum. Bunu yapabilirim. Tek yapmam gereken o trene binmek.

Tam çıkmak üzereyken telefonumun sesiyle yerimden sıçıyorum. Ekrana bakıyorum: Liam. Geçen hafta sarhoş bir şekilde kapımda belirlediğinden beri konuşmadık. Görmezden gelmeliyim. Yapmam gereken bu.

Başparmağım ekrana dokunuyor. Midem bulanıyor, vücudumdaki her hücre öfkeyle geriliyor.

"Naomi?" Sesi tuhaf. "Neredesin?"

Dişlerimi sıkıyorum. "Neden? Matthew mu bilmek istiyor?"

Liam cevap vermiyor. Odasında volta atarken çenesinin seğirdiğini tahmin ediyorum. "Beni dinle. Yapmana ihtiyacım olan..."

"Yapma şunu."

"Neredesin? Evde misin?"

"Gidiyorum. Hoşça kal, Liam."

"Bekle." Sesi telaşlı. Merdivenlerden aşağı koştuğunu ve bir kapıyı açtığını duyuyorum. "Beni dinle, dikkatli olmalısın. Her şeyi biliyorlar. Senin için geliyorlar." Nefes nefese. Koşuyor. "Olduğun yerde kal. Bir dakikaya oradayım."

Onun sesindeki korku kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Sonra panik yerini öfkeye bırakıyor. "Sakın yaklaşma bana."

"Naomi..."

"Benden bu kadar!" Telefonu kapatıyorum. Yaşlar birikince gözlerimi yumuyorum. Ona her konuda güvenmişim ve o bana yalan söylemişti. İçimdeki acı yine kabardı, kalbimi yaktı, omuzlarıma yayıldı. Bana *âşık olduğunu* söylemişti ve bu da bir yalandı.

Senin için geliyorlar.

Burada güvende değilim. Gitmem gerek. Hemen.

Ön kapıya doğru koşarken bir sesle irkiliyorum.

"İyi misin?" Zee, yatarken giydiği tişörtüyle koridorda duruyor. Yatmak için saçlarını sarmış. "Biraz sert bir konuşma gibi geldi."

Gözyaşlarımla boğuşarak başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Birkaç gece şehirde kalacağım. Benimle gelebilirsin."

Başını iki yana sallıyor. "Benim için endişelenme. Trey geliyor."

"Tamam. Güzel." Başımı sallıyorum. "Cumartesi döneceğim. Amy nerede?"

"Arkadaşlarıyla," diyor Zee. "Marta'yı aramaya devam edeceğim."

Tam kapıdan çıkmak üzereyken, beni durdurup, "Hey," diyor. Döndüğümde endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Dikkatli ol, tamam mı?"

* * *

Tren çılgın atarak istasyondan çıkıyor. Şehre doğru hızla ilerlerken yanımdan geçen fabrikalara ve eski binalara boş boş bakıyorum. Düşüncelerimle ilk kez baş başayım ve kafamın içinde

vızıldayıp duruyorlar. Neden koşuyorum? Gerçekle yüzleşmek zorunda kalmamak için mi?

Matthew ve arkadaşları yalan söylüyor, çalışıyor, aldatıyor ve bunların ortaya çıkmaması için her şeyi yapıyorlar. Bu kadar açık.

* * *

Gözlerimi kapatıp başımı koltuğun arkasına yaslıyor, trenin hareketine odaklanıyorum. Göğsüm o kadar sıkışıyor ki bayılacakmış gibi hissediyorum. *Odaklan. Seçenekleri düşün.*

Times'a gidip bizi ciddiye almalarını sağlayabiliriz. Cinayeti henüz kanıtlayamasak bile en azından Greystone'u ifşa etmelerini sağlayabiliriz. Bu, Marta'yı yardım etmeye ikna etmek için bize daha fazla zaman kazandırabilir. Maya'ya gidip bana gerçeği söylemesini sağlayabilirim ama Kai'ın bana anlattıklarından sonra olmaz. Ablamın hapse girmesine neden olabileceğini bile bile olmaz.

Birkaç dakika sonra birinin enseme baktığı gibi rahatsız edici bir hisse kapılıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Camda yansıması var, işte orada, tam arkamda duruyor.

Hayatım için savaşmaya hazır bir şekilde hızla arkamı dönüyorum. Ama koridordaki adam Matthew DuPont değil. Adam deliymişim gibi bana bakıp koridorda yürümeye devam ediyor. Sanki onu takip edip, cüzdanını çalacakmışım gibi omzunun üzerinden geriye bakıp duruyor. Ha. Koridora bakıyorum, aşağı dönük yüzlerde DuPont'u arıyorum ama orada değil.

63. BÖLÜM

Maya

Ağustos 2023

Dani'yi, kızları evden çıkaran Daisy'nin bakıcısına bırakıyorum. Mutfığa girdiğimde Margaret koşarak gelip ellerimi tutuyor. Margaret'in her zamanki şık, siyah küt saç dağınık, yüzünde pek de kontrol edemediği bir panik ifadesi var.

"Avukatımı arayacağım. Unutma, hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz." Alnımdan soğuk bir ter boşanıyor.

Dedektif Gary odaya giriyor. Gülümseyerek, "Tekrar merhaba, Bayan Banks," diyor. "Biraz konuşabilir miyiz?"

* * *

Üst kattaki çalışma odasının panjurlarından keskin bir ışık sızıyor. Kırmızı deri koltuğu görünce, Matthew'la tartışırken Sara Vail'in elinin onu nasıl kavradığını hatırlıyorum. Koltuklardan birine oturan Dedektif Gary karşısma oturmam için işaret ediyor.

"Bayan Banks, dün gece gerçekten neler olduğunu anlatmanız için size bir şans vermek istiyorum."

"Ne demek istiyorsunuz?" Ellerim kucağında kıvrık. Başımı kaldırdığımda Gary ilgiyle beni izliyor.

Simmons elinde plastik bir poşetle içeri girerek poşeti Gary'ye uzatıyor.

Gary bana dönüyor. "Matthew DuPont'u kız kardeşinizi öldürmekle suçladınız," diyor poşeti görüş alanımdan uzak tutarak. "Yanılıyorsam düzeltin ama görünüşe göre onu öldürmek için birçok sebebiniz var."

Boğazımda düğümlenen yumruyu yutmaya çalışıyorum.
Doğru.

Gary görebilmem için delil poşetini kaldırıyor: Eski telefonum. "Cep telefonunuzu onun evinde, ayak izlerinizi de suç mahallinde bulduk."

Suç mahallinde mi? Kalbim önce duruyor, daha sonra hızla çarpıyor. *Ama nasıl olur bu?*

"Bayan Banks, Matthew DuPont cinayetine karıştınız mı?"

Kalbimin atışım şakaklarımda hissedebiliyorum. "Hayır!" diyorum ısrarla. "Telefonumu bana saldırdığı gece kaybettim. Raylara düşürdüğümü sandım ama belki de benden alan o. Ama..." Nefes almak için kendimi zorluyorum. "Tamam, evet, dün gece arazinin kenarındaydım. Gürültü beni uyandırdıktan sonra etrafa bakmaya gittim."

Gary bunu yazarken, "Etrafa bakmaya gittiniz, öyle mi?" diye tekrarlıyor.

"Hiçbir şey görmedim." *Lila Jones'un hayaleti dışında.* Bu düşünceyi susturuyorum. *Odaklan.* "Bu yüzden yatağa geri döndüm." Kendimi de en az onun kadar ikna etmeye çalışarak başımı sertçe sallıyorum. Ama beynime hücum eden anıları bir kenara itmek imkânsız: Dalların arasından koşmak, Lila, kan, çok fazla kan... Ellerimi sıkıca kucığımda kenetliyorum.

"Şunu netleştireyim." Gary öne eğiliyor. "Matthew DuPont öldürüldüğünde ormandaydınız, *tam da* cesedi bulduğumuz *yerdeydiniz* ve hiçbir şey görmediniz, öyle mi?"

"Doğru." Yutkunuyorum. "Karanlıktı. Uyku hapi almış ve içki içmiştim, bu yüzden kendimde değildim." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum.

"Anlıyorum." Gary, Simmons'a, daha sonra bana bakıyor. "Bayan Banks, sizin için bazı şeyleri açıkça ortaya koyayım. Aylardır kız kardeşinizin ölümüyle ilgili olarak polisin Matthew DuPont'u soruşturmasını sağlamaya çalışıyorsunuz. Öyle ki bir noktadan sonra DuPont şikâyetinde bulunmak zorunda kalıyor. Ayrıca Sara Vail'ı Union Meydanı'ndan Park Caddesi'ne kadar

takip ettiğinize dair güvenlik kamerası görüntüleri var. Onu 28. Cadde istasyonuna kadar takip ediyor, yakalayıp trene binmesini engellemeye çalışıyorsunuz. Üstelik tüm bunları onu defalarca arayıp asistanından yerini öğrendikten sonra yapmışsınız. Kocanız dün gece, onlarca tanıgın gözü önünde Bay DuPont'la tartışmış. Şimdi de dün gece nerede olduğunuz konusunda bize yalan söylediğinizi keşfettik. Bunun nasıl görüldüğünü görmelisiniz." *Kahretsin, kahretsin, kahretsin!*

"Hayır." Başımı yavaşça sallıyorum. "Böyle söylemek, durumu olduğundan daha kötü gösteriyor."

"Üstelik..." diyor Gary, yüzünde tuhaf bir ifadeyle. "Kocanız dün gece evden ayrılırken görüntülenmiş. Mavi bir Ford Explorer mı kullanıyor?" Midem bulanıyor. Gary devam ediyor. "Bir komşu, Bay DuPont'un cesedinin bulunduğu yerin yakınında, Bedford Yolu üzerinde, şüpheli görünümlü kapüşonlu bir adamın park ettiğini görüp polisi aramış." *Yani kocam, sırf kapüşonlu siyah bir adam olarak arabasında oturduğu için polis aranmış?*

"Kabul etmelisiniz ki Bayan Banks, bu durum ikiniz için de hiç iyi görünmüyor."

Bayılacak gibi hissetmeme rağmen son bir cümle kurmayı başarıp, "Bir avukatla görüşmek istiyorum," diyorum.

Dedektif Gary not defterini hızla kapatıyor. "Tabii, buyurun."

* * *

Havuz evinden Daisy'yi arıyorum. Çalışıyor, çalışıyor. Marta'yı bulmaya gittiğini biliyorum ama onu zamanında yakalayabileceğimi umuyorum.

Lütfen, Daisy... Lütfen aç şunu. Nate hakkında biriyle konuşmam gerek. Matthew'u o öldürdüyse ne yapacağımı bilmiyorum.

Daisy sonunda cevap veriyor:

"Maya? Ne oldu? Özür dilerim, araba kullanıyordum. Marta'nın evine yeni geldim."

Sesini duyunca içime bir rahatlama geliyor. "Dün gece hakkında..."

Uzun bir sessizlik. "Ne olmuş dün geceye?"

Sakin kalmaya çalışarak titrek bir nefes alıyorum. Kendime hatırlatıyorum. Yapıp yapmadığını bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Sesimi alçaltıyorum. "Sabah beş civarı uyandığımda Nate orada değildi."

"Ne demek *orada değildi*?"

"Yatakta değildi."

"Peki, neredeydi?" diye soruyor ve ben cevap vermeyince, anlayıp sesini kısıyor. "Ne? Maya, sence ne yapıyordu?" Sesi titriyor.

Görüntüler gözümün önünde belirirken boğazımdaki düğümü güçlükle yutuyorum. Nate'in elinde bir bıçak, Matthew kanlar içinde... Rüya olmadığını biliyordum.

Ama Matthew neden hâlâ buradaydı ki?

"Bilmiyorum. Ama ikisi düğünde tartıştı. Nate'i hiç böyle görmemiştim. Sence o..." Söylemeye cesaret edemiyorum. "Sence o... Olabilir mi?"

"Hayır, Maya. Nate asla böyle bir şey yapmaz."

"Dışarıda birini gördüm. Ambien yüzünden olduğunu sandım ama ya öyle değilse? Aman Tanrım, ya Nate yaptıysa? Ya..." Ama arkamda birinin odaya girdiğini duyunca duruyorum.

Yavaşça dönerken Daisy hâlâ konuşuyor ve orada, üç metre ötemde Nate duruyor.

* * *

Yavaşça telefonu kapatıp Nate'in yaklaşmasını izliyorum. Kalbim yavaş ve anormal bir ritimle atıyor. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum.

Telefonu işaret ediyorum. "Daisy'ydi." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum ama aklıma gelen ilk şey bu. En azından onun olduğunu, güvenebileceğimiz biri olduğunu bilirse üzülmez diye düşünüyorum.

"Polise ne söyledin?" Nate bana doğru bakıyor ama gözlerinin içine değil.

Karnımın korkuyla kasıldığını hissediyorum. Bana bunu neden soruyor? Dedektiflere ne söylediğimin ne önemi var? Dedektif Gary'yle konuşmamı hatırlıyorum, Nate için nasıl *yalan söylediğimi*. Yanımda olmadığı hâlde nasıl yanımda olduğunu söylediğimi.

"Nate." Sesim titriyor ama güçlü olmak için kendimi zorluyorum. "Gerçekten neredeydin?"

Birinci evlilik yıldönümümüzde, Harlem'deki bir şarap barında birbirimize verdiğimiz sözü düşünüyorum. Nate, ellerimi ellerinin arasına alırken *sana asla yalan söylemeyeceğim*, demişti. Birlikte her şeyin üstesinden geleceğimize söz vermiştik. Ne olursa olsun, bir yolunu bulacaktık.

Ve şimdi Nate'e inanmak istiyorum, elbette istiyorum ama nasıl inanabilirim ki?

"Nerede olduğumu sanıyorsun?" diye soruyor Nate. Yavaşça yaklaşırken sesi tuhaf bir şekilde sakın.

Bedford Yolu yakınlarındaki ormanda.

Duvara yapışana kadar geri çekiliyorum, kalbim hızla çarpıyor, kan kulaklarımda uğulduyor. "Ben... Bilmiyorum."

"Sana söylemiştim. Koşuya çıkmıştım." Şimdi daha yakına gelince gözünün altındaki morluğun mora döndüğünü ve yanığında yeni gibi görünen bir sıyrık olduğunu fark ediyorum.

"Neden bana gerçeği söylemiyorsun?" diye fısıldıyorum. Kıpırdamıyorum. Ellerim iki yanıma yapışıyor. "Sen... Sen bana yalan söyledin, Nate. Koşuya çıktığını söyledin. Ama bu doğru değil, değil mi? Polisin elinde, buradan arabayla çıkarken kaydedilen güvenlik kamerası görüntüleri var." *Bana yanıldığımı söyle.*

Çene kasları oynuyor. "Tamam," diyor yavaşça. Yalanı yakalandığı için yüzü değişiyor. "Arabayla gezintiye çıktım."

"İçiyordun." Nate bakışlarını kaçırıyor. Ellerini iki yanında yumruk yapıyor. "Bu sabah sana sorduğumda neden bana söylemedin?"

Cevap vermiyor.

Boynumdan yukarı yükselen sıcaklık yanaklarımı yakıyor.

Şimdi öfkelenme sırası bende. "Seni korumak zorundaydım, biliyorsun, değil mi? Dedektiflere yanımda olduğunu söyledim ama seni evden kapüşonlu eşofmanınla çıkarken gördüler ve şimdi yalanımı yakaladıkları için Matthew'u ikimizden birinin öldürdüğünü düşünüyorlar!"

Nate bana bakıyor. "Yalan söylemek zorunda değildin."

"Evet, zorundaydım, Nate. Sen benim kocamsın. Bu işte birlikteyiz." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bir tepki vermiyor.

"Nereye gittin?"

Nate cevap vermeyi reddederek arkasını dönüyor.

"Nate, bana bak." Şimdi yalvarıyorum ama umurumda değil. Bir açıklamaya ihtiyacım var. Herhangi bir açıklamaya.

Ama... Bana söylemediği bir şey olduğunu hissedebiliyorum. "Bavulunun kilidini neden değiştirdin?"

"Eskisini kaybettim."

"Peki, ya gömleğindeki kan?"

"Kan mı?" Nate zoraki bir kahkaha atıyor ama yüz ifadesi sertleşiyor. "Maya, benim yaptığımdan bu kadar eminsen neden bana soruyorsun? Git, dedektif arkadaşımı çağır." Sözleri karşısında irkiliyorum.

"Nate..."

"Hadi." Kapıyı hızla açıp duvara çarpıyor. Sıçnıyorum. "Hadi. Gitmek mi istiyorsun? Git."

Oda sallanıyor. Sabit durmak için elimi duvara koyuyorum, derin bir nefes alırken kafamın içindeki ses giderek yükseliyor.

Nate alçak sesle küfredip bavulunu kapatıyor.

"Bekle..."

Arkasını dönmüyor. "Düşünmem gerek." Kapının önünde durup dönüyor ama gözlerime bakmıyor. "AJ'yi arayıp beni almasını isteyeceğim. Dani'yi de yanıma alacağım." Anahtarları yatağa fırlatıyor. "Arabayı eve sen götür."

* * *

Nate gittikten sonra sanki bir saat gibi gelen bir süre boyunca

olduğum yerde donup kalıyorum. Daha önce hiç böyle kavga etmemiştik.

Gözyaşlarımla mücadele ederek, yatağa çöküp yüzümü ellerimin arasına alıyorum, tamamen bitkin hâldeyim. Sanki ters bir akıntıda çırpınıyormuşum, zar zor su üstünde kalabiliyormuşum gibi. Başımda sürekli yüksek bir ses, boğazımda bir türlü geçmeyen bir düğüm var. Nate, Matthew'u öldürmüş müydü? Ve eğer öldürmüşse *o zaman* ne olacaktı? Ne yapmam gerekiyordu? Gerçeği öğrenmeyi her ne kadar istesem de bunun ne yararı olacaktı? Çünkü eğer gerçekten kocam bir adamı öldürdüyse -o adam kız kardeşimi öldürmüş olsa bile- o zaman tüm dünyam başıma yıkılırdı.

Çok sıcak. Nefes alamıyorum. *Buradan çıkmam gerek.*

64. BÖLÜM

Naomi

25 Mayıs 2023 Perşembe, ölümünden bir gece önce

Şehre vardığımda yağmur durmuştu. Ben, beni istasyonda karşılayıp amcasının evine, West Village'daki modern bir çatı katına götürüyor. Beton ve camdan yapılmış, sade ve boş bir yer. Bir duvarında Rothko tablosu, girişinde ise güvenlik kamerası var. Ben'in bitki ve müzik dolu yurt odasından çok uzakta.

Titrediğimi fark edip kaşlarını çatıyor. "Üşüyor musun? Kaloriferi açabilirim."

"İyiyim." Kollarımı kendime sarıp titrememi durdurmaya çalışıyorum. Ben, amcasının odasına girip bir eşofman üstüyle geri dönüyor, o sırada ben de bavulumla boğuşuyorum.

"Bırak da ben halledeyim." Eşofman üstünü bana uzatıp bavulumu alıyor. "Burada uyuyabilirsin." Misafir odasını işaret ediyor. "Ben amcamın odasında kalacağım."

Ben, mutfakta benim için bir bardağa su dolduruyor. Buzdolabını açtığında, bir kavanoz kimçi, çeşniler ve birkaç şişe *Sapporo** dışında boş olduğunu fark ediyorum.

"Teşekkürler," diyorum bardağı alırken. "Bunun için." Etrafı işaret ediyorum. "Burada kalmama izin vermeniz benim için çok şey ifade ediyor." Ben kaloriferi açtığı için şimdi içerisi daha sıcak. Bu alanda çok rahat görünüyor. Ben'in kafamdaki görüntüsüyle lise yıllarını bu soğuk evde geçiren Ben'i hâlâ birleştiremiyorum.

* Japonya merkezli bir bira markası. -yhn

"İstedğin kadar kal. Singapur'a dönmek zorunda olmasam ben de seninle kalırdım." Yüzü asılıyor. Tereddüt ediyor. "Babam bir felç daha geçirdi ve annemin tek başına başa çıkması zor. Mezuniyete bile kalmıyorum."

Ona bakıyorum. "Çok üzgünüm."

Sessizliğe gömülüyoruz, bakışlarımızı kaçırıyoruz, birimizin bir şey söylemesini bekliyoruz. Ben'le burada yalnızken daha önce yaşadıklarımızın heyecanını hissediyorum. Ekim ayında ona ilk âşık olmaya başladığım zamanki o heyecam. Ne yaptığımızı, beni affedip affetmeyeceğini bilmiyorum ama kendimi merak ederken buluyorum.

Kanepeye doğru yürürken, "Oturabilir miyim?" diye soruyorum.

"Ah, evet, buyur. Pek rahat olmadığını biliyorum ama kendini evindeymiş gibi hisset."

Koltuğa oturup, Marta'nın cevap verip vermediğini görmek için telefonumu çıkarıyorum. Vermemiş. Kanepeye yaslanıp iç çekiyorum.

Ben karşımdaki sandalyeye oturuyor. "Olmadı mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Anlamıyorum. Yardım edecekmiş gibi görünüyordu. Ama sonra... Hiçbir şey olmadı."

Koluma dokunuyor. "Her şey yoluna girecek. Bu işi halletmenin bir yolunu bulacaksın."

* * *

O gece Ben'le soruşturma dışında her şeyden konuşmaya çalışıyoruz. Amcasının pikabına James Blake'i koyuyor ve Ben'in model olarak şehirdeki insanları kullanarak çektiği 35 milimetrelilik fotoğraflara bakıp en iyilerini seçmeye çalışıyoruz. Ben, maçına gelen kızın bir aile dostu olduğunu, kızın annesinin evlenmelerini istediğini, bir yıldan uzun süredir ayrılıp barıştıklarını ve futbol maçından çok önce bu durumu bitirmeye çalıştığını anlatıyor. Anlattıkları bana Liam ve beni hatırlatıyor. İlişkilerin sonlarının genellikle olmasını istediğimizden daha karmaşık olduğunu, insanların kendilerini gösterdiklerinden daha karmaşık olduğunu...

O konuşurken aklım başka yerlere gidiyor. Ben beni sakın, güvende ve güzel hissettiriyor. *İşte birlikte olmak istediğim adam tipi bu.* Kendimi onunla bir gelecek hayal ederken buluyorum: Bağımsız müzik konserleri, fotoğraf sergileri, uzay-zaman ve hayatın anlamı hakkında sohbetler. Acaba bir gün beni ailesiyle tanıştırmak için Singapur'a davet eder mi diye merak ediyorum. Umarım babası iyidir.

* * *

Gecenin bir yarısı uyandığımda kalbim göğsümden çıkacakmış gibi gümbür gümbür atıyor ve bir an nerede olduğumu unutuyorum. Gözlerim alıştıkça büyük pencereleri, duvardaki tabloyu, iki soluk renk bloku görüyorum. Ben bir şeyler anlatırken kanepede uyuya-kalmış olmalıyım çünkü üzerime bir battaniye örtmüştü.

Birden her şey geri geliyor: Soruşturma ve Marta. Tekrar uykuya dalamayınca, kanepeden kalkıp parmak uçlarımda onun yatak odasına çıkıyorum. "Ben?" diye fısıldıyorum karanlık çatı katına.

Kıpırdanıp başını kaldırıyor. "Hey. Buraya gel." Yorganı benim için kaldırıyor.

Yorganın altına giriyorum ve bir an tereddüt ediyorum, bu kadarı çok fazla olabilir. Aynı yatakta yatmayalı uzun zaman olmuştu ve o zaman bile buna tam olarak alışamamıştım. Ama bana uzarınca kendimi onun sıcak bedenine bırakıyorum. Kollarını bana dolayıp beni sımsıkı tutuyor ve ben de onun kalbinin düzenli atışlarıyla uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah, Ben havaalanına gitmeden önce yanağımdan öpüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj atman yeterli. Anında buradayım. Uçuş boyunca telefonumu açık tutacağım, böylece bir şey olursa bana ulaşabilirsin."

Kalmasını dileyerek ona bakıyorum. "İyi olacağım."

"Kendine iyi bak." Kapıdan çıkmadan önce kolumu son kez sıkıyor.

65. BÖLÜM

Maya

Ağustos 2023

Karanlık yol hızla akıp gidiyor. Farlar geçiyor. Ayağım pedala daha sert basıyor. Dört cam da açık ve radyo bangır bangır çalarken kırsalda son sürat gidiyorum.

Nihayet Nate'e her şeyi anlatmaya hazırım ama telefonu açmıyor. Bana AJ'nin onları aldığını ve geceyi onda geçireceklerini mesaj atmış. O ve Dani olmadan eve gitmek istemiyorum, bu yüzden ne yapacağımı bilemediğimden Nate'in arabasına binip sürüyorum, sürüyorum ve sürüyorum.

Aklım korkunç düşüncelerle dolup taşıyor. Nate, öz kocam, son on yıldır yanımda olan, soyadımı, evimi ve *çocuğumu* paylaştığım kişi, Matthew'u öldürmüş olabilir. Evet, adamın ölmesini istiyordum ama kocamın elinden değil.

Bu kâbus kontrolden çıktı ve hepsi benim yüzümden, bana en yakın insanlara karşı dürüst olamadığım için.

Bir korna sesi duyunca şeridime geri dönüyorum. *Kahretsin.* Karanlık, neredeyse gece yarısı ve nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Gözkapaklarım ağırlaştı, kenara çekmeliyim.

Telefonum, Dedektif Gary'den gelen bir aramayla çalıyor ama telefonu sessize alıp arka koltuğa fırlatıyorum. Bir molaya ihtiyacım var. Düşünmek için biraz zamana. Kafamın içinde vızıldayan tüm düşünceler beni delirtiyor. Keşke dünyayı bir anlığına durdurup uzun, çok ihtiyaç duyduğum bir dinlenme molası verebilsem. Nate ve Dani gitti ve ben bir cinayet soruşturmasında

şüpheliyim. Bu kadar korkunç derecede gerçek olmasaydı tüm bunların saçmalığına gülerdim.

* * *

Pencerenin dışında, üzerinde *Surly Goat Tavern* yazan neon bir tabela geçiyor. Artık bununla idare edeceğim.

Çakıl taşlı otoparka girip kapısının yanında yıpranmış bir Amerikan bayrağı asılı olan harap binayı, tamponunda göçük ve üzerinde silah çıkartması olan kamyoneti inceliyorum. Normalde yakınına bile yaklaşmayacağım bir yer ama beni içinde bulunduğum durumdan uzaklaştıracak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var.

İçeri girdiğimde başlar dönüyor ama umursamayacak kadar yorgunum. Bar ekşi bira, küf, ter ve sigara dumanı kokuyor. Müzik kutusunda hüzünlü bir *rock* şarkısı çalıyor. Uzun gri sakallı, sırtında Amerikan bayrağı olan deri ceketli bir adam barda oturmuş, koyu renk bir içki içiyor.

Barmen otuzlu yaşlarında, halka küpe takan, dip boyası gelmiş, yağlı sarı saçları olan etine dolgun bir kadın. Bana şöyle bir göz atıyor. Bara oturduğumda başım kaldırıp bakıyor. "Ah, tatlım, bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

İç çekiyorum. Başımı zar zor kaldırıp, gözyaşlarına boğulmadan gözlerine bakmaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim."

Bir bira doldururken, "Ne içersin?" diye soruyor.

Omzumu silkiyorum, şu anda karar vermesi çok zor. "Açıkçası, fark etmez."

Bir *shot* bardağını viskiyle doldurup önüme koyuyor. Uzanıyorum. Viski boğazımı yakıyor. Kadın cevap beklemeden tekrar dolduruyor.

Bardağa bakıyorum -aslında bakmamalıyım- ama pervasızlıkla bardağı alıp bir dikişte içiyorum.

Barmen dirseklerinin üzerinde bana doğru eğiliyor. "Adım Missi, y harfiyle değil, i harfiyle. *Mississippi* gibi."

"Maya," diyorum, zayıf bir gülümsemeyle. Birdenbire sadece

bitkin değil, aynı zamanda inanılmaz derecede susamış hissediyorum. "Biraz su alabilir miyim lütfen?" Bana bir bardak su dolduruyor. Birkaç büyük yudumun ardından kolumun arkasıyla ağzımı silip başımı kollarımın üzerine koyuyorum. Sonunda her şeyi itiraf etmeye hazırım. Herkese. Onlara Lila'yı öldürenin ben olduğumu, benim yaptığımı söylemeye hazırım. Bir bitkinlik dalgası beni sarıyor.

Missi, tuhaf bir ifadeyle, "Neyin var senin?" diye soruyor.

Başımı sallayıp ona bakıyorum. Bu konuda düşünmek çok acı veriyor. Parlak mavi göz kalemi çekilmiş kahverengi gözleri bana Naomi'yi hatırlatıyor; tıpkı Naomi'nin gözleri gibi. "Kocamla kavga ettik. Kızımı da alıp gitti." Omuzlarım çöküyor. Günlerdir uyumadım. Uyumam gerek.

Barda kalan birkaç kirli tabağı ve bardağı toplarken, dilini şaklatıp başını sallıyor. "Kusura bakma, tatlım, benim de iki yaşında bir çocuğum var ve eğer babası onu benden almaya çalışırsa aman Tanrım, cehennemden fırlamış bir yarasa gibi peşine düşerim."

Yeniden bardağımı dolduruyor, ona teşekkür ediyorum. "Beni korumaya çalışırken korkunç bir şey yaptı ve şimdi hapse girecek," diyorum ona. Bu düşünce beni dehşete düşürüyor. "Ve hepsi benim suçum. Ona gerçeği söylemeliydim. Herkese gerçeği söylemeliydim."

"Şimdi yapabileceğin hiçbir şey yok." Nazik bir ifadeyle beni izliyor, bir eli haç kolyesinde.

Bana arkadaşlık ettiği için minnettar bir şekilde gülümsüyorum. Nedense durumu tamamen yabancı birine anlatmak yükü biraz hafifletiyor. İkimize de birer bira dolduruyor, daha sonra birer tane daha ve bir noktadan sonra alkolün etkisiyle gevşiyorum. Son birkaç ay içimden taşıyor.

"Tüm bu zaman boyunca o olduğunu biliyordum, o olmaydı." Konuşurken zorlanıyorum, farkındayım ama bunu söylemem gerek. Birine anlatmalıyım.

Missi başım iki yana sallıyor, kaşları anlayışla çatılmış durumunda. "Şu adama bir bakayım. Fotoğrafı var mı?"

Telefonumu çıkarıp ona Matthew ve Sara'nın bir fotoğrafını gösterdiğimde Missi'nin yüzü sertleşiyor. "Onu tanıyorum. O... Şu aktris."

Duruyorum.

Sara. Cecily'nin tekne bana söylediklerini hatırlayınca midem hareketleniyor. Sara, Matthew'u kendisini aldatmakla suçlamıştı. Matthew'un biriyle yattığını biliyordu. Cecily onların Naomi hakkında konuşuyor olabileceklerini ima etmişti.

Fiona Williams'ın, bana Sara'nın Matthew'un suçlarına karıştığını söylediğini hatırlıyorum. Gary'nin beni nasıl uyarmaya çalıştığını hatırlıyorum. Sara'nın arabası Princeton'ın sekiz kilometre dışında görülmüştü ve bu yüzden Matthew'un mazereti geçerliliğini yitirmişti ama ben Matthew'a o kadar odaklanmıştım ki bunları neredeyse hiç dinlememiştim.

Naomi'nin cenazesini düşünüyorum. Kaçtığımda Sara'nın peşimden gelmesini... Matthew'u araştırmamı engellemeye çalışıyordu. Onu koruduğunu düşünmüştüm.

Ama onu korumuyordu, değil mi? Kendini koruyordu.

Düşüncelerimi bulandıran sis nihayet dağılıyor ve sanki gözlerimi ilk kez açmışım gibi hissediyorum. Eksik olan son parça tam önümde. Sara, kız kardeşimin öldüğü gece Matthew'la evde değildi çünkü Naomi'yle birlikteydi.

Telefonumu çıkarırken, "Özür dilerim, bir saniye," diyorum Missi'ye. Bunu Daisy'ye söylemem gerek.

Daisy'yi arıyorum ama arama sesli mesaja düşüyor, bu yüzden telefonu kapatıp ona mesaj atıyorum: *Acil. Lütfen ara.* Tekrar arıyorum. *Daisy, lütfen aç.* Ama arama yine sesli mesaja düşüyor.

Nate'i aradığımda o da açmıyor.

Cecily'yi aramayı deniyorum. *Lütfen. Lütfen.*

İkinci çalışta açıyor. "Maya, her şey yolunda mı?" İçimi bir rahatlama kaplıyor.

"Cecily." Dilimin sürçmemesi için odaklanmaya çalışıyorum ama bu gerçeğin şoku beni geçici olarak ayılttığı için titriyorum. "Ben... Sanırım Naomi'yi kimin öldürdüğünü biliyorum."

“Kim?” diye soruyor, benim kadar telaşlı bir sesle.

“Sara. Matthew’un nişanlısı.” Cevap vermesini beklerken hızlı nefesler alıyorum.

“Nereden biliyorsun?”

“Kendin söyledin, Naomi’nin onunla yattığını sanıyordu. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum.”

“Dur bir dakika. Ben... Sesin gidip geliyor.”

“Cecily, dinle.” Vücudumda o kadar çok adrenalin pompalanıyor ki doğru düzgün düşünemiyorum bile. “Polise gitmemiz gerek. Hemen.”

“Gece yarısını geçti ama sorun değil. Seninle gelirim. Hangi karakolda buluşalım?”

Cecily’nin yardım edeceği düşüncesi beni hemen sakinleştiriyor ama sonra durumumun gerçekliği kafama dank ediyor. “Araba kullanamam,” diye itiraf ediyorum. “İçki içtim.”

“Seni almaya gelirim. Neredesin?”

“Teşekkür ederim.” İçim rahatlıyor. Dedektifler Cecily’yi ciddiye alacaktır diye düşünüyorum. “Surly Goat Tavern’dayım. Konumu sana göndereceğim.”

* * *

Yola çıktığımızda Cecily’ye, “Dedektif Simmons’ı aramak ve karakola gitmek için gerçekten çok geç olduğunu mu düşünüyorsun?” diye soruyorum. Saat neredeyse gece bir olmalı ama onlara Sara’dan bahsetmeliyim. Hâlâ bu yeni keşfin şaşkınlığındayım ve kafam pamukların arasmda dolaşan yüzlerce minik anıyla dolu gibi.

“Evet,” diyor, daha sonra bana bakıp kaşlarını çatıyor. “Onlara söyleyeceğiz ama bu hâldeyken değil. Belli ki çok içmişsin ve dedektifler olduğun yerde kalmanı söyledikten sonra ayrılman pek hoş olmamış. Sanırım seni duşa sokmamız ve iyi bir gece uykusu çekmen gerek. Yarın sabah ilk iş avukatını arayacağız. Sana odaklanmayı bırakmaları için olabildiğince güvenilir görünmen gerek.”

Haklı. Bu şekilde gidemem. Hem muhtemelen gece evdedirler. Ayrıca Dedektif Gary'nin aramalarını görmezden geldiğim gibi bir gerçek de var ortada. Oraya gittiğim anda kimbilir nasıl tepki verirler.

Koltuğuma gömülüyorum. "Haklısın."

Gözlerimi kapatıp derin ve uzun bir nefes alıyorum, aniden bitkin düşünüyorum. Yolun titreşimi sinirlerimi yatıştırıyor. Dani'nin uzun yolculuklarda nasıl uyuyakaldığını hatırlıyorum. Yarın. Bu işi yarın halledeceğiz. Bu gece dinlenebilirim. Tek istediğim Dani'yi görmek, ona iyi geceler öpücüğü vermek ve kendi yatağında uykuya dalmak ama bunun şu anda imkânsız olduğunu biliyorum.

Nate'i düşünüyorum. Bana ne kadar kızdığını, kavgamızı, barı, viskiyi... Aynadaki yansıma bakiyorum, gözümün altına bulaşmış rimeli siliyorum. "Aman Tanrım."

Cecily endişeyle bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Nate, Dani'yle birlikte bir arkadaşının evinde kalıyor. Yarın sabah dönecekler. Ama beni böyle görmesine izin veremem. Geri dönüp arabasını almam gerek."

"Misafir odamda kalabilirsin. Theo hâlâ Londra'da. Nate'e biraz alana ihtiyacın olduğunu söylerim. Yarın arabayı almaya seni ben götürürüm."

Cecily'nin Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesini düşünüyorum: Lüks bir otel gibi kuştüyü yatak takımları olan misafir odası, pahalı deterjanının kokusu ve yastıklar, *bir sürü yastık!* Başımın -sanki bulutların içine gömülmüş gibi- onların içine gömüldüğünü hayal ediyorum.

Cecily hâlâ konuşuyor ve sesi, mantıklı düşünmesi sinirlerimi yatıştırıyor. Her zaman istediğini elde ediyor. *Her şey yoluna girecek.*

Şimdi her şey zihnimde anlam kazanıyor. Sara, Naomi'nin Matthew'la yattığını sanıyordu. Kız kardeşimi incitmişti ve düğünden sonra o da Matthew'un peşine düşmüştü. Belki de sadece sinirlenmiş, yalanlarından bıkmıştı.

Boynumun utançtan kızardığını hissediyorum. "Bunu görmediğime inanamıyorum."

Sara'nın peşinden metroya koştuğumu hatırlıyorum. Yardım edeceğini düşündüğümü. Beni nasıl görmezden geldiğini. Beni saldırıyla suçladığını. Ne düşünüyordum ki ? Gerçekten bu kadar *aptal* mıydım? Sara Vail bir oyuncuydu. Yalan söylemek, onun işiydi.

"Onda bir tuhaflık olduğunu biliyordum," diyor Cecily. "Su?" Bana bir Perrier uzatıyor, hevesle alıyorum.

Limon aromalı maden suyu dilime serinlik veriyor, boğazımdan aşağı kayıyor, büyük yudumlarla içiyorum. Ama ağzımdaki o acı alkol tadından kurtulmaya yetmiyor. Tadı silmek için bir yudum daha alıyorum ama hâlâ orada, zonklayan baş ağrısıyla birlikte. İşte bu yüzden viski içmiyorum.

Şakaklarıma masaj yapmak için uzanarak, "Kendimi aptal gibi hissediyorum," diyorum.

"Bunu söyleme." Cecily güven verici bir şekilde elini elimin üzerine koyuyor. "Bunu bilmene imkân yoktu."

Dışarıda yağmur yağmaya başlıyor. Gözlerim yola kayıyor, cam gibi ıslak yol siyah bir nehir gibi kıvrılıyor. Çok geçmeden çiseleyen yağmur ve sarı çizgilerin ritmik hareketi beni transa sokuyor.

Tik tik tik.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü uyandığımda nerede olduğumuzu hatırlayamıyorum. Etrafımız gri bir hiçlikle çevrili. Arabayı yutan sis, yaprak dökmeyen ağaçların belli belirsiz silüetleri ve sessizlik... Yani şehirde olamayız. Sahi, saat kaç?

Saate bakıyorum ama odaklanamıyorum, rakamlar kayıp kırılıyor. Yorgun olmalıyım. Ya da düşündüğümünden daha sarhoş. Telefonumu cebimden çıkardığımda rakamlar daha net: 01.26!

Daisy'den gelen bir mesaj ekranı aydınlatıyor. Mesajı açtığımda donakalıyorum.

Cecily'den uzak dur.

Kalbim duracakmış gibi oluyor. Ona cevap yazıyorum: *Ne?*

Daisy hemen cevap veriyor: *Cecily ve Matthew. Şimdi her şey anlam kazandı. O, Cecily'ydi!*

Yüzümdeki tüm kan içime doğru çekilirken sanki zaman yavaşlıyor. Ellerim buz gibi terli. Cecily'ye bakıyorum ama gözleri yola odaklanmış.

Tepki vermemeye dikkat ederek Daisy'ye cevap yazıyorum: *O, Cecily'ydi de ne demek?*

Uykuya dalmadan önce New Jersey'deki fabrikaların ve benzin istasyonlarının yanından geçip gidiyorduk ama şimdi yolun her iki tarafında uzun, yaprak dökmeyen ağaçlar var ve yol kıvrılarak yukarı çıkıyor. Kulaklarım çınlıyor. *Nereye gidiyoruz?*

Gözlerim Cecily'ye kayarken içime bir korku oturuyor. Gözleri yolda, hızlı sürüyor. Hem de çok hızlı.

Daisy yazıyor, yazıyor ve göğsüm her geçen saniye daha da sıkışıyor. Olamaz. Cecily olamaz.

Daisy: *Naomi videoyu aldı. Cecily, Matthew'un Lila'yı susturmasına yardım etti. Cecily ve Matthew o zamanlar birlikteydi. Ve ben bu zamana kadar birlikteliklerinin sürdüğünü düşünüyorum!*

Cecily bana bakarak, "Kim o?" diye soruyor. Sesi doğal ama altında bir gerginlik seziyorum. Yüzünün üst yarısı gölgede ve bir zamanlar mavi olan gözleri şimdi çelik grisi rengine.

Yutkunup hemen telefonumu yanıma koyuyorum. Her şey yolundaymış gibi davranmak zorundayım. Ne düşündüğümü ya da Daisy'nin bana ne söylediğini anlamasına izin veremem. Boğazımın arkası metalik bir tatla doluyor. Kan gibi acı ve keskin. Güçlkle yutkunuyorum. "Sadece Nate."

"Nate mi?" diye tekrarlıyor Cecily. "Sonsuza dek kızgın kalmayacağını biliyordum." Ama bana anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyor.

Nabzım hızlanıyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyor, gülümsemeye zorluyorum. Belki onunla birlikte olduğumu Nate'in bildiğini söylersem beni eve götürür. Götürmeye mecbur kalır.

"Evet," diye yalan söylüyorum. "O..." Ama boğazımda bir sorun var. Kafam allak bullak ve yavaş. Sanki bulanık bir gölün

dibinde kelimeleri arıyormuşum da her biri balık gibi ellerimden kayıp gidiyormuş gibi. Yutkunup tekrar deniyorum. "Endişeliydi. Ona... Söyledim. Benim... Seninle olduğumu." Gülümsemeye çalışıyorum ama bunu yapmakta fazlasıyla zorlanıyorum. Midedem bulanıyor.

Cecily dikkatini tekrar yola çevirince tuttuğum nefesi veriyorum. Bana inanıyor... Şimdilik.

Ama Daisy'nin ne bulduğunu bilmem gerek.

Aniden, bir aydınlanmayla Dedektif Simmons'ın ilk karşılaşmalarımızdan birinde bana söylediklerini hatırlıyorum: *Kız kardeşinizin telefonu Manhattan'daki bir baz istasyonundan sinyal vermiş. Manhattan'daki bir baz istasyonu... Cecily Manhattan'da yaşıyor. Naomi'nin şehir merkezindeki arkadaşının evinde kaldığını öğrenmişlerdi ama sinyal verdiği baz istasyonu şehrin yukarısındaydı. Cecily'nin yaşadığı yerde.*

Daisy'nin mesajına cevap veriyorum: *YARDIM. Onunlayım.*

Asıl bilmek istediğim şu: *Nasıl? Neden?*

Ama zamanım yok. Buradan çıkmam gerek.

Keşke polisi arayabilsem. Yardım için işaret verirken telefonu açık bırakmak insanların yaptığı bir şey, değil mi? Telefonumu yüzüme yaklaştırıp netleşene kadar ekrana odaklanıyorum. Çekim gücünü gösteren çubuk sadece bir tane. *Kahretsin.* Son mesaj gönderilmemiş ve telefonumun şarjı neredeyse bitmek üzere. Korkunç bir batış. Hiçliğin ortasında bir yerdeyiz. Beni uzak, ıssız bir yere götürüyor. Ürperiyorum.

Cecily tekrar bana bakıyor, gülümsemeye çalışıyorum ama sanki sürükleniyormuşum gibi hissediyorum. Güçlü bir anestezi sisi beni içine çekiyor, ağzımın kenarları görünmez bir iple geriliyor. Bu bana bir hemşirenin serumuma güçlü bir sakinleştirici verdiği zamanı hatırlatıyor. Yanlış bir şeyler var. Çok şey...

Dur. Düşün. Başka bir yol olmalı. Kendimi virajlı yolda, yağan yağmurda kaybetmemeye çalışarak önümdeki yola odaklanıyorum. Başım dönünce suya uzanıyorum, kalanını birkaç yudumda bitiriyorum.

Cecily, bana başka bir şişe daha uzatarak, "Biraz daha?" diye soruyor. Şişeyi elinden alıp kapağını açıyorum ama kapak tıklamıyor.

Daha önce açılmış.

Donup kalıyorum, kalbim yerinden fırlıyor. *Hayır. Aman Tanrım, hayır.*

"İyi misin?" diye soruyor Cecily. Boynum çok sıcak. Alnım ve ensemin ter damlalarıyla kaplı. Elimdeki cam şişe sanki iki kiloluk bir ağırlıkmış gibi ağırlaşıyor.

Cevap vermeye, bir sorun olmadığına onu ikna etmeye çalışıyorum ama dilim hantal bir et yığını gibi.

"İyiyim," demeye çalışıyorum ama bu bir homurtu gibi çıkıyor. Burada çok yanlış olan bir şeyler var. *Beni uyuşturdu.*

Cecily, elimden kayıp kucağıma dökülen su şişesini almak için uzanıyor. "Ah, olamaz. Zavallılık. Anlaşılan biri bu gece biraz fazla içmiş. Sen hep kolay sarhoş olan biriydin zaten."

Pencereye doğru eğiliyorum ve vücudum pencereye doğru yığılıyor, başım göğsüme düşüyor. Nefesim sıklaşıp pencereyi buğulandırıyor. Her şey yanlış.

Bana ne yaptı böyle?

Bitkinim. Başım ağır, hem de çok ağır. Gözkapaklarım kapanıyor. Her şeyin kayıp gittiğini hissetmeden hemen önce, bilincimin kıyısında son bir düşünce geziniyor: *Bu işten nasıl kurtulacağım?*

66. BÖLÜM

Naomi

26 Mayıs 2023 Cuma, öldüğü gece

Ben havaalanına vardığında kapıdan beni arayınca sesi içimde bir özlem dalgası yaratıyor. Onu şimdiden özlemem nasıl mümkün olabilir?

Bütün gün dairede kalıyorum ama biraz hava almam gerektiği için çıkıp şehrin yukarısına doğru yürüyorum. Güneş ufka doğru batarken, kendimi giderek daha fazla ifşa olmuş hissediyorum. Birkaç saniyede bir, beni takip eden biri olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden arkamı kontrol ediyorum. Diğer insanlara, bakkallara ve kafelere odaklanmaya çalışıyorum. Mezuniyetten sonra Ben’le şehre taşındığımızı, birlikte böyle yürüyüşler yaptığımızı hayal ediyorum. Farklı ırklardan genç bir çift bana gülümseyince Ben’in fotoğrafçılığı aklıma geliyor.

Ben’e mesaj atıyorum: *Bana kameranı kullanmayı öğretebilir misin?*

Bir saniye sonra cevap veriyor: *İstediğin zaman.*

Kendimi şehrin yukarısındaki en sevdiğim küçük şarküteri-de buluyorum, somon simidi ve matzo topu* çorbası alıyorum. Parasını ödeyip çıkacağım sırada açılan kapının zilini ve arkamdan gelen tanıdık sesi duyuyorum.

“Naomi, sen misin?”

Arkamda Cecily’nin sırada beklediğini görüyorum. “Cecily

* Geleneksel bir Yahudi yemeği. -çn

Teyze." Kollarımı ona doluyorum ve ne olduğunu anlamadan gözlerim yaşlarla doluyor.

"Ağlama, mezun oluyorsun! Heyecanlı olmalısın! Sorun ne?"

"Öyle değil. Söyleyemem." Son haftalardaki tüm korkum ve öfkem boğazıma doluyor, kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

"Hadi gel, her şeyi anlat. Sevdiğin ekmekten yaptım. O güzel Fransız tereyağı ve Margaret'in ahududuyla incir reçeli de var."

Ona bakıyorum. Kendimi öylesine kaybolmuş hissediyorum ki ve çok korkuyorum. Onun yardımına gerçekten ihtiyacım var. Başımı sallayarak teklifini kabul ediyorum.

Cecily, kredi kartını görevliye uzatarak, "Güzel," diyor. Ödeme yaptıktan sonra kolunu omzuma atıyor. "Hadi, gel. Bana her şeyi anlat."

* * *

Cecily'nin Yukarı Doğu Yakası'ndaki evinde akşam yemeği yerken telefonum çalıyor. Marta'dan bir e-posta. Ayağa kalkıp, odanın diğer tarafına geçerek okuyorum: *Önce sonunu izle, yaklaşık dört saat sonrasını. Sonra polise teslim et.*

Marta'yı korumak için videoyu hemen telefonuma indirip e-postayı siliyorum. Kimsenin, hatta polisin bile ondan geldiğini bilmesini istemiyorum.

Cecily odanın öbür ucundan beni izliyor. "Ne oldu? Her şey yolunda mı? Mezuniyetle ilgili değil, değil mi? Yarınki Mezunlar Buluşması'nı kaçıracağım ama pazar günü orada olacağım."

Bir saniyeliğine nefesimi tutuyorum. Videoya bakmam gerek. "Hayır. Ölen şu kızla ilgili. Greystone'da olanla."

Cecily başını sallıyor. Şimdi, birkaç adım ötemde durmuş, doğrudan bana bakıyor. "Ne olmuş ona?"

Ama cevap veremeyecek kadar dikkatim dağınık. Hemen izlemem gerek. "Araştırıyordum. Kaza olmadığını gösteren bazı şeyler bulduk ve sanırım ihtiyacımız olanı da bulduk."

"Araştırıyor muydun?" Cecily kısa kesiyor. "Göster bana." Yaklaşıyor.

Marta'nın bahsettiği videodaki yeri tarıyorum. Bu, ablam ve arkadaşlarının fotoğrafının arka planındaki kulübe. Neler olduğunu anlamak zor -görüntüler kumlu ve karanlık- ama sonra görüyorum: Bir bedenin koyu renk hatları...

"Bu o," diyorum.

Video devam ediyor. Karanlık kulübe görünüyor. Lila yerde, üzerinde titreyen bir ışık şeridi var. Hâlâ hayatta mı? Anlayamıyorum.

Ben tuttuğum nefesi verirken, "İyi iş çıkardın, aferin," diyor Cecily. "Biraz dinlen. Sonra..."

"Bekle, ne olacağını görmemiz gerek." Videoda karanlığın içinde bir adam beliriyor. Kayak ceket giymiş, elinde bir kürek var. Küreği yere bırakıp Lila'yı yerden kaldırmaya çalışıyor.

Kalbim hızla çarpıyor. Oydu. Onun olduğunu biliyordum. DuPont, bir süre Lila'nın vücuduyla mücadele ettikten sonra durup hafifçe arkasını dönüyor. Sanki ekranda olmayan biriyle konuşuyormuş gibi ağzı hareket ediyor.

"Yarın sabah ilk iş polise gideceğiz," diyor Cecily. "Videoyu onlarla ve avukatımla izleriz." Uzanıp, videoyu durdurunca şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bundan ablana bahsettin mi?"

"Hayır, hayır, henüz anlatmadım. Onu bulaştırmak istemedim."

"Doğru olanı yapmışsm. Hiçbir şey olmaması için gerekeni yapacağız. Artık güvendesin."

Kalbim çarpıyor ve ellerim terliyor. Sanırım oturmam gerek.

"İyi görünmüyorsun. Sana biraz su getireyim." Cecily mutfığa gidip bir bardak suyla geri dönüyor, suyu yudum yudum içiyorum.

Kanepeye çöktüğümde bir rahatlama dalgası ve aynı zamanda alnımın ortasında keskin bir ağrı hissediyorum. "Banyonu kullanabilir miyim? Sanırım migrenim tuttu."

"Elbette, nerede olduğunu biliyorsun."

Koridordaki tuvalete gidiyorum ama sonra Advil'i üst kattaki banyoda sakladığını hatırlıyorum. Koridordan, "Biraz Advil alacağım!" diye bağıyorum.

Cevap verdiğini duymuyorum ama buraya sık geldiğimden nerede sakladığını biliyorum. Başım zonkluyor, o kadar kötü ki görüşümü bulanıklaştırıyor. Yukarı çıkarken tırbazana sıkıca tutunmak zorunda kalıyorum.

Lavaboya ulaştığımda yüzüme soğuk su çarpıp tezgâha yaslanıyorum, başım fır fır dönüyor. Nefesim kesik kesik ve düzensiz. Belki garip bir şey yedim. Ya da videoyu -Lila'nın öldürüldüğünü- izlemenin verdiği bir tepki bu. Titriyorum. Sadece gerisini izleyip bir an önce bitirmek istiyorum. Tanrım, umarım Maya tüm bu olanlarda masumdur.

Kendimi toparladıktan sonra Advil aramak için Cecily'nin ilaç dolabını açıyorum, çekmecelerden birini karıştırırken reçeteli ilaç şişelerinden birinin üzerindeki isme gözüm takılıyor.

NAOMİ MASON - TEMAZEPAM

Kaşlarımı çatıyorum. Uyku haplarımın Cecily'nin banyosunda ne işi var?

"Naomi?" Cecily'nin koridordan adımı seslendiğini duyuyorum. Merdivenlerden çıkan ayak sesleri de duyuluyor. "Nereye gittin?"

"Yukarıdayım." Ağzım kupkuru.

Boynum aniden çok sıcaklıyor ve alımdan ter fışkırıyor. Musluğu açıp ağzımı dayıyor ve musluktan su içiyorum. Çok hızlı ayağa kalkmış olmalıyım çünkü oda etrafımda dönüyor. Düşmemek için lavabonun kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Kapının açıldığını duyuyorum. Dışarıda onun ayak sesleri var.

Kaçmak istiyorum ama gidecek bir yer yok. Cecily kapıyı açıyor. Bana bakıyor, koridordaki ışığın arkadan aydınlattığı karanlık bir siluet olarak görünüyor.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri elimdeki ilaç şişesine kayınca yüzü kararıyor. Bir elini uzatıyor. "Ver şunu bana."

Hayır, hayır, hayır. Bu gerçek olamaz. Lütfen Cecily olmasın. Kalbim şimdi küt küt atıyor ama bacaklarım kurşun gibi. Görüşüm dalgalanıyor, bacaklarım beni taşıyamıyor. Haplar parmaklarımın arasından kayıp yere düşüyor. Her şey kararmadan önce gördüğüm son şey bir şırıngayı kavrayan uzun parmakları.

67. BÖLÜM

Maya

Ağustos 2023

Bir saat sonra -belki daha fazla- yağmurun sesiyle uyanıp, gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Saati bilmek imkânsız çünkü dışarı gri ve kasvetli, yağmur cama vuruyor. Her şey bulanık, kafatasım matkapla oyuluyor sanki. Yavaş yavaş araba yolculuğunu, suyun acı tadını hatırlıyorum. Sonra etrafımdaki oda görüş alanıma giriyor: Yüksek tavadaki ahşap kirişler, büyük bir sömine, yerden tavana kadar uzanan pencereler... *Neredeyim?*

Kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ama kollarımı hareket ettiremiyorum. Adrenalin tüm bedenimi sarıyor, vücudumdaki her sınır alev alev. *Kollarımın neyi var böyle?* Altımda soğuk ve pürüzsüz bir şey hissediyorum. Yerdeyim, parke zeminde ve yolunda gitmeyen bir şeyler var. Ağzım acıyor, nefes alamıyorum çünkü bir şey ağzımı kapatıyor. Ellerimi bükünce kucağımda iple bağlandıklarını fark ediyorum.

Ne oluyor?

Kendimi düğümlerden kurtarmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor ama başımda bir sorun var. Çığlık atmaya, yardım istemeye çalışıyorum ama kimse yok.

Aman Tanrım.

Yukarı bakıyorum. Duvardan bana bakan tanıdık geyik kafası boncuk gibi gözleriyle beni izliyor. Antrenin üzerindeki boynuzlardan yapılmış büyük avize... Greystone kulübesi. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. *Bu gerçek olamaz.*

Midem kasılıyor, öğürüyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Cecily, sanki hiçbir şey olmamış gibi elinde bir fincan kahveyle odaya girerek, "Ah, uyanmışsın," diyor. "Kahve yaptım, ister misin? Akşamdan kalma hâline iyi gelebilir."

İçimde bir öfke dalgası kabarıyor. *Neyin var senin?* Çığlık atmak istiyorum ama atamıyorum. Bant ağzımın kenarlarını kesiyor. Bunun yerine ayağımı sehpaye vuruyorum, ellerimi ipten kurtarmaya çalışırken burun deliklerim genişliyor.

"Dur. Kendine zarar vereceksin." Cecily sakince eğilip ağzımdaki bandı çekiyor. Bant beklenmedik, keskin bir acıyla çıkıyor. "Ne diyordun?"

"Cecily..." diyorum dişlerimin arasından, sesim öfkeden titriyor. Adrenalin tüm benliğimi kaplamış durumda. "Nasıl yapabildin?" Yerden ona ulaşmaya çalışıyorum ama bir adım geri çekilince yere yığılıyorum.

"Ah, hayır. Bunu yapma." Dönüp pencereye doğru yürüyor. Kahve fincanını dudaklarına götürüyor. "Naomi'yi severdim, biliyorsun. Onun için ne kadar çok şey yaptığımı hatırlamıyor musun? Ya senin için?"

"Anlamıyorum." Başım hâlâ verdiği uyuşturucu ilaçlardan sersem gibi. "Neden Matthew'a yardım edesin ki?"

Cecily'nin gözleri bana kayıyor ve kısa bir an için yine yirmi bir yaşındaki kendine güvenen, hayat dolu ve her zaman ne yapacağını bilen Cecily'ye benziyor. Son on yıldır ailem olarak gördüğüm Cecily'ye. "Neden yaptın?" Çaresizce bir açıklama bekliyorum.

Kahve fincanına bakarak tırnağıyla porselendeki küçük bir çatlağı kazıyor.

Ve işte o zaman Daisy'nin mesajının ikinci kısmı kafama dank ediyor. Cecily gerçekten üniversiteden beri Matthew'la mıydı? Bunun ne kadar uzun zaman önce olduğunu, o zamanlar ne kadar genç olduğumuzu düşünüyorum. Bu, Matthew neredeyse onun iki katı yaşındayken ve Cecily'nin neredeyse çocuk sayılabilecek bir yaştaiken çıkmaya başladıkları anlamına geliyor. İçimde öf-

kenin fokur fokur kaynadığını hissediyorum. Matthew onu yönlendirmişti. Her şeyi Matthew yapmıştı. Titremeye başlıyorum. "Naomi o geceyle ilgili... Biliyorsun işte, Lila'yla ilgili kanıt buldu. Matthew hapse girecekti. Naomi *bir katili* yakalatmaya çalışıyordu." Sesim garip, boğuk, sanki başka birine aitmiş gibi geliyor.

"Sorun da bu ya zaten," diyor Cecily aniden. Çok dik, çok hareketsiz. "Onu durdurmak istedim. Makale, araştırma... Bunun sonucunda neler olabileceğini hayal edebiliyor musun? Matthew'u hapse göndermekle kalmayacak, aynı zamanda Theo'nun yatırım fonunu çökertecek, Sterling ve Greystone'u iflas ettirecek, sen de dahil *hepimizin* hayatlarını temelinden yerle bir edecekti. Bu yüzden bana geldiğinde onu durdurmak zorunda kaldım. Başka seçeneğim yoktu."

"Yani ona *ketamin* mi verdin? Son on yıldır kardeşin gibi davrandığın kıza mı? *Cesedini göle mi attın?*" Kelimelerin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum.

"Şey... *Ölmemesi* gerekiyordu! Ne yapacağımızı düşünmek için bize biraz zaman kazandırmak istemiştim ama sonra..."

Ciğerlerimdeki hava bitmiş gibi hissediyorum. Görüşüm kaybolmaya başlıyor.

Cecily fincanı bırakıp başını sallıyor. Gözlerimin içine bakmıyor. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Nefes alması kesilip, uyanmayınca Matthew'u aradım." Şimdi ağlarken hızlı hızlı konuşuyor. "Onu göle götürüp kaza süsü vermek Matthew'un fikriydi." Sesi titriyor, gözlerini kapadığında bir damla yaş yüzünün kenarından aşağı doğru süzülüyor.

Yanan bir alev kadar sıcak bir öfke içimden yükseliyor, göğsüme yayılıyor, boğazıma doğru tırmanıyor. "Nasıl *yapabildin?* Naomi seni severdi." Bu kadın tanıdığım Cecily değil. Üniversitede tanıştığım zeki, eğlenceli genç kadın, bunca yıldır yanımda olan arkadaşım değil.

"Matthew son on yıldır benim için her şey demekti," diyor sessizce. Alnını ovuşturuyor. "Onu korumaya çalışıyordum. Hepimizi korumaya. Başka seçeneğim yoktu."

“Bir seçeneğin vardı.”

“Hayır. Yoktu.” Gözleri parlayarak bana dönünce duruyorum. “Bana çok kötü davranmasına rağmen sırf annem istedi diye Theodore’la evlendim. Bana hiç sadık kalmadı. Bir gün bile. Bana çok kötü davranıyordu, mali durumumuzun çoğunu o kontrol ediyordu.” Duraksıyor. “Ama sorun değildi çünkü hayatımda başka biri vardı. Daha iyi biri. Aşkımız aklımı başımda tutan tek şeydi. Theo’yu terk etmeyi planlıyordum. Boşanma davası açmayı. Ama sonra...” Cecily gözlerini kırptırıp sanki göz yaşlarını gizlemeye çalışıyormuş gibi tekrar arkasını dönüyor. “Sen sevdiğin birini kaybettin ama ben de kaybettim.”

Odaya bakmıyorum. *Hadi ama. Düşün.* Kendime daha fazla zaman kazandırmak için yapabileceğim tek şey onu konuşturmak. İşte o zaman şöminenin yanında birtakım aletler ve ağır bir demir çubuk görüyorum.

Tüm gücümle şömineye doğru kayıyorum. Ama başım o kadar dönüyor ki hareket etmekte zorlanıyorum. Keşke ayağımla onlara ulaşıp devirebilsem. Demir çubuğa odaklanıyorum. Tek yapmam gereken sert bir tekme atmak.

“Böyle olduğu için üzgünüm.” Dönmeye başlıyor. “Amacım bu değ-” Cecily beni görünce duruyor.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp sehpaye tekme atıyorum. Aletler, metalik bir gürültülüyle yere düşüyor. Cecily onlara doğru koşuyor ama tam demire uzanırken ayağımla tüm gücümle dizine vuruyorum.

Acı içinde bağılıyor.

Bu da demir çubuğu almam için yeterli zamanı bana kazandırıyor. O, yerde dizini tutarken ben, bağlı ellerimle çubuğu önümde tutuyorum. Ayakta zor duruyorum ama sonunda bir şansım var.

Yavaşça ama sesimin güçlü çıkmasını dileyerek, “Beni bırakacaksın,” diyorum. “Seni ihbar etmeyeceğim. Sadece eve gitmek istiyorum.”

İçinde bir parça kalmış olmalı. Yaptıklarından pişman olan bir parça. Matthew’un bir canavar olduğunu, Greystone’dan ge-

çen her öğrenciyi manipüle ettiği gibi onu da manipüle ettiğini anlayan bir parça. Hiçbirimiz onun umurunda değildik, tek umursadığı ona nasıl bir faydamız olacaktı. Cecily'nin ağzının kenarı titriyor ve kısa bir an için ona ulaşmış ulaşmadığımı merak ediyorum.

Ama bunun yerine Cecily kulübede yankılanan acımasız bir kahkaha atıyor. "Vücudundaki uyuşturucu miktarıyla bana zarar vermek şöyle dursun, onu başının üzerine kaldırabilmen bile çok şaşırtıcı olur."

Haklı, anlıyorum. Sanki ayaklarımın altındaki zemin kayıyor-muş gibi hissediyorum. Doğru düzgün göremiyorum ve adrenaline rağmen elimdeki demir çubuk ağırlaşıyor. "Ve... Kokuyu alabiliyor musun?" Havayı kokluyor. "Ocakta bir şey mi var?"

Ve işte o zaman kokusunu alıyorum. Keskin, yakıcı benzin ve yanan lastik kokusu. Aman Tanrım. *Cecily ne yaptı?*

Cecily omuz silkiyor. "Polisten saklanmak ve Greystone'la ilgili her şeyi yok etmek için buraya geri dönmen mantıklı." Ve şimdi anlıyorum. Polisin peşinde olduğu kişi *benim*, o değil. Matthew'u öldürmekle suçlanan kişi *benim*. Kız kardeşim öldüğünden beri iyi uyuyamamıştım. Bu tam da benim durumumdaki bir kadının yapabileceği türden bir şey.

Sanki aklımı tamamen kaybetmişim gibi gösterecek. Yakalanacağımı ve cinayetten yargılanacağımı düşündüğüm için bir öfke nöbetiyle ben de içindeyken Greystone kulübesini yakmışım gibi gösterecek. Yangın, bütün kanıtları ve takip edilecek ipuçlarını ortadan kaldıracak.

Odaya süzülen duman, canlı bir şey gibi duvar boyunca kıvrılarak ilerliyor. Çıtırdayan alevlerin sesi geliyor. Umudumu yitirdikçe midem bulanıyor. Arkasından koşmak istiyorum ama çok geç. Ön kapı çarpınca Cecily'nin gittiğini fark ediyorum.

* * *

Kulübe dumanla doluyor ve nefes almak zorlaşıyor. Öksürmeye başlıyorum ve duramıyorum. Dumandan boğuluyorum, duman

partikülleri boğazıma yapışıyor. Şömine aletlerini kullanarak ipi ellerimi kurtaracak kadar gevşetmeyi başarıyorum. Dört ayak üzerinde emekleyerek ön kapıya gidiyorum.

Gözlerim yanıyor, o kadar çok yaş akıyor ki göremiyorum. Nasıl bu kadar saf olabildim? On yıldır önümde olan şeyi nasıl göremedim?

Naomi'yi düşününce öfke dolu bir titreme bedenimi kaplıyor.

Böyle bitmesine izin vermeyeceğim. Cecily'nin bundan paçayı sıyırmasına izin vermeyeceğim.

Ön kapıyı açmaya çalışıyorum ama kilitli. Arkamda duman, gri bir kül ve is yığını hâlinde tavana yükseliyor. Yoğun bir sıcaklık dalgası yüzüme çarpıp tenimi yakıyor. Evin bir yerinden yüksek bir *patlama* ve kırılan cam sesi geliyor. Başka bir çıkış ararken kalbim hızla çarpıyor.

Gömleğimle ağzımı kapatıp yatak odalarına doğru sürünüyorum. Belki bir pencereden kaçabilirim. Sıcak sırtımı yakıyor, ter yüzümün ve boynumun her zerresinden aşağı sızıyor.

Ama yatak odasına vardığımda pencerenin sıkışmış olduğunu görüyorum. Kilitlenmiş. Açmak için ne kadar uğraşsam da yerinden oynamıyor.

Öksürerek ve gözlerim yanarak oturma odasına koşuyorum. Demir maşayı kapıp, yine koşarak yatak odasına dönerken nefes almamaya çalışıyorum.

Tüm gücümle, kırılana kadar tekrar tekrar cama vuruyorum. Kırık camı temizledikten sonra açılan boşluktan zar zor da olsa dışarı çıkıyorum, keskin cam yanlarımı keserken irkiliyorum ve ardından aşağıdaki çalılıklara düşüyorum.

* * *

Ciğerlerimi temizlemem ve nefesimi düzenlemem biraz zaman alıyor. Bakışlarımı bedenimden aşağıya indirdiğimde karnımda yoğun bir kanama olduğunu görüyorum. Acısı yanlarımdan bacaklarıma doğru yayılıyor. Camın kestiği yerden, belimden kan akıyor.

Yine de o yanan kulübenin içinde olmaksansa burada, hayatta olduğum ve ciğerlerimi temiz havayla doldurduğum için rahatlıyorum.

Çatı alev almış ve kara dumanlar göğe yükseliyor.

Ama burada, dışarıda dondurucu bir soğuk var. Yağmur şiddetini daha da artırıyor ve etrafta Cecily'den eser yok.

Yürümeye başladığımda bileğimin üzerine basamıyorum ve acıyla bağıyorum. Pencereden atlarken burkmuş olmalıyım. Seçeneklerim pek de iyi görünmüyor: Dar ve virajlı yol mu yoksa karanlık ve uğursuz orman mı? En yakın kulübe dağın diğer tarafında ama yardım alma şansımın en yüksek olduğu yer orası. Zamanım daralıyor.

Birinin gelme ihtimaline karşı yolu seçiyorum.

* * *

Otuz dakika sonra hâlâ sağanak yağmurun altında, boş yolun ortasında aksayarak ilerliyorum. Daha önce hiç bu kadar üşümemiştim, sanki soğuk kemiklerime işlemiş gibi ama karanlıkla çevrili olduğum için minnettarım. Güvendeyim. Cecily'den gizleniyorum. Uzakta bir ışık yanıp söndüğünde şiddetle titriyorum, göğsümde umut yükseliyor. Farlar! Virajı dönen bir araba. Biri dumanı görmüş olabilir mi? Yardım çağırması olabilir mi?

Bu yağmurda görmek zor. Ama direksiyonda birinin silüetini seçebiliyorum.

Ellerimi başımın üzerinde sallayıp bağıyorum. Ama yanıma yanaşmak yerine, araba yavaşça ilerleyip önümde duruyor. Bir adım geri çekiliyorum. Eski, gri bir minibüs. Elektrikçilerin veya tesisatçıların kullandığı türden. Ya da... Daha kötü niyetli insanların kullandığı türden. Birdenbire umudum sönüyor, yerini paniğe bırakıyor.

Arkamda bir kapı çarparak kapanıyor. Hızlı adımlar. Tüm cesaretimi toplayarak dönüyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Doğrudan gözlerime gelen parlak far ışığı beni kör ediyor. Ama acı dolu parıltının arasından yaklaşan birini, karanlık bir silue-

ti seçebiliyorum. Kalbim daha hızlı atarken gözlerimi korumak için kolumu kaldırıyorum.

Ama çok geç.

Yüksek bir gümbürtünün ardından şakağımın yan tarafında keskin bir acı hissediyorum ve her şey karanlığa gömülüyor.

* * *

Tuhaf bir sürtünme sesiyle uyanıyorum. Kafatasımın arkasında bir acı var. Hareket ettiğimi, kaydığımı, birinin bacaklarımdan sürüklediğini, topraktaki küçük taşların başımın ve boynumun arkasını sıyırdığını fark etmem biraz zaman alıyor. Yağmur çiselemeye dönüşmüş, başımın üzerindeki, rüzgârda titreyen çam ağaçlarına bakıyorum. *Koş. Beynim koş, diyor. Ama kaslarım işbirliği yapmayı reddediyor. Ani bir hareketle çamurlu setten aşağı kayıyorum, bilicim gidip geliyor.*

Beni öldürene kadar durmayacak. Bu travmatik düşünce tüylerimi diken ediyor. Burası Lila'nın öldüğü yer. Onu gömdükleri yer. Acaba kız kardeşim de ölmeden önce son olarak tepesinden hızla geçen çam ağaçlarının flu görüntüsünü, gözlerine batan yağmuru mu gördü, diye merak ediyorum.

Cecily durup bana bakınca, gözlerimi tekrar sımsıkı kapatıp hâlâ baygınmışım gibi yapıyorum. Muhtemelen beni bu kadar sürüklediği için nefes nefese kalmış.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor Cecily. "Hazır mı?" *Kiminle konuşuyor?*

Tanıdık bir ses, "İyi, neredeyse bitti," diye cevap veriyor. Bu, Marta. *Marta.* Toprağa çarpan metalin sesini, kazma sesini duyuyorum ve acı gerçek bir tokat gibi yüzüme çarpıyor: Mezarımı kazıyor.

İhaneti dilimde acı bir tat, böğrümde bir bıçak gibi hissediyorum. Bunu nasıl yapabildi? Naomi'ye videoyu Marta vermiş miydi? Ona yardım etmeye çalışmıyor muydu? Marta'nın Cecily çocukken St. Clairlar için çalıştığını biliyordum. Sterling Kulübü'ndeki işi Marta'ya Cecily'nin ailesi ayarlamıştı. St. Clair-

lar tarafından mı desteklenmişti? St. Clairlar için mi çalışmıştı? Sonuna kadar onlara sadık mıydı?

Ayağa kalkıp kaçmak istiyorum. Cecily'den olabildiğince uzaklaşmak istiyorum. Ama bedenimdeki uyuşturucularla fazla uzağa gidemeyeceğimi biliyorum. Ayrıca kimbilir yanında ne tür bir silah var? Kaçmama asla izin vermez.

Küreğin toprağa sürtünüşü kulak tırmalayıcı bir ritim gibi geliyor. *Kırt, kırt. Kraş, kraş.* Kalbim o kadar hızlı atıyor ki her an bayılabilirim.

Hayır, dayan. Pes etme. Kaçmalıyım. Burada ölmeyeceğim.

"Tamam, yeter artık," diyor Cecily emredici bir tonla. Marta durmayınca, "Yeter," diyor daha yüksek sesle.

Gözlerimi hafifçe araladığımda kirpiklerimin arasından kürekle Marta'yı görebiliyorum. Koluyla gözlerini silince gözyaşları ve toprak yanaklarına bulaşıyor. Cecily küreği elinden kapıyor. Marta arkasını döndüğünde bir anlığına gözlerimiz buluşuyor. Gözlerimi tekrar sımsıkı kapatıp, Cecily'ye söylememesi için dua ederek nefesimi tutuyorum.

Gözlerimi tekrar açmak üzereyken boynumda bir metalin soğukluğunu hissediyorum. Kalbim kuş gibi kanat çırpıyor.

"Kalk," diyor Cecily. "Uyanık olduğunu biliyorum."

Bıçağın keskin ucuna yaslanmamaya dikkat ederek ayağa kalkmaya çalışıyorum. Marta'ya bakıyorum ama o, kollarını göğsünde kavuşturmuş, başka yere bakıyor.

"İçine gir. Hadi," diyor Cecily. Oradan canlı çıkamayacağımı biliyorum. Ayaklarım yere yapışmış gibi donup kalıyorum. Bıçağı neredeyse derimi delecek kadar sırtıma saplayarak, "Yürü!" diye bağırıyor.

Hendeğe doğru bir adım atıyorum, daha sonra bir adım daha. Nefesim kesiliyor, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Yağmur şimdi daha da şiddetli vuruyor yere. Donuyorum. Kıyafetlerim sıırılsıklam, üzerinden sular damlıyor. Bedenimdeki bütün kaslar ağrıyor ve titriyorum. Mezara vardığımızda biri beni sertçe itiyor. Öne doğru düşüyorum. Başım hendeğin kenarına çarpınca bir acı hissediyorum.

Dönmeye çalışarak, "Marta!" diye bağıyorum. "Yardım et! Bana yardım etmelisin!" Cecily, korkunç bir sırtışla tepemde dikiliyor. Cebine uzanıp bir silah çıkarıyor. *Hayır!*

Tırmanıp mezardan çıkmaya çalışıyorum. Ellerim çamurda kayarken, toprağı kazıyan tırnaklarım acı içinde bükülürken, içimdeki panik gittikçe büyüyor. Gideceğim hiçbir yer yok ve burası tırmanmak için çok dik. Silah tam göğsüme doğrultulmuş vaziyette.

"Çok üzgünüm, Maya. Gerçekten üzgünüm." Parmağıyla yavaşça tetiğe basarken elleri titriyor ve son saniyelerde gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Gözkapaklarımın ardında Dani'nin görüntüsü beliriyor. Kollarını iki yana açmış, gülerek bana doğru koşuyor. Tek istediğim onu bir kez daha kucaklamak. Onunla bir saat daha geçirmek.

Yüksek, metalik bir *patlama* sesi geliyor. Dani'nin o görüntüsüne tutunmaya çalışıyorum ama kayboluyor. Her şey kayboluyor, eriyen kar gibi kayıp gidiyor.

Nefesimi tutuyorum. Göğsümü dağlayan acıyı, ciğerlerimi dolduran kanı bekliyorum. Bekliyorum, bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Nefes alıyorum. Ciğerlerime giren hava soğuk. Hiç acı hissetmiyorum. Belki de vurulmak böyle bir his. Ölümden önceki son anlarda uzayan zaman acısız, hissiz.

Sonunda gözlerimi açtığımda, Marta'nın elinde kürekle tepemde dikildiğini görüyorum. Cecily ayaklarının dibinde yığılmış, başından kan damlıyor, gövdesi mezarın kenarından sarkıyor. Patlama sesi silah sesi değilmiş, Marta'nın kürekle Cecily'nin kafatasına vurmasıyla çıkan sesmiş.

68. BÖLÜM

Maya

Ağustos 2023

Televizyonda çocukluğumdan kalma çizgi filmin sesi: *Jetgiller*. Tanıdık bir kahkaha: *Dani*.

Gözlerimi yavaşça açıyorum. Brooklyn'deyim, alnımda bir buz torbasıyla yatakta yatıyorum. Televizyonun titrek ışığı ve perdelerin arasından süzülen ince ışık şeridi dışında her yer karanlık.

Uyandığımı hisseden Nate yatağa, yanıma oturup saçlarımı düzeltiyor. "Nasılsın, savaşçı?"

Bir kahkaha atınca boynumun alt kısmında keskin bir acı hissediyorum. "Aman Tanrım." Elimini başıma götürünce irkiliyorum. Kafamı hendeğin kenarma çarptığım yerde bir şişlik var. Ayak bileğim keskin bir acıyla zonkluyor. Ayağımı oynatmaya çalıştığımda alçıda olduğunu fark ediyorum.

Nate gülerek hafifçe yanağımdan öpüyor. Hastaneye götürülüşümü, beni buraya getiren karışık olaylar dizisini belli belirsiz hatırlıyorum. Tanrım, evde olmak harika bir his.

Bizi birlikte görünce, Dani koltuktan kalkıp yatakta diğer tarafıma kıvrılıyor. Endişeli bir ifadeyle bana bakmadan önce kolumu öpüyor.

Bir dakika böyle durduktan sonra Nate doğruluyor. "Önemli haberler var."

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Nate kumandayı alıp televizyonu çizgi filminden bir haber ka-

nalına çeviriyor. Daha iyi görebilmek için dirseğimin üzerinde doğruluyorum.

Cecily'nin şehrin dört bir yanında, galalarda ve etkinliklerde geçirdiği gecelerin görüntüleri...

Bir haber spikeri şöyle diyor: *"Cecily St. Clair'ın cesedi, ailesinin arazisi olan New Hampshire, Bretton Woods'ta bulundu. Arazi yangında kül oldu, cesedinde üçüncü derece ciddi yanıklar tespit edildi. Uzun süredir ailenin yanında çalışan bir hizmetkâr yangına tanık oldu ve ifade verdi."*

Ekrana bakıyorum. Marta...

"Suç mahallinde DNA'sının bulunmasının ardından Manhattanlı galerici, eski Princeton profesörü Matthew DuPont cinayetiyle ilgili sorgulanmak üzere aranıyordu."

"Matthew'u Cecily öldürmüştü." Nate duyduklarına inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Onun böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmezdim."

Yutkunuyorum, bakışlarımı ekrandan ayıramıyorum. Yanılıyorlar. Ama Nate'e bildiklerimi anlatmıyorum. Cecily, Matthew'a asla zarar vermezdi. Onu çok seviyordu. *Cecily ve Matthew birliktediler, ta ne zamandan beri!* Cecily'nin DNA'sının Matthew'un vücudunda olması mantıklıydı. Belki de Matthew, Cecily'yi ziyaretten dönüyordu.

Ekranda Cecily ve Matthew'un bir fotoğrafı beliriyor ve Matthew'la ilişkilerinin Cecily'nin üniversitede olduğu yıllarda başladığı anlatılıyor. Gerçi ben Matthew'un bir öğrenciyi manipüle etmesini tanımlamak için *ilişki* kelimesini kullanmazdım.

Cecily'nin yüzünü görmek içimde karışık duygular uyandırıyor. O keskin ihanet hissi içimde daha derine saplanıyor. Nasıl böyle korkunç bir şey yapabildi? Bunca yıldan sonra? Arkadaşım olduğunu düşündüğüm, her Şükran Günü'nü birlikte geçirdiğim, birçok anı paylaştığım biri, bunca zamandır Matthew tarafından kandırılıyor muydu? Ondan bu yüzden nefret ediyorum ama aynı zamanda ona ihanet eden bir adamla ve onu manipüle eden başka bir adamla toksik bir ilişki içinde olduğunu

fark etmediğim için arkadaşımı yüzüstü bıraktığımı da hissediyorum. *Onu kontrol eden iki korkunç adam...*

"Her yeri yakıp yıktın," diyor Nate. Başımı sallıyorum. Hâlâ gerçek gibi gelmiyor. "Evde olmana sevindim." Nate gülümseyerek nazikçe kollarını bana doluyor. Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanana kadar ağladığımı fark etmiyorum.

Dani endişeyle bize bakıyor. "Ne oldu, anne?" diye soruyor.

Gülümseyerek kollarımı ona doğru uzatıyorum. "Hiçbir şey Dani, sadece evde olduğum için mutluyum."

Bana gelince, onu kendime yaklaştırıp, tatlı kokusunu içime çekerek sımsıkı göğsüme bastırıyorum. Öleceğimi düşündüğüm sırada bu anı nasıl hayal ettiğimi hatırlıyorum.

* * *

Ertesi sabah, oturma odasındaki kanepede uzanmış, düşüncele-re dalmışken kapı zili çalıyor. Nate kapıyı açıyor, birkaç saniye sonra omzuma bir el dokunuyor.

"Merhaba, Maya." Daisy, onu görebilmem için kanepenin karşı tarafına geçiyor. Daha önce defalarca gittiğimiz, en sevdiğim şarküteriden bir poşet var elinde. "Senin en sevdiğinden getirdim." Gülümseyerek, dikkatlice yanıma oturup elini dizime koyuyor. "Nasılsın?"

"Daha iyi günlerim oldu." Başımı yoklamak için uzanınca irkiliyorum. "Bunu göremediğime inanamıyorum."

Daisy gülümsüyor. "Senin hatan değil, hiçbirimiz göremedik."

Gözlerimi kapatıp yanağımdan bir damla ılık gözyaşının süzülmesine izin veriyorum.

"Marta'nın bana anlattıklarından sonra polise gittim," diye açıklıyor Daisy. "Onlara videoyu ve Cecily'yle Matthew hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Seni kaçırdığında çoktan onun için bir genel arama emri çıkarılmıştı." Nefes almaya çalışıyorum ama kaburgalarım incinmiş ve ağrıyor. "Ayrıca seni görmek isteyen birini getirdim."

Arkamdaki birini işaret ediyor. Marta oturma odasına girip huzursuz bir şekilde önümde duruyor. "Merhaba, canım."

Onu görünce gözlerim yaşıyor. "Marta..." Ona sarılmak için kollarımı açıyorum. "Hayatımı kurtardığın için çok teşekkür ederim."

Eğilip bana sımsıkı sarılıyor. "Keşke daha önce bir şeyler yap-saydım. Belki kız kardeşini de kurtarabilirdim." Yüzü buruşu-yor, her an ağlayacakmış gibi görünüyor.

Bayılmadan hemen önceki an geliyor aklıma: Marta, kürekle Cecily'nin tepesinde duruyor.

Naomi'ye yardım etmekten ne kadar korktuğunu, Matt-hew'un ailesini sınır dışı ettirmekle nasıl tehdit ettiğini, sevdik-leri hakkında nasıl bilgi topladığını anlatıyor. "Uzun, çok uzun bir süre Cecily'yle birlikteydi, bu yıllarca devam etti. Cecily öğ-renciyken başladı. Ah, keşke o adamı durdursaydım."

"Senin suçun değil," diyorum ona. "Denediğini biliyorum." Ona daha sıkı sarılıp bırakmıyorum.

* * *

Daha sonra Nate'e dönüyorum. "Dani'yi bir dakika dışarı çıkara-bilir misin?" Başını sallayıp konuşabilmemiz için Dani'yi dışarı çıkarıyor.

Onlar gittikten sonra Daisy'ye dönüp, "Görebilir miyim?" diye soruyorum.

Daisy kısa bir tereddüdün ardından telefonunu bana uzatı-yor. Videoyu izlerken sanki mideme bir taş oturmuş gibi nefes almak için kendimi zorluyorum.

Düşük çözünürlüklü videoda, elimizde biralarla oturma oda-sından arka verandaya geçiyoruz, hepimiz jakuzideyiz. Gece-nin anıları geri geliyor. Tekila tadı, şöminenin kokusu, müziğin ritmi, bağırışlar, yükselen sesler... Cecily'nin o sırada veya kısa bir süre sonra Matthew'la olduğunu, muhtemelen onun Lila'yla olan ilişkisini kışkandığını düşünüyorum.

İleriye doğru sarıyorum. Birkaç saat sonra kamera hareket

ediyor. Marta'nın yüzü sanki kamerayı tutuyormuş gibi ekranda beliriyor. Kaşlarını çatarak objektife bakıyor ve kamerayı arka kapiya doğru yeni bir yere yerleştiriyor.

Daisy, ekranı işaret ederek, "Sanırım bu dakikalar," diyor. Göğsüm tanıdık bir panikle doluyor. Yüzümdeki tüm kan çekilmiş durumda.

Şimdi iki kişi... Aman Tanrım, Lila'mn cesedini yerde sürük-lüyor. Biri kesinlikle Matthew, diğeri ise daha küçük, kapüşonlu bir kayak ceketı giymiş. Karanlıkta yüzünü seçmek zor ama yan dönünce tanıyorum. Bu, Cecily.

69. BÖLÜM

Maya

Eylül 2023, üç hafta sonra

Bulutsuz bir gökyüzünün altında, ufka uzanan parlak, mavi bir deniz. Bir martı tepemde daireler çizirken küçük dalgalar kıyıya çarpıyor.

Dani çığlık atarak denize koşuyor. Puantiyeli mayosu suya karşı parlak pembe bir leke gibi parlıyor, minik ayaklarıyla kumda pıtı pıtı ilerliyor. Susie neşeye gülerek arkasından koşuyor.

Cecily'nin ölümünün üzerinden üç hafta geçti ve çok şey yaşandı. Ama bu pazar, Daisy'nin ailesiyle hafta sonu için Hamptons'a kaçtık. Yanımda, istediği gibi onu okyanusa serpmek için Naomi'nin küllerinin olduğu küçük bir vazo var. *Annem gibi bir kutunun içinde hapsolmak istemiyorum. Birinin küllerimi okyanusa savurmasını istiyorum. Böylece özgür olabilirim.*

Yanımda oturan Daisy, "Yaşananlar hakkında ne hissediyorsun?" diye soruyor. Ayaklarımız sıcak kuma gömülü, sonsuz dalgaların dans ettiği ufuğa karşı oturmuş, bir kadeh Chardonnay eşliğinde batan güneşi izliyoruz. Nate ve Daisy'nin kocası Scott, ellerinde biralarla yakınlarda frizbi oynuyor.

"Ah, bilirsin işte..." Gülümseyen Daisy'ye bakıyorum.

"Biliyorum."

Şarabımdan büyük bir yudum alıp son birkaç haftayı düşünüyorum. Cecily hakkında pek konuşmadık. Ölümü henüz çok taze.

Daisy, Cecily ve Matthew'un Lila'nın cesedini taşıdığı videoyu *Times*'daki Austin Levy'ye sızdırdı. Austin, Lila'yla Prince-

ton'da kısa bir süre arkadaşlık yapmıştı ve Amy'nin birlikte çalıştığı muhabirdi. Zaten ona Lila Jones hikâyesini takip etmesini söyleyen kişi de Austin'di. Naomi'nin not defterinde AL olarak bahsettiği kişiydi.

Video viral oldu, tüm büyük medya kuruluşlarında yayımlandı ve galerinin müşterileri ki çoğu Greystone üyesiydi, aynı hızla azalmaya başladı. Sorgulandığında, uyuşturucu satıcısı Kevin Francis polise itirafta bulunarak Naomi'ye ne olduğuyula ilgili boşlukları doldurdu. Naomi'nin sisteminde bulunan ketamini Matthew'a satmıştı, Matthew da bunu Cecily'ye vermiş olmalıydı.

Amy'nin yazısı *Times*'da yayımlandı. Görünüşe göre Matthew'un suçları hayal edebileceğimden çok daha derinlere iniyordu: Cecily'nin kocası Theodore'la çok derin bir ilişkisi vardı. Theodore, Hunt Yatırım Grubu'nda dolandırıcılık ve zimmete para geçirme suçlamalarıyla tutuklanmıştı. Cecily, son on yıldır galeri aracılığıyla bu haksız kazançları aklamasına yardım ediyordu. Her şey birbiriyle bağlantılıydı: Hunt Yatırım Grubu, Hunt Galerisi, Legacy Vakfı ve hepsinin merkezinde olan Matthew DuPont, bu planı tıkr tıkr işletiyordu. Öyle iyi yağlanmış bir makineydi ki ölümünden sonra bile çalışmaya devam etti.

Cecily'yi nasıl manipüle ettiğini sık sık düşünüyorum. Yetişkindi. Tanıştıklarında Cecily henüz on dokuz yaşındaydı. O zamanlar, nasıl biri olduğunu bilmeden önce hepimiz ona hayrandık. Yine de uzun yıllar boyunca, etrafındaki insanları kullanarak suçlarından paçayı sıyırmayı başardı. İnsanların önünde maddi güvence, başarılı kariyer ve dostluk vaatlerini sallandırarak değerlerini kaç satacaklarını öğrenmeleri için onları zorluyordu. Benim fiyatım, kız kardeşim için daha iyi bir hayattı.

Ama on yıl sonra Cecily kendi seçimlerini yapabilecek yaşa gelmişti, değil mi? Elbette, ketamini Matthew *satın almıştı* ama onu kullanan Cecily'ydi. Kararlar hangi noktada Matthew'un, hangi noktada Cecily'nindi?

Daisy, düşüncelerimi delip geçerek, "Ne kadar güzeller, değil

mi?" diyor. Kızlarımızın okyanusta yüzmesini izliyor. Dani küçük dalgaların altından dalıp diğer tarafa nasıl çıkacağını kendi kendine öğrenmiş, Susie de onu taklit etmeye çalışıyor. Kızımın kahkahası beni kendime getiriyor. Onu neredeyse kaybettiğimi, annesiz bıraktığımı, o sesi bir daha asla duyamayacağımı düşündükçe...

"Gerçekten öyleler." Onları izlerken Naomi'ye de aynı şeyi öğrettiğimi hatırlıyorum.

"Susie'ye hayatının geri kalanında evde eğitim vermeyi düşünüyorum. Nedense son zamanlarda öğretmenlere pek güvenemiyorum." Daisy bir kahkaha atıp suçlulukla bana bakıyor. "Çok mu erken?"

Birkaç saniye sonra ona bakıyorum. "Sensiz ne yapardım, bilmiyorum."

Daisy elimi tutuyor. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Hiçbir yere gitmiyorum." Gülümsüyor. "Hayatın boyunca benden kurtulamazsın."

Ayaklarımızı kuma gömerek oturduğumuz yerden kızları izliyoruz. Bir süre sonra kızlar koşarak, geri dönüp babalarıyla birlikte yaptıkları kumdan kalelerin yakınlara yığılıyor.

Kayak gezisini düşünüyorum. Lila'yı. Onu öldüren Matthew'du, olayı örtbas etmesine yardım eden de Cecily. Ama biz de Matthew'un bu işten paçayı sıyrmasına izin vermiştik. Şimdi anlıyorum, Lila'yı öldüren benim verdiğim ilaçlar değil, benim sessizliğimdi. Sessizliğim, sonunda kız kardeşimin öldürülmesine neden olan olaylar dizisini tetikleyen bir dalgaydı. *Sessizlik*, dünyada ne sıklıkla korkunç insanların suçlarından paçayı sıyrmasına izin verir?

Keşke o güne, Lila'nın cesedini bulduğumuz güne geri dönebilsek ve polise her şeyi tüm gerçeğiyle anlatabilsek. Belki bunu yapmış olsaydık, Matthew çoktan hapse girer ve Naomi benimle burada olurdu.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bu, hayatımın geri kalanında yaşamak zorunda kalacağım bir şey. Çantamdan Naomi'nin küllerinin bulunduğu vazoyu çıkarıyorum.

“Hemen döneceğim,” diyorum Daisy’ye.

Okyanusa doğru ilerlerken vazo kollarımda ağırlaşıyor. Soğuk su ayak bileklerimi okşuyor, daha derine doğru yürürken elbisemin eteğini kaldırıyorum, soğuk su bacaklarımı sarıyor.

Derin bir nefes aldıktan sonra vazanın kapağını açıyorum ve Naomi’nin küllerini yavaşça okyanusa savuruyorum. *Artık gitmek istediğin her yere sürüklenebilirsiniz.*

Sanki cevap verircesine denizden gelen ılık bir esinti yüzümdeki saçları savuruyor. Bir an için Naomi’nin varlığını hissettiğime, etrafımda yankılanan sesini duyduğuma yemin edebilirim. Margaret’in havuzunda ilk kez yüzdüğü gün olduğu gibi orada yüzdüğünü, gökyüzüne bakarken asi buklelerinin etrafında uçtuğunu hayal ediyorum.

Yanımda başka bir bedenin sıcaklığını hissedince gözlerimi açıyorum, Nate yanımda. Bana sarıldığında vücudumdaki her kas gevşiyor. Derin bir nefes alarak onun tanıdık kokusunu ve tuzlu havayı içime çekiyorum, başımın üzerindeki gökyüzü kararmaya başlıyor.

“Naomi doğru olanı yapmaya çalışıyordu,” diyorum.

Beni göğsüne daha da yaklaştıırken pişmanlıklarım fısıltıya dönüşüyor. Kız kardeşimi düşünüyorum, hayatımdaki eksikliğini hep hissedeceğim ve bu asla tam olarak iyileşmeyecek bir yara olarak kalacak. Ama bugün, eskiden olduğum kişiye biraz daha yakınum. Bugün etrafım bana ihtiyacı olan insanlarla çevrili: Nate, Dani, Daisy... Onlara sonuna kadar destek olmak istiyorum. Nate’le birlikte sessizce durup denize bakıyoruz, ta ki son turuncu parıltı ufukta kaybolana kadar.

* * *

Güneş battıktan sonra havluların olduğu yere geri dönüyorum. Ayrılmak üzere piknik sepetimizi toplarken telefonum bir mesajla titriyor. Margaret St. Clair’dan bir mesaj. Önlüklü, keskin bir bıçakla sebzeleri doğrarken çekilmiş bir fotoğraf.

Başardık. ;)

Karanlıkta ekrana gözlerimi kısarak bakıyorum. Kelimeleri anlamam bir saniye sürüyor. Kaşlarımı çatarak tekrar okuyorum ve işte o zaman hatırlıyorum: Matthew'un cesedi bulunduktan sonra Margaret'ın gözlerindeki o bakış. Su götürmez bir memnuniyet ifadesi. Yoksa gurur muydu? Ve... Kayıp bıçak... Temizleyip tam önümde bıçak standına geri koyduğu bıçak.

Sonunda anladığımda kalbim tekliyor: *Matthew'u Margaret öldürdü.* Cecily olmadığını biliyordum, olamazdı. Nate de kesinlikle değildi.

Gergin bir şekilde yazıyorum: *Peki ama nasıl yaptın?* Sonra cümleyi silip yerine başka bir şey yazıyorum: *Teşekkür ederim.*

Gönder tuşuna bastıktan sonra bir an için duraksıyorum. Bir insanın hayatını aldığı için bu insan Matthew bile olsa ona teşekkür etmek... Bu benim kim olduğuma dair ne söylüyor, merak ediyorum. Matthew'un başlattığı bu bitmek bilmeyen şiddet zincirine biz de mi katkıda bulunuyorduk?

Daisy, merak ve endişe karışımı bir ifadeyle bakarak, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet." Ekranı kapatıp telefonumu çantamın cebine koyuyor ve sorularımı da telefonumla birlikte kaldırırken Daisy'ye gülümsüyorum. "Hadi, eve gidelim."

Arabaya doğru yürürken, Dani yanıma gelip elimi tutunca, bu hareketi bana Naomi küçükken onu ne kadar korumak istediğini hatırlatıyor. Şimdi keder ve utanç duygusu dağılırken içimde bir amaç belirliyor. Derin bir nefes aldığımda göğsüm garip bir hisle doluyor. İçimdeki bu boşluğun, bu hafifliğin artık sonunda nefes alabildiğim anlamına geldiğini fark etmem birkaç saniye sürüyor.

SON

YAZARIN NOTU

Yalanlar Cemiyeti'ni okuduğunuz için teşekkür ederim. Büyük bir rahatlama ile söyleyebilirim ki Princeton'da gerçekte Greystone Cemiyeti ve Sterling Kulübü gibi oluşumlar yok. (Olsaydı yaşanabilecekleri hayal edebiliyor musunuz?)

Kitaptaki Gotik kampüs gerçek bir yerden esinlenilmiş olsa da Maya ve Naomi kız kardeşler, daha çok benim melez -yarı Siyah yarı Asyalı- bir birey olarak büyürken yaşadığım deneyimlerden şekillendiler. Ne Kaliforniya Atherton'daki çoğunluğu beyazlardan oluşan lisemde ne de birçok yönden daha çeşitli olmasına rağmen Princeton'daki pek çok alanda kendimi oraya ait hissettim.

Bunun kısmen utangaç, beceriksiz bir genç ve üniversite öğrencisi olmamdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını asla bilemeyeceğim ama nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Saçlarım, gözlerim, konuşma tarzım yüzünden benimle dalga geçilmesinin nasıl bir his olduğunu ve Princeton'daki bir dans grubu olan BAC'yi ve beni hoş karşılayan arkadaşlarımı bulana kadar kimliğimi tam olarak benimseyemediğimi hatırlıyorum.

Her melez bireyin deneyimi kendine özgü olsa da dünyadaki yerleri için mücadele eden iki kadının hikâyesini merkeze almak ve bu dışlanmışlık hissini keşfetmek istedim.

Yalanlar Cemiyeti'ni yazarken küçük ve yozlaşmış bir örgütün, iyi niyetli bir örgütü nasıl kirletebileceğini düşündüm.

Okurların, bu kitaptaki karakterlerin, Princeton'da tanıştığım ve şimdi çoğu en yakın arkadaşlarım ve seçilmiş ailem olan parlak, nazik, çalışkan öğrencileri ve profesörleri temsil etmediğini bilmelerini isterim.

Son yıllarda, öğrenci topluluğu daha çeşitli, daha sosyal ve politik olarak daha aktif, mali yardım programı daha güçlü hâle geldi. Yeni mezunlar çevre politikası değişikliği, adil konut ve sosyal adalet için mücadele ediyor. Hayat kurtarıyor ve toplumlarına geri dönüyorlar.

Ancak nasıl ki öğrenci topluluğu Amerika'nın bir parçasıysa bir yemek kulübü de Amerika'nın elit kesiminin bir parçası. Ve bu alanları güzel kılan özellikler (fikirlerin, kültürlerin ve inançların bir araya gelmesi) aynı zamanda onları Amerika'daki her toplulukta var olan çatışmaları keşfetmek için eşsiz yerler hâline getiriyor.

Amacım arkadaşlık, kız kardeşlik, ayrıcalık ve melez kimlik etrafında sohbeti teşvik eden eğlenceli bir hikâye yazmaktı. Bu karmaşık ve çoğu zaman rahatsız edici soruların cevabım bilmiyorum ancak bunların daha fazla tartışılması ve incelenmesi gerekliliğine inanıyorum.

Okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Lauren...

TEŞEKKÜRLER

Yalanlar Cemiyeti'nin aldığı destek karşısında çok etkilendim ve kitabı hayata geçiren ekibe teşekkür borçluyum.

Harika menajerim Alexandra Machinist'e teşekkür ederim. Coşkunuz ve uzman rehberliğiniz olmasa bu kitap bugün olduğu noktanın yakınına bile gelemezdi. Elyazmamı gelen kutunda bulduğun, potansiyeline inandığın ve daha da güçlendirmem için beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Yanımda olduğun için minnettarım.

Editörüm Hilary Rubin Teeman. İlk görüşmemizden itibaren, bu roman için mükemmel editör olacağını biliyordum. Yayın yönetmeni olarak bakış açın hem hikâyeyi derinleştirdi hem de beni daha iyi bir yazar yaptı. Her şey için teşekkür ederim.

Yardımcı editörüm Caroline Weishuhn. Düşünceli geri bildirim, mükemmel problem çözme becerilerin ve bu karakterleri hayata geçirmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Sen olmasan bu kitap bu hâle gelemezdi.

Kara Welsh, Jennifer Hershey, Kim Hovey, Kara Cesare ve Ballantine'deki diğer ekip üyeleri. Kitabım sizin yaymeviniz tarafından yayınlandığı için kendimi çok şanslı hissediyorum. Yaymevinize ve yazarlarınıza yıllardır hayranım ve bunun benim için ne kadar değerli olduğunu size anlatamam. Bu hikâyeye inandığınız için teşekkür ederim.

CAA'daki film temsilcim Michelle Weiner'a ve bu kitabın ulus-

lararası haklarını yöneten Sarah Harvey'ye çok teşekkürler. Sizin tarafınızdan temsil edilmekten büyük onur duyuyorum ve çalışmalarımı savunduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem az.

Sözlerimi güzel bir kitaba dönüştürdükleri için yapım editörüm Jennifer Rodriguez ve yapım müdürüm Samuel Wetzler'a şükran borçluyum.

Tüm eksik ifadelerimi, yazım yanlışlarımı ve zaman çizelgesindeki boşlukları yakaladığı için metin editörüm Amy Schneider'a teşekkürler. Detaylara gösterdiğiniz özen gerçekten olağanüstü.

Bu gözalıci kapak tasarımı için Carlos Beltran'a ve muhteşem mizanpaj tasarımı için Jo Anne Metsch'e kocaman bir teşekkür.

Tarutım sorumlum Chelsea Woodward'a ve pazarlama sorumlularım Allison Schuster'la Vanessa Duque'ye, bu kitabı duyurmak ve okuyucularla buluşturmak için yaptığınız her şeye minnettarım. Size çok şey borçluyum!

Ve bu hikâyeyi dünyaya duyurmada rol oynayan Penguin Random House'daki herkese teşekkür ederim.

Seçtiğim ailem, kız kardeşlerim Nazlı Şenyuva, Brigitte Remy-Yee ve Samantha Miller'a, sonsuz desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için teşekkür ederim. Bir kahve dükkânında yanında yazmak isteyeceğim tek kişi sizlersiniz. Ayrılıklara ağlayıp her şeye birlikte gülmek isteyeceğim başka kimse yok. Binlerce saat benimle yazıp eleştiren Sam, yaratıcılığın ve azmin devam etmem için bana ilham veriyor. Brigitte ve Naz, bu kitaba sayısız şekilde katkıda bulundunuz.

Hayata, akrobasiye ve okumaya olan tutkusu bulaşıcı olan Christine Falaguerra. (Teenie!) Yazılarımı okuyup, benimle beyin fırtınası yaparak geçirdiğin uzun saatler için teşekkür ederim. Sensiz olmadan bunu başaramazdım.

En yakın arkadaşlarımdan biri, eski oda arkadaşım ve uzun süredir meslektaşım olan Michelle Dorsch. Okuma sevgimi yeniden bulmama yardımcı oldun, yıllar içinde yazdığım taslakların birçoğunu okudun ve bu süreçte beni cesaretlendirdin. Dostluğun için minnettarım.

Sürecin başındayken harika editoryal eleştirisiyle bana büyük yardımda bulunan Anna Barrett. Dağınık ilk taslağın içindeki özü görüp onu bir düzene sokmama yardımcı oldun.

Alyssa Matesic. Akıllı eleştiri mektubun, taze bakış açın ve genel teşvikin için teşekkür ederim. İlk geri bildirimlerin hikâyeyi çok daha güçlü hâle getirdi.

En iyi destekçim ve bu kitabı tanıtmama yardımcı olduğun için Alexandria Jackson'a teşekkürler.

Arkadaşlarım ve ilk okuyucularım: Kitabı defalarca okuyup eleştiren Elena Bawiec, Victoria Santoro, Ashley Urban, Claire Gilhuly, Myah Ariel ve Eliza Kanter. Mükemmel notlarınız ve cesaretlendirmeleriniz için teşekkür ederim.

Ayrıca Kathryn Mooney, Caylee Banz, Sharon Chaffer, Sarah Oord, Eve Mason, Kelsey Amara, John Barbour, Kiki Falconer, London Vale, Skinner Myers, Chelsea Keaulani Adofo-Mensah, Avery Cunningham, Jessica Payne, Christine Lee, Carmen Hu, Lindsay Armstrong, Fiona Li, Jessica Lee, Layla Negron, Monica Ascolani Taylor, Audrey Wooster ve hikâyenin ilk taslaklarında geri bildirimleriyle hikâyenin şekillenmesine yardımcı olan diğerlerine çok teşekkür ederim.

Yıllar boyunca çalışmalarımı okuyan eski profesörüm, akıl hocam ve arkadaşım Carolyn Manetti'ye ve bilgilerini benimle paylaşan Mark Harris, Nina Sadowsky ve diğer nazik öğretmenlerime çok şey borçluyum.

Yemek masasında okumama ve raflarından kitap ödünç alma izin verdikleri için anneme ve babama çok teşekkür ederim. Taslak üstüne taslak okuyarak bana sevgini gösterdiğin için teşekkür ederim, anne. (En az elli tane okumuştundur!) Ve babam, ilkokuldayken beni Borders kitabevine götürüp en son çıkan kitaplar için sırada beklediğin ve işten eve dönerken aradığım ilk kişi olduğun için teşekkürler. Yaratıcı tutkularımı desteklediği için harika kız kardeşim Megan'a teşekkürler. Birlikte sahil yolunda gezinirken matematik ve fizik hakkındaki bilgilerinden yararlanabilmem için Los Angeles'a taşınan erkek kardeşim Aaron'a teşekkürler.

Ve son olarak hayat arkadaşım, en iyi arkadaşım ve macera dostum Brad Fotsch: Yazılan ve yeniden yazılan her bölümü dinledin. Her kalça ve diz ameliyatımda yanımdaydın, bacağıma dikkatlice kaldırıp çoraplarımı giydirdin ve tekrar yürüyebilene kadar beni taşıdın. 2019'da eski elyazmamı okuyup *bu çok güzel*, dedin ve beni bu yolculuğa devam etmem için teşvik ettin. Her sabah senin yanında uyanmak hayatı çok daha güzelleştiriyor. Seni dünyalar kadar çok seviyorum.

